

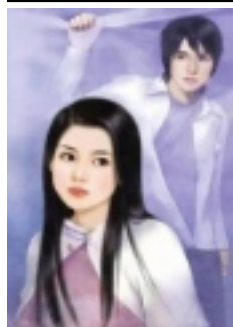
Trúc Mã Nhà Tôi

Contents

Trúc Mã Nhà Tôi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2: Tiểu Quý Báo Danh	4
3. Chương 3: Mẽ Tu Nhà Tôi	6
4. Chương 4: Bạn Cùng Phòng	10
5. Chương 5: Dụ Dụ Dỗ Dỗ	10
6. Chương 6: Củi Khô Bốc Lửa	13
7. Chương 7: Cuộc Sống Đại Học	15
8. Chương 8: Tâm Sự Riêng Tư	18
9. Chương 9: Tình Nông Ý Đậm	20
10. Chương 10: Lịch Sử Và Cận Bã	22
11. Chương 11: Chiếm Hữu	24
12. Chương 12: Tình Yêu Nơi Đây	29
13. Chương 13: Thân Là Người Nhà	31
14. Chương 14: Chính Là Bao Che Khuyết Điểm	33
15. Chương 15: Hoàng Hôn	35
16. Chương 16: Kích Thích Nhuộm Máu	38
17. Chương 17: Mẽ Tu Oppa	40
18. Chương 18: Khấp Chôn Vui Mừng	43
19. Chương 19: Sinh Nhật Vui Vẻ	45
20. Chương 20: Người Cô Đơn	48
21. Chương 21: Lại Không Được Thỏa Mãn	50
22. Chương 22: Mẹ, Ngủ Ngon	52
23. Chương 23: Quan Hệ Mẹ Chồng Nàng Dâu	54
24. Chương 24: Hơn Năm Nghìn Đồng	57
25. Chương 25: Không Cần Gì Nữa	59
26. Chương 26: Họp Mặt Bạn Cũ	62
27. Chương 27: Chúc Mừng Năm Mới	65
28. Chương 28: Không Thể Buông Xuống	67
29. Chương 29: Bỏ Nhà Trốn Đi	70
30. Chương 30: Quá Khứ Như Bụi Bẩn	72
31. Chương 31: Đồng Bệnh Tương Liên	75
32. Chương 32: Phương Pháp Quản Chồng	77
33. Chương 33: Không Có Nếu Như	79
34. Chương 34: Thật Lòng Yêu Thích	80
35. Chương 35: Vô Cùng Ngọt Ngào	82
36. Chương 36: Bữa Tiệc Sang Trọng	85
37. Chương 37: Thật Quá Đáng	88
38. Chương 38: Bộ Lộ Bản Tính	91
39. Chương 39: Sườn Ram	93
40. Chương 40: Mẹ Con Tình Thâm	96
41. Chương 41: Ngoại Truyện Lưu Cẩm Trúc	98

42. Chương 42: Có Chuyện Xảy Ra	101
43. Chương 43: Tức Giận Bất Bình	103
44. Chương 44: Bà Biết Không....	105
45. Chương 45: May Mắn Có Anh	107
46. Chương 46: Dây Dưa Không Dứt	110
47. Chương 47: Có Biết Xấu Hổ Không	112
48. Chương 48: Bánh Ú Ngày 1 Tháng 6	114
49. Chương 49: Không Bằng Chia Tay	117
50. Chương 50: Không Dám Tưởng Tượng	119
51. Chương 51: Thêm Một Miếng Nữa	122
52. Chương 52: Thủy Triều Vượt Đỉnh	124
53. Chương 53: Sự Bắt Đầu Câu Tình Yêu	127
54. Chương 54: Cùng Nhau Ăn CƠM	129
55. Chương 55: Giống Như Ma Quỷ	132
56. Chương 56: Kể Đầu Têu	134
57. Chương 57: Mị Mị Không Thù Mị	137
58. Chương 58: Cái Ấy Ấy	139
59. Chương 59: Vô Tội Lãnh Đạn	142
60. Chương 60: Đến Tính Số	145
61. Chương 61: Đóng Cửa Đánh Chó	148
62. Chương 62: Chao Ôi!	150
63. Chương 63: Trượt Lốp Vui Vẻ	152
64. Chương 64: Sau Khi Đánh Mất	156
65. Chương 65: Nghỉ Hè Đến Rồi	158
66. Chương 66: Gương Vỡ Khó Lành	161
67. Chương 67: Thiếu Phụ Bé Nhỏ	164
68. Chương 68: Tiểu Mễ Tu	167
69. Chương 69: Bắt Đầu Nhỏ Lông	170
70. Chương 70: Đau Lòng Lần Nữa	173
71. Chương 71: Lập Tức Đi Ngay	176
72. Chương 72: Tương Lai Tốt Đẹp	178
73. Chương 73: Sụp Đổ Bất Khóc	181
74. Chương 74: Đại Kết Cục (thượng)	184
75. Chương 75: Đại Kết Cục (hạ)	187
76. Chương 76: Mẫu Chuyện Nhỏ	190

Trúc Mã Nhà Tôi

Giới thiệu

Thế nào là chàng trai ấm áp, là chỉ chàng trai tựa như ánh nắng buổi sớm, có thể cho người ta cảm g

1. Chương 1

Năm Tiêu Quý sáu tuổi, ông Tiêu buôn bán có lời rất nhiều, ông đưa gia đình tới sống trong căn hộ mới, cũng chính là lúc ấy, lần đầu tiên cô bé trông thấy Mễ Tu, mềm mịn, trắng ngần, còn giống búp bê hơn cả cô bé, chẳng qua là một cậu bé. Tiêu Quý miệng ngậm kẹo que, hai má phồng lên, đôi mắt to tròn chớp nháy, cô bé ngơ ngác nhìn Mễ Tu đang đắp cát ở phía trước. Con mắt xoay tròn mấy vòng, bàn chân nhỏ bé sải bước qua, đặt móng ngời xuống cạnh Mễ Tu vừa mới đắp xong thành cát nhỏ, kẹo que từ trong miệng cô bé lấy ra còn mang theo nước miếng trong suốt, rồi cô bé đưa cho Mễ Tu về mặt ngày thơ.

Mễ Tu vô tội...

Năm Tiêu Quý mười tuổi, cô phải theo bố mẹ chuyển nhà, trước khi đi, cô gõ cửa nhà Mễ Tu. Đúng lúc Mễ Tu mở cửa chuẩn bị ra ngoài, thấy Tiêu Quý, cậu chào hỏi rất thân thiện, sau đó Tiêu Quý khóc hu hu, Mễ Tu nhất thời luống cuống, tỏ vẻ xin lỗi, tuy rằng cậu không biết mình làm sai cái gì. Rồi sau đó, Tiêu Quý cực kỳ đáng khinh, lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn mà hôn Mễ Tu một cái, rồi thụt lùi ba bước, cô vừa vô lại mà trịnh trọng nói, cậu đã đóng dấu của tớ thì chính là người của tớ, cậu lớn lên rồi nhớ tới nhà tớ cầu hôn.

Mễ Tu vô tội...

Năm Tiêu Quý mười ba tuổi, trong nhà đã xảy ra một chuyện, cô rơi vào thời kỳ nổi loạn, trốn học đánh nhau hư hỏng, còn bắt chước con đồ nhuộm tóc, đem mình trở thành một bảng màu vẽ. Mẹ Mễ Tu luôn luôn rất thích Tiêu Quý, sợ cô học thói xấu, vì thế bà nghĩ ra một chiêu. Bà gọi Mễ Tu đang chuyên tâm học hành, nói với cậu, Tiêu Quý rất nghe lời con, con phải cứu con bé thoát khỏi bể khổ, cho nên con hãy đi nói với con bé để con bé làm bạn gái của con. Trong nháy mắt Mễ Tu vịn bàn tay, nói, con chỉ mới mười ba tuổi. Mẹ Mễ Tu tỏ vẻ rất văn minh nói, không sao, con đi đi.

Mễ Tu vô tội...

Năm Tiêu Quý mười lăm tuổi, cô không thi trung học cùng Mễ Tu, nhưng cuộc sống mỗi ngày cũng rất phấn khích. Ăn cơm, ngủ, đến trường, tìm Mễ Tu. Vào mỗi cuối tuần được nghỉ, Tiêu Quý sẽ không ngại cực khổ mà chạy xe đạp đến nhà Mễ Tu, cùng cậu làm bài tập. Chỉ là cái miệng chưa bao giờ ngừng nghỉ, bình thường, cô luôn hỏi thế này. A Tu, khi nào thì chúng mình nắm tay nhau, nghe nói Lam Lam ở lớp bên cạnh đã ôm bạn trai rồi. A Tu, cậu phải dừng cảm cực tuyệt những nữ sinh có ý xấu với cậu, bằng không tớ sẽ khóc đấy. A Tu, rốt cuộc thì khi nào cậu đến nhà tớ cầu hôn, cậu không được rủ bỏ trách nhiệm nha. A Tu, nếu không tớ làm con dâu nuôi từ bé của nhà cậu nhé.

Mễ Tu vô tội...

Năm Tiêu Quý mười bảy tuổi, Mễ Tu đột nhiên đến chỗ cô làm thêm, hoàn thành nụ hôn đầu tiên chân chính của bọn họ, tuy rằng hàm răng của anh va vào môi cô, nhưng cô ngượng ngùng vui vẻ. Bắt đầu từ lúc đó, cô cảm thấy mình và Mễ Tu trở thành một đôi tình nhân thật sự. Mễ Tu nói với cô, chăm chỉ học hành, mỗi ngày đều hướng về phía trước, cùng anh thi lên đại học B. Tuy rằng Tiêu Quý đã hứa, nhưng trong lòng vẫn gào to, chỗ đó thực sự là nhìn không tới mà.

Năm Tiêu Quý mười tám tuổi, Mễ Tu thi đậu đại học B, mà cô không ngoài ý muốn đã thi rớt, cách xa điểm chuẩn tới hai mươi mấy điểm. Cô tìm một góc không người, lặng lẽ khóc lóc. Mễ Tu tìm được cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh nói, không sao, anh ở đại học B chờ em. Em chỉ cần vì anh mà cố gắng vào lúc này, tất cả năm tháng còn lại hãy để anh cố gắng.

Năm Tiêu Quý hai mươi tuổi, cô đứng hẹn tới thành phố B, như mong muốn thi đậu đại học B.

2. Chương 2: Tiểu Quý Báo Danh

“Cốc cốc cốc”

Du Phong đá Đường Tam Thận đang cắt móng chân trên bàn một cước, anh ta không ngẩng mặt lên mà ra lệnh nói, mở cửa đi. Tam Thận phồng lên hai má trắng mịn, kiêu ngạo hừ một tiếng, không có cốt khí đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa là hai thiếu nữ xinh đẹp đang đứng đó, chính là Doãn Cách Tử và Vương Diễm cùng khoa. Tam Thận nhếch môi, lộ ra hai má lúm đồng tiền rất sâu, trong đôi mắt tròn tròn tràn đầy ý cười.

“Hi, hai vị mỹ nữ, không biết đêm khuya đến thăm có gì không?”

Doãn Cách Tử và Vương Diễm đối diện cười cười, không đáp lại lời trêu chọc của Đường Tam Thận mà nghiêng người vào cửa.

Du Phong đứng lên, hướng về phía hai cô gái hơi gật đầu, dù chưa nói cười nhưng trên mặt mũi đã lộ vẻ ôn hoà. Họ đều là bạn học, hơn nữa cùng làm thêm tại một công ty, quan hệ đương nhiên rất thân thiết, Doãn Cách Tử và Vương Diễm cũng hay đến nhà trọ của bọn họ thảo luận một số việc học tập hoặc là công tác, hai cô gái đã sớm quen thuộc với chỗ này, vì thế chẳng có chút câu nệ khách khí.

“Sao chỉ có hai người các cậu, Mễ Tu đâu?” Vương Diễm hỏi, ánh mắt lại nhìn về phía Doãn Cách Tử đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nháy mắt mấy cái, ra vẻ trêu ghẹo.

Doãn Cách Tử hơi cúi đầu, khoe miệng nhoẻn cười, đôi mắt lóng lánh, dịu dàng không tả hết.

“A Tu ra ngoài hồi trưa, nói là đón một người.” Du Phong thản nhiên nói, liếc mắt quan sát Doãn Cách Tử mấy lần, đồng tử anh ta hơi u ám.

“Đúng vậy, ăn trưa xong thì đi, trước khi đi còn bắt tôi và Phong Tử quét dọn vệ sinh toàn diện, nghiêm trọng cảnh cáo chúng tôi thu lại tất cả vật dụng cá nhân, làm như là gặp mặt lãnh đạo quốc gia ấy.” Đường Tam Thận bắt chéo chân, bắt đắc dĩ nhún vai.

“Đón người? Ai nhỉ?” Vương Diễm hỏi.

“Nói là đi đón bạn gái.” Tam Thận mau chóng trả lời, đôi mắt lăm lăm chuyện chớp chớp.

Doãn Cách Tử ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, đôi mi thanh tú nhíu lại.

Wang Diem thấy thế, điều đình nói: “Bạn gái gì chứ, Mễ Tu luôn viện cớ này, học chung đã một năm, ai gặp qua bạn gái cậu ấy chứ, tôi thấy đây đều là viện cớ để từ chối những nữ sinh kia.”

“Ai biết, dù sao trước khi đi cậu ấy đã nói thế.” Tam Thận than thở nói.

Du Phong mãi miết nhìn Doãn Cách Tử vẫn chưa nói chuyện. Doãn Cách Tử lại tao nhã ngồi xuống, trong ánh mắt có thêm mấy phần dăm chiêu.

Lúc này di động của Tam Thận vang lên.

“Alo, A Tu, hả, cái gì? Được rồi, tuân lệnh!” Đường Tam Thận nói huyền thuyên vài câu với ống nói rồi cúp máy, sau đó anh ta đứng lên, thấy ba người trong phòng đang nhìn chăm chăm vào mình nên nói: “A Tu bảo tôi đi xuống làm thợ khuân vác, thật sự là mệnh khổ mà, chao ôi!” Nói xong, anh ta hoá thành một cơn gió mà bay đi.

Du Phong day day huyết thái dương đang giật giật, chịu đựng nỗi xung động muốn hành hung một gã họ Đường nào đó một trận. Doãn Cách Tử và Vương Diễm ngồi ở phía khác thì im lặng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹn không được mà phì cười.

Rất nhanh, cánh cửa mở ra, một anh bạn xách theo túi hành lý trong tay trái, tay phải cầm cán va ly, trên cổ treo một ba lô nữ, vẻ mặt căm uất, thật là gài bẫy ông mà. Không phải là bạn nhỏ Đường Tam Thận của chúng ta thì là ai chứ?

Anh ta im lặng đi đến phía trước vài bước, đặt xuống hành lý trong tay, chậm rãi xoay người, nhìn về phía cửa. Sau đó, chờ vờ kịch lên sân khấu.

Mễ Tu công một nữ sinh đi vào! Anh lại công một nữ sinh, giống cái, phái nữ, không phải là sinh vật đứng đi tiều, oh my god!

Cả phòng kinh ngạc, tất cả mọi người đứng lên, đều trở mắt khó tin nhìn Mễ Tu chậm rãi đi vào, còn có cô gái trên lưng anh dường như ngủ rất say.

“Mễ Tu.” Doãn Cách Tử mở miệng trước, vẻ kinh ngạc khó nén được trong giọng nói. Học chung một năm cùng Mễ Tu, chưa bao giờ thấy anh quá thân mật với nữ sinh nào, cho dù là bản thân cô ta, anh cũng duy trì khoảng cách thích hợp. Tuy rằng anh luôn nói có bạn gái, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng anh chỉ viện cớ để từ chối một số nữ sinh, nhưng hôm nay xem ra... Doãn Cách Tử nắm chặt hai tay, trong lòng siết chặt một chút.

“Cách Tử đến à, còn có Vương Diễm.” Mễ Tu ôn hoà cười nhẹ, trên ngũ quan anh tuần có thêm vẻ dịu dàng mà ngày thường chưa bao giờ thấy.

“Cậu công ai thế?” Vương Diễm nhìn không được hỏi.

“Bạn gái tôi.” Mễ Tu thản nhiên nói, anh trở tay vỗ sau lưng cô gái, hai má cọ cọ khuôn mặt xinh xắn hồng hào của cô gái, âm thanh mềm mại: “Tiểu Quý, tới rồi, đừng ngủ, lát nữa đến phòng anh ngủ tiếp.”

Cả phòng lại kinh ngạc. Thử hỏi đã có ai thấy Mễ Tu chủ động thân mật với nữ sinh nào chưa? Lại còn má cọ má, rất kinh dị nha!

Bạn nhỏ Đường Tam Thận kinh hãi vươn ngón tay ngọc ngà, run rẩy chỉ vào Mễ Tu, đôi mắt vốn tròn bởi nhìn quá chăm chú mà giống như chuông đồng: “A Tu, cậu đang náo loạn gì đấy? Người trên lưng cậu là ai? Chẳng lẽ thật là bạn gái mà cậu đã nói sao?”

Mễ Tu lười trả lời anh ta, anh vươn tay véo má của cô gái sau lưng, dịu dàng lại cẩn thận. Cô gái mặt nhăn nhú mày, từ từ mở đôi mắt lim dim, cô cọ cọ trên vai Mễ Tu, rồi ngẩng đầu, đôi mắt dần dần sáng trong.

“Ồ...đây là đâu thế? Sao lại nhiều người vậy? Sao em lại ở đây? Bọn họ nhìn em gì chứ?” Cô gái lẩm bẩm nói, hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ.

Mễ Tu thì trán mình lên trán cô, đồng tử trong vắt tràn đầy ý cười, anh cố ý hạ giọng nói: “Đây đều là bạn học của anh.”

Cô gái mở to hai mắt, nhìn lướt qua mấy người trước mặt, nam anh tuần nữ xinh đẹp, nhất là cái mặt búp bê tròn tròn kia, rất đáng yêu nha, cô muốn véo quá chừng. Cô gái buông hai tay đang ôm chặt cổ Mễ Tu, từ từ trượt xuống, đi đến đằng trước Mễ Tu, vươn một bàn tay, cười đến đôi mắt cong lên, rất vui vẻ nói: “Chào các bạn, tôi là bạn gái của A Tu, tôi tên Tiêu Quý.”

Làm vỡ nát trái tim của những người trong phòng. Có khiếp sợ, có lạ lùng, có khó tin, còn có tan nát cõi lòng thiếu nữ.

Tiêu Quý chớp mắt, kéo góc áo của Mễ Tu, thấp giọng hỏi: “Bọn họ sao thế?”

Mễ Tu cười cười, ôm vai Tiêu Quý, âm thanh ấm áp nói: “Bị sắc đẹp của em làm hoảng hồn.”

Tiêu Quý khẽ cười, trốn phía sau Mễ Tu, nhẹ nhàng ngoéo đầu ngón tay của anh.

“Cô ấy thật là bạn gái của cậu?” Vương Diễm nghi hoặc hỏi.

Tất cả mọi người nhìn về phía Mễ Tu, tỏ vẻ có cùng nghi vấn.

Tiêu Quý không vui, trộm véo ngón tay Mễ Tu.

“Tôi đã sớm nói qua mình có bạn gái, chúng tôi ở bên nhau sắp bảy năm rồi.” Anh trở tay nắm lấy tay Tiêu Quý, âm thanh ấm áp cất lời.

Bảy năm?! Một vài chữ này có ý nghĩa sâu xa cỡ nào! Mễ Tu năm nay chẳng qua mới năm thứ hai thôi!

“A Tu.” Đường Tam Thận nói nhỏ: “Không được tàn bạo nhi đồng đâu.”

“...” Mễ Tu, Tiêu Quý...

Chúng tôi chẳng qua yêu sớm mà thôi, thể xác và tinh thần rất khoẻ mạnh nha!

Phớt lờ mọi người vẫn đang khó tin, Mễ Tu nhìn Tiêu Quý, nhẹ giọng nói: “Ngồi xe lâu như vậy, em mệt rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Tiêu Quý ngoan ngoãn đáp lời.

Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý đi vào phòng.

Doãn Cách Tử khẽ cắn môi dưới, đôi mắt xinh đẹp hơi đỏ ngầu, nhìn thấy đôi nam nữ trước mặt thân mật, cô ta nhin không được kêu lên: “A Tu.” Âm thanh có chút run rẩy.

Mễ Tu xoay người, mỉm cười: “Cách Tử, lát nữa để Du Phong đưa cậu và Vương Diễm trở về ký túc xá nhé, vấn đề học hành đợi đến trường rồi cùng nhau thảo luận sau.” Dứt lời anh vào phòng.

Cửa phòng vừa đóng lại, Đường Tam Thận liền nhón chân lén lút đi qua, dán lỗ tai trên cánh cửa, cả người toát ra bản chất dung tục.

Du Phong day mi tâm, chịu đựng nỗi xung động muốn đem gã họ Đường nào đó đóng gói gửi đi, anh ta hơi quay đầu, nhìn về phía Doãn Cách Tử ở bên cạnh có chút hồn bay phách lạc, trong lòng anh ta bút rút căng thẳng.

Trong phòng, Tiêu Quý nằm dài trên giường, lăn mấy cái, giọng nói mềm nhẹ càu nhàu mấy tiếng: “Mệt chết, mệt chết.”

Mễ Tu buông hành lý trong tay, anh cười nhìn người lăn lộn trên giường nói: “Có mệt cũng phải tắm rửa thay quần áo.”

Tiêu Quý rõ ràng đã hoà thành một thể với chiếc giường.

Mễ Tu lắc đầu bật cười, từ trong túi hành lý lấy ra một bộ áo ngủ màu hồng nhạt, anh bước nhẹ đến trước giường, nhận mệnh giúp cô thay đồ.

Ai ngờ Mễ Tu vừa ngồi trên giường, cô gái mềm mại liền lăn vào trong lòng anh, hai tay nhỏ bé quần lấy thắt lưng anh, hai má ửng hồng cọ cọ trước ngực Mễ Tu, tìm một tư thế thoải mái nhất, sau đó rất thoải mái mà say sưa ngủ.

Mễ Tu buông áo ngủ trong tay nay đã không cần dùng đến, nhìn người trong lòng, anh cười dịu dàng.

Hồi nãy vừa tiến vào phòng, điều hoà còn chưa kịp mở, hiện tại trên người lại quần một người khác, cơ thể anh tự động nóng lên, giống như đốt lửa trong người Mễ Tu, người trong lòng cố tình còn không an phận, cọ cọ bất cứ lúc nào, hai cái đùi lại kẹp trong đùi anh.

Mễ Tu cười khỏ, vươn tay vén tóc rối trên trán Tiêu Quý, khẽ khàng lau mồ hôi dính ướt trên trán cô. Nhặt lấy bụi bặm dính trên tóc, rồi vỗ nhẹ đầu cô.

Cô gái trong lòng thoải mái thở dài một tiếng, hai tay lại ôm chặt hơn.

3. Chương 3: Mễ Tu Nhà Tôi

Sáng sớm tháng chín, trời dần toả sáng, sau đó ánh nắng rực rỡ chiếu vào.

Mễ Tu mở to mắt, hơi nhúc nhích cơ thể, anh lập tức nhíu mày. Tối hôm qua vừa ngồi trên giường thì Tiêu Quý đã quần lấy anh, vì không muốn quấy nhiễu cô, Mễ Tu không động đậy gì cả, anh tựa vào đầu giường ngủ cả đêm. Hiện giờ toàn thân đau nhức, tay chân lại tê dại.

Anh thử nâng chân lên, nhưng vừa động một cái thì người trong lòng liền nhíu lại đôi mày thanh tú, cánh tay nhỏ bé vòng quanh thắt lưng anh càng chặt hơn, cô cọ cọ trong lòng anh miệng còn lẩm bẩm một tiếng,

mò mẫm, mềm mềm êm êm. Mễ Tu khẽ cười, hai chân lại duỗi thẳng tắp, vẫn duy trì tư thế lúc ban đầu, không hề dịch chuyển nửa phần. Tầm mắt anh hơi rũ xuống, chăm chú nhìn người trong lòng mình.

Mễ Tu vươn tay xoa nhẹ mái tóc hơi dày của Tiêu Quý, ánh mắt anh càng chuyên chú dịu dàng hơn. Bởi vì giấc ngủ mà hai má cô đỏ au, cái mũi xinh xắn khê động phối hợp cùng hô hấp, đôi môi đỏ mọng hé mở, trong suốt óng ánh, trơn bóng mê người. Ngón tay trắng nõn thon dài của Mễ Tu lướt từ đuôi tóc tới cằm Tiêu Quý, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt anh dịu dàng lại sâu thẳm hơn. Đầu ngón tay khều khều, lưu luyến trên đôi môi xinh xắn khê nhếch lên, anh vuốt ve đường vân nhỏ bé trên đó, quyến luyến không rời.

Đột nhiên, Mễ Tu nhíu mày, xúc cảm nóng ướt từ ngón tay khiến anh run lên.

Tiêu Quý cắn ngón tay đang lưu luyến trên môi cô, chiếc lưỡi dính hương vươn ra không nhẹ không nặng mà hút vào, giống như là húp thạch quả, đáng yêu mà...khiến người ta thèm ăn.

Mễ Tu cảm giác rõ ràng một dòng khô nóng từ chỗ nào đó dưới bụng dâng lên, đầu ngón tay mềm mại dính dính biến thành luồng điện trên người, đồng tử đen lách nhuộm một sắc thái đậm đà nào đó, anh từ từ cúi người, từ từ nhắm mắt lại.

“A Tu, em đói bụng...” Tiêu Quý ngậm ngón tay của Mễ Tu, cất giọng không rõ ràng lắm.

Mễ Tu ngừng động tác, anh mở mắt ra, trông thấy một đôi mắt to tròn trước mặt đang nhìn mình, ánh mắt đói khát, người cắn ngón tay mình đang phồng má lên. Anh ần ần mà vô lực nói: “Ừ, vậy rời giường đi, anh cũng đói bụng.” Đàn ông vào sáng sớm rất dễ đói nha.

“Ồ.” Tiêu Quý buông ngón tay Mễ Tu ra, êm ái trả lời một tiếng.

Mễ Tu vẫy vẫy ngón tay dính nước bọt hơi ướt ướt, cổ họng anh trượt lên trượt xuống, vừa muốn ngồi dậy thì trên người đã “nặng ngàn cân”.

Bạn học Tiêu Quý đói đến mức bụng đói ăn quàng đã xoay người nhảy lên, khoá gối trên eo Mễ Tu, chu cái miệng nhỏ nhắn, mặt mày tươi cười nhìn anh, lông mày uốn cong tựa như ánh trăng trong vắt nơi chân trời.

“A Tu nhà em có ngoan không?” Âm thanh êm ái ngọt ngào, lông mi lướt qua cái mũi cao thẳng của Mễ Tu, hà ra hơi nóng mang theo một mùi hương.

“Có.” Giống như từ trong cổ họng tràn ra một tiếng, Mễ Tu cười nuông chiều, chăm chú nhìn thiên hạ gần ngay trước mắt một cách yêu mến, đồng tử đen lách lánh sáng bóng.

“Có trêu hoa ghẹo nguyệt hay không?” Tiêu Quý trầm mê sâu thẳm trong ánh mắt nuông chiều kia, cô càng bĩu môi tinh nghịch hơn.

“Không có.” Mễ Tu xoa hai gò má ửng hồng của cô, đầu ngón tay lưu luyến nơi trắng nõn mê người kia.

“Có nói với những người rắp tâm bắt lương rằng A Tu nhà em là cây đã có chủ không?” Ngón tay thon dài của anh đến gần khuôn mặt, Tiêu Quý càng kề sát anh hơn.

“Có.” Hô hấp dần dần nóng bỏng, Mễ Tu bắt giác nhắm mắt lại.

“Rất ngoan!” Tiêu Quý cúi người in xuống một nụ hôn.

Tựa như chuồn chuồn lướt qua nước, Tiêu Quý muốn đứng dậy, nhưng phía sau đầu lại không giữ vững được. Đã nói đàn ông vào sáng sớm rất dễ đói bụng mà!

Sáng sớm, phong cảnh xinh đẹp.

Thế nhưng...

“Tình yêu của tôi mệnh mỏng như chân trời, hoa nở bên dưới những ngọn đồi xanh, loại nhịp điệu nào mạnh mẽ nhất, loại tiếng ca nào là vô tư nhất!”

“Vô tư nhất!”

“...” Mễ Tu, Tiêu Quý...

Cảnh đẹp trong phòng bị tiếng leng keng đánh thép và giọng hát như đinh ốc làm tan biến trong nháy mắt. Tiêu Quý chớp mắt, hô hấp hơi dồn dập, lông mi cô lướt qua mí mắt Mễ Tu, uỷ khuất nói: "...Em thật sự đói bụng."

"...Ừm." Người đói nhất nên là anh chứ.

Mễ Tu đứng dậy, mở tủ quần áo lấy đồ ra đi tắm rửa, anh xoay người nói với Tiêu Quý: "Anh đi tắm trước, lát nữa đến phiên em." Anh phải vào phòng vệ sinh dọn dẹp trước đã.

"Được." Tiêu Quý khoanh chân ngồi trên giường, ngoan ngoãn đáp lời.

Mễ Tu đi rồi, Tiêu Quý vô cùng giỏi giang dọn dẹp trên giường, cô cười tủm tỉm lấy ra một chiếc áo thun và quần jeans trong va ly hành lý. Cầm lấy nắm cửa, vừa định mở cửa đi ra ngoài thì lại nghe thấy tiếng nói ngọt ngào ở bên ngoài, mà còn gọi tên Mễ Tu nhà cô.

Tiêu Quý chớp mắt, đồng tử quay tròn, cô xoay người buông quần áo trong tay, rồi lấy ra chiếc váy liền màu xanh nhạt mà mẹ Mễ Tu mua cho cô.

Mễ Tu tắm xong đi ra thì thấy Doãn Cách Tử và Du Phong, còn có Đường Tam Thận đang ăn gì đó trong phòng khách, anh bước một bước sau đó mỉm cười nói: "Doãn Tử đến rồi." Âm thanh nhàn nhạt, dường như không có cảm xúc gì.

Doãn Cách Tử cười ngọt ngào với anh, nói: "Mau tới đây ăn đi, tớ mua bánh bao mặn và cháo khoai tím mà cậu thích ăn nhất." Tối hôm qua cô ta có chút thất thố, dù sao thấy người mình thích thân mật với nữ sinh khác như vậy, trong lòng cô ta khó tránh khỏi khó chịu. Nhưng mà sau khi bình tĩnh, cô ta đã thông suốt, mỗi người đều có tự do thích người khác, nhưng Mễ Tu chưa kết hôn, anh còn có quyền lựa chọn lần nữa, hướng hồ cô gái tự xưng là bạn gái của Mễ Tu chẳng có gì hơn cô ta, cô ta không có lý do gì bỏ cuộc. Trước kia cô ta rất kiêu ngạo, không thể bỏ xuống sự tự phụ, tình huống lúc này, cô ta chỉ có thể chủ động ra trận, Mễ Tu là người ưu tú như thế, cô ta không muốn để vuột mất.

Mễ Tu đang muốn nói chuyện thì trên cánh tay đột nhiên ấm áp, anh nghiêng đầu, đối diện với một cặp mắt trong veo, lấp lánh nhìn anh.

Mễ Tu cười yêu chiều, nói: "Em ra rồi, đi ăn gì nhé, không phải đã bảo đói bụng từ sớm sao?" Đồng tử đen lấp lánh lướt qua làn váy màu xanh lay động trên người Tiêu Quý, màu mắt anh dần đậm sâu, anh vươn tay đặt trên ngón tay mềm mại của Tiêu Quý.

"Vâng." Tiêu Quý cười ngọt ngào.

Cô đi theo Mễ Tu đến trước bàn, chào hỏi với mấy người ở trước mặt: "Chào các bạn!"

Du Phong khẽ gật đầu, Doãn Cách Tử liếc qua ngón tay trắng nõn nằm trên cánh tay Mễ Tu, cô ta hơi nhếch khoé miệng, xem như đáp lại.

Bạn nhỏ Đường Tam Thận niềm nở nhất, lấy ra khí thế vừa mới hát bài "Bản sắc dân tộc đẹp nhất" khi này, bỏ xuống bánh bao trong tay, anh ta vẫy tay với Tiêu Quý: "Hi, hi..." Má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện.

"...Hi." Tiêu Quý thật tình cảm thấy gương mặt búp bê ở trước mắt đang vẫy tay với cô quá đáng yêu đến không có thiên lý, cô rất muốn véo nó nha!

Sau đó mọi người ngồi vây quanh bàn, bắt đầu ăn sáng.

Đường Tam Thận nhiệt tình bắt đầu hỏi đủ loại vấn đề từ khi Tiêu Quý ngồi xuống, tên họ là gì nhà ở đâu, học mẫu giáo nào, số nhà là số mấy, thích bánh bao mặn hay là bánh bao sữa, cùng với tối qua có ngủ ngon không, vân vân...

Sắc mặt Doãn Cách Tử càng tệ hơn, nhất là nhắc tới vấn đề "ngủ" đêm qua, cô ta không quên, đêm qua bọn họ ngủ chung một phòng.

"Tôi vẫn cho rằng A Tu nói có bạn gái là hù người khác thôi, không ngờ thật sự gặp mặt người sống!" Đường Tam Thận nhìn cô nằng như nước trong veo đối diện, ríu rít nói.

Tiêu Quý cúi đầu ăn bánh bao. Ừ, cô là người sống.

“Ăn chút cháo đi.” Mễ Tu đẩy cái bát trước mặt mình về phía Tiêu Quý, nhẹ giọng nói.

Tiêu Quý thuận tay cầm cái bát trước mặt, húp một hơi hết phần cháo còn lại.

Về mặt Doãn Cách Tử đầy kinh ngạc, trong lòng càng cảm tức. Tuy rằng Mễ Tu đối với ai cũng khiêm tốn, ôn hoà có lễ độ, nhưng những người quen anh đều biết rằng, anh có chút nghiện sạch sẽ, mặc dù không đến mức khiến người khác khó mà chấp nhận, nhưng đối với thức ăn từ trước đến giờ anh đều nghiêm túc cẩn trọng, thứ nào dính nước bọt của người khác anh chưa bao giờ chạm vào, nhưng bây giờ anh lại dùng chung bát đĩa với cô gái kia. Hơn nữa giữa hai người bọn họ đây ăn ý và tự nhiên như vậy, hoàn toàn không để cho người khác chen vào.

“Ăn xong rồi anh dẫn em đi cắt tóc, sau đó quay về trường.” Mễ Tu khẽ nói.

Tiêu Quý ngẩng đầu: “Tại sao phải cắt tóc?” A Tu không phải thích con gái để tóc dài sao?

Anh sờ sờ mái tóc thật dày của cô hơi rối bời, rồi nói: “Em lại lười buộc tóc, cứ cắt ngắn đi, thoải mái một chút.” Lúc trước anh từng nói với Tiêu Quý mình thích con gái để tóc dài, nhưng khi đó chẳng qua là vì để cô giữ quy củ, đừng tạo những kiểu mẫu hiếm lạ quái đản. Hiện giờ tóc của cô thật dài, cô lại không buộc tóc, trông có vẻ mệt nhọc.

“Ồ.” Tiêu Quý chớp mắt, đáp lời. Nếu không vì thi vào trường cao đẳng thì cô đã cắt tóc một lần, hiện tại tóc cô ước chừng đã qua vai, cũng sẽ không rối bời như giờ.

Tiêu Quý liếc nhìn mái tóc dài ngang eo của Doãn Cách Tử, cô thầm thở dài. Cô cách khí chất mỹ nhân xa lắm, cô vẫn nên đi con đường thoải mái thôi.

Tiêu Quý và Mễ Tu tay trong tay đi dạo tại sân trường của đại học B, bóng cây lay động, chiếc bóng râm xuống đầm ấm. Cô ngẩng đầu nhìn về phía người ấm áp bên cạnh, nhòe môi cười, chân mày đều mang vẻ hạnh phúc. Cô đã thực hiện ước hẹn với anh, cùng vào đại học, tuy rằng đến muộn một năm, nhưng cuối cùng cũng làm được rồi. Sau này mỗi sớm chiều, mỗi lần vui vẻ và ưu sầu, cô đều ở bên anh. Thời gian đẹp nhất, có thể ở bên cạnh người mình yêu nhất, cả đời như thế cũng đủ rồi.

“Được rồi, anh có một tiết học, em đến ký túc xá nữ xem trước, bây giờ chắc là có bạn học đến rồi, anh không lên với em, đợi anh tan học anh qua đó đón em.” Mễ Tu vén tóc rối ở giữa mi tâm Tiêu Quý, dịu dàng nói. Mới vừa cắt tóc xong, cả người Tiêu Quý thoát nhìn rất xinh đẹp quyến rũ, cô vốn đã trưởng thành thanh tú hoạt bát, cắt thế này để lộ trọn vẹn khuôn mặt, một đôi mắt to đen láy linh hoạt, cánh môi đỏ tươi vênh lên tự nhiên, chiếc cằm nhọn, đôi má hồng hào, vô cùng xinh xắn.

“Ừm, em qua đó, lát nữa người ta sẽ tự trở về, anh chăm chỉ học đi nhé.” Tiêu Quý điển hình là loại người ít nói cười, lúc này lại cười tươi cong lên đôi mắt.

“Được.” Mễ Tu nói, lập tức nghiêng về phía trước, khẽ thơm lên cánh môi đỏ mọng mê người trước mắt.

Tiêu Quý hướng về hình bóng anh tuấn của Mễ Tu ở phía trước mà vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, sau đó cô xoay người đi vào ký túc xá nữ sinh.

Ngày mai mới là ngày sinh viên mới báo danh, hôm nay trong ký túc xá cũng không đông người, Tiêu Quý đi thẳng tới, có một số ba mẹ đang giúp con mình thu dọn giường chiếu, khẽ cười cười, Tiêu Quý đi đến trước cửa ký túc xá phòng 308, giơ tay gõ cửa, bên trong không ai trả lời, cô liền đẩy cửa vào.

Tiêu Quý lúc này không ngờ rằng, mấy sinh vật sống trong cánh cửa này sẽ làm cho cuộc sống đại học của cô trở nên thú vị.

4. Chương 4: Bạn Cùng Phòng

Tiêu Quý đẩy cửa phòng 308 ra, cô lập tức giật mình ngậy ngấn cả người, tay cầm nắm cửa trơn mắt há mồm.

Đây là tình huống quỷ quái gì thế?!

Trong phòng im ắng bất thường, hơn nữa tràn ngập một dòng sát khí xốc vào mũi.

Tại căn phòng ký túc xá nhỏ nhỏ, trên mặt đất đặt đầy va ly hành lý, trên giường rải rác quần áo, còn trên bàn thì đặt một ly mì ăn liền đang nở ra, mùi hương thịt bò cay hoà lẫn mùi sát khí đậm đặc trong không khí, trở thành một mùi hương khác biệt, một loại hấp dẫn thèm ăn.

Tiêu Quý không khỏi nuốt nước bọt.

Trong nháy mắt, sát khí trong phòng ngưng tụ, soạt một tiếng nhằm về phía cửa, Tiêu Quý che miệng, chớp chớp mắt.

Ba cô gái trong phòng, một người giẫm chân lên ghế vẽ mặt dữ tợn, một người tựa vào cạnh giường dáng vẻ kiêu ngạo, một người vô tội đứng tại một bên, ra vẻ muốn nói nhưng lại thôi. Ba người đồng thời nhìn về phía Tiêu Quý đang đứng ở cửa, nữ sinh kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, giọng nói cực kỳ tao nhã: “Vấn đề nội bộ giải quyết nội bộ, đóng cửa, tiến vào.”

Tiêu Quý nhìn về phía nữ sinh nói chuyện với cô, dáng người cao gầy, tóc dài thẳng đến ngang eo như thác nước, mặt trái xoan, mắt to, trang điểm nhẹ, nước da như ngọc, cánh môi đỏ tươi hơi nhếch lên, khí chất cao ngạo như là trời sinh, đích thực là loại mỹ nữ ngự tỳ*. Tiêu Quý ngoan ngoãn đáp lời, đóng cửa lại rồi chậm rãi đi vào.

theo baike giải thích thì từ Manh Manh này chỉ một con ngựa trong bộ phim Đại Chiến Xích Bích.

“Tôi thấy cái đầu cậu cần sửa chữa đấy.” Mã Tri Ly lại bắt đầu nắm tay thành quyền.

Hậu Khả vươn tay che đầu mình, ngậm miệng đứng ngay thẳng.

Quá trình tuy rằng có chút hỗn loạn, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn vui vẻ tiếp nhận đề nghị của Hậu Khả, thứ tự trong ký túc xá dựa theo lời nói của cô, biệt danh đặc sắc cũng thế mà ra đời. Tại phòng ký túc xá 308, lão đại Tiểu Mã Ca, lão nhị Mị Mị, lão tam Hầu Tử, lão tứ Tiểu Kê...

5. Chương 5: Dụ Dụ Dỗ Dỗ

Sau khi sắp xếp địa vị, bọn họ bắt đầu tự thu dọn hành lý.

Hầu Tử đáng thương bụng ly mì ăn liền không biết đã nở ra từ lúc nào, hai mắt cô ngấn lệ ngồi trên giường, nịnh hót lấy lòng: “Người ta đói...”

“Dựa theo trước mắt, trong móng khi của cậu có chất bảo quản ước chừng cao hơn gấp hai lần ứng với giá trị của nó, hơn nữa tính chất dẻo dai, nhập khẩu tức hoá, cậu rất thích hợp với đói khát.” Tiểu Mã Ca vừa xếp quần áo, vừa thờ ơ nói.

“...” Nước mắt Hầu Tử tuôn rơi, Tiểu Mã Ca không thương cô.

Mị Mị khê cười, cất va ly xong, cô đứng dậy thấy Tiêu Quý đang nhìn hai người kia tranh cãi với nhau, cô hỏi: “Tiêu Quý, hành lý của cậu đâu?” Bởi vì tính cách hướng nội, đối với người gặp mặt lần đầu, Dương Chu Miểu Miểu thật sự không thể gọi cô là Tiểu Kê.

“Hôm qua tớ đến thành phố B, hành lý đều ở chỗ bạn tớ.” Tiêu Quý nói.

“À, vậy cậu có muốn bọn tớ giúp cầm qua đây không?” Miểu Miểu quan tâm hỏi.

“Không cần, ngay mai tớ...” Tiêu Quý vừa định nói ngày mai bạn trai tớ sẽ giúp mang sang đây thì đã bị một tiếng kêu rên của Hầu Tử ngắt lời.

“Có lỗi với ai cũng không thể có lỗi với dạ dày của mình, đi, các chị em, cùng đi cung cấp cho hệ tiêu hoá của tụi mình thôi!”

Tiêu Quý lặng lẽ bất đắc dĩ, liếc nhìn Mị Mị mỉm cười. Bản lĩnh ăn nói của Hầu lão tam nhà các cô thật sự là vững chắc lại quái dị, đối với năng lực lý giải của loài người tuyệt đối là một thử thách mới.

Tiêu Quý đi theo các bạn cùng xuống lầu, cô có chút không yên lòng, chẳng biết Mễ Tu tan học chưa, cô còn chưa mua di động, không có cách báo cho anh biết, nếu Mễ Tu đến không tìm thấy cô thì làm sao đây. Nghĩ thế, Tiêu Quý chỉ lo cúi đầu đi đường, không hề để ý Hầu lão tam đi đằng trước cô đột nhiên dừng bước chân, rồi lén lút nói gì đó với bọn Mị Mị.

“Mị Mị, cậu xem, bên kia có một anh chàng đẹp trai, cậu nói xem, anh ấy có phải đang đợi tớ không?” Hầu Tử tiến đến cạnh lỗ tai Mị Mị, ra vẻ ngượng ngùng.

“...Chắc là không phải đâu.” Mị Mị hiền lành yếu ớt nói.

“Tớ đương nhiên biết không phải, tớ hoàn toàn không biết anh ấy.” Hai mắt Hầu Tử ngay lập tức đầy vẻ “Cậu thật sự ngốc lại ngây thơ tớ làm sao có thể quen biết anh ấy”.

“...” Mị Mị không nói gì mà còn nhìn cô với vẻ vô tội.

“Cậu nói xem, tớ đi qua dụ dỗ anh ấy được không?” Hầu Tử xoa tay, hèn hạ nói.

“Không tốt đâu.” Mị Mị mau chóng nắm lấy móng vuốt của Hầu Tử, sợ con khỉ này vội vàng chạy qua.

“Tớ đương nhiên biết không tốt, tớ lại chẳng ngốc nghếch.” Hai mắt lại đầy vẻ “Cậu thật sự ngốc lại ngây thơ tớ làm sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy” lần nữa.

“...” Mị Mị yếu ớt buông móng vuốt của Hầu Tử ra, lặng lẽ cúi đầu.

“Cậu nói xem, tớ... Tiểu Kê cậu đừng vào tớ.” Hầu Tử đang ghiền trên chọc Mị Mị chợt quát lên.

Tiêu Quý lão đảo mấy bước, rồi đứng vững, cô không hề trông thấy Hầu Tử đang lườm mắt nhìn mình, hai tròng mắt linh hoạt của cô trói chặt bóng dáng đứng dưới tàng cây long não xanh um cách các cô không xa. Tầm mắt giao nhau, Tiêu Quý cười cong khoé mắt, ánh chiều tà của hoàng hôn vấy xuống, chiếu rọi sưởi ấm khác thường.

“Tiểu Kê, cậu đang dùng ánh mắt mê hoặc của cậu để dụ dỗ anh chàng đẹp trai kia sao?” Hầu Tử một tay ôm cổ Tiêu Quý, nói với vẻ dung tục.

“Hả?” Tiêu Quý nhìn cô, chẳng biết nói gì.

“Chắc chắc chắc, thật sự là cực phẩm nha.” Hầu Tử tiếc hận lắc đầu: “Đáng tiếc a đáng tiếc a, sao tớ lại không quen biết anh ấy chứ, tớ rất muốn dung nạp anh ấy vào hậu cung của tớ nha!”

Tiêu Quý thâm kín liếc bạn Hầu nào đó ở bên cạnh vẫn còn thương tiếc, cô chớp chớp mắt.

“Ồ? Sao cực phẩm lại đi sang đây?” Bàn tay Hầu Tử đang ôm Tiêu Quý đột nhiên siết chặt.

“Ừ, thật là cực phẩm.” Từ khi anh chàng đẹp trai càng ngày càng gần, Tiểu Mã Ca cũng không nhẫn nại nữa mà tán thưởng một tiếng.

Sau đó cực phẩm dừng lại trước mặt các cô, tươi cười mê người, liếc mắt đưa tình.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, mái tóc đen trên trán người thanh niên khẽ khàng lay động, đồng tử sáng bóng đen lầy.

“Em muốn đi đâu?” Mễ Tu nhìn Tiêu Quý trước mặt, hỏi.

“Định cùng các cô ấy đi ăn chút gì.” Tiêu Quý trả lời.

Ba cặp mắt cùng liếc về phía cô.

“Đây là bạn cùng phòng của em, Hậu Khả, Dương Chu Miểu Miểu, Mã Tri Ly. Đây là bạn trai tó, Mễ Tu.” Tiêu Quý giới thiệu.

“Chào các bạn, sau này Tiêu Quý còn nhờ các bạn chiếu cố nhiều hơn.” Mễ Tu cười nhẹ.

Hậu Tử lặng lẽ mở móng vuốt đang khoát trên cổ Tiêu Quý, thấp giọng hỏi Mị Mị: “Hồi nãy tó nói gì thế?”

Chưa nói gì cả, chỉ là nói với Tiêu Quý muốn dung nạp bạn trai cậu ấy vào hậu cung của cậu mà thôi. Mị Mị và Tiểu Mã Ca lịch sự thân thiện cười với Mễ Tu, mà bạn Hậu nào đó lại tự động lùi hai bước.

“Đi ăn cơm không?” Mễ Tu nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, em hơi đói rồi.” Tiêu Quý gật đầu, còn nói: “Anh đi cùng với tụi em chứ?”

Mễ Tu cười đến dịu dàng, nói: “Là hai tụi mình cùng đi.”

Tiêu Quý sững sốt một chút, lập tức mở to hai mắt nhìn. Ba người kia bỏ chạy lúc nào thế?

Hậu Tử túm lấy Tiểu Mã Ca và Mị Mị chạy nhanh về phía trước, cô còn quay đầu lại nhìn, dùng khẩu hình nói với Tiêu Quý.

Tiêu Quý đỡ trán, không khỏi đổ mồ hôi một phen, khẩu hình của Hậu Tử cô nhìn đã hiểu, dụ dỗ.

“Em muốn ăn gì?” Mễ Tu xoa nhẹ mái tóc ngắn của Tiêu Quý, dịu dàng hỏi.

“Dụ dỗ.” Tiêu Quý trả lời theo phản xạ.

Mễ Tu sững sốt.

Tiêu Quý phản ứng lại, cũng ngây ngẩn cả người.

Quả nhiên, gần son thì đỏ, gần mực thì đen. Tiêu Quý rất lo lắng cho những ngày tháng sau này của mình, về sau cô có thể trở thành sắc nữ hay không.

“Em đang gợi ý gì cho anh sao?” Mễ Tu cúi người, kẻ sát lỗ tai ửng đỏ của Tiêu Quý, giọng nói mê hoặc.

Tiêu Quý cúi đầu, hai má hơi hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mũi chân giẫm trên giày Mễ Tu một cái, âm thanh êm ái giống như kẹo ngọt: “Em muốn ngày mai mới đến ở ký túc xá.”

Ngụ ý này khiến tâm trí Mễ Tu nhận nhạo, lòng bàn tay theo đó bùng lên nhiệt độ.

Anh và Tiêu Quý không phải chưa từng thân mật, loại khoái cảm rung động lòng người này đến bây giờ vẫn khiến anh say mê. Thế nhưng, một mình anh đến đại học B, Tiêu Quý thì phải chuẩn bị thi vào trường cao đẳng, để không chậm trễ việc học của cô, bọn họ ít gọi điện thoại cho nhau, càng đừng nói đến hành động thân mật. Cho dù là nghỉ đông và nghỉ hè Mễ Tu được về nhà, phần lớn thời gian đều là dạy phụ đạo cho Tiêu Quý, áp lực lại kiểm chế, sợ quấy nhiễu cô học hành, làm cho cô phân tâm. Hiện tại nghe cô nói câu này, trong cơ thể anh giống như có gì đó đang lao nhanh, nhịp tim có phần không thể chế ngự.

Áp chế khô nóng trong lòng, Mễ Tu xoa tóc Tiêu Quý, anh mỉm cười lấy ra một chiếc hộp được đóng gói xinh đẹp từ trong ba lô.

“Mở ra xem thử có thích hay không?”

Tiêu Quý nhận chiếc hộp, ngẩng đầu hỏi: “Đây là cái gì?”

Mễ Tu cười không nói, tỏ ý Tiêu Quý hãy mở hộp ra.

Tiêu Quý rũ mắt xuống, nhẹ nhàng tháo ra sợi ruy băng màu hồng nhạt trên chiếc hộp, cô xé giấy gói rồi mở hộp ra, khi trông thấy thứ bên trong, đồng tử óng ánh nhún chìm vào đó.

Một chiếc điện thoại cùng kiểu dáng với Mễ Tu, của anh là màu đen, của cô là màu trắng.

“Thật đẹp!” Tiêu Quý vuốt ve chiếc di động màu trắng, lòng tràn đầy vui mừng.

“Có nó, anh có thể báo cáo tất cả hành tung của mình với em bất cứ lúc nào.” Mễ Tu trêu ghẹo nói. Quan trọng hơn là, lúc nào cũng có thể nghe được giọng nói của em.

Tiêu Quý nhẹ nhàng hừ một tiếng, trở tay nắm lấy ngón tay của Mễ Tu, nũng nịu sáng giọng nói: “Em muốn trở về.”

Nhiệt độ nóng bỏng đan xen lẫn nhau, anh trầm nghĩ màn đêm mau buông xuống đi.

6. Chương 6: Củi Khô Bốc Lửa

Mễ Tu dẫn Tiêu Quý đến chỗ gần trường ăn cơm, sau đó hai người cùng nhau trở về nhà trọ của Mễ Tu. Trong khoảng thời gian ấy, Mễ Tu vẫn nắm tay Tiêu Quý, mà Tiêu Quý trước sau vẫn không buông đi động trong tay. Nụ cười trên mặt hai người chưa bao giờ tan biến, cho đến khi vào cửa nhà trọ, Mễ Tu ôm Tiêu Quý vào trong lòng.

Dính sát vào nhau, không có chút khe hở, có thể lắng nghe rõ ràng hơi thở của đối phương. Bàn tay to của Mễ Tu vuốt ve bờ lưng của Tiêu Quý, từng chút từng chút một, tiết tấu khiến người ta yên lòng. Tiêu Quý tựa vào ngực Mễ Tu, lắng lắng đếm nhịp đập của anh, khoé môi tươi cười ngọt ngào.

Kỳ thật, hạnh phúc thực sự rất đơn giản, đơn giản đến mức chỉ có một cái ôm thì đã thoả mãn.

Trong phòng không bật đèn, không gian mờ tối, cả phòng yên tĩnh, hô hấp lọt vào tai thật rõ ràng, sự lặng lẽ cũng nhuộm từng đợt sóng ngọt ngào.

Tiêu Quý nắm chặt vạt áo sơ mi của Mễ Tu, đầu thì chui vào lồng ngực phập phồng của anh, cô êm ái cất lời: “Đêm nay chỉ có hai chúng ta thôi sao?”

Mễ Tu nhẹ nhàng ừ một tiếng, đầu ngón tay không khỏi buộc chặt.

Đường Tam Thận và Du Phong đêm nay cùng đồng sự công ty đi quán bar, khoảng chừng trước mười hai giờ sẽ không trở về, cho dù trở về cũng đã hoá thành lợn chết.

Mễ Tu khẽ cười, bàn tay trượt đến bên hông Tiêu Quý, đường cong lả lướt của thiếu nữ khiến tâm trí anh nhận nhạo.

Kiểm lòng không được, anh đặt xuống một nụ hôn giữa mái tóc của Tiêu Quý, nhẹ như cánh ve.

Tiêu Quý ngẩng đầu lên, hơi thở nóng rực tràn đầy khuôn mặt, nụ hôn như giọt mưa rơi xuống trán cô, chớp mũi, gò má, còn có khoé môi.

Cô nhắm mắt lại cảm nhận sự thương yêu và âu yếm của anh.

Môi lưỡi quấn quýt, Tiêu Quý nắm chặt áo sơ mi của Mễ Tu, hai chân mềm nhũn.

Mễ Tu đúng lúc nâng eo cô lên rồi ôm ngang người cô, nhưng môi anh không rời khỏi môi cô, đầu lưỡi cũng không ngừng nhảy múa.

Từng bước một, thong thả mà vững vàng, từ phòng khách đi đến phòng ngủ, để lại hơi thở dồn dập trên đường.

Quần áo cởi ra toàn bộ, Mễ Tu vuốt ve gò má nóng bỏng của Tiêu Quý, ngón tay anh lưu luyến trên làn da trắng mịn, trong lời nói chứa đựng nhiệt độ có thể đốt cháy người khác.

“Chờ một chút.”

Mễ Tu đột nhiên đứng dậy, bật ngọn đèn nhỏ trong phòng, tất cả đều thu vào đáy mắt anh.

Lúc này đây, đôi mắt Tiêu Quý đầy hơi nước, dao động dập dềnh, mái tóc rối bời, gò má đỏ bừng, đôi môi hé mở óng ánh mềm mại quyến rũ.

Mễ Tu híp mắt, từ xương quai xanh của cô nhìn xuống... Màu mắt anh ngày càng thẫm hơn, ngày càng u ám hơn...

Nửa năm trước anh và Tiêu Quý đã từng thân mật, nhưng lúc này là lần đầu tiên anh nhìn thấy cơ thể Tiêu Quý chân thật rõ ràng.

Có lẽ ánh mắt của Mễ Tu vào giờ phút này quá nóng bỏng, có lẽ vẻ mặt anh đã quá đắm chìm, lại có lẽ là động tác của ngón tay anh quá dịu dàng, Tiêu Quý vươn tay ôm cổ anh, giống như lúc ấy vậy...lần đầu tiên của bọn họ.

Tiêu Quý không còn nhớ bọn họ đã bắt đầu thế nào, trong trí nhớ hình như là Mễ Tu dạy dỗ tức cho cô, sau đó bắt tri bắt giác bỏ tức trên giường, sau đó đã không thể dừng lại. Lần đầu ném thử trái cấm, hưng phấn, vụng về, không biết xoay sở, lại làm không biết mệt. Bọn họ không bật đèn, có lẽ là vì sợ sệt, còn có lẽ là vì ngượng ngùng, không nhìn thấy vẻ mặt của nhau, nhưng có thể nghe được tiếng thở dốc đầy phòng, nóng bỏng như thế, dường như không thể hoàn toàn kiềm chế. Bởi vì đối phương là Mễ Tu nên Tiêu Quý nguyện ý, nhưng ít nhiều cô cũng hơi sợ hãi, nhất là sau khi Mễ Tu vẫn không tìm được cách vào, hai người bọn họ đều luống cuống, Mễ Tu thậm chí mồ hôi đầy người, trong tiếng thở dốc mang theo một ít chạt vật, không biết làm sao giữa hai đùi Tiêu Quý, cũng không biết đang nhìn cái gì. Tiêu Quý cắn răng mấy lần, Mễ Tu “đấu đá” lung tung thật sự làm cô đau, sớm đã trong tư thế sẵn sàng, nhưng lại không biết tiến công thế nào. Tiêu Quý khẽ cắn môi dưới, rơi vào đường cùng, cô liền ôm cổ Mễ Tu, định dùng nụ hôn để xoa dịu tâm trạng lo âu của anh. Cô chưa từng nghĩ rằng, vào lúc đó Mễ Tu lại thành công, nổi đau như xé rách trong chớp mắt xâm nhập vào tất cả giác quan của cô, buộc chặt hai chân, toàn bộ tiếng thét đều bị Mễ Tu nuốt vào khoang bụng.

Mễ Tu nâng chân cô lên, Tiêu Quý rõ ràng cảm nhận được sự nóng rực đến từ dưới bụng.

Trong lúc hết sức căng thẳng.

Tiêu Quý thở nhẹ ra một tiếng: “Khoan đã.”

Mễ Tu híp mắt, hô hấp đột cháy người khác, khó nhin mà nhìn người dưới thân.

“Em đi lấy cái này đã.” Hô hấp của Tiêu Quý cũng không ổn định.

Mễ Tu hình như nghĩ tới gì đó nên chậm rãi ngồi dậy.

Tiêu Quý ngồi lên, đôi mắt gợn sóng nước, liếc nhìn Mễ Tu một cái, cô chu cái miệng nhỏ nhắn, xuống giường, rồi đến bên hành lý tìm kiếm gì đó.

Tầm mắt Mễ Tu vẫn dõi theo cô, không rời đi nửa phần.

Rất nhanh, Tiêu Quý xoay người, chấp tay sau lưng, chậm rãi lên giường, thứ cầm trong tay trải ra bên cạnh Mễ Tu.

Quả đúng là thế. Mễ Tu trông thấy mấy cái túi nhỏ màu sắc rực rỡ, lông mày khẽ nhướng lên, rồi nhìn cô.

“Di nói, di không muốn mới bốn mươi lăm tuổi đã bị người khác gọi là bà nội.” Tiêu Quý khẽ nói.

Mễ Tu biết, mẹ già nhà anh luôn luôn suy nghĩ chu toàn, thậm chí chuẩn bị đủ loại kích cỡ.

“Di còn nói, không biết anh dùng cỡ nào nên mỗi loại đều mua mấy cỡ.” Tiêu Quý tiếp tục nũng nịu nói, chỉ là lơ đãng lướt qua chỗ nào đó của Mễ Tu một lần, thật sự chỉ liếc qua một lần thôi.

Mễ Tu vươn tay dừng lại trên máy cái TT, bỗng nhiên anh không biết nên lấy cái nào.

TT: bao cao su

“Anh muốn dùng cái nào?” Tiêu Quý chớp mắt, trong đôi mắt to lóng lánh lộ vẻ chế nhạo.

Mễ Tu nhìn về phía cô, cười dịu dàng: “Em thấy sao?”

“Nếu không thì dùng cỡ nhỏ trước, theo trình tự đi.” Tiêu Quý nghịch ngợm nhíu mày.

“Ha ha.” Mễ Tu khẽ cười: “Xem ra sự hiểu biết của Tiểu Quý về anh vẫn còn chưa sâu sắc.”

Tiêu Quý chớp mắt, lặng lẽ dịch người ra sau một chút.

“Không bằng em giúp anh chọn một cái là được.” Mễ Tu chăm chú nhìn Tiêu Quý, đủ loại ý nghĩ sâu xa.

Tiêu Quý nhìn anh, rồi lại cúi đầu nhìn đủ loại TT xếp ngang trên giường, không thể nào xuống tay. Chọn cái nào cũng sai cả, chọn cỡ nhỏ dường như là sỉ nhục anh, nhưng chọn cỡ lớn, ngộ nhỡ không lớn như vậy, có thể nào bị tuột không, đến lúc đó càng sỉ nhục anh hơn, nếu không thì chọn cái không lớn không nhỏ là được. Tiêu Quý do dự nhiều lần, vươn ngón tay hướng về cái nằm ở giữa.

Nhưng mà, còn chưa chạm vào cái túi nhỏ ở giữa kia thì cái túi viết chữ lớn bên cạnh đã bị cầm đi, mang theo u oán tức giận, giống như cơn gió, Tiêu Quý chưa kịp ngẩng đầu, những cái TT khác đã bị phủ xuống giường, sau đó cô hy sinh một cách vinh quang.

Thời gian, rất lâu, rất lâu.

–tôi là đường phân cách hiểu rõ–

Hơi nóng giảm xuống, Mễ Tu xoa lưng Tiêu Quý, nhìn thấy cô hô hấp bình thản, khoẻ môi anh chậm rãi nhếch lên, khoẻ mắt chân mày đều là hạnh phúc. Tuy rằng sự khởi đầu của bọn họ rất hoang đường, nhưng cũng may bọn họ vẫn chỉ có lẫn nhau, nhìn thấy nhau đầu tiên cũng là mối tình đầu của đối phương. Mễ Tu không biết bắt đầu từ khi nào, Tiêu Quý đã hoàn toàn chiếm giữ trái tim anh, anh chỉ biết rằng, lúc anh bỗng nhiên phát giác, trong lòng đều là cô, lấp đầy không có một khe hở, anh rất kinh ngạc, nhưng cũng nghĩ rằng là theo lẽ thường nên làm. Vốn là cô không phải sao. Vì thế anh mới nói với cô, cùng thi vào đại học B, tuy rằng điều này đối với Tiêu Quý vào lúc đó mà nói có chút ép buộc, nhưng anh thật sự không muốn dùng thời gian và không gian để đánh cuộc tình cảm giữa bọn họ. Để cô vì tương lai của bọn họ mà cố gắng lúc này đây, chỉ cần lúc này, tất cả năm tháng còn lại hãy để anh cố gắng.

Mặc dù đợi thêm một năm, nhưng cuối cùng cô cũng làm được rồi, trong thời gian ấy cô đã nỗ lực bao nhiêu, anh có thể đoán được. Cô hay quẩn luyến anh thế mà vào lúc đó thậm chí nói với anh, đừng thường gọi điện cho em, em sợ sẽ phân tâm. Thế cho nên bạn cùng phòng ở chung sớm chiều với anh đều cho rằng anh nói có bạn gái chỉ là nói đùa. Nhưng không sao, để anh dùng khoảng thời gian trống rỗng này vì cô mà dốc sức học tập đi làm.

“Quá lớn, đừng dùng cái kia...” Tiêu Quý đột nhiên nói mở một tiếng.

Mễ Tu nhếch môi, ngược mắt nhìn về phía cái túi nhỏ còn chưa tháo ra ở trên bàn, anh vươn tay lấy qua...

7. Chương 7: Cuộc Sống Đại Học

Hôm nay là ngày báo danh sinh viên mới của đại học B.

Bởi vì tối qua tiến hành “hoạt động nào đó có lợi cho sức khoẻ và tinh thần” vượt quá chất lượng và số lượng, hôm nay thiếu chút nữa là Tiêu Quý ngủ thẳng đến sông cạn đá mòn, nếu không phải Mễ Tu dịu dàng nói bên tai cô muốn dùng cho hết thứ gì đó tối qua chưa kịp dùng hết, cô chết cũng không nhớ tới.

Bản thân, lẽ mề, lúc Mễ Tu đưa Tiêu Quý đến dưới lầu ký túc xá nữ sinh thì đã là buổi trưa.

Buông túi lớn túi nhỏ trong tay, Mễ Tu buồn cười nhìn thấy Tiêu Quý uể oải trước mặt, anh vươn tay xoa đầu cô, nói: “Sao em chẳng có sức sống gì cả?” Bên trong lời nói mang đầy vẻ chế nhạo.

Tiêu Quý u oán ngược mắt lên, chu cái miệng nhỏ nhắn, mấy phần giận dữ mấy phần ngượng ngùng: “Anh còn nói, còn không phải vì anh sao, đêm qua tập kịch em...” Âm thanh dần dần nhỏ xuống, một màn kiêu diễm đêm qua dường như ngay trước mắt, hai má cô nóng hổi.

“Còn không phải là vì để em càng hiểu anh sâu sắc thêm sao?” Hai chữ sâu sắc nói ra vô cùng nhẹ nhàng.

Tiêu Quý oán hận cầm ngón tay Mễ Tu bỏ vào trong miệng cắn một cái. Thật là rất đáng mừng, hiểu biết của cô về Mễ Tu nhà cô quả thực tăng vọt.

Xúc cảm tê tê nóng ấm khiến Mễ Tu cười đến dịu dàng, anh lấy ra ví tiền từ trong túi quần, rồi rút ra một tấm thẻ quơ quơ trước mắt Tiêu Quý.

“Em cầm cái này.”

“Để làm chi!” Miệng Tiêu Quý ngậm ngón tay, nói năng không rõ ràng.

“Tiền tiêu vật.” Mễ Tu cười nuông chiều.

Tiêu Quý chớp mắt, rút cuộc buông tha cho ngón tay của Mễ Tu, cô liếc nhìn tấm thẻ óng ánh, kiêu ngạo nói: “Em có tiền!”

Mễ Tu nhìn Tiêu Quý chằm chằm, hỏi: “Lại đi làm thêm?”

“Không có, trước khi đi đi cho em.” Tiêu Quý hùng hồn nói.

Mễ Tu biết mẹ anh rất thích Tiêu Quý, cho cô tiền cũng là chuyện bình thường, nhưng trước đây Tiêu Quý đều không nhận. Mễ Tu thoáng trầm tư một lúc rồi nói: “Trong tấm thẻ này đều là tiền làm thêm của anh, ngày thường anh không dùng đến, em giữ cho anh trước đi.”

Tiêu Quý nhìn Mễ Tu, cô đương nhiên biết dụng ý của anh, do dự một chút cô vẫn nhận tấm thẻ. Hai tay cô nắm chặt tấm thẻ nhỏ bé kia, Tiêu Quý cup mắt, nhỏ giọng nói: “Thật coi em là con dâu nuôi từ bé của nhà anh nha.”

“Em không phải sao?” Mễ Tu cười hỏi lại.

Tiêu Quý ngược mắt, ánh mắt hơi ửng đỏ: “VẬY ĐÂY CHÍNH LÀ SÍNH LỄ CỦA ANH, EM CẦM RỒI SẼ KHÔNG TRẢ LẠI ANH.”

“Đây không phải là sính lễ.” Mễ Tu đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Tiêu Quý ngây ngốc nhìn anh.

“Sao lại ít như vậy chứ.” Mễ Tu nghiêm túc nói.

Tiêu Quý phì cười một tiếng, đôi mắt lại hơi ươn ướt.

Giờ phút này cô rất muốn hôn anh, Tiêu Quý nắm tay Mễ Tu, chậm rãi nhón chân.

Thế nhưng, lúc này, một tiếng gọi âm ỉ chấn động, dập tắt tình nồng ý ngọt.

“Tiểu Kê Kê.....Kê.....Kê.....Kê.....” Tiếng vang trầm bổng nối tiếp nhau ở dưới lầu ký túc xá nữ sinh.

Tiêu Quý nhón nửa mũi chân, ngây ngẩn cả người, cô nhìn ra sau lưng Mễ Tu, cô gái kia đang ôm một cái chiếu chạy về phía Tiêu Quý làm cô quên mất phản ứng.

Mễ Tu bình tĩnh kéo Tiêu Quý đứng vững lại, rồi xoay người.

Cùng lúc đó, cô gái như “điên” đã đứng trước mặt bọn họ rồi, người cầm chiếu trong tay đi cùng nhóm bạn vô cùng quen thuộc chào hỏi với Mễ Tu: “Chào anh, bạn trai đẹp trai của Tiểu Kê nhà tôi!”

“...Xin chào.” Mễ Tu nói với bản thân, phải bình tĩnh.

“Chào chào chào, mọi người chào hỏi nhau thật là tốt!” Hầu Tử nhìn thấy Mễ Tu, bắt đầu nói xằng nói xiên.

Tiêu Quý đứng thẳng, cùng hai người đứng phía sau Hầu Tử đang bối rối mà liếc nhìn nhau thật sâu. Ánh mắt ai oán cùng bày tỏ một câu, bộ lông xù này là thuộc phòng ký túc xá của các cô ư?

Hầu Tử không biết xấu hổ, lúc này vẫn còn có ý nghĩ muốn dụ dỗ Mễ Tu, cô ra vẻ nịnh bợ.

“Anh có anh trai hay là em trai không?”

“Thật đáng tiếc, anh thật sự không có em trai sao?”

“Anh ăn gì mà cao lớn thế? Trưởng thành đẹp trai như vậy?”

“Trong ký túc xá của anh đều là nam phải không?”

“Thật tốt quá, khi nào thì cùng nhau ăn bữa cơm thường nhé?”

“Yên tâm đi, đều là người một nhà, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Kê của chúng tôi!”

–tôi là đường phân cách của Hầu Tử không có giới hạn–

“Anh đi trước, hành lý để bạn cùng phòng của em giúp xách lên nhé.” Mễ Tu bình tĩnh nói với Tiêu Quý.

“Được.” Cô nên vội vàng chạy đi thôi.

Mễ Tu gật đầu với Mị Mị và Tiểu Mã Ca, bước chân nhanh gấp hai lần bình thường.

“Từ từ đi nhé! Nhớ thường xuyên đến chơi nha!” Hầu Tử vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé hô to.

“...” Tiêu Quý, Mị Mị, Tiểu Mã Ca.

Chắc là trong khoảng thời gian ngắn Mễ Tu sẽ không nghĩ tới việc qua đây chơi đâu...

Xách theo hành lý của Tiêu Quý, bọn họ giúp cô dọn đồ lên lầu, dọc đường đi Hầu Tử không ngừng hỏi Tiêu Quý một vấn đề, bạn trai đẹp trai nhà cậu thật sự không có anh trai hay em trai sao, anh họ em họ cũng được mà...

Tiêu Quý lựa chọn không nghe, đầu đầy vạch đen lặng lẽ suy nghĩ ba vấn đề.

Cô phải tìm việc làm thêm.

Cuộc sống đại học của cô nhất định, khẳng định, chắc chắn, sẽ không buồn tẻ, sẽ không yên tĩnh, lại càng không nhàm chán.

Hầu lão tam nhà cô rút cuộc khi nào có thể cầm miệng đây.

Tiến xong một sinh viên năm nhất cuối cùng, Mễ Tu ngồi trên ghế ở chỗ tiếp đón, anh lau mồ hôi trên trán. Năm nay anh đã là sinh viên năm hai, dựa theo thông lệ của trường, hôm nay nên tiếp đón sinh viên mới, may mà Tiêu Quý nhà anh cũng là sinh viên mới, nếu không anh thật sự bỏ rơi nhiệm vụ rồi.

Đã gần đến chập tối, ánh chiều tà vấy xuống, tạo ra một mảng lu mờ. mấy nam sinh lớp trên tiến xong sinh viên mới, lúc này đa số đã mồ hôi đầm đìa, trên mặt cũng đỏ mồ hôi theo, lộ chút vẻ nhếch nhác. Mễ Tu lẳng lẳng ngồi trên cái ghế dưới góc cây âm áp, đôi chân thon dài bất chéo, dáng vẻ tùy tiện mệt mỏi, tuy rằng trên trán cũng có mồ hôi, nhưng vẫn lộ ra vẻ ung dung, áo sơ mi sạch sẽ gọn gàng, toàn thân đặc biệt toả ra vẻ âm áp tao nhã, so với mấy nam sinh kia, anh tuyệt đối phong thần tuấn đạt.

Doãn Cách Tử tay cầm nước suối nắm chặt, chàng trai như vậy, cô ta làm sao có thể bỏ qua chứ.

Âm thầm hạ quyết tâm, Doãn Cách Tử mỉm cười đi qua, đưa nước suối trong tay cho Mễ Tu.

Mễ Tu ngược mắt, thấy Doãn Cách Tử, anh cười nhẹ, nói: “Cám ơn.” Nhận chai nước suối, anh mở nắp, ngửa đầu uống một ngụm.

“Cậu đã tiến sinh viên mới xong rồi à?” Doãn Cách Tử dụ dằng nói.

“Ừ, Du Phong đang tiến người cuối cùng.” Mễ Tu thả tay xuống, đứng lên.

Doãn Cách Tử nhìn Mễ Tu gần trong gang tấc, đột nhiên không biết nên nói những gì, cô ta cụp mắt, lại có một tia ngượng ngùng.

“Hôn lễ của anh Cách Hi định khi nào tổ chức?” Mễ Tu lơ đãng lui sang bên cạnh mấy bước, tùy tiện hỏi.

“Còn chưa đến hai tuần nữa.” Doãn Cách Tử nói. Người phụ nữ kia nhất định trở thành chị dâu của cô ta, cô ta vẫn không thích, nhưng anh trai cô ta lại cực kỳ cố chấp, quyết một lòng với người phụ nữ kia, cô ta ngẫm lại cảm thấy ỷ khuất cho anh trai. Doãn Cách Tử nhìn Mễ Tu chăm chăm, không khỏi nghĩ tới cô gái tự xưng là bạn gái của Mễ Tu, bình thường như thể hoàn toàn không xứng với Mễ Tu, vì sao người đàn ông ưu tú như anh và anh trai lại thích loại phụ nữ bình thường như vậy chứ? Bọn họ rõ ràng đáng có được người tốt hơn.

“A Tu, cậu có nghĩ tới việc ra nước ngoài học tập không, công ty của anh tớ có tài trợ hai người đi du học, nếu cậu bằng lòng, tớ có thể...” Doãn Cách Tử dừng đúng lúc, nhìn Mễ Tu với vẻ mong chờ.

“Chưa từng nghĩ tới.” Mễ Tu trả lời không chút do dự.

“Vì sao?” Doãn Cách Tử nghĩ rằng anh sẽ từ chối, nhưng không ngờ anh lại dứt khoát từ chối như vậy. Cơ hội tốt thế, anh không nên từ chối.

Mễ Tu cười nhưng không nói. Thật vất vả anh mới đợi được Tiêu Quý, làm sao cam lòng rời khỏi cô chứ.

“A Tu.” Doãn Cách Tử trong lòng không vui, rõ ràng ám chỉ: “Thực ra, cậu đáng có thứ tốt hơn, có đôi khi nên để ý người và việc ở bên cạnh cậu, hiện giờ có được, tự cho là thích, nhưng chưa hẳn là thích hợp với cậu nhất.”

Mễ Tu nhìn cô ta, vẻ mặt bình thản lại hờ hững.

Doãn Cách Tử đột nhiên không thể nói tiếp, trực giác nói cho cô ta biết, nếu cô ta nói thêm một câu nữa, chắc chắn sẽ nhận được sự từ chối không hề nề tình của Mễ Tu.

Cô ta...không cam lòng.

8. Chương 8: Tâm Sự Riêng Tư

Cả ngày náo nhiệt, màn đêm buông xuống kết thúc một ngày, sinh viên mới đang ở trong hoàn cảnh lạ lẫm tại ngôi trường đại học này, trong lòng ôm khát vọng về tương lai, nhiệt huyết cùng bàng hoàng, và mệt lử ngủ thiếp đi. Mấy năm tới, bọn họ sẽ trưởng thành ở nơi này, lột xác, có xấu có tốt, chậm rãi, cặn kẽ, ném trải cuộc sống của riêng mình.

Giờ đóng cổng đã qua từ lâu, đèn trong ký túc xá đều đã tắt, lúc này ký túc xá nữ sinh giống như bóng đêm dày đặc, vươn tay không thấy năm ngón tay. Thế nhưng, mấy cô gái nào đó ở trong cánh cửa nào đó, giờ phút này lại làm ra chuyện cực kỳ đen tối cực kỳ đáng khinh.

Đèn cây, bia, chuối tiêu, vô cùng thú vị.

Tiêu Quý đang cầm bia, trong lòng suy nghĩ, nếu Mễ Tu nhà cô biết ngày đầu tiên nhập học cô đã uống rượu, anh có thể giận cô cả đời mà lấy lại “sính lễ” hay không nhỉ, tắc lưỡi mấy tiếng, cô đột nhiên uống một ngụm bia, hai mắt lờ mờ, toàn thân khoan khoái.

Máy tính của Hầu Tử đang chiếu bộ phim hành động lãng mạn của đảo quốc Nhật Bản, bởi vì khí chất dung tục của mình, cho nên cô tắt tiếng, hình ảnh vốn khiến người ta huyết mạch tuôn trào bởi không có âm thanh quyến rũ và thờ gấp mà khiến người ta cảm thấy quả là vô vị. Tiêu Quý vươn cổ ra liếc nhìn hình ảnh kia không có tí cảm xúc, trong lòng cô kiêu ngạo lại tự hào, Mễ Tu nhà cô so với ông chú trên máy tính kia càng đẹp trai hơn, vóc dáng hoàn hảo, kỹ thuật tốt, thể lực rất tốt!

Nghĩ đến Mễ Tu thể lực không biết mệt mỏi, Tiêu Quý cười ha ha ra tiếng, dưới sự thúc đẩy của cò, tính ngay thẳng ngượng ngùng gì đó đã sớm kết bạn cùng xa chạy cao bay rồi.

“Tiểu Kê cười gì đó?” Tiểu Mã Ca ném xuống hai chai bia đã uống hết, ló đầu xuống tỏ vẻ thoả thuê, mái tóc dài tự nhiên che nửa khuôn mặt.

Tiêu Quý dụi mắt, lờ mờ nhìn Tiểu Mã Ca. Dựa vào ánh sáng nhỏ nhỏ của đèn cây, mái tóc đen che khuất gương mặt Tiểu Mã Ca, sắc mặt cô trở nên trắng bệch, bởi vì uống bia mà đôi môi mọng nước đỏ bừng, cả người toả ra vẻ quái dị của nữ quỷ.

“Ha ha ha...” Tiêu Quý nâng khuôn mặt Tiểu Mã Ca cười ngây ngô, chọc ngón tay vào cô, yếu ớt nói: “Cậu rất giống nữ quỷ!”

Lời này vừa nói ra, Hầu Tử và Mị Mị không hẹn mà cùng nhìn về phía Tiểu Mã Ca, nhất thời phì cười.

Tiểu Mã Ca gơ móng vuốt lên, làm ra thế Cửu âm bạch cốt trảo, gào không khí hai cái, giọng nói u ám khùng bố: “Còn cười...các cậu còn cười...”

Hầu Tử và Mị Mị không hẹn mà cùng im miệng.

“Ha ha ha...” Tiêu Quý ôm bụng lăn lộn trên giường, bia đổ đầy ra giường.

Tiểu Mã Ca vẫn giả trò cũ nói với Tiêu Quý: “Còn cười nữa tớ sẽ ăn cậu...cậu...” Còn bắt chước Sadako đấy.

Tiêu Quý ngừng cười ngay tức khắc, cô ngẩng đầu nhìn Tiểu Mã Ca, vài giây sau, bắt đầu bật cười: “Cậu giống đồ ngốc nha!”

“Ha ha ha ha ha!” Hầu Tử và Mị Mị cười theo.

“...” Tiểu Mã Ca nản lòng cụp móng vuốt xuống, có phải cô bị Tiểu Kê đùa giỡn không...

Thật lâu sau đó, Hầu Tử cười đủ rồi, cô cầm một trái chuối, cắn một miếng lớn, trêu chọc nói: “Chuối tiêu thật sự là thứ tốt, cho dù bạn đói bụng hay là khát nước, nó đều có thể giúp bạn giải quyết, trình độ vận năng tuyệt vời, gần bằng với dưa chuột đấy!”

Tiểu Mã Ca rất già dặn tỏ vẻ hiểu biết mà gật đầu đồng ý.

Tiêu Quý từng trải tỏ vẻ hiểu ý, uể oải lắc đầu.

“Chuối tiêu có thể giải khát sao?” Bạn học Mị Mị ngây thơ hiền lành lại đáng yêu hỏi.

“...” Ba người nhìn về phía cô tỏ vẻ thông cảm, thật sự rất muốn đập vỡ máy tính của Hầu Tử! Chẳng dạy dỗ trẻ em được gì cả!

–tôi là đường phân cách của Mị Mị thật ngốc thật khờ–

Hầu Tử tắt máy tính, nằm sấp trên giường, cô nhìn Tiêu Quý ở giường đối diện hỏi: “Tiểu Kê à, nói xem cậu và bạn trai khô ngô tuần tú của cậu quen nhau thế nào hả, tớ rất muốn nghe đó.”

“Cùng câu hỏi.” Tiểu Mã Ca vén tóc lên, cũng nhìn về phía Tiêu Quý.

“Cùng câu hỏi 10086.” Mị Mị ngồi xổm trên giường, nghiêm túc nghe chuyện xưa.

Tiêu Quý chớp mắt, nhìn ba cặp mắt đang nhấp nháy như sao, cô kiêu ngạo nói: “Muốn nghe chuyện xưa, cũng được thôi, nhưng hãy kể mỗi tình đầu của các cậu trước đi!”

“Được! Tớ kể trước!” Hầu Tử xung phong.

Tiêu Quý nhìn về phía cô, ngồi xếp bằng trên giường.

“Hừm! Hừm!” Hầu Tử háng giọng, nhắc tay hướng về phương xa, ra vẻ xa xăm nói: “Đó là một câu chuyện thảm thương...”

“Nói tiếng người!” Tiểu Mã Ca ôm gối ném qua.

Ôm lấy cái gối, Hầu Tử ngã nằm trên giường, che trán, uỷ khuất nói: “Người ta nói tiếng người mà, câu chuyện rất thảm thương. Tớ vẫn thích anh ấy, anh ấy đã từng nói muốn kết hôn với tớ, nhưng vì chuyện của thế hệ trước, anh ấy đi không từ biệt, sau này tớ chưa từng gặp lại anh ấy.”

Quả nhiên đây thảm thương...

“Ôi, chuyện của thế hệ trước cần gì liên lụy đến hai người chứ.” Tiêu Quý tiếc hận nói.

“Đúng vậy đúng vậy, Hầu Tử nhất định rất đau lòng.” Mị Mị nhìn Hầu Tử với vẻ thông cảm, hoá ra dưới bề ngoài vui vẻ vô tư của cô là một trái tim bị vỡ nát.

“Cậu không phải tới giờ vẫn còn nhớ thương anh ta chứ.” Tiểu Mã Ca nói trúng tim đen.

“Không có đâu! Mười mấy năm không gặp, đã quên mất dáng vẻ của anh ấy lâu rồi.” Hầu Tử thoải mái nói.

“...Mười mấy năm không gặp?” Tiêu Quý tò mò.

“Đúng vậy!” Hầu Tử nói.

“Lúc ấy cậu bao nhiêu tuổi?” Tiểu Mã Ca hỏi, huyết thái dương giật giật mấy cái.

“Năm sáu tuổi thì phải!” Hầu Tử nói.

“...” Sao các cô lại cho rằng con khổ hoang dã này cũng từng có mùa xuân!

“...Vậy Tiểu Mã Ca thế nào?” Cô sẽ có một đoạn tình cảm lưu luyến không kèm chế được hay không.

Tiểu Mã Ca tựa vào đầu giường, âm thanh hình như hơi xa xăm: “Thì là chuyện của hai năm trước, đối phương là thầy giáo dạy thêm của tớ hồi trung học. Lúc tớ học năm nhất, môn hoá rất kém, mẹ tớ liền tìm gia sư cho tớ, mỗi tuần đều đến nhà tớ phụ đạo môn hoá. Khi đó còn nhỏ, cũng có thể gọi là mối tình đầu, hơn nữa anh ấy rất đẹp trai, dần dà tớ nảy sinh tình cảm khác thường đối với anh ấy. Cái tuổi mười lăm mười sáu ấy mà, ngây thơ lại xung động, thích thì phải thổ lộ.” Dừng một chút, Tiểu Mã Ca nhẹ giọng vài phần: “Kết quả sau ngày tớ thổ lộ, anh ấy liền nghỉ làm.”

Trong phòng chợt yên tĩnh lại.

Tiêu Quý nhìn Tiểu Mã Ca, bỗng nhiên rất hiểu cô, vào lúc ấy cô nhất định rất khổ sở, cho dù là bị từ chối cũng chẳng bằng không có kết quả thế này.

“Sau đó, tớ là đại diện môn hoá của lớp tớ đấy.” Tiểu Mã Ca quay đầu lại cười, rất tự hào, rất chua xót.

Mối tình đầu, thường thường không có kết quả tốt, hoặc là nói căn bản không có kết quả. Giống như Hầu Tử vậy, rơi vào một hồi ức mơ hồ không trọn vẹn, hoặc là giống như Tiểu Mã Ca, hoa chưa nở thì đã héo tàn, trở thành tiếc nuối vĩnh viễn. Nhưng cho dù quá trình và kết quả thế nào, đêm dài tĩnh lặng khi nhớ tới đoạn thời gian rối rắm lại rung động lòng người kia, nhịp tim vẫn không thể kiềm chế mà tăng tốc, khoe môi vẫn nhếch lên, mặc dù độ cong lên có nhiều chua chát, mặc dù trong lòng vẫn thiếu một góc, nhưng rốt cuộc đó là một khối trong suốt nhất ở tại đáy lòng, tuy rằng một khối này rất nhỏ, nhỏ đến tí ti, nhỏ đến mức rất hiếm khi nhớ đến nó vào ban đêm, nhưng đêm đó lại ngủ rất bình thản, mặc dù khoe mắt ướt ướt, nhưng không hối hận.

Cám ơn người kia đã tặng tôi khoảng không vui vẻ, tôi sẽ không quên.

Đã gần đến rạng sáng, chìm đắm mãi trong quá khứ, ánh đèn đã tắt, mong đợi ánh sáng mặt trời tươi đẹp.

Tiêu Quý nằm trên giường, nhưng lại chẳng buồn ngủ chút nào. Câu chuyện của Hầu Tử tuy rằng hoang đường, của Tiểu Mã Ca dù cho không hoàn mỹ, nhưng chúng lại khiến cô xúc động, đủ loại ký ức bồi hồi, hoang mang ngăn ngủi đã chôn dấu sâu kín trong đáy lòng nay tuôn ra, rõ ràng như ngày hôm qua.

Cô vĩnh viễn sẽ không quên, khi Mễ Tu đỏ mặt chạy đến trước mặt cô, ấp úng nói muốn cô làm bạn gái của anh, trong lòng cô đã chấn động như thế nào.

9. Chương 9: Tình Nồng Ý Đậm

Ánh nắng thảng tư, muôn vật hồi sinh, cây liễu vừa mới đâm chồi, từng chút xanh lá treo trên ngọn cây, theo gió nhẹ phất phơ bồng bềnh, bóng dáng đầu hạ tràn đầy cây cối um tùm. Dưới bóng cây, Tiêu Quý đầu tóc nhuộm đủ loại màu sắc đang mở to đôi mắt, cô đang nhìn cậu thiếu niên cách mình vài bước không biết làm sao, bàn tay nhỏ bé xoắn vạt áo, hai má non nớt ửng hồng vì ngượng ngùng, trái tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cậu ấy vừa nói cái gì nhỉ? Muốn mình làm bạn gái của cậu ấy!

Lúc này đối với Tiêu Quý mà nói chắc chắn là sấm sét giữa trời quang cảnh báo bánh nướng từ trời rơi xuống*, rơi nhanh đến nỗi làm cô trở tay không kịp, đầu óc hoàn toàn ngừng hoạt động.

bánh nướng từ trời rơi xuống: ý nói không tốn chút công sức mà chỉ ngồi không hưởng lợi.

“Cậu...” Tiêu Quý và Mễ Tu đồng thời mở miệng, lại im bật cùng lúc.

Mễ Tu ngượng ngùng lại mất tự nhiên mà nhìn Tiêu Quý, úp úp mở mở một hồi, cậu gục đầu xuống, mím chặt môi, rồi ảo não lườm về phía mẹ mình đang trốn ở chỗ xa mà lên quan sát, nắm tay nắm chặt nổi lên trắng bệch, sau khi nhận được ánh mắt uy hiếp bên trong vẻ khuyến khích của mẹ già nhà mình, cậu dừng

cảm ngẩng đầu, cất tiếng như tráng sĩ nói lời tuyên thệ: “Cậu làm bạn gái tớ đi!” Tuy rằng cậu mới mười ba tuổi...

Tiêu Quý bị lời thổ lộ khí thế ngất trời của Mễ Tu hù dọa, cô lùi ra sau một bước nhỏ, hai tay đưa ra sau lưng, trả lời lấp bắp: “Được...được...”

Mễ Tu dường như hơi sững sốt, khuôn mặt tuấn tú lập tức đỏ lên, cậu mất tự nhiên mà quay đầu nhìn về phía khác, vẻ mặt đẹp đẽ mà lại ưu thương.

Ngón tay Tiêu Quý ở sau lưng hơi run rẩy, cô khẽ cắn môi dưới, trông thấy Mễ Tu ngay trước mặt không được tự nhiên, trong lòng cô đã sớm nổi lên trời long đất lở.

Từ bé Tiêu Quý đã thích Mễ Tu, thích ở gần cậu, làm cái đuôi nhỏ đi theo sau lưng cậu, cô thích ngồi bên cạnh ngây người nhìn cậu viết chữ, đánh đàn, vẽ tranh, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Mễ Tu cô sẽ rất ngoan ngoãn, đặc biệt nghe lời, giống như chỉ cần ở bên Mễ Tu thì cô sẽ rất thoả mãn, vì vậy, mẹ Mễ Tu hay nói đùa, Tiêu Quý trưởng thành sẽ làm vợ Mễ Tu. Một câu nói đùa của người lớn lại chôn sâu trong đáy lòng Tiêu Quý. Thì ra lớn lên rồi cô sẽ làm vợ Mễ Tu. Tiêu Quý bé nhỏ cho rằng đây là sứ mệnh của cô, cho nên lúc cô đi theo bố mẹ chuyển nhà, cô cố ý đi tìm Mễ Tu, còn bất ngờ hôn cậu, hơn nữa điều vô dương oai nói với cậu, sau này nhất định phải nhớ qua đây cưới cô.

Trái tim ngây ngô non nớt dường như cũng ngóng trông mình mau lớn lên.

Tuy rằng khoảng cách xa, nhưng hề có thời gian Tiêu Quý sẽ đến trường tìm Mễ Tu, đi theo cậu cùng làm bài tập, nhìn thấy cậu cau mày giảng lại đề toán cô đã làm sai, cô cứ ngẩn ngơ nhìn cậu, cho đến khi Mễ Tu cầm bút gõ đầu cô, dịu dàng nói với cô đọc sách đi đừng nhìn tớ, cô mới cúi đầu, chuyên tâm nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài của Mễ Tu mà xuất thần. Khi ấy là khoảng thời gian rất đẹp, thiếu nam thiếu nữ, thanh xuân ngây thơ, tất cả đều hồn nhiên như thế, không có chút tạp chất.

Thế nhưng thời gian có tốt đẹp đi chăng nữa cũng không thể chống đỡ nổi điều bất trắc bất ngờ xảy ra trong cuộc sống.

Tiêu Quý nằm mơ cũng không ngờ, người bố thân yêu của cô lại làm ra chuyện như vậy, cô lại càng không ngờ bố sẽ vì chuyện này mà đền mạng sống của mình. Khi cô ở bệnh viện nhìn thấy sắc mặt bố tái nhợt vì mất máu quá nhiều, toàn thân cô như hư không, ngây ngốc đứng đó, nhìn thấy một nhóm bác sĩ đẩy bố vào phòng phẫu thuật. Đèn đỏ chợt sáng lên đã đánh thức Tiêu Quý, cô nổi điên gọi điện thoại ẹ, cô cần mẹ đến đây nói với cô, bố không có việc gì, đừng sợ, đừng sợ. Thế nhưng, điện thoại bị cắt đứt một cách vô tình, cô còn chưa kịp nói một câu, cô không tìm thấy mẹ mình, cũng không tìm thấy bố mình, chẳng có ai nói với cô bố không sao đâu, con đừng sợ. Một mình cô ngồi xồm trong hành lang bệnh viện, nhìn thấy vô số đôi chân đi qua trước mặt cô, trông thấy đèn đỏ tắt đi, nhìn bác sĩ đi tới, nhìn bọn họ tàn nhẫn lắc đầu với cô. Cô không làm được gì cả, chỉ có khóc thôi.

Cô nhào người nằm trên cơ thể bố vẫn còn hơi ấm, cô ra sức lắc mạnh, ra sức gọi to, cô gọi bố, gọi mẹ, nói rằng đừng bỏ con lại một mình, cô hét lên khàn cả giọng, nhưng chẳng nhận được một câu trả lời.

Có lẽ bắt đầu từ giây phút ấy, cô đã cho rằng trên thế giới này chỉ có mình cô, cô trở thành đứa trẻ không ai cần.

Mười ba tuổi giống như một đoá hoa, Tiêu Quý mất đi người bố thân yêu của mình, mất đi tình thương của mẹ, mất đi gia đình ấm áp.

Tiêu Quý không ai cần giờ đây chẳng muốn ngoan ngoãn nghe lời nữa, dù sao cũng chẳng có ai quan tâm đến cô. Trốn học, đánh nhau, thành tích xuống dốc không phanh. Cô đi theo những tên côn đồ bắt chước nhuộm tóc đầy màu sắc, ăn mặc quần áo lố lăng mà nhà trường đã cấm, cùng bạn học làm trái lời, cố ý chọc giận bọn họ, cố hết sức gây rắc rối. Tiêu Quý cho rằng, chỉ có lúc thấy cô phê bình mình, cô mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình và sự quan tâm của người khác.

Tiêu Quý tưởng rằng cuộc sống của cô vẫn cứ như vậy, nhưng lúc này đây gặp được Mễ Tu nhà cô, cậu lại nói rằng muốn cô làm bạn gái của cậu, cô không dám tin.

Cô không phải đã không còn ai cần nữa sao? Vì sao có người chủ động cần cô? Hơn nữa, người này vẫn là người cô luôn đặt trong trái tim mình.

“Vì sao...cậu lại nói điều này với tớ?” Tiêu Quý ngáp ngừng, vẫn không tin đây là sự thật, cô vội vàng muốn xác định, xác định lời nói vừa rồi của Mễ Tu, xác định anh bằng lòng muốn có cô.

Mễ Tu mất tự nhiên mà nhìn Tiêu Quý, tầm mắt dừng trên mái tóc màu sắc rực rỡ của cô, cậu nhú mày: “Cậu có thể nhuộm tóc thành màu đen không?”

Tiêu Quý á khẩu, ngây ngốc gật đầu. Nhưng mà cô không hỏi điều này nha.

“Còn nữa, sau này đến trường đừng mặc quần áo như vậy.” Mễ Tu tiếp tục cau mày, không vui nhìn lướt qua quần áo kỳ quái trên người Tiêu Quý.

Tiêu Quý tiếp tục ngây ngô gật đầu.

“Chăm chỉ đi học, nghe lời thầy cô.” Mễ Tu đến gần một bước.

Tiêu Quý quên gật đầu, cô chớp mắt, đột nhiên rất muốn khóc.

Đã bao lâu rồi không có ai nói như vậy với cô...

“Đừng trốn học, tan lớp tớ sẽ dạy bổ túc cho cậu.” Thấy viền mắt của Tiêu Quý ửng đỏ, Mễ Tu bắt giác nhẹ giọng.

Tiêu Quý hít mũi, cố nén nước mắt, cô vươn tay lau mặt, cong miệng cười ngây ngô: “Tớ biết rồi, sau này không trốn học, chăm chú nghe giảng bài, nghe lời thầy cô, ngoan ngoãn làm bài tập.” Nói xong cô đã có vài phần nghẹn ngào, âm thanh yếu ớt đặc biệt khiến người ta thương yêu.

Mễ Tu đột nhiên cảm thấy lồng ngực mình run lên không hiểu vì sao, cảm giác rất xa lạ lại kỳ quái, trước kia cậu chưa bao giờ có, thật giống như luồng điện đi qua, rất nhẹ nhưng chắc chắn tồn tại.

“Đi thôi, tớ dẫn cậu đi nhuộm tóc.” Mễ Tu nhìn thấy mái tóc ngắn của Tiêu Quý giống như ổ gà, cậu nói thêm: “Cậu để tóc dài đi, tớ thích con gái tóc dài.”

“Được.” Tiêu Quý ngoan ngoãn đồng ý.

Ngọn liễu lay động, thổi bay tóc rối trên trán Mễ Tu, khuôn mặt vẫn lộ vẻ ngây ngô giờ phút này hiện lên vẻ nghiêm túc dịu dàng. Tiêu Quý nắm chặt bàn tay Mễ Tu, một mảng thiếu hụt trong lòng cô dường như được lấp đầy ngay tức khắc, thì ra khoảng thời gian khó khăn mà cô phải chịu đựng chẳng qua là vì sự ầm áp của khoảnh khắc này, hoá ra cô không phải không có ai cần.

Mễ Tu cup mắt cười cười, còn xinh đẹp hơn ánh nắng của mặt trời mới mọc trên không trung.

10. Chương 10: Lịch Sử Và Cặn Bã

Tiết học thứ nhất của ngày đầu tiên tại đại học, bốn đóa hoa của phòng 308 đến muộn. Nguyên nhân, say rượu. Trạng thái, hỗn loạn. Hậu quả, rối rắm.

Các cô đã cho thầy giáo và bạn học một ấn tượng khắc sâu không thể xoá nhoà...

Ôi!

Tiêu Quý chống cổ tay, xoay xoay bút bi trong tay, đôi mắt thật to lờ lờ cup xuống, dùng tư thế mông lung mà nhìn thầy giáo đang nước bọt tung toé trên bục giảng, cô ngáp một cái. Tiêu Quý mệt mỏi gật đầu xuống, chột chớp mắt liên tục, hơi quay đầu nhìn Mị Mị ngồi bên tay trái cô, lại nhìn Hầu Tử ngồi bên tay phải, cô thoả mãn, ít nhất cô vẫn chưa quăng sách xuống đất. Liếc nhìn Tiểu Mã Ca ngồi ở phía xa xa, Tiêu Quý không khỏi cảm thán, Tiểu Mã Ca nhà cô thật là mang phong độ của ngự tỳ, ngay cả đi học mà cũng ngủ trắng trợn như vậy, tư thế oai hùng hiên ngang...nghĩa hiệp thùy mị...

Tiêu Quý nằm bò trên bàn, dựng thẳng quyển sách thật nặng, trong giây lát đi vào giấc ngủ.

Tối hôm qua không biết khi nào ngủ thiếp đi, hôm nay cũng chẳng biết thức dậy lúc nào, dù sao khi mở mắt thì đã bắt đầu luống cuống tay chân, mơ màng bị Hầu Tử và Tiểu Mã Ca túm đến lớp học, ù ù cạch cạch đi theo Hầu Tử vào lớp điểm danh với thầy giáo mà không biết liêm sỉ, sau đó ngồi vào chỗ tiếp tục mơ màng.

Thời gian đi đâu rồi...

Tiêu Quý lặng lẽ thở dài, xuyên qua quyển sách mà liếc nhìn bục giảng, cô tiếp tục cụp mắt nghĩ ngợi về cuộc sống. Tối hôm qua lại mơ thấy cảnh tượng Mễ Tu thổ lộ với cô, ngẫm lại bản thân mình lúc ấy, Tiêu Quý nhìn không được muốn cười, thật là rất ngốc. Còn Mễ Tu khi ấy, cũng ngốc luôn, ngốc đến đáng yêu, ha ha. Tính ra, cô và Mễ Tu ở bên nhau cũng sắp bảy năm rồi, bọn họ sẽ không có thất niên chi dương* trong truyền thuyết chứ? Đã là vợ chồng già rồi...

hồng hạnh vượt tường: ý để chỉ người con gái trèo tường leo ra ngoài, hay ngoại tình.

Tiêu Quý kiêu ngạo hừ một tiếng, nói: “Mễ Tu nhà tớ không biết có bao nhiêu lịch sự, có bao nhiêu cặn bã đâu!” Ban ngày lịch sự, ban đêm cặn bã...

Hầu Tử che miệng giả vờ sợ hãi, giấy tiếp theo liền kề sát tai Tiêu Quý, bắt đắ dĩ nói: “Bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà cậu thật sự không có em trai sao?” Lịch sự này cặn bã này, cô thích nhất!

Tiêu Quý liếc nhìn cô một cái, dịch qua bên cạnh Mị Mị, rồi bắt đầu vô cùng chăm chú lắng nghe thầy giáo giảng bài.

Hầu Tử bĩu môi, lại liếc nhìn nam sinh nhả nhận đeo mắt kính kia, lắc đầu tiếc thay, đáng tiếc cho đoá hoa kia muốn cắm vào cây cúc.

Lúc tan học thì đã là giữa trưa, Tiêu Quý đang thu dọn đồ đạc, Mễ Tu liền gọi điện tới.

“Alo, A Tu.” Tiêu Quý cười híp mắt, giọng nói ngọt ngào.

“Ừ, anh ở căn tin, muốn sang đây cùng nhau ăn cơm không?” Mễ Tu dụ dằng hỏi.

“Được ạ!” Tiêu Quý sáng khoái đồng ý.

Tắt điện thoại, Tiêu Quý dùng tốc độ nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lúc này một bộ lông lá nào đó ngang đường, Tiêu Quý chớp mắt.

“Tiểu Kê, một mình vui vẻ không bằng nhiều người vui vẻ...” Chủ nhân của bộ lông lá yếu ớt cất lời.

“...” Tiêu Quý nhìn khoang miệng màu đỏ của Hầu Tử từ trên cao xuống, tức thì cảm thấy khỏi cần đi căn tin cũng no rồi...

Căn tin chật chội, Mễ Tu xếp hàng mua món thịt gà nắm hương mà Tiêu Quý thích ăn nhất, sau đó cùng Đường Tam Thận và Du Phong ngồi ở trong một góc, sau đó anh lấy khăn giấy bắt đầu lau đĩa.

Du Phong và Tam Thận thảo luận bài vở hôm nay giáo sư đã soạn, còn có trò chơi vừa mới phát hành của công ty mà bọn họ làm thêm, Mễ Tu thì hết sức chăm chú lau đĩa, luôn luôn nhìn về phía cửa, trong mắt ánh lên trong veo.

Lúc này, đối thoại của hai nam sinh ngồi ở bàn kế bên không nhẹ không nặng truyền đến.

“Nghe nói trong các nữ sinh của khoa lịch sử các cậu năm nay có mấy người rất xinh đẹp hả!”

“Tin tức của cậu thật nhanh đấy.”

“Đương nhiên, người đẹp mà! Nói, nói mau, có phải thật sự là người đẹp hay không?”

“Tất nhiên rồi! Khoa lịch sử của chúng tôi có người đẹp mà, nhưng đến bốn người lận. Cậu chưa gặp đâu, hôm nay tiết học được một nửa thì đột nhiên có bốn nữ sinh xông vào, ông thầy tức giận lắm, trong đó có một nữ sinh tinh quái nắm chặt tay ông ấy ăn nói đến mức khiến ông ấy gật gù, không, hẳn là khen ngợi rất ghê gớm, cái miệng đó à, tuyệt đối có thể nói đến chết đi sống lại, chặc chặc.”

“Khoa trương thế!”

“Không khoa trương đâu, hơn nữa ba nữ sinh đi cùng cô ấy mỗi người một vẻ. Một người dáng cao gầy, tóc đen thẳng đến eo, vừa nhìn thì đã biết là dáng chuẩn của ngự tỳ, rất có khí chất nha, một người thì giống như búp bê Barbie cỡ lớn, làm cho người ta nhìn không được mà muốn nâng niu trong lòng bàn tay, còn có một người, đôi mắt to như là biết nói, còn có hai má lúm đồng tiền thật sâu, hơn nữa...vóc dáng tuyệt đối chuẩn, qua con mắt của tôi, cỡ 34C đấy.”

“Wow, thật hả...”

Ngón tay Mễ Tu đang lau đĩa chợt dừng lại, đồng tử đen lách lướt qua hai nam sinh đang nói chuyện, màu mắt ngày càng thắm hơn.

Khoa lịch sử, bốn nữ sinh xinh đẹp, mắt to, má lúm đồng tiền, 34C, Mễ Tu rất muốn nói với chính mình, đây không phải là Tiêu Quý nhà anh.

Hai nam sinh kia nở vài nụ cười thô tục, rồi lại bắt đầu nói tiếp.

“Tôi ngồi gần các cô ấy nhất, ngửi được mùi bia trên người họ đấy, mới khai giảng đã uống bia, đúng là loại con gái sáng khoái đấy!”

“Vậy hôm nào hẹn ra uống hai chén! Ha ha...”

“Ha ha ha...”

Mễ Tu đột nhiên không cẩn thận làm đổ bát canh trứng trên bàn, hơn nữa cái bát kia tự động rơi trên đùi bạn học nam nào đó đang lải nhải.

“A!”

“Mẹ kiếp!”

“...” Du Phong và Đường Tam Thận rõ ràng nhìn thấy hiện trường vụ án, bọn họ nhìn nam sinh nào đó nóng đến mức giơ chân lên, rồi lại nhìn Mễ Tu an nhàn trước mặt, bọn họ tự giác dịch qua một chỗ ngồi khác ở bên cạnh...

Mễ Tu thấy rằng canh trứng hôm nay nấu cũng được, nhưng nếu độ nóng có thể cao hơn một tí thì tốt rồi. Anh chậm rãi đứng dậy nói với hai nam sinh kia xin lỗi, tay trượt, sau đó anh thông dong đi mua một bát canh rong biển.

Lúc này, bạn học “34C” long trọng xuất hiện, theo phía sau là mấy cô bạn nào đó rất giỏi ăn nói.

11. Chương 11: Chiếm Hữu

“Hi, bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà Tiểu Kê, không ngại cùng nhau ăn bữa cơm thường chứ!” Hầu Tử từ phía sau Tiêu Quý xuất hiện, thân thiện chào hỏi với Mễ Tu.

Mễ Tu cười ôn hoà, gật đầu với Mị Mị và Tiểu Mã Ca, anh đến gần mấy bước, nắm tay Tiêu Quý, dịu dàng nói: “Canh trứng em thích hôm nay làm không ngon, cho nên anh vừa đổi sang canh rong biển.”

“Vâng!” Tiêu Quý ngọt ngào trả lời, cọ cọ bên người Mễ Tu.

Mễ Tu đan chặt mười ngón tay với cô, màu mắt tràn đầy ấm áp. Anh quay đầu nhìn ba cô nàng phía sau, ôn hoà nói: “Bạn cùng phòng của tôi ở bên kia, cùng nhau đi qua đó nhé, vừa rồi biết các cô muốn tối, tôi đã gọi thêm đồ ăn, nếu không hợp khẩu vị, tôi sẽ gọi cái khác.”

“Bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà Tiểu Kê thật là chu đáo quá! Anh thật sự không có em trai hoặc là anh trai hay là em họ sao...” Tiểu Mã Ca kịp thời ôm Hầu Tử đang lải nhải, các cô là nhà mẹ đẻ của Tiểu Kê, ít nhiều cũng nên chừa chút thể diện cho Tiểu Kê, tuy rằng hiện tại đã không còn nhiều lắm...

Tiêu Quý nhìn về phía Tiểu Mã Ca ra vẻ cảm kích, thật sự là vất vả cho cậu rồi.

Mễ Tu lắc đầu bật cười, nắm tay Tiêu Quý đi qua chỗ bọn Tam Thận, lúc đi qua bạn học nam nào đó nho nhã đeo mắt kính, bước chân anh chậm lại, rồi ôm lấy Tiêu Quý vào trong ngực.

Bạn nam nho nhã đeo mắt kính đáng thương, không chỉ bị phỏng đùi mà còn tan nát trái tim...

Du Phong và Tam Thận trông thấy Mễ Tu, phía sau anh là một nhóm người đẹp, họ đứng lên, lập tức lộ ra nụ cười lịch lãm.

Mễ Tu đặt khay đồ ăn xuống, giới thiệu: “Đây là Du Phong, Đường Tam Thận, đây là bạn cùng phòng của Tiểu Quý, Mã Tri Ly, Dương Chu...”

“Sư phụ...” Hầu Tử ngắt lời giới thiệu của Mễ Tu, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Du Phong và Đường Tam Thận nhìn cô mà chẳng hiểu gì cả.

Bọn Tiêu Quý nhìn cô mà thấp tha thấp thỏm.

Hầu Tử hai tay ôm mặt, làm ra vẻ nịnh hót lấy lòng, nói: “Sư phụ, rốt cuộc con đã tìm được người, con là Ngộ Không đây...”

Bọn Tiêu Quý đã hiểu được chút ít, họ khỏ sở mà gục đầu xuống, không dám nhìn Du Phong và Đường Tam Thận. Đường Tam Thận, Đường Tam Tạng, Ngộ Không, Hầu Tử...

Khỏ sở của các cô cũng không duy trì bao lâu, bởi vì...

“Ồn, con để vì sư chờ rất cực khổ nha!” Đường Tam Thận sai mấy bước đi qua, nhanh chóng tiến vào trạng thái.

Mễ Tu và Du Phong đỡ trán, thật là gia môn bất hạnh mà!

“Sư phụ!” Hầu Tử kêu rên, rồi nhìn lướt qua phía sau, tầm mắt dừng lại trên người Tiểu Mã Ca, Hầu Tử vội vàng túm cô qua, la lên: “Sư phụ, đây là Bạch Long Mã a Bạch Long Mã...”

“Tiểu Mã...”

Tiểu Mã Ca bị thương...

Hầu Tử và Đường Tam Thận đã hoàn mỹ chứng minh cái gì gọi là mối gặp đã thân, cùng chung chí hướng, ngư tâm ngư, mã tâm mã. Vì thế, Du Phong rất tự giác nhường chỗ mình, để hai người bọn họ tiếp tục cửu biệt trùng phùng sống trong thế giới của bọn họ.

Đi thỉnh kinh đi, không cần quay trở về...

Mễ Tu gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong bát Tiêu Quý, dịu dàng nói: “Ngày đầu tiên đi học có quen không?”

Tiêu Quý nhai thịt gà, nói năng không rõ ràng: “Rất tốt ạ.” Ngủ rất ngon.

Mễ Tu cười nhẹ, anh vươn tay vén tóc rối trên trán Tiêu Quý, nhẹ giọng nói: “Ăn từ từ, có phải đói bụng lắm không?”

“Ừm, buổi sáng chưa ăn gì.” Vừa mở mắt đã chạy như điên, làm sao có thời giờ để ăn chứ.

“Sao thế, tối hôm qua ngủ muộn, hay là sáng sớm dậy trễ?” Mễ Tu hỏi.

“Ừm.” Tiêu Quý chỉ lo cúi đầu ăn.

“Thảo nào trên người có mùi bia nhàn nhạt.” Mễ Tu thông thả nói một câu.

“A! Khụ khụ khụ...” Rốt cuộc Tiêu Quý bị sặc một miếng trong cổ họng.

Mễ Tu mau chóng vỗ lưng cô, anh vươn tay nhận lấy miếng thịt trong miệng Tiêu Quý, rồi bỏ đồ ăn đã nhổ ra vào một cái bát trống không, sau đó anh bưng bát canh rong biển của mình, đưa tới bên miệng Tiêu Quý, nói: “Hớp một ngụm trước, từ từ thôi.”

Tiêu Quý hớp một ngụm canh trong tay Mễ Tu, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn anh, Mễ Tu nhà cô đã từng cấm cô, không cho cô uống rượu bia, bây giờ anh sẽ không giận chứ?

Mễ Tu đặt bát xuống, cầm khăn giấy lau khoé miệng Tiêu Quý, rồi cúi xuống bắt đầu lựa mấy miếng gừng trong đĩa, không nói gì cả.

Trong khoảnh khắc Tiêu Quý thấp thỏm, anh chẳng nói ra ý tứ của mình, mắng cô vài câu cũng được mà. Cô vươn bàn tay nhỏ bé ở dưới bàn túm vạt áo sơ mi của Mễ Tu, chớp chớp đôi mắt to tròn, êm dịu nói: “A Tu.”

“Ừm.” Mễ Tu lựa hết gừng trong đĩa thịt heo thì đặt ở trước mặt Tiêu Quý, nói: “Lần sau không được như vậy nữa, mau ăn đi.”

Tiêu Quý nhếch môi, gạt đầu, nói: “Vâng.” Rồi cô bắt đầu dùng bữa.

Mễ Tu dịu dàng nhìn cô, anh từng nói không cho phép cô uống rượu bia, chẳng qua khi đó là thời kỳ đặc thù, anh sợ cô lại học thói xấu, vì thế giọng điệu của anh rất cứng rắn, hiện tại cô đã hai mươi tuổi, thỉnh thoảng uống một chút thật cũng chẳng sao. Mễ Tu ngược mắt nhìn ba nữ sinh đối diện, tuy rằng hoạt bát một chút, nhưng không khó nhìn ra họ đều là những cô gái có chừng mực, Tiêu Quý ở cùng các cô, anh tương đối yên tâm, đương nhiên, nếu cô nàng Hầu Tử kia đừng mãi hỏi anh có em trai hay không thì anh sẽ càng yên tâm hơn.

Ngón tay cầm thìa của Doãn Cách Tử dừng lại, cô ta khẽ cắn môi dưới, hai má trắng nõn đã hơi ửng hồng, đồng tử trong suốt lấp loé vẻ không cam lòng và khó chịu. Hôm nay lúc tan học, cô ta hỏi Mễ Tu có muốn cùng nhau ăn trưa không, Mễ Tu mỉm cười từ chối cô ta, nói là cùng bạn gái đến căn tin, ngay cả Du Phong và Đường Tam Thận cũng nói muốn đi theo. Trước kia bọn họ không phải như thế, trước kia chỉ cần cô ta nói, bọn họ đều đồng ý, thế nhưng, sau khi cô gái kia xuất hiện, cô bạn gái không biết từ đâu ra của Mễ Tu đã quen biết bảy năm trời, anh không còn thân thiện với cô ta như trước kia. Vừa rồi anh thậm chí lấy tay nhận đồ ăn nhỏ ra từ trong miệng cô gái kia, đó là loại hành vi rất thân mật, cho dù là vợ chồng trẻ, cũng có một số người không sẵn lòng vì đối phương mà làm thế. Cô ta không dám tưởng tượng, nếu những cô gái đã từng bị cô ta ngăn cản không cho tiếp cận Mễ Tu biết được, bọn họ sẽ giễu cợt cô ta như thế nào, lúc ấy cô ta vênh vào nói với các cô gái kia, Mễ Tu là của mình, nhưng hôm nay...bảo cô ta làm sao lo cho thân mình đây. Chỉ trách lúc trước cô ta quá kiêu ngạo, cũng quá tự tin, cô ta vẫn cho rằng Mễ Tu nên là của cô ta, không ai ưu tú hơn cô ta, thích hợp với anh hơn cô ta, Doãn Cách Tử tuyệt đối không ngờ rằng, giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim!

Lúc này cô ta muốn bỏ xuống sự dè dặt, bỏ xuống sự kiêu ngạo, chủ động tranh thủ hạnh phúc, thế nhưng thái độ của Mễ Tu lạnh lùng như vậy, xem ra, hiện tại cô ta không thể chính thức mở miệng, nếu cô ta dám yêu cầu tiến thêm một bước, Mễ Tu nhất định không chút do dự mà từ chối cô ta, đến lúc đó bọn họ ngay cả bạn bè cũng không làm được, cô ta thậm chí sẽ mất mặt, sự kiêu ngạo bị giẫm nát trên mặt đất.

Cô ta không dám chân chính bước ra bước đầu tiên, chính miệng hỏi Mễ Tu một câu, có thể tiếp nhận cô ta không...

“Cách Tử?” Vương Diễm ngồi bên cạnh Doãn Cách Tử đương nhiên cũng thấy được Mễ Tu ở bên kia, cô ta cũng hiểu được trong lòng Doãn Cách Tử không vui.

Doãn Cách Tử ảm đạm cúi đầu, đôi mắt hơi ửng đỏ.

Wương Diễm vỗ nhẹ vai cô ta, an ủi nói: “Đừng khổ sở, Mễ Tu không phải đã nói cô gái kia là thanh mai trúc mã của cậu ấy sao, cùng nhau lớn lên từ bé, hành vi khó tránh khỏi sẽ thân thiết một chút, nói không chừng chỉ là một loại thói quen theo bản năng đã hình thành trong cuộc sống mà thôi.”

Doãn Cách Tử ngẩng đầu, yếu ớt hỏi: “Sẽ vậy sao?” Cô ta chưa bao giờ thân mật với bạn khác phái, cho nên không rõ giữa nam nữ có thể tồn tại loại cảm tình khác ngoài tình yêu hay không.

“Cậu nghĩ lại xem, Mễ Tu nói bọn họ đã ở chung bảy năm, bảy năm lận đó, khi ấy Mễ Tu mới bao nhiêu, cho dù là yêu sớm cũng là quá sớm đi, nói không chừng chỉ là hồ đồ thôi. Theo tuổi tác lớn dần, phần tình cảm kia đã chuyển thành tình thân, đâu có cái gì là tình yêu động lòng chứ, chẳng qua là ngại nói chia tay mà thôi, nếu cậu bỏ cuộc như thế, tương lai sẽ hối hận đấy, tình cảm của chính mình cuối cùng là do chính mình tranh thủ, cậu lại chưa từng nói với Mễ Tu thì làm sao biết được cậu ấy nhất định sẽ từ chối cậu chứ?” Vương Diễm dẫn dắt từng bước, phân tích rõ ràng đâu ra đấy.

Doãn Cách Tử lưỡng lự, đúng vậy, lúc bọn họ ở cùng nhau nhỏ tuổi như vậy thì biết cái gì, bây giờ trưởng thành, đoạn tình cảm cùng nhau trưởng thành kia, nói không chừng chỉ là anh em hoặc là tình thân giữa người nhà thôi, có người nào sẽ có tình cảm đặc biệt đối với người sớm chiều ở chung chứ. Hiện tại Mễ Tu lạnh nhạt với cô ta, có lẽ chỉ là nhất thời thôi, anh không muốn tổn thương cô gái kia, dù sao đoạn tình cảm đã nhiều năm như vậy. Luận diện mạo khí chất, cô còn hơn cô gái kia, huống hồ cô ta và Mễ Tu cùng chuyên ngành, có hứng thú sở thích giống nhau, có chung đề tài thảo luận, cho dù từ điểm nào mà nói, cô ta không nhất định thất bại, chỉ là không nắm chắc đoạn tình cảm từ nhỏ cùng nhau lớn lên kia, nhưng nguyên nhân chỉ có vậy, cô ta vẫn có một phần cảm giác mới mẻ.

Mễ Tu là một chàng trai ưu tú như vậy, nếu cô ta bỏ lỡ, ai biết sẽ có người thứ hai hay không, huống hồ cô ta cũng thật sự thích anh.

“Cậu nói đúng, tớ chưa từng nói rõ ràng với cậu ấy thì làm sao biết không có cơ hội chứ.” Doãn Cách Tử nhìn về chàng trai ở bên kia, nói: “Có lẽ cậu ấy đang đợi một cơ hội thôi.”

“Ừ, cậu nghĩ được thế tớ yên tâm, nói thật, cậu và Mễ Tu xứng như vậy, nếu không ở bên nhau, tớ cảm thấy rất đáng tiếc.” Vương Diễm cười nói, trong lòng dường như thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Doãn Cách Tử ở chung với Mễ Tu thì cô ta mới có cơ hội ở cùng với người kia, nếu không, cô ta làm sao dám so sánh với Doãn Cách Tử. Vương Diễm âm thầm ngước mắt nhìn qua, trong mắt anh ta thì khi nào mới có cô ta chứ?

Ăn xong bữa trưa, bọn Tiêu Quý đứng dậy rời khỏi căn tin, buổi chiều các cô còn tiết học.

Thế nhưng còn chưa đi ra khỏi cửa căn tin, ánh mắt sắc bén của Tiêu Quý nhìn thấy hai người đẹp tóc dài đã từng gặp ở trong nhà trọ của Mễ Tu, cô theo bản năng khoát khuỷu tay Mễ Tu, bĩu môi quan sát. Từ sau khi cô và Mễ Tu ở bên nhau, đối với những sinh vật giống cái ngấp nghé Mễ Tu nhà cô, hoặc là có ý đồ tiếp cận Mễ Tu nhà cô thì cô đã hình thành bản tính xù lông không gì ngăn được. Cô nhạy bén cảm giác được, người đẹp tóc dài kia đang cười tươi hướng về phía bọn họ có ý đồ nào đó không thể nói cho ai biết đối với Mễ Tu nhà cô, mà lực sát thương lại không thể coi thường.

Tiêu Quý hoàn toàn trôi dạt tính cảnh giác, đôi mắt tròn tròn thật to chớp chớp nhìn người đang đi tới.

Quả nhiên, giây tiếp theo, người đẹp tóc dài cười tươi kia đột nhiên dùng tư thế ngã nghiêng, lả lơi bổ nhào đến trước người Mễ Tu nhà cô.

“A!”

“Cẩn thận!”

“Mẹ kiếp!”

Ngoài tiếng gọi ầm ĩ ở trên cùng là của Doãn Cách Tử, câu tiếp theo là tiếng hoảng sợ của Du Phong, cùng với độc thoại cảm hận trong lòng của Tiêu Quý.

Sự việc xảy ra quá nhanh, ngay lúc Doãn Cách Tử và Vương Diễm đi đến trước mặt bọn họ, Vương Diễm đột nhiên thần kỳ lão đảo một chút, móng vuốt rất không cẩn thận đẩy Doãn Cách Tử một cái, nhưng có cần chết tốt thế không, đúng lúc ngã lên người Mễ Tu.

Sau đó Doãn Cách Tử cứ thế mà nhào tới, Mễ Tu lịch sự đỡ lấy cô ta, Tiêu Quý cứ vậy mà mở to hai mắt nhìn.

“A, tớ xin lỗi.” Doãn Cách Tử đỏ mặt vội rời khỏi lòng Mễ Tu.

“Không sao.” Mễ Tu lùi ra sau một bước, vẻ mặt không thay đổi nói.

“Không việc gì chứ? Đều tại tớ, sao lại không cẩn thận như vậy, còn đụng vào cậu, may mà có Mễ Tu ở đây, nếu không ngã xuống thì làm sao!” Vương Diễm bước nhanh tới, đỡ lấy Doãn Cách Tử.

Mị Mị lặng lẽ trợn mắt trong lòng, Tiểu Mã Ca rất ngự tỳ mà khẽ hừ một tiếng, Hầu Tử không coi ai ra gì mà thốt lên...Mẹ kiếp!

Tiếng lòng thật sự của các cô là, cô hành động vụng về như thế, rốt cuộc là muốn ầm ĩ thế nào, bạn trai khôi ngô tuấn tú của Tiểu Kê nhà chúng tôi không phải son phấn tầm thường để cho cô nhúng chàm đâu nhé!!!

“Không sao là tốt rồi, tôi còn phải đưa Tiểu Quý đi học, đi trước nhé.” Mễ Tu cười nhẹ, nói với Vương Diễm.

“Ấy...” Vương Diễm nghẹn lời, không biết nên nói gì, cô ta không ngờ Mễ Tu bình tĩnh như vậy, tốt xấu gì anh cũng ôm nữ sinh khác trước mặt bạn gái, sao lại...

Mễ Tu phớt lờ cô ta, nắm tay Tiêu Quý nói: “Đi thôi, anh đưa em đi học.”

“Ừm.” Tiêu Quý nhẹ giọng trả lời.

Ai ngờ lúc này Doãn Cách Tử lại lên tiếng.

“A Tu, hồi nãy anh tớ gọi điện đến, nói bản thiết kế chúng ta nộp lên có chút vấn đề, anh ấy muốn chúng ta chiều nay đến công ty một chuyến, nhưng chúng ta còn hơn hai tiết học nữa, đợi tan lớp e rằng không đến kịp, bằng không bây giờ đi qua xem thử, làm lỡ ngày phát hành trò chơi sẽ không tốt lắm.” Doãn Cách Tử nhíu mày, nói.

“Có vấn đề gì, thiết kế này chúng ta suy nghĩ thật lâu, hẳn là không có vấn đề chứ.” Đường Tam Thận khó hiểu hỏi.

“Không biết, phải đến công ty mới hiểu rõ tình hình.” Doãn Cách Tử trả lời, nhưng lại nhìn Mễ Tu.

Mễ Tu suy nghĩ một lát, anh quay đầu nhìn Tiêu Quý, nhẹ giọng nói: “Em cùng các bạn đi học trước, anh đi qua công ty, đợi buổi tối anh dẫn em đi ăn đồ ngon.”

Tiêu Quý cúi đầu, rầu rĩ lên tiếng: “Được rồi.” Chuyện liên quan đến công việc của Mễ Tu, cô cũng không thể nói gì, tuy rằng trong lòng cô rất buồn phiền đến nỗi hoảng loạn.

Ở cửa căn tin, Tiêu Quý và Mễ Tu tách ra, nhìn thấy Mễ Tu nhà cô và Doãn Cách Tử sóng đôi đi về phía ngược lại.

Cô lưu luyến xoay người, cái miệng nhỏ nhắn như có thể treo lọ dầu mè, Mễ Tu nhà cô bị bắt đi rồi...

“Tiểu Kê, cậu đừng đau buồn, có sự phụ ở đó, yêu tinh sẽ không làm gì được đâu!” Hầu Tử ôm vai Tiêu Quý, hào hùng nói.

Tiêu Quý ừ một tiếng, trong lòng suy nghĩ, đẳng cấp của sự phụ nhà cậu còn không bằng một phần mười của yêu tinh.

Trong lòng bàn tay đột nhiên ấm áp, Tiêu Quý dừng lại quay đầu qua, đằng sau quả nhiên là người bị bắt đi.

Hầu Tử run rẩy lấy ra móng vuốt của mình...

Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý, nhẹ nhàng kéo một cái, cô xoay người, đối diện với đồng tử đen láy dịu dàng kia.

“Tan học đừng chạy loạn, chờ anh tìm em.” Âm thanh Mễ Tu dịu dàng, còn nói: “Ngoan ngoãn đi học, đừng suy nghĩ lung tung, hửm?”

Tầm mắt giao nhau tạo ra vẻ nhu tình, kèm theo ánh nắng giữa trưa, loá mắt đến lạ lùng.

“Vâng, không chạy loạn, sẽ không suy nghĩ lung tung.” Tiêu Quý rụt rè nói, đồng tử ánh lên tia sáng mỏng manh, trong suốt lại óng ánh.

Mễ Tu cười nhẹ, véo cái mũi nhỏ nhắn của cô, trên khuôn mặt điển trai đầy vẻ yêu chiều.

Mễ Tu đi rồi, Hầu Tử đưa ra vẻ mặt hâm mộ ham muốn tiến đến trước mặt Tiêu Quý cười như đoá hoa, lặp lại vấn đề kia: “Bạn trai khô ngô tuần tú nhà cậu thật sự không có em trai sao?” Vừa nãy hành động giữa hai người bọn họ rõ ràng chẳng có gì thân mật, lại khiến người ta cảm thấy ngọt ngào, tình cảm trong đó thật giống như lắng đọng và tích lũy theo thời gian, tự nhiên như vậy, tín nhiệm không thể phân ly, ăn ý và thân mật.

Tiêu Quý xoay người, nhẹ nhàng bước đi vài bước, rồi cô quay đầu lại, vô cùng tự hào nói: “Mễ Tu nhà tớ là độc nhất vô nhị!”

Không ai cướp đoạt được, vĩnh viễn là của cô.

12. Chương 12: Tình Yêu Nơi Đây

Chương trình học của khoa lịch sử vốn đã khô khan vô vị, lúc trước sở dĩ Tiêu Quý lựa chọn khoa này hoàn toàn là vì điểm số tương đối thấp so với các khoa khác, hơn nữa đối với cô học thuộc lòng cũng không quá khó khăn, chỉ cần dùng nhiều thời gian ghi nhớ là được. Thế nhưng hôm nay, suốt cả buổi chiều, tâm trạng của Tiêu Quý đặc biệt tốt, năng suất rất cao, mà toàn thân đều toả ra loại khí chất “Tôi là trạng nguyên, tôi là trạng nguyên vui vẻ” lấp lánh ánh vàng.

Vì thế, Hầu Tử rất buồn bực, không có ai nói chuyện với cô.

Tiết học cuối cùng kết thúc, mặc cho thầy giáo vừa mới đi ra ngoài, Hầu Tử như kẻ trộm tiến đến trước mặt Tiêu Quý, nói với vẻ có ý xấu xa: “Bạn yêu dấu, cậu và bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà cậu muốn ra ngoài hẹn hò ư?” Cô chớp chớp mắt, ánh lên một tia nhiều chuyện.

Tiêu Quý lờm cô một cái, tiếp tục thu dọn đồ đạc, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy.”

“Người ta rất hâm mộ, người ta cũng muốn hẹn hò, người ta cũng muốn...” Hầu Tử ôm cánh tay Tiêu Quý, lắc lư mạnh mẽ.

“Ngoan, chờ chị trở về mua đào cho em ăn.” Tiêu Quý sờ bộ tóc xù của Hầu Tử, kiên nhẫn dỗ dành nói.

“Đào! Khỉ trộm đào!” Hầu Tử ngẩng đầu, kinh ngạc nói.

“...” Tiêu Quý suy nghĩ, cũng may cô đã quen với lối suy nghĩ mây bay và cách nói chuyện khác người của Hầu Tử, nếu không cô thật sự sẽ hét cái mông khỉ kia.

Chẳng biết có phải là tâm linh tương thông hay không, Tiêu Quý cảm nhận được có người đang nhìn mình, cô ngước mắt, Mễ Tu đang đứng đối diện ngoài cửa mỉm cười dịu dàng, cặp mắt đen láy lúc này sạch sẽ trong suốt, bên trong chỉ phản chiếu hình bóng của một người.

Ánh mắt tươi cười híp lại, lộ ra hai má lúm đồng tiền, Tiêu Quý đứng dậy, đeo ba lô trên lưng, rồi nói với Hầu Tử: “Tớ đi trước, khi trở về sẽ mang đồ ăn ngon cho các cậu!”

“Đi đi, đi đi, cậu không cần đích thân trở lại, đồ ăn nhờ người khác mang hộ về là được!” Hầu Tử xua tay, ra vẻ am hiểu nói.

Tiêu Quý đầu đầy vạch đen, không để ý tới cô nữa, bước nhanh về phía Mễ Tu.

“Sao anh không gọi cho em?” Tiêu Quý đứng trước mặt Mễ Tu, hỏi.

“Anh cũng vừa đến, còn chưa kịp gọi em thì em đã thấy rồi.” Mễ Tu nhận lấy ba lô của Tiêu Quý, đeo trên vai, rũ mắt xuống cười nhẹ.

Tiêu Quý nhìn ba lô màu đen của mình, may mà hôm nay cô không đeo cái ba lô công chúa màu hồng nhạt mà mẹ Mễ Tu tặng, cô tiến lên một bước ôm khuỷu tay Mễ Tu, ánh mắt tròn tròn híp lại như ánh trăng: “Đi thôi, dẫn em đi ăn đồ ngon nào!”

“Ừm.” Mễ Tu xoa nhẹ mái tóc cô, trả lời.

Hai người cùng nắm tay rời khỏi giảng đường, vừa rồi cả lớp còn im lặng giờ đây nổ tung, làm nền cho hai hình bóng ăn ý và xứng đôi kia, hình thành phong cảnh nào nhiệt khác thường.

“Đó là ai thế? Rất đẹp trai nha!” Nữ sinh A mê trai nói.

“Anh ấy rất quan tâm Tiêu Quý đấy!” Nữ sinh B hâm mộ nói.

“Đó là ai à? Đương nhiên là bạn trai khôi ngô tuấn tú của Tiểu Kê nhà tôi...” Hầu Tử giẫm chân lên ghế, nhìn đám người mê trai, bắt đầu giới thiệu bạn trai khôi ngô tuấn tú thần kỳ của nhà Tiêu Quý.

Mị Mị và Tiểu Mã Ca lặng lẽ quay đầu qua một bên, các cô không có sức ngăn cản, các cô thật có lỗi với Tiểu Kê...

Mễ Tu dẫn Tiêu Quý đến một quán cơm nhỏ trang hoàng xinh đẹp ở ngoài trường học, đa số sinh viên đều tới nơi này, đồ ăn ngon miệng sạch sẽ, con người ông chủ cũng hào phóng, chỉ cần là sinh viên thì sẽ được tặng một món khai vị, Mễ Tu và bạn học thỉnh thoảng không muốn ăn ở căn tin thì sẽ tới chỗ này.

Bởi vì còn chưa đến giờ cơm, người ở đây không nhiều lắm, Mễ Tu và Tiêu Quý chọn một góc ở hành lang. Bởi vì lần đầu đến đây cho nên Tiêu Quý vừa ngồi xuống liền quan sát xung quanh, đôi mắt to tròn lướt nhanh như chớp, tràn đầy vẻ tò mò, đây là chỗ Mễ Tu nhà cô thường xuyên đến ăn cơm đó.

“Em nhìn gì thế?” Mễ Tu rót nước lọc vào trong cốc, rồi đưa cho Tiêu Quý, nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Quý xoay đầu lại, cầm cái cốc trước mặt, cô nhẹ nhàng hớp một ngụm, lúc ngẩng đầu thì thấy Mễ Tu đang nhìn cô, trong đồng tử của anh là vẻ dịu dàng, còn ấm áp hơn cả nước suối.

Đôi mắt to nhuộm ý cười, cô khẽ hỏi: “Vậy anh nhìn gì đó?”

“Em đây.” Mễ Tu cười ôn hoà, anh vươn tay véo cái mũi xinh xắn của Tiêu Quý.

Tiêu Quý hé miệng, làm bộ muốn cắn. Mễ Tu rút tay về, cười nuông chiều, anh cầm thực đơn rồi nói: “Em muốn ăn gì? Bò sốt Tứ Xuyên ở đây làm cũng ngon lắm, hay là muốn món đậu phụ Ma Bà?” Từ nhỏ Tiêu Quý đã thích ăn cay, hơn nữa càng ăn da dẻ càng đẹp, trắng nõn mịn màng. Mễ Tu đặc biệt đến đây ném thử vài món trước khi đưa cô tới, cảm thấy độ cay vừa phải, Tiêu Quý chắc sẽ thích.

“Được, anh chọn đi.” Dù sao anh cũng biết cô thích ăn gì.

Gọi đồ ăn xong, Mễ Tu đưa lại thực đơn cho người phục vụ, rồi lấy ví ra thanh toán trước. Đồng tử đen láy rũ xuống, ngón tay thon dài của anh rút ra mấy tờ chủ tịch Mao màu đỏ, đưa tới trước mặt Tiêu Quý.

Tiêu Quý nhìn anh, ý hỏi, anh làm gì thế?

Mễ Tu khẽ cười, nói: “Cũng có lúc em cần phải xài tiền, chẳng lẽ bình thường không muốn mua gì sao?”

“Lần trước anh đã đưa thẻ cho em rồi mà.” Tiêu Quý vặn vẹo bàn tay, nhỏ giọng nói.

“Thẻ là để cho em bảo quản giúp anh, cái này là cho em tiền tiêu vặt.” Mễ Tu đương nhiên biết Tiêu Quý không dùng tấm thẻ kia, cũng biết cô không muốn tiền mẹ anh đã cho.

“Em không cần, em có tiền, chị đây là cường hào.” Tiêu Quý hừ một tiếng, ra vẻ kiêu ngạo nói.

“Phải, em có tiền, cường hào giàu sang.” Khuôn mặt Mễ Tu đầy vẻ nuông chiều, anh còn nói: “Vậy cường hào giàu sang còn muốn làm con dâu nuôi từ bé của nhà anh không?”

“Đương nhiên muốn!” Tiêu Quý lập tức cảnh giác, thế nào, còn muốn trả hàng sao, không có cửa đâu!

“Được rồi, nếu đã là con dâu nuôi từ bé của nhà anh thì tiền anh cho em chính là đạo lý hiển nhiên.”

Tiêu Quý bĩu môi, vậy quan hệ giữa hai người có liên quan đến tiền bạc sao.

Lúc này người phục vụ bưng đồ ăn đến.

Mễ Tu lấy tiền trên bàn trực tiếp bỏ vào ba lô của Tiêu Quý.

Tiêu Quý nhìn động tác của anh không chớp mắt, bàn tay cô thả xuống dưới bàn nắm thành quyền. Từ năm lớp 11, sau khi Mễ Tu vô tình biết cô làm thêm vào cuối tuần, anh thường xuyên dùng đủ cách tặng cô thứ này thứ kia, mọi thứ cần thiết hồi trung học đều là anh tặng cô. Sau đó cô học lại một năm, Mễ Tu lên đại học, tuy rằng anh nói muốn rèn luyện bản thân, chỉ học ở trường căn bản không tiếp xúc gì nhiều trong cuộc sống, nên anh mới đến công ty làm thêm, nhưng Tiêu Quý biết, phần lớn đều là vì cô, tất cả chi phí học lại một năm của cô đều là do Mễ Tu chi trả. Bà nội cô đã lớn tuổi, cho dù có tiền cô cũng không dùng tới, cuộc sống bên chú cũng không dễ dàng, mẹ Mễ Tu thường mua quần áo và vật dụng hàng ngày cho cô, cô làm sao không biết xấu hổ còn muốn tiền của bà. Kỳ thật, tiền làm thêm cuối tuần cũng đủ dùng, nhưng vì phải học lại nên cô không có cách nào đi làm thêm, tiền sinh hoạt của cô đều đè nặng trên vai Mễ Tu.

Thực ra, với gia cảnh của Mễ Tu, anh hoàn toàn không cần vất vả như vậy, anh có thể có một cuộc sống đại học thoải mái. Thỉnh thoảng Tiêu Quý không thể kiềm chế được suy nghĩ của mình, cô có phải là gánh nặng của anh không.

“Nghĩ gì đó? Mau ăn đi, nguội rồi sẽ không còn ngon đâu.” Mễ Tu đặt đĩa sang một bên, nhìn thấy Tiêu Quý nhũu mày.

“A Tu, anh có cảm thấy em là gánh nặng của anh không?” Tiêu Quý nhìn anh, nghiêm túc hỏi. Mễ Tu chính là tất cả tín nhiệm của cô, nếu có nghi vấn gì, cô sẽ trực tiếp hỏi anh, yêu cầu một đáp án, nghĩ ngợi lung tung không hề thích hợp với con người của cô.

Mễ Tu buông đĩa, đồng tử đen láy trầm tĩnh, sâu thẳm mà sáng ngời: “Anh đã nói rồi, em chỉ cần vì anh cố gắng một lần thôi, những năm tháng còn lại hãy để anh cố gắng.” Mặc dù em là gánh nặng, nhưng anh tình nguyện làm vậy, một người, trong cuộc đời có thể có một gánh nặng khiến bản thân cam tâm tình nguyện đi nỗ lực thì đã đủ vui mừng.

Mễ Tu không trả lời thẳng với cô, anh chỉ nói anh đang cố gắng nỗ lực. Tiêu Quý suy nghĩ, cái này đủ rồi. Cô ý lại anh, anh bằng lòng để cô dựa vào mình, có là gánh nặng hay không hoàn toàn không quan trọng.

“Vậy sau này anh chăm chỉ kiếm tiền, em ngoan ngoãn xài tiền.” Trong mắt Tiêu Quý ánh lên tia sáng nhân nhật, cô lại bổ sung một câu: “Không được cất giấu tiền riêng.”

Mễ Tu bật cười, gấp một miếng đậu hủ vào trong miệng Tiêu Quý, nói: “Mau ăn đi.”

Tiêu Quý nhai đậu hủ, vị cay nhẹ biến thành từng đợt ngọt ngào.

13. Chương 13: Thân Là Người Nhà

“Chào quý khách, đây là đĩa trái cây cửa tiệm chúng tôi xin biếu tặng, mời dùng từ từ!”

Đưa tặng đĩa trái cây cuối cùng cho khách, Tiêu Quý cởi đồ làm việc màu xanh nhạt, chào ông chủ rồi đeo ba lô đi ra khỏi tiệm buffet tên là “55 Tuan”*. Sau hôm ăn cơm cùng Mễ Tu, anh còn cho cô tiền tiêu vặt, Tiêu Quý bắt đầu chú ý xem có chỗ nào thông báo tuyển dụng việc làm thêm gần trường hay không, dù sao bây giờ cô cũng không thể để Mễ Tu nuôi mình. Bỏ qua chi phí học hành, trong cuộc sống còn có rất nhiều chi tiêu, huống hồ Mễ Tu thuê nhà trọ cũng không rẻ, nếu để một mình anh chi trả, không khỏi quá nhiều áp lực. Tuy rằng Mễ Tu nhà cô rất có năng lực, cực kỳ giỏi giang, nhưng cô không nỡ để anh mệt mỏi như vậy.

: Âm Hán việt là Oa Oa Đoàn, có thể để tên lái là 55 Đoàn, 55 Tuan (wowo gần với âm 55) [cảm ơn chị GR]

Sau khi đi bộ hơn mười phút, Tiêu Quý đến trạm xe buýt, chờ xe trở về trường học. 55 Tuan cách đại học B không tính là quá gần, sau khi ngồi xe buýt còn phải đi bộ một đoạn đường, Tiêu Quý cũng nghĩ đến Mễ Tu biết sẽ không đồng ý, nên cô mới đặc biệt chọn nơi này, sinh viên đại học B hiếm khi đến con phố này.

Lấy ra di động xem thời gian, còn hai tiếng nữa mới đi học, Tiêu Quý mím môi, suy nghĩ có nên đến lớp Mễ Tu xem thử không, cô còn chưa tới lớp học của Mễ Tu đâu. Cô quyết định ngồi trên xe buýt về trường, rồi thẳng đến khoa kỹ thuật máy tính của đại học B.

Tiêu Quý đứng bên ngoài phòng học, xuyên qua cánh cửa thủy tinh mà nhìn vào, liếc mắt một cái liền tập trung vào Mễ Tu nhà cô. Áo sơ mi ca rô xanh trắng, quần tây màu kem, mái tóc ngắn đen láy gọn gàng, trên khuôn mặt vĩnh viễn là vẻ ảm áp, giữa những nam sinh trong khoa máy tính, đôi mắt anh sáng ngời lại hấp dẫn, luôn khiến người ta chú ý trước tiên. Tiêu Quý không kiềm chế được mà đến gần một bước, cô kiểm mui chân, mải miết nhìn Mễ Tu đang chăm chú nghe giảng bài, đôi môi đỏ mọng của cô hơi nhếch lên, dường như xuyên qua lớp ngoài thủy tinh mơ hồ, cô trông thấy chàng trai dịu dàng lại ngây ngô của trước kia.

Hồi ấy cô cũng giống như vậy, ở bên ngoài phòng học của anh, xa xa nhìn thấy anh lên lớp, chẳng qua khi ấy là lén lút, sợ thầy anh phát hiện sẽ phê bình anh. Tiêu Quý bất giác cười ra tiếng, chìa tay đặt trên nắm cửa, hy vọng có thể gần anh một chút.

Ai ngờ, cửa lại mở ra.

Không hề đoán trước, một tiếng rảng rắc, rõ ràng mà quỷ dị.

Tay Tiêu Quý vẫn còn duy trì tư thế cầm nắm cửa, đôi mắt mở thật to, miệng khê nhếch lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bắt đầu ửng đỏ. Cô thề, vừa rồi cô không dùng một chút sức lực nào, chỉ là đặt tay lên nắm cửa mà thôi, thật chỉ sờ nhẹ một cái thôi, chỉ là sờ một cái.

Thầy giáo đứng trên bục giảng đầu tiên kinh ngạc một chút, sau đó bật cười, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Quý đã đỏ rần, ông ta nói: “Bạn học, nếu em đến muộn, vậy em đã quá muộn rồi, còn nếu em đi nhầm phòng học, vậy phiền em đóng cửa lại.”

Ông thầy này thật hài hước, Tiêu Quý suy nghĩ muốn cười vài tiếng phù hợp với hoàn cảnh, đáng tiếc hiện tại khoé môi cô đã không thể nhếch lên một biểu tình có thể gọi là tươi cười. Cô lo lắng vịn vẹo ngón tay, suy nghĩ, cô không muộn cũng không đi nhầm phòng, nếu cứ thế đóng cửa rời đi, có phải không được lễ phép hay không, ừ, cô nên nói gì đó.

Nghiêm, đứng thẳng, Tiêu Quý thân là người nhà Mễ Tu phải có lễ phép cơ bản, cô khom lưng 90 độ, vô cùng cung kính chào hỏi: “Chào thầy, em không đến muộn cũng không đi nhầm phòng học, em chỉ là không cẩn thận đẩy cửa ra.”

Tiêu Quý trông thấy ông thầy sững sờ, các học sinh đang nhìn cô chăm chăm cũng ngây người, sau đó phát ra vài tiếng cười nhạo rất nhỏ, tuy rằng không có ác ý, nhưng rất đột ngột.

Không cẩn thận đẩy cửa ra, là ý gì đây?!

“Được rồi, bạn học, vậy em vì sao không cẩn thận đẩy cửa của lớp chúng tôi chứ?” Giọng ông thầy trong vắt, ra vẻ nghiêm túc hỏi.

“Em tới tìm Mễ Tu nhà em.” Tiêu Quý trả lời hoàn toàn theo bản năng.

Ông thầy lại sững sờ.

Các học sinh rốt cuộc không nhịn được, một tràng cười phát ra.

“Hả? Mễ Tu nhà em à.” Ông thầy lặp lại lần nữa, rồi nhìn Mễ Tu ngồi ở dưới, lại nhìn về phía Tiêu Quý đứng ở cửa, nói: “Mễ Tu sao có thể là của nhà em chứ? Bạn ấy rõ ràng là của nhà chúng tôi mà.”

Tiêu Quý chớp mắt, khuôn mặt ửng đỏ bối rối.

Mễ Tu than nhẹ một tiếng, đứng dậy rồi đi qua, anh đứng trước người Tiêu Quý, ngăn cản tầm mắt tò mò của các học sinh khác, anh nhìn ông thầy đang có đầy vẻ hứng thú ở trên bục giảng, bất đắc dĩ nói: “Em xin lỗi, em đi ra ngoài trước một chút.”

“Đi đi, đi đi, cô bé chờ đến độ đẩy sai cửa rồi.” Ông thầy khoát tay tỏ vẻ am hiểu.

Tiêu Quý ló đầu qua vai Mễ Tu, nhìn ông thầy trên bục giảng, tuy rằng cô luôn kính trọng các giáo viên của Mễ Tu, nhưng trước mắt thật sự có một đầu gối a.

Mễ Tu hướng về phía thầy gật đầu, trong âm thanh ồn ào của các học sinh anh nắm tay Tiêu Quý ra khỏi phòng học.

Trong hành lang, Tiêu Quý tựa vào ngực Mễ Tu, dậm chân mạnh một cái. Hôm nay cô làm sao vậy, cho dù cái tay không nghe lời, sao cái miệng cũng không nghe lời nốt? Mễ Tu nhà cô, cô còn có thể rụt rè thêm chút nữa không!

Mễ Tu sờ đầu Tiêu Quý, khuôn mặt mỉm cười, anh chế giễu nói: “Bây giờ biết xấu hổ rồi à?”

“...Ừm.” Tiêu Quý buồn bực trả lời, sau này cô còn có thể vui đùa cùng bạn học của Mễ Tu không, thật là mất mặt mà!

“Ha ha.” Mễ Tu khê cười hai tiếng, vừa rồi cô đột nhiên mở cửa, anh quả thực hoảng sợ, nhưng sau đó một câu không cẩn thận đẩy cửa ra của cô lại khiến anh buồn cười, anh chợt muốn ngồi yên nhìn xem cô phải

ứng phó thế nào trong tình huống ấy, thế nhưng một câu Mễ Tu nhà em đã khiến anh mềm lòng, bất giác đứng dậy che chở trước người cô.

Có lẽ giữa người yêu chính là như vậy, một câu lơ đãng của đối phương đủ để khuấy động một tác mềm mại nhất trong đáy lòng, bởi vì biết rằng, đó là lời nói chưa từng suy ngẫm qua, hoàn toàn không chỉnh sửa.

“Anh còn cười em!” Tiêu Quý giận dỗi ngẩng đầu, lại không ngờ thoáng cái va vào cằm Mễ Tu.

Mễ Tu sờ cằm mình vô cớ gặp họa, anh dè dặt nhìn Tiêu Quý: “Anh chính là của nhà em, đụng hỏng không đau lòng sao?”

“Không đau lòng, không đau lòng! Không cho phép anh nói nữa!” Tiêu Quý cầm tay Mễ Tu, đặt tới bên miệng, tức giận nói: “Nói nữa em cắn anh đấy!”

“Đúng đó, nghe lời đi Mễ Tu, cẩn thận người ta cắn cậu đấy!” Một tràng âm thanh thô tục vui sướng khi người gặp họa truyền đến.

Tiêu Quý cầm tay Mễ Tu, ngoác ngoác xoay người, thấy phía sau là mấy người bạn học của Mễ Tu, một đám người tỏ vẻ hèn mọn, kẻ vai sát cánh mà ngắm bọn họ.

Tiêu Quý ngưng ngừng buông tay Mễ Tu, lùi ra sau một bước, Tiêu Quý hận không thể hoá thành đà điểu. Bọn họ tan học lúc nào thế? Sao cô lại không nghe thấy? Cô vừa mới nói gì? Sau này cô còn có thể xuất hiện trước mặt bọn họ hay không!

Doãn Cách Tử ra khỏi phòng học liền thấy một màn như vậy, cô ta ôm chặt quyển sách trong tay, nhìn thấy một đám nam sinh trong lớp vây quanh Mễ Tu và Tiêu Quý, giương nanh múa vuốt khoa tay múa chân gì đó, cảnh tượng cực kỳ giống như khi nháo động tân hôn. Doãn Cách Tử cắn môi dưới, ngón tay run nhẹ, thế này, tất cả mọi người đều biết Mễ Tu có bạn gái, người kia không phải là cô ta...

14. Chương 14: Chính Là Bao Che Khuyết Điểm

Con phố thương mại này không sầm uất lắm, có một khu chợ không lớn không nhỏ, việc làm ăn cũng thường thường, xung quanh cũng có một số tiệm bách hoá, cách đoạn đường sầm uất dành cho người đi bộ khoảng chừng hai con phố. Tại góc đường có một chỗ không thu hút lắm, một cửa tiệm nhỏ tên là 55 Tuan, mặt tiền bên ngoài cửa tiệm trang hoàng cũng bình thường, bảng hiệu đã mất nước sơn, thường ngày đến đây ăn cơm đều là công nhân của các cửa hàng nhỏ lân cận, hoặc là những ông chủ nhỏ đến đây mua hàng. Thế nhưng hôm nay, tại cửa 55 Tuan lại tụ tập một nhóm thanh niên nam nữ tràn đầy sức sống đang vui cười, điều này làm ột nơi bình thường đơn sơ tăng thêm tinh thần phấn chấn khác xưa, khiến người đi đường qua lại không khỏi dừng chân.

Vương Diễm túm tay Doãn Cách Tử, khẽ gật đầu, ý bảo nhìn Mễ Tu ở phía sau. Doãn Cách Tử dừng chân, cô ta ngẩng đầu nhìn cửa tiệm buffet cách mình chưa đến mấy mét, cô ta cúi đầu, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Trong khoa của họ có người thiết kế một trang web đã giành được giải thưởng, hôm nay cố ý mời bạn học cùng lớp ăn cơm, Doãn Cách Tử cũng ở trong lớp đó. Tới chỗ này là đề nghị của cô ta, bởi vì hôm qua Vương Diễm nói một số chuyện cho cô ta biết.

Vương Diễm nói, cô ta và chị họ của bạn học cùng đến khu chợ mua hàng, giữa trưa ăn chút đồ gần đó, không ngờ tới đó lại gặp được bạn gái của Mễ Tu, càng không ngờ cô lại làm thêm ở đó. Tuy rằng Mễ Tu đến từ thị trấn nhỏ, nhưng gia cảnh giàu có, bố là phó cục trưởng của cục giáo dục địa phương, mẹ là hiệu trưởng của một trường học, mà cách ăn mặc và chi phí thường ngày của anh cũng có phần chú trọng, mặc dù chưa đến mức xa xỉ lãng phí, nhưng tuyệt đối không phải là con cái của gia đình bình thường. Bạn gái anh lại đi làm thêm, còn làm ở nơi nhỏ bé bình dân giá rẻ, với tình hình kinh tế của anh, cần gì để bạn gái mình chịu khổ cực.

Có thể cho là Mễ Tu thật sự chẳng quan tâm đến Tiêu Quý hay không?

Ngoài những điều này, Vương Diễm còn nói, không biết Mễ Tu có biết Tiêu Quý làm thêm ở đây không, cậu nói xem, nếu Mễ Tu đột nhiên thấy cô ta ở đó, trước mặt bạn bè cậu ấy có cảm thấy mất mặt không?

Doãn Cách Tử dao động, cô ta không muốn dùng thủ đoạn đê tiện để tranh thủ hạnh phúc của chính mình, cô ta luôn luôn cao ngạo, thậm chí là tự đại, không thèm nhìn đến mánh khoe của Vương Diễm. Nhưng mà, chỉ cần tưởng tượng đến Mễ Tu săn sóc Tiêu Quý, nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó cô xông vào lớp học, nghĩ đến những nữ sinh đã từng theo đuổi Mễ Tu thì thậm sau lưng cô ta, Doãn Cách Tử rối loạn trong lòng, cô ta quên đi nguyên tắc của chính mình, nên mới đưa ra lời đề nghị ma xui quỷ khiến đến chỗ này ăn cơm. Hiện giờ đứng tại cửa, cô ta chùn bước, trong lòng bắt đầu lưỡng lự, làm thế này thật sự có được không? Cho dù để Mễ Tu cảm thấy mất mặt, anh sẽ chia tay với Tiêu Quý sao? Cô ta sẽ có cơ hội đến với Mễ Tu chứ? Tất cả đều không xác định!

Vương Diễm túm tay Doãn Cách Tử, cô ta ngược mắt nhìn Vương Diễm, ánh mắt thâm trầm, rồi nhẹ nhàng vẫy khỏi tay Vương Diễm. Hơi im lặng một lúc, Doãn Cách Tử quay đầu nói với bạn học ở đằng sau: “Hay đến chỗ này đi, bạn tôi đã từng tới, nói cũng được lắm.” Cái gì đến thì sẽ đến, đã đi tới bước này, nói gì cũng phải thử một lần.

“Được, chỗ Doãn Tử giới thiệu khẳng định là tốt!” Bạn học nam cùng đi sáng khoái đáp lời.

Doãn Cách Tử không để ý đến anh ta, mà là nhìn về phía Mễ Tu đứng yên ở một bên, ngón tay cô ta gập lại mất tự nhiên, rồi cup mắt dần dần đi vào.

Mọi người tìm chỗ ngồi xuống trước, bàn bạc muốn ăn cái gì. Doãn Cách Tử chỉ ngồi im lặng, không nói chuyện, ngược lại Vương Diễm thiếu kiên nhẫn, mở miệng nói: “Nếu không biết ăn gì thì tìm người phục vụ đi, để cô ấy cho chúng ta một ít đề nghị.” Trước đó cô ta cố ý hỏi thăm, biết được Tiêu Quý buổi chiều không có tiết, chắc là đang làm ở đây.

“Được, vậy gọi một người phục vụ đi!” Một nam sinh tán thành nói.

Sau tiếng hô to, một bóng dáng màu xanh nhạt đi tới, bởi vì Mễ Tu đưa lưng về phía đó cho nên không thấy người tới.

Vương Diễm nhếch môi cười, liếc nhìn Doãn Cách Tử. Doãn Cách Tử tiếp tục cup mắt xuống, giống như việc không liên quan đến mình, chỉ là vẻ mặt càng lạnh nhạt hơn.

Tiêu Quý đến gần, cảm thấy mấy người trước mặt nhìn hơi quen mắt, nhưng lập tức không nhớ nổi đã gặp ở đâu. Cô cảm thực đơn, khom lưng, lễ phép hỏi: “Xin hỏi, các vị có cần giúp gì không?”

Lời nói vừa thốt ra, Mễ Tu chợt quay đầu lại, đối diện với tầm mắt của Tiêu Quý không có đề phòng, vẻ mặt anh thay đổi, trầm mặc không nói, còn cô lại không biết làm sao, chỉ ngơ ngác đứng đó.

Vương Diễm thấy thế, đúng lúc lên tiếng: “Cô không phải là bạn gái của Mễ Tu ư? Sao lại ở đây...” Muốn nói lại thôi, khiến cho người khác càng hứng thú.

Lúc này, các học sinh khác đang ngồi cũng nhìn qua, có vài nữ sinh bắt đầu thì thầm với nhau. Học chung với Mễ Tu đã hơn một năm, gia cảnh nhà anh đa số mọi người đều biết, nhìn cách ăn mặc ngày thường của anh cũng biết gia cảnh không tệ, hơn nữa, từ năm thứ nhất Mễ Tu đã bắt đầu làm thêm tại công ty của anh trai Doãn Cách Tử, nghe nói thu nhập khá tốt, thế nhưng tại sao bạn gái anh lại ra ngoài làm thêm chứ, với năng lực kinh tế của anh, cô ấy hoàn toàn không cần làm vậy. Nghĩ thế, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tiêu Quý càng trắng trợn, đầy vẻ thắc mắc khó hiểu và tò mò.

Loại người chính là như vậy, gặp phải cái gọi là bất hạnh thì phải so sánh với cái gọi là hạnh phúc, rất hiếu kỳ, càng muốn biết đáp án.

Doãn Cách Tử tỉnh bơ nhìn lướt qua vẻ mặt của các bạn học khác, sau đó tầm mắt dừng lại trên người Mễ Tu, đồng tử trầm tĩnh, u ám tối tăm.

Du Phong ở một bên nhìn về phía Doãn Cách Tử, ánh mắt anh ta phức tạp, rồi lướt nhìn qua vẻ mặt thích thú của Vương Diễm ngồi cạnh cô ta, anh ta hơi nhú mày.

Hình như tất cả mọi người đều mong chờ phản ứng của Mễ Tu, thấy bạn gái của mình giấu mình làm thêm, là một loại tâm trạng như thế nào? Ở trước mặt một đám bạn học của mình, có phải cảm thấy mình rất mất mặt lắm không?

Mễ Tu dường như không hề chú ý tới biểu tình tò mò và thắc mắc của các bạn học, anh thu lại vẻ kinh ngạc chợt loé lên, vẻ mặt trở lại bình thường, âm thanh trong trẻo hoà nhã: “Mấy giờ em tan tầm?”

Tiêu Quý càng kinh ngạc hơn, vốn đã chuẩn bị giải thích với anh, cô không ngờ anh lại hỏi điều này. Vì thế cô ngơ ngác trả lời: “Còn một lúc nữa.” Chiều này không có tiết, Tiêu Quý nói với quản lý sẽ làm đến tối.

Mễ Tu khẽ cười, nhận lấy thực đơn trong tay Tiêu Quý, anh nhìn về phía bạn học nhẹ nhàng nói: “Tôi vẫn muốn đến đây ăn, nhưng gần đây bận quá, hôm nay cũng nhờ phúc của các cậu, nhưng mà, các cậu có lộc ăn rồi, có Tiểu Quý ở đây, không sợ không có đồ ăn tươi ngon.” Về mặt anh thản nhiên, mang theo chút tự hào.

Có lẽ, đây là bao che khuyết điểm trong truyền thuyết.

Vương Diễm khó tin ngây ngẩn cả người, Mễ Tu làm sao lại phản ứng như vậy, đây hoàn toàn không nằm trong dự đoán của cô ta! Anh không phải nên cảm thấy mất mặt, lớn tiếng chất vấn Tiêu Quý sao? Tại sao có thể như vậy!

“Đúng đó, đúng đó nha! Tiểu Kê à, em mau giới thiệu cho bọn tôi một chút, cái nào tươi nhất, ăn cái gì có lời nhất, tôi đã từng nghe qua, ăn buffet phải có sách lược đấy!” Bạn nhỏ Đường Tam Thận mở miệng trước tiên, cười đến hai má lúm đồng tiền thật sâu.

Tiêu Quý phục hồi tinh thần, tự động lơ đi xưng hô của Đường Tam Thận, cô liếc nhìn Mễ Tu một cái, cười âm áp, nói: “Được, cam đoan ọi người ăn đến đỡ tưởng đi ra ngoài luôn.”

Các bạn học khác hiển nhiên bị những lời này chọc cười, cùng vui đùa với Tiêu Quý, còn nói cái gì cảnh giới cao nhất của ăn buffet chính là đỡ tưởng đi vào đỡ tưởng đi ra*, em nên để chúng tôi hoàn toàn lĩnh ngộ cảnh giới cao nhất này nha. Thậm chí còn có vài nữ sinh thỉnh giáo Tiêu Quý ăn gì không mập, nhưng vẫn có thể đỡ tưởng đi vào đỡ tưởng đi ra.

đỡ tưởng đi vào đỡ tưởng đi ra: câu này ý nói là khi đi ăn buffet, trước khi vào là vì đói mà chống đỡ tưởng đi vào, khi ăn xong thì vì quá no mà đỡ tưởng đi ra.

Vì thế, nhờ một vấn đề cực kỳ không có tiền đồ, Tiêu Quý và bạn học của Mễ Tu trong nháy mắt trở thành người một nhà.

Thực ra, đa số bạn học ngồi đây đều có gia cảnh bình thường, nhiều người cũng thừa dịp cuối tuần ra ngoài làm thêm, làm gia sư, vừa rồi sở dĩ bọn họ đều tò mò một phần là vì bản tính gây chuyện của loài người. Nhưng rốt cuộc bọn họ đều là những người trẻ tuổi, có một số ý nghĩ chỉ là chọc loé qua, đối mặt với nụ cười vừa thân thiện vừa đáng yêu của Tiêu Quý, không ai sẽ còn loại ý tưởng ác ý kia.

Lúc Mễ Tu nói ra câu đầu tiên, Doãn Cách Tử liền cúi đầu, không nhìn bất cứ ai. Có lẽ đến lúc này, cô ta phải ý thức được một chuyện, rất nhiều ý nghĩ đều là do cô ta tự suy ra, không phải không chiêm được cùng nhận thức với người khác, mà chính là chưa bao giờ thật sự tồn tại.

15. Chương 15: Hoàng Hôn

Lúc Tiêu Quý từ 55 Tuan đi ra thì đã là hoàng hôn, ánh chiều tà gợi tình trút xuống, cả trời đất đắm chìm trong ảm áp lu mờ.

Mễ Tu đứng ở đó, thong dong, ôn hoà, dường như đã chờ rất lâu.

Tiêu Quý đột nhiên dừng lại, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng khô ngô tuấn tú kia, cảnh này dường như đã từng nhìn thấy trong ký ức.

Vào lúc ấy, Tiêu Quý vừa mới lên lớp 11, cô thường giấu bà nội sau khi tan học đi làm thêm, có đôi khi vì thế mà trốn học. Còn nhớ có một ngày, trong tiệm thật sự bận rộn, cô không kịp đi học, do dự một lúc, quên đi, nghỉ một tiết hay là nghỉ hai tiết cũng là trốn học, dứt khoát nghỉ một ngày đi, cho nên Tiêu Quý liền quang minh chính đại xem nhẹ hành vi của mình, kỳ thật đã đưa trốn học tăng lên một phạm trù mới.

Nhưng cô không ngờ, khi cô vui vẻ làm xong công việc, lúc đi ra khỏi chỗ làm thì lại trông thấy Mễ Tu. Giống như thời khắc này, cũng là cảnh tượng như vậy. Tia sáng ấm áp của hoàng hôn chiếu trên vai anh, rơi vào khuôn mặt điển trai của anh, sắc mặt hình như không rõ ràng lắm, nhưng khiến người ta có cảm giác anh đã đợi rất lâu.

Tiêu Quý nắm chặt dây đeo ba lô, hơi cụp mắt, liếc nhìn Mễ Tu một cái. Cô không hề quên, vào thời điểm kia cô vui vẻ đi qua, lúc hết sức phấn khởi khoát cánh tay Mễ Tu thì anh lại dùng hết sức không lưu tình chút nào mà vẩy tay cô ra, sau đó giáo huấn cô một trận tới tấp. Lúc cô bị giáo huấn đến muốn khóc ra thì Mễ Tu lại đột nhiên ôm cô, khuôn mặt chôn vào hõm vai cô, anh rầu rĩ nói, hãy để tớ nuôi cậu được không?

Trái tim đàn ông như kim dưới đáy biển, sâu hiểm khó dò, không thể nắm bắt...

Hiện tại anh có tức giận không? Cô từ từ đi qua, cười lấy lòng, hy vọng Mễ Tu sẽ mê mọt trong nụ cười còn đẹp hơn hoa của cô.

Mễ Tu lẳng lẳng nhìn bóng dáng xinh đẹp kia đi về phía mình, trông thấy nụ cười nịnh nọt của cô, thấy cô dè dặt sai bước chân, nhú mày lo lắng lại thấp thỏm, khe khẽ môi, nhú mày tươi cười. Cô như bây giờ thật sự rất giống dáng vẻ trước kia trốn học bị anh bắt gặp. Nhớ lại tình cảm lúc ấy, trái tim Mễ Tu bất giác mềm xuống.

Cái gọi là kết giao với Tiêu Quý chẳng qua là vì một câu nói của mẹ anh, nói thật, anh chưa bao giờ tưởng thật, dù sao anh cũng mới 13 tuổi, nhưng hiển nhiên Tiêu Quý không nghĩ thế. Bắt đầu từ khi đó, cô giống như keo dán 502 dính vào anh, chỉ cần cô tan học trước thì sẽ đến trường anh để đợi anh, cuối tuần lại chiếm lấy tất cả thời gian của anh. Đối với những việc này Mễ Tu rất bất đắc dĩ, nhưng cũng chưa từng ngăn cản, thậm chí có một chút thích thú, nhưng khi đó anh chưa từng nghĩ tới là vì sao.

Trải qua mấy năm yên ổn tốt đẹp, Mễ Tu vẫn không cảm thấy có cái gì không tốt, anh cũng chẳng muốn thay đổi gì cả. Cho đến năm lớp 11, một bạn nam cùng lớp hỏi anh một vấn đề, anh chợt có chút hoảng loạn. Cậu ta hỏi, cậu định thi vào trường đại học nào thế? Đại học B à, ở đó rất khó thi vào, bạn gái cậu có thể thi đậu không?

Tiêu Quý có thể thi đậu không? Ngộ nhờ không được, có phải điều ấy có nghĩa là anh và cô sẽ xa cách nhau...

Nghĩ đến khả năng như thế, Mễ Tu nhất thời cảm thấy không có động lực học tập, lần đầu tiên trong đời anh nói dối với thầy giáo, tùy tiện viện cớ trốn học đến trường của Tiêu Quý.

Anh không ngờ, Tiêu Quý cũng trốn học.

Hỏi một bạn học cùng lớp với cô, cậu nam sinh kia lại hỏi anh là ai, tìm Tiêu Quý làm gì. Mễ Tu nhất thời cảm thấy không vui, anh nhìn cậu nam sinh đeo kính thấp hơn anh nửa cái đầu từ trên cao xuống, không hề tự giác biết điều khi ở địa bàn của người khác mà trịnh trọng mạnh mẽ nói, Tiêu Quý là bạn gái của tôi.

Kỳ thật, lúc ấy Mễ Tu muốn nói nhất chính là, Tiêu Quý là con dâu nuôi từ bé của nhà tôi.

Cậu nam sinh đeo kính kia run rẩy nói cho anh biết, Mễ Tu thuận lợi tìm được Tiêu Quý, anh thấy cô đeo tạp dề đang quét rác.

Tâm trạng của khoảnh khắc ấy, cho đến giờ Mễ Tu vẫn khó có thể hình dung. Tự trách, đau lòng, khổ sở, còn có phần nộ. Rất phức tạp, trong lòng thật loạn, Mễ Tu ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn Tiêu Quý quét rác, lau bàn, thu dọn đồ đạc, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô không hề chớp mắt, anh nắm chặt bàn tay thành quyền không hề thả lỏng. Anh chưa từng nghĩ đến cô sẽ làm thêm, cô chỉ mới 16 tuổi, những bạn nữ cùng lớp với anh mỗi ngày làm gì thì anh cho rằng cuộc sống của cô cũng vậy, bởi vì mỗi lần nhìn thấy cô, cô đều vui vẻ tươi cười, hai má lúm đồng tiền hiện ra, cặp mắt to vĩnh viễn trong suốt sạch sẽ như vậy, giống như chẳng có bất cứ phiền não gì, thế cho nên Mễ Tu quên đi sự thật bố cô đã qua đời, mẹ cô đã vứt bỏ cô.

Còn nhỏ mà phải tự lực cánh sinh, cô phải gian khổ biết bao, Mễ Tu hận bản thân mình đã thờ ơ.

Khi ấy còn trẻ không hiểu chuyện, không biết làm sao để biểu đạt tình cảm của mình. Mễ Tu nhìn thấy Tiêu Quý đi ra, khi cô vui vẻ chạy tới khoát cánh tay anh thì anh lại vô tình vung tay cô ra, hoàn toàn không nghĩ ngợi gì cả, theo bản năng hung hăng mắng cô một trận. Anh không biết mình đang phát tiết sự phẫn nộ của bản thân, hay là che giấu sự áy náy của chính mình, tóm lại lần đó anh thật sự rất tức giận, lời nói thốt ra có chút tổn thương.

Thế nhưng nhìn thấy viền mắt đỏ ngầu của Tiêu Quý, cô dè dặt nhìn anh, muốn khóc lại cố sức chịu đựng, Mễ Tu nhận ra mình đang làm gì, trong lòng tê rần, anh ôm cô thật chặt.

“A Tu...” Tiêu Quý nắm lấy vạt áo sơ mi của Mễ Tu, lo lắng khê kêu lên. Không nói lời nào thật sự rất dọa người, cho dù mắng cô một chút cũng được mà.

Mễ Tu cụp mắt, nhìn thấy Tiêu Quý ngẩng đầu nhìn anh một cách cẩn thận, anh dần thu hồi ý nghĩ, giống như năm đó ôm cô thật chặt, chôn mặt trong hõm vai cô, hít một hơi thật sâu. May mà năm đó anh trốn học, may mà năm đó anh tìm được cô, may mà anh ôm cô, may mà anh tỉnh ngộ lúc còn chưa quá muộn màng.

“A Tu...” Hai tay Tiêu Quý chống trước ngực Mễ Tu, nhẹ giọng nhắc nhở: “Em còn chưa tắm đâu.” Cho nên anh đừng hít hơi trên người em, mùi mồ hôi không thơm tí nào.

“Ha ha...” Mễ Tu cười, giơ tay vỗ mông Tiêu Quý một cái, càng dùng sức đè cô về phía mình.

“Ách...” Tiêu Quý ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực Mễ Tu, quên đi, vỗ hai cái còn hơn để anh ngửi mùi mồ hôi thối của mình.

“Tan tầm rồi?” Mễ Tu nhẹ nhàng đẩy cô ra, vén thẳng mái tóc hỗn độn của cô.

“Ừm.” Tiêu Quý chớp đôi mắt tròn tròn, nắm lấy một ngón tay của Mễ Tu, lắc qua lắc lại, đầy vẻ nịnh nọt.

Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý, gõ mũi cô một cái, nhân tiện vòng tay qua eo cô nói: “Thế nào, bây giờ biết lấy lòng anh à, lúc giấu anh đi làm thêm không phải rất vui sao?”

“Ừm...” Tiêu Quý cúi đầu tựa vào ngực Mễ Tu, uốn éo cơ thể, một chữ ừ kéo thật dài.

“Đừng làm nũng, vô dụng thôi.” Mễ Tu nhún mày, giọng nói rõ ràng đã phơi phới.

“Anh đừng giận...” Cô tiếp tục uốn éo người, còn dậm chân hai cái.

Người đi đường qua lại đều nghiêng đầu nhìn đôi tình nhân trẻ tuổi xinh đẹp, họ thỉnh thoảng khê cười vài tiếng.

Nói cho cùng Mễ Tu vẫn là da mặt mỏng, khuôn mặt tuấn tú đã ửng đỏ, người nào đó trong lòng anh khơi mào chơi xấu, anh véo mũi cô, nói: “Đừng càn quấy, đây là trên đường đấy!”

Tiêu Quý buông ngón tay Mễ Tu, yếu ớt nói: “Vậy anh đừng nóng giận nha, em không phải cố ý gạt anh, còn không phải là vì lúc nào anh cũng cho em tiền sao, làm cho em giống như được người ta bao nuôi, người ta có thể tự lực cánh sinh không ngừng vươn lên đấy.”

Bị dáng vẻ của Tiêu Quý chọc cười, Mễ Tu cười ra tiếng, lại hung hăng véo mũi một cái: “Nói như vậy, vẫn là lỗi của anh rồi?”

“Đây chính là anh nói nha.” Tiêu Quý bĩu môi, xoa mũi.

“Được rồi, bạn học Tiêu Quý tự lực cánh sinh không ngừng vươn lên, phiền em trả lại thẻ cho anh, để tránh người khác nói em được anh bao nuôi.” Mễ Tu buồn cười nói.

“Thứ đã cho em anh còn muốn lấy về à?” Tiêu Quý bảo vệ ba lô của mình, hất cằm: “Muốn thẻ không có, muốn mạng cũng không cho!”

“Ồ? Thế anh thiệt thòi rồi.” Mễ Tu liếc nhìn cô, ra vẻ tiếc hận.

“Không thiệt thòi đâu, em là của anh mà.” Má lúm đồng tiền chợt hiện ra, dường như chứa đựng đầy yêu thương.

Mễ Tu ngẩn ra, đồng tử đen láy tràn đầy ý cười dịu dàng tức thì sụp mắt xuống nhìn cô, nhịp tim bên ngực trái đập mạnh mà dồn dập.

Mễ Tu đến gần bên tai Tiêu Quý, giọng nói trầm lắng mê hoặc: “Đêm nay em đừng về ký túc xá, được không?”

Tiêu Quý chớp mắt, phản ứng lại lời nói của Mễ Tu, cô cúi đầu, hai tay ôm mặt, êm ái nói: “Còn nói không phải đang bao nuôi người ta...”

16. Chương 16: Kịch Thích Nhuộm Máu

Bởi vì trong nhà trọ có hai sinh vật giống đực chướng mắt, cho nên Mễ Tu chọn một khách sạn nhỏ gần đại học B làm địa điểm “bao nuôi” Tiêu Quý.

Đứng bên ngoài khách sạn, Mễ Tu híp mắt nhìn ánh đèn đầy màu sắc lấp loé, anh nhếch môi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên đến loại chỗ này, hơn nữa mục đích dực vọng vẫn mãnh liệt như thế, vì vậy Mễ Tu khó tránh khỏi có chút bất ngờ. Từ trong túi quần lấy ra giấy chứng minh, anh quay đầu nói với Tiêu Quý: “Đưa giấy chứng minh cho anh.”

Tiêu Quý cúi đầu, không lên tiếng, trông có vẻ rầu rĩ.

Mễ Tu tưởng rằng cô không nghe thấy, anh vươn tay xoa tóc trên đỉnh đầu cô, nhắc lại lần nữa: “Đưa giấy chứng minh cho anh, để anh làm thủ tục trước.”

“Không vào.” Tiêu Quý nói như muỗi kêu.

Mễ Tu nghĩ rằng cô thẹn thùng, anh khẽ cười, đến gần bên tai cô nói: “Ngoan, không có gì đâu.” Khách sạn nhỏ gần trường học phần lớn dành ột số sinh viên, công dụng không cần nói cũng biết, mặc dù gặp được người quen cũng không có gì xấu hổ.

“Em...cái kia đến.” Tiêu Quý thì thầm nói.

Mễ Tu xác định mình không nghe lầm, anh hơi sững sốt, ngược ngờng nhắc bàn tay khỏi đầu Tiêu Quý, rồi ngẩng đầu nhìn ánh đèn đầy màu sắc vẫn lấp loé như cũ, anh chợt cảm thấy u ám trong nháy mắt.

Tiêu Quý cảm thấy trên đầu mình không còn sức nặng, cô ngẩng đầu liếc nhìn Mễ Tu, thấy ánh mắt anh ảm đạm, sắc mặt nghiêm nghị, từ cơ thể đến lòng dạ đều tràn đầy bức dọc không thể thoả mãn ham muốn. Cô rất muốn dán bùa đuổi đi đi cả nhà cô vô cùng độc ác chuyên môn phá hư việc tốt của người khác.

Tuy rằng cô và Mễ Tu ở bên nhau rất lâu, nhưng thực sự thân mật cũng chỉ là chuyện của hai năm nay. Lần đầu tiên của bọn họ vì không có kinh nghiệm, quá trình vừa phức tạp lại giày vò, cho dù cuối cùng thành công cũng là đấu đá lung tung, đừng nói đến khoái cảm, ngay cả sung sướng cũng không cảm nhận được. Sau đó cô vội vàng chuẩn bị thi vào trường cao đẳng, không ở cùng Mễ Tu. Lần gần nhất là hôm trước khai giảng ở nhà trọ của anh, tuy rằng hôm đó...Ách, rất dài rất thoả mãn, nhưng mà! Cách bây giờ đã rất lâu rồi, vô cùng lâu!

Tiêu Quý lặng lẽ thở dài, bắt đắc dĩ kéo góc áo Mễ Tu, tuy rằng bức bối, nhưng hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải điều này, ở đâu có nhà vệ sinh để cô dùng đây, đi cả nhà cô quả thực không chống nổi nữa!

Mễ Tu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

“Em muốn đi nhà vệ sinh...” May mà bây giờ là mùa thu, mà còn vào buổi tối, nếu không, thật sự là kịch tình nhuộm máu mà.

Mễ Tu ngẩn ra, theo bản năng nhìn sau mông Tiêu Quý, quả nhiên đã ẩm ướt một mảng.

Tiêu Quý nhanh chóng lấy hai tay che mông, ngửa đầu hô lên: “Nhìn cái gì, không được nhìn!”

Mễ Tu nhướn mày, nhếch môi cười quỷ quái, anh cởi áo sơ mi của mình buộc bên hông Tiêu Quý: “Đi thôi, đã đến rồi thì vào thôi.”

Tiêu Quý mở to đôi mắt với vẻ khó tin, cô vươn ngón tay run rẩy: “Anh...anh muốn chiến đấu đẫm máu?” Rất đẫm máu, rất tàn nhẫn, rất kích thích!

Mễ Tu vươn tay gõ trên đầu cô, rồi ôm bờ vai cô: “Nói bừa gì đó, em không phải muốn dùng nhà vệ sinh sao, gần đây không có, đành phải vào chỗ này thôi.”

“À.” Tiêu Quý đáp, trong lòng lại có chút mát mát. Được rồi, cô đáng khinh.

Từ khách sạn đi ra, Tiêu Quý nhìn không được quay đầu nhìn về lần nữa, thật sự rất tiếc mà! Đây chính là khách sạn trong truyền thuyết đấy...

“Đi lên!” Mễ Tu khom lưng, giữa đầu nói với Tiêu Quý.

Tiêu Quý kinh ngạc, nhìn Mễ Tu đang khom lưng trước mặt, cô cười cong đôi mắt, bước nhanh hai bước, rồi nhào tới trên lưng anh.

Mễ Tu đứng dậy, bước chân vững vàng đi về phía trước, ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên người, giống như từng lớp tia sáng vỡ vụn, xinh đẹp lãng mạn.

“A!” Tiêu Quý đột nhiên hô to một tiếng.

“Sao thế?” Mễ Tu hỏi.

“Em sẽ làm bản đồ anh.” Tiêu Quý cố ý đến gần bên tai Mễ Tu, lớn tiếng hô lên.

“Ha ha, em cũng không phải chưa từng làm bản.” Mễ Tu cũng lớn tiếng đáp lời cô.

Tiêu Quý đỏ mặt, chôn vào hõm vai Mễ Tu, im lặng hướng hai ngón trở vào nhau. Anh có thể nói nhỏ một chút được không, người ta rất mắc cỡ đấy!

Thẹn thùng hai giây, Tiêu Quý khẽ cười ra tiếng, cô nhớ lại cảnh tượng lần đầu đi cả tới.

Nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng vui vẻ của Tiêu Quý, Mễ Tu giương khoe môi, độ cong mềm mại dịu dàng, đồng tử như nhuộm màu mực còn óng ánh hơn cả ánh trăng lúc này.

Ký ức thuộc về hai người, chỉ có cùng nhau hợp lại mới xem như hoàn chỉnh.

Lần đầu tiên đi cả Tiêu Quý đến là lúc cô 15 tuổi, ở bên ngoài trường học Mễ Tu, cô đột nhiên cảm giác giữa hai chân có một luồng nhiệt, bụng dưới căng ra, sau mông dính nhầy, cô vươn tay sờ, thấy được một mảng màu đỏ mờ nhạt trên bàn tay nhỏ bé, nước mắt chọt rơi xuống.

Trời ơi, đây là trò gì hả!

Đang lúc chân tay luống cuống gấp đến độ muốn nhảy lên, Mễ Tu đeo túi sách từ trong trường đi ra, thấy Tiêu Quý chờ ở đó, anh đi về phía cô, còn chưa đến gần thì đã nghe tiếng Tiêu Quý run rẩy hô lên.

“A Tu...”

Mễ Tu sững sốt, nhanh chân bước tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Quý ửng đỏ, đôi mắt to rưng rưng, anh vội hỏi: “Cậu sao thế?”

“A Tu...” Tiêu Quý nghẹn ngào hô một tiếng, run rẩy vươn bàn tay nhỏ bé: “Cậu xem.”

Mễ Tu thấy màu màu trên bàn tay, anh quỳnh lên, hỏi: “Cậu bị ngã sao? Ngã ở đâu?” Nói xong, anh còn nhìn quanh người Tiêu Quý.

“Tớ...” Tiêu Quý còn chưa nói xong thì đã bị Mễ Tu nhẹ nhàng xoay người qua.

Sau đó, chân tướng.

Khuôn mặt Mễ Tu ửng đỏ, anh ngơ ngẩn đứng đó, so với Tiêu Quý anh càng không biết làm sao. Đương nhiên anh biết đây là chuyện gì, nhưng mà anh không biết nên xử lý thế nào! Đi tìm cô giáo sao?

“A Tu, làm sao bây giờ? Tớ về nhà thế nào đây?” Tiêu Quý kéo tay anh, khẽ hỏi.

Mễ Tu cứng họng, lúc ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy bạn học ở xung quanh liên tục nhìn về phía Tiêu Quý bên này, anh theo bản năng che chở cô, sau đó anh cởi áo khoác đồng phục của mình buộc trên eo Tiêu Quý, rồi cầm túi sách của cô, nói: “Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà.”

“Tớ không dám đi.” Tiêu Quý nói nhỏ. Bây giờ chỉ cần hơi động một chút là cảm giác như có cái gì chảy xuống, cô thật không dám lộn xộn, càng đừng nói đến từ chỗ này đi về.

Mễ Tu tựa hồ nhận ra hoàn cảnh khó khăn của Tiêu Quý, rối rắm rồi lại rối rắm, cuối cùng anh xoay người nói: “Đi lên, tớ công cậu.”

Tiêu Quý ngẩn người, trông thấy Mễ Tu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi. Bờ lưng không rộng lớn lắm, tuy rằng thân hình cao to, nhưng nhìn cũng không rắn chắc, trên khuôn mặt ngậy ngô bây giờ có chút xấu hổ thẹn thùng, thế nhưng lại khiến cô muốn dựa vào.

Đây chính là Mễ Tu nhà cô.

Tiêu Quý dựa trên lưng Mễ Tu, ôm cổ anh, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô cảm nhận được trái tim có cùng nhịp đập với mình. Các học sinh xung quanh thì thầm với nhau, không ngừng quan sát bọn họ, mà hai người lại bình tĩnh, hoàn toàn không có hành động gì, tuy rằng rối rắm, tuy rằng ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại thoải mái, sung sướng.

Thế nhưng còn chưa ra xa khỏi trường học, Tiêu Quý liền thét lên: “Ô, A Tu, tớ làm bẩn đồ cậu rồi!”

Dường như nhớ lại cảnh tượng kia, cho đến lúc Mễ Tu đưa Tiêu Quý đến dưới lầu ký túc xá nữ thì cô vẫn còn cười vui sướng.

“Được rồi, cười nữa miệng sẽ lệch sang một bên.” Mễ Tu yêu chiều gõ vào mũi Tiêu Quý, nói.

“Miệng lệch mắt xéo anh cũng phải cần.” Nói xong, cô nhìn phía sau Mễ Tu, còn nói: “Quần anh hình như hơi bẩn, làm sao anh đi về chứ.”

“Anh đến ký túc xá ngủ, ở đó còn quần áo của anh.” Mễ Tu nói.

“À, vậy anh mau trở về đi, nhớ đi vòng qua người khác đấy.” Tiêu Quý dặn dò.

“Ừm.” Mễ Tu đáp, nhưng không nhúc nhích.

Tiêu Quý ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt trong suốt. Mễ Tu của lúc này, bóng đêm dày đặc không thể che đậy vẻ dịu dàng trong con mắt của anh, cô đi khập khiễng, nhẹ nhàng hôn lên môi Mễ Tu.

Anh híp mắt, giữ chặt gáy cô, làm cho nụ hôn này càng sâu sắc hơn.

Ánh trăng sáng tỏ, buổi tối đậm mê, cuối cùng cũng không bằng sự hoàn hảo và thuần khiết của giờ phút này.

17. Chương 17: Mễ Tu Oppa

Tiêu Quý khoan khoái trở về ký túc xá, bên hông buộc áo sơ mi của Mễ Tu, hai tay áo cột lại, tỏ rõ tâm trạng vô cùng sung sướng của chủ nhân vào giờ phút này, cô hiển nhiên đã quên mất đi cả nhà cô chuyên môn phá hư chuyện tốt lúc này đang hơn hở rõ rì.

Tiếng ngậm nga hoàn toàn không có tiết tấu, Tiêu Quý đẩy cửa phòng 308 ra, một tiếng sỏi tru lọt vào màng tai của cô.

“Action!”

Tiêu Quý ngẩn người, thậm chí quên đóng cửa, cô mở to hai mắt nhìn Hầu Tử và Tiểu Mã Ca ở trước mặt.

“Được rồi, đi lên đi, nhớ là đừng nhớ anh đó!” Tiểu Mã Ca nhìn Hầu Tử từ trên xuống, cố ý nheo mắt lại, giọng nói ồm ồm.

“Oppa, người ta nhất định sẽ nhớ anh mà, op pa pa!” Hầu Tử khuyu chân, hai tay nâng cằm, than vãn nói.

“Haiz, thật sự hết cách với em, em đã muốn nhớ thì hãy nhớ đi.” Tiểu Mã Ca phất tay, ngón tay lướt qua mái tóc dài đen, nhíu mày cười quỷ quái.

“Oppa, người ta yêu anh, yêu anh, yêu anh chết mất thôi!” Hầu Tử tiếp tục phát ra âm thanh khiến người khác buồn nôn, cô ôm cánh tay của Tiểu Mã Ca, cọ cọ.

“Hết cách rồi, anh đây đẹp trai thế mà.” Tiểu Mã Ca cười gian xảo, tiếng huýt sáo tràn đầy vẻ ám muội.

“Oppa đẹp trai như thế, người ta muốn hôn anh một cái!” Hầu Tử đơng đưa cánh tay của Tiểu Mã Ca, chớp chớp mắt.

“Không cho hôn, miệng anh đây có thể tùy tiện hôn sao?” Tiểu Mã Ca kiêu ngạo nói.

“Người ta muốn, người ta muốn mà!” Hầu Tử uốn éo thất lưng dậm chân.

“Haiz, anh đây đẹp trai quá mà!” Tiểu Mã Ca xoa thất lưng, ngứa đầu 45 độ nhìn lên trần nhà.

Sau đó, Hầu Tử nhón chân, nhìn chằm chằm Tiểu Mã Ca với vẻ thâm tình chân thành.

Sau đó, Tiểu Mã Ca giữ chặt ót Hầu Tử, vẻ mặt phóng đảng lại thô tục.

Sau đó, Tiêu Quý hiểu rõ chân tướng...

Thì ra các cô đang bắt chước dáng vẻ vừa nãy cô và Mễ Tu hôn nhau ở dưới lầu! Các cô vậy mà thấy được! Oh my god!

Mị Mị che miệng khê cười, liếc nhìn Tiêu Quý với vẻ ác ý, trong mắt tràn ngập ý tứ “Tụi tở thấy rồi, cậu hãy thừa nhận đi, hoá ra Tiểu Kê của chúng ta mãnh liệt thế”.

Tiêu Quý đầu đầy vạch đen, bĩu môi nhìn Hầu Tử và Tiểu Mã Ca vẫn còn diễn trò trước mặt mình, nói: “Các cậu có thể nhàm chán hơn chút nữa không?”

“Đương nhiên là có thể rồi! Lại đây, Tiểu Mã Ca, chúng ta thực hiện cảnh cuối cùng đi!” Nói xong, Hầu Tử vênh môi đến gần trước mặt Tiểu Mã Ca.

Tiểu Mã Ca ghét bỏ vươn tay chặn mặt Hầu Tử, lớn tiếng cự tuyệt: “Đừng chạm vào anh, anh đây có nguyên tắc đạo đức!”

“Oppa, làm người phải đến nơi đến chốn, anh đã động vào sao có thể bỏ dỡ nửa chừng hả? Rất không đàn ông! Lại đây hôn một cái!”

“Không được, tránh ra! Anh đây là phụ nữ, phụ nữ chân chính! Anh không muốn làm lesbian!”

“Hừ!” Bởi vì sức lực kém xa, Hầu Tử không thể thực hiện được, cô quay lại bắt nạt Mị Mị đang ngoan ngoãn theo dõi ở phía sau: “Mị Mị, cậu phân xử đi, làm người có phải nên đến nơi đến chốn không!”

“Mị, đừng sợ, nói với cậu ấy, để cậu ấy biết cậu ấy là một con khỉ vô sỉ đến cỡ nào.” Tiểu Mã Ca ôn hoà nói với Mị Mị, ánh mắt toả ra tia sáng sắc bén.

Mị Mị chớp mắt, rất muốn lớn tiếng gào thét, tở chỉ đi ngang qua xem diễn thôi mà! Thảo nào từ nhỏ mẹ đã dạy mình, gặp cãi nhau phải đi đường vòng, cô không nghe lời mẹ dạy, cô sai rồi...

Mị Mị lại chớp mắt lần nữa, nhìn lướt qua Tiểu Mã Ca rồi nhìn sang Hầu Tử, sau khi cân nhắc lợi hại, cô mau chóng đứng dậy, quay đầu, kính ngạc nói: “A! Tiểu Kê, cậu về rồi!”

“...” Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca, Hầu Tử...

Xem các cô đe dọa con nít này...

Sau phút ngắn ngủi không nói gì, tầm mắt Hầu Tử dừng trên áo sơ mi buộc bên hông Tiêu Quý, cô tiến lên nhanh như chớp rồi kéo ra, hô to: “A, áo sơ mi của cậu, không phải là áo sơ mi của cậu!”

“...” Tiêu Quý không lên tiếng.

“Tiêu Quý, trên quần cậu...cái kia tới à?” Mị Mị thấy vết máu trên mông Tiêu Quý, cô khê hỏi.

“Ừm” Tiêu Quý rất mệt mỏi, uể oải hướng về buồng vệ sinh, trước khi vào cửa, cô yếu ớt nói: “Thực ra áo sơ mi này là để che đậy đi cả nhà tớ rõ rì...”

“...” Hầu Tử khẽ khàng ngửi mùi của soái ca trên áo, trong nháy mắt cô hỗn loạn.

Mễ Tu đã lâu chưa tới ký túc xá nam, sau khi làm thêm, anh và Du Phong còn có Đường Tam Thận đi ra ngoài thuê phòng, cũng may trong ký túc xá còn giữ mấy bộ quần áo, nếu không anh thật sự không biết làm sao, cứ thế mà về nhà trọ khẳng định sẽ bị Tam Thận cười chết.

Nghĩ vậy, Mễ Tu không chút để ý có một bóng dáng bám theo phía sau anh. Cho đến khi anh bước lên lầu, đằng sau mới truyền đến một tiếng gọi khẽ khàng.

“A Tu.”

Mễ Tu kinh ngạc, anh xoay người, thấy một bóng dáng gầy yếu yếu điệu trong bóng đêm đang đi tới, đợi cô ta đến gần, anh mới nhìn rõ, thì ra là Doãn Cách Tử.

“Cách Tử, đã muộn rồi, có việc gì sao?” Mễ Tu mỉm cười, nhẹ giọng hỏi.

Doãn Cách Tử chẳng đáp lời, chỉ nhìn anh chăm chăm, bóng dáng che kín trong bóng đêm giống như mang theo đau khổ và tủi thân. Vừa rồi anh trai đưa cô ta về ký túc xá, ở dưới lầu, cô ta lại trông thấy cảnh Mễ Tu và Tiêu Quý hôn nhau, dưới ánh trăng sáng tỏ, cảnh đẹp kia khiến ánh mắt cô ta đau nhói. Cô ta không biết vì sao lại bám theo Mễ Tu đến đây, cũng không biết mình sẽ nói gì với anh, chỉ là theo bản năng mà thôi, cô ta lẳng lẳng nhìn bóng dáng của anh, tưởng tượng chính mình cách người đàn ông phải thuộc về mình chỉ có vài bước.

Thế nhưng, cô ta không thích nhìn bóng dáng của người khác trong bóng tối, cô ta không thích lẳng lẳng đi theo phía sau người khác, điều cô ta muốn chính là có thể quang minh chính đại khoát tay đối phương, đứng dưới ánh mặt trời tươi đẹp ấm áp, kiêu ngạo và tự tin mỉm cười với mọi người.

Cô ta chán ghét bản thân mình vào giờ phút này.

Âm thầm nắm chặt nắm tay, Doãn Cách Tử đi mấy bước về phía trước, vẻ mặt cô ta hiện rõ trước mặt Mễ Tu, bao gồm cả đôi mắt ửng đỏ vào lúc này, còn có vẻ uất ức và không cam lòng trong con mắt.

“A Tu, tớ có việc nói với cậu.”

Ánh mắt Mễ Tu lãnh đạm, anh không nói, chỉ im lặng đứng thẳng người.

Doãn Cách Tử biết đây là thái độ cự tuyệt, ánh mắt cô ta u ám, nhưng vẫn nói: “Cậu không thể nào không biết tớ thích cậu.”

“Cậu chưa bao giờ nói với tôi.” Mễ Tu bình tĩnh nói.

Ha ha, cho nên thế nào, nếu cô ta nói sớm, anh có thể từ chối sớm một chút, phải không? Doãn Cách Tử khẽ cười, lúc ngẩng đầu nước mắt đã rơi đầy mặt, nhưng đôi môi vẫn duy trì độ cong: “Tớ vẫn cho rằng cậu thích tớ, bởi vì tớ rất xứng đôi với cậu, là tớ quá tự tin, luôn chờ cậu thổ lộ với tớ, tớ chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày người đứng bên cạnh cậu chính là người khác. Tuy là cậu đã nhiều lần nói rằng mình có bạn gái, nhưng tớ không hề tin, cho dù Tiêu Quý đứng rành rành ngay trước mặt, tớ vẫn không thể chấp nhận chuyện này. Kỳ thật, bắt đầu từ lần đầu tiên gặp cậu, tớ đã ích kỷ coi cậu là vật sở hữu riêng của Doãn Cách Tử. Vì thế, có một ngày, cậu không thuộc về tớ, tớ sẽ cảm thấy người khác đã cướp mất cậu. Tớ không cam lòng, tớ không thể chấp nhận, tớ không thể khuyên bảo bản thân mình, vì sao người ở bên cạnh cậu không phải là tớ?”

Mễ Tu nhìn cô ta, khuôn mặt vẫn ôn hoà như trước kia, chỉ là trong đồng tử đen láy sâu sắc mơ hồ pha lẫn một chút phức tạp: “Cách Tử, rốt cuộc người cậu thích là Mễ Tu hay là một Mễ Tu xuất sắc?”

Doãn Cách Tử giật mình, dưới ánh trăng đen kịt, sắc mặt của cô ta chợt trắng bệch, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hoang mang như sóng to gió lớn.

18. Chương 18: Khấp Chấn Vui Mừng

Hôm nay là một ngày tuyệt vời lại đặc biệt, tuyệt vời ở chỗ, hôm nay là ngày 11 tháng 11, ngày độc thân mỗi năm một lần, đặc biệt ở chỗ, ngày hôm nay vào 20 năm trước, có một cô gái tên là Tiêu Quý, biệt danh là Tiểu Kê, tên thân mật cũng là Tiểu Kê, cô gái ấy đã tới thế giới này.

Quả nhiên là một ngày thật đáng ăn mừng, khấp chấn mừng vui.

Tiêu Quý vốn đã định xong, hôm sinh nhật sẽ cùng Mễ Tu trải qua thế giới của hai người, dính chặt với nhau, để đền bù sự tiếc nuối và kiềm chế của hôm đó ở khách sạn không thể thoải mái, nhưng mà, cô quên mất nhóm bạn cùng phòng thân thiết của mình nhiệt tình và chấp nhất cỡ nào. Mười ngày trước hôm sinh nhật của Tiêu Quý, Hầu Tử đã dự định làm sao cho cô bạn thân của mình có một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt cả đời khó quên, tuy rằng Tiêu Quý nhấn mạnh nhiều lần, tội mình đều là người không khoa trương, sinh nhật cũng bình thường chút đi, nhưng ý ám chỉ là hôm đó cô muốn cùng Mễ Tu nhà mình ngọt ngào thân mật. Vì thế Hầu Tử tỏ vẻ vô cùng hiểu ý nói, vậy được rồi, ngày đó tội mình sẽ đến chỗ của bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà cậu ăn lẩu nhé...

Haiz...

Ngày đó đã tới, buổi trưa Hầu Tử lôi Tiêu Quý đi siêu thị, cô nói tuy rằng sẽ đến chỗ của Mễ Tu nhà cậu, nhưng chúng ta cũng không thể đi tay không, chúng ta hãy phụ trách đi mua nguyên liệu cần ăn đêm nay. Sau đó bọn họ dạo quanh siêu thị một vòng, mua đủ các loại nguyên liệu nấu ăn, đựng đầy hai cái túi to lớn, Hầu Tử kéo Tiêu Quý đi thanh toán, vừa đi vừa nói: “Tớ đi tìm Tiểu Mã Ca và Mị Mị, tội tớ cùng đi mua quà cho cậu, tự cậu trở về nhé!”

“...” Tiêu Quý đưa mắt nhìn Hầu Tử vội vàng chạy đi, cô cúi đầu nhìn hai túi to bên chân, đột nhiên nghĩ rằng, vì sao nhân loại phải ăn mừng sinh nhật...

Tiêu Quý hung hăng nhỏ lông khỉ của Hầu Tử trong lòng, rồi quất mấy roi, sau đó cô cam chịu số phận xách hai cái túi to trên mặt đất, đi được hai bước, cô lặng lẽ bỏ xuống, thật là nặng quá à. Trên đường đến siêu thị, Hầu Tử nói với vẻ rất cường hào, cho dù mua cái gì cũng đều do cô tính tiền, vì thế Tiêu Quý chẳng hề kiêng dè, cái gì cũng lấy, kết quả...bi kịch như vậy! Quả nhiên tự ngược không thể sống...

Vì sao nhân loại phải ăn mừng sinh nhật...

Cái túi màu trắng bên chân đột nhiên được nhắc lên nhẹ nhàng, Tiêu Quý xoay đầu, nhìn thấy Mễ Tu không biết đứng phía sau cô từ khi nào, anh mỉm cười nhìn cô.

“Sao anh lại tới đây?” Thực ra Tiêu Quý càng muốn nói anh tới rất đúng lúc.

“Bạn cùng phòng của em gọi điện thoại cho anh, muốn anh sang đây đón em.” Mễ Tu xách hai túi đồ to, không cảm thấy nặng nề nói.

“Coi như cậu ấy có lương tâm.” Tiêu Quý than thở một câu, còn nói: “Cần em xách một túi không, nặng lắm.”

“Được, vậy em xách hết đi, nặng quá.” Mễ Tu chế nhạo nói.

“Chúng ta mau đi thôi.” Tiêu Quý xoay người, cũng không quay đầu mà đi về phía trước.

Mễ Tu bật cười, đi theo cô ra khỏi siêu thị.

Ra khỏi siêu thị, Mễ Tu gọi lại Tiêu Quý đang chuẩn bị gọi xe, anh nói: “Anh lái xe tới.”

Tiêu Quý xoay người nhìn về phía anh, kinh ngạc nói: “Anh biết lái xe? Học khi nào thế?”

“Lên xe trước đi.” Mễ Tu khê cười, đi về phía một chiếc xe Audi màu đen.

Tiêu Quý chớp mắt, cùng nhìn qua, cô nhìn Mễ Tu cất đồ vào trong xe, rồi thấy anh mở cửa ghế lái phụ, thấy anh cười dịu dàng với mình.

“Ngây người gì nữa, còn không tiến vào.” Mễ Tu nói.

“Ồ.” Tiêu Quý đi vài bước nhỏ, cúi đầu tiến vào trong xe.

Mễ Tu ngồi vào ghế lái, chậm rãi khởi động xe.

Tiêu Quý nhìn chăm chăm Mễ Tu không hề chớp mắt, đôi mắt to xoay vòng, tỏ vẻ “Nhanh thật đấy, xe ở đâu, không nói em cần anh đó!”

Mễ Tu chuyên tâm lái xe, nhưng khoé mắt khẽ lướt qua cái nhìn chăm chăm của Tiêu Quý, anh dịu dàng nói: “Đây là xe của anh Cách Hi, anh chỉ mượn chạy.”

Anh Cách Hi chính là anh trai của Doãn Cách Tử, Mễ Tu làm thêm ở công ty anh ta, nghe nói đối xử khá tốt với Mễ Tu. Tiêu Quý rầu rĩ ừ một tiếng, cô xoay người, còn tưởng rằng đây là của Mễ Tu nhà cô chứ, suýt nữa tưởng rằng cô đã trở thành bộ tộc có xe rồi.

Tháo gỡ nghi vấn trong lòng, Tiêu Quý bắt đầu nhìn đông nhìn tây, lúc thì sờ cái này, lúc khác lại sờ cái kia, cơ thể uốn qua uốn lại, cổ áo của cô cũng theo động tác mà lệch lạc, lộ ra cảnh sắc khiến người ta lưu luyến.

Mễ Tu thiếu chút nữa là vượt đèn đỏ, anh khẩn cấp đạp thắng xe, mắt nhìn về phía trước, ngón tay cầm bánh lái trở nên hơi trắng bệch.

Tiêu Quý vẫn khen ngợi mà không biết gì, nói xe này rất thoải mái, rất rộng nha, sau này chúng ta cũng mua một chiếc đi, cô phấn khởi quên cả chỉnh lại cổ áo bị lệch lạc.

Mễ Tu nhìn qua kính chiếu hậu, quan sát tỉ mỉ một mảng trắng nõn và đầy đặn, Tiêu Quý nhà anh hình như lại...đầy đặn hơn một chút.

Hầu kết anh trượt lên trượt xuống, đôi mắt u ám, sau khi đèn đỏ tắt một giây đồng hồ, anh mau chóng đạp chân ga, tốc độ rõ ràng nhanh hơn khi nãy rất nhiều.

Có lẽ nhanh chóng về nhà, thừa dịp bọn họ không có ở đó..

Tiêu Quý tiếp tục đắm chìm trong sự khen ngợi của mình, nào là rộng rãi thoải mái, cô hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở nóng rực của Mễ Tu nhà cô.

Xe dừng vững vàng dưới lầu nhà trọ, Mễ Tu cầm bánh lái, âm thanh trầm thấp: “Em lên trước, anh đi đậu xe.”

“Ồ.” Tiêu Quý cởi dây an toàn, trong đầu suy nghĩ, âm thanh của Mễ Tu nhà cô sao thế, có phải khát nước không.

Tiêu Quý vừa xuống xe thì chiếc xe đã bay khỏi ra ngoài, Tiêu Quý chớp mắt vô tội, cô càng tin tưởng hơn, Mễ Tu nhà cô nhất định khát nước rồi. Cô xoay người, bước nhanh lên lầu, trong đầu nghĩ rằng phải mau chóng trở về rót một cốc nước cho Mễ Tu nhà cô.

Vào nhà trọ, Tiêu Quý đi thẳng đến phòng ngủ của Mễ Tu, từ trên bàn lấy cái cốc của anh rồi định đến phòng khách rót nước, ai ngờ, bên hông siết chặt, ở cổ có luồng hơi thở nóng rực, phả lên da thịt của cô, cô cảm nhận được trên làn da mình có nổi da gà, ngứa ngứa, nóng nóng.

“A Tu.” Tiêu Quý nhỏ giọng kêu lên.

“Ừm.” Mễ Tu đáp, nhẹ nhàng cọ xát trên cổ Tiêu Quý.

“Cái kia...” Cô vừa định nói chuyện, đột nhiên cảm thấy trên cổ có gì đó đang loi nhoi, trơn bóng, nóng hổi, ẩm ướt.

Tiêu Quý nín thở, hơi híp mắt, chợt cảm thấy nóng quá, hai tay cô bất giác bám vào tay Mễ Tu đang ở bên hông mình.

Mễ Tu nhân tiện xoay người, Tiêu Quý ngã vào lòng anh, sau đó, đôi môi nóng lên, đầu óc trống không trong nháy mắt.

Quần quýt, mút mát, hô hấp dần dần nóng bỏng.

Hoá ra anh thật sự khát...

Tiêu Quý không biết khi nào Mễ Tu đã ngồi trên giường, cũng không biết từ lúc nào cô đã ngồi trên đùi Mễ Tu, suy nghĩ của cô hoàn toàn như máy móc, chỉ biết phối hợp với động tác của Mễ Tu, ngửa đầu, nhắm mắt, bàn tay nhỏ bé sờ soạng ngực anh.

“A!” Tiêu Quý hô một tiếng, mở to mắt, hơi thở bất ổn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai tròng mắt ướt át, cô nhìn Mễ Tu với vẻ khó tin.

Mễ Tu lại hôn môi cô, ngón tay vói vào vùng cấm ngưng ngưng kia...

–tôi là đường phân cách của ngón tay Mễ Tu làm việc xấu–

Không thể kiềm nén hơi thở dồn dập, Tiêu Quý nắm chặt quần áo của Mễ Tu, cắn một cái trên cổ anh, sau đó, thế giới đứng yên, một luồng nhiệt cuộn cuộn bắn ra, làm ướt quần Mễ Tu...

Tiêu Quý hoàn toàn xụi lơ, toàn thân tựa vào lồng ngực Mễ Tu, hơi thở phả ra nóng đến dọa người.

Mễ Tu vén lên mái tóc ảm ướt của Tiêu Quý, nhẹ nhàng hôn lên, rồi đặt cô trên giường, sau đó anh đứng dậy, cởi khoá kéo quần mình.

“Bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà Tiểu Kê, Tiểu Kê, hai người ở đâu thế? Tớ đã đến lâu rồi!” Một âm thanh lớn tiếng từ phòng khách truyền đến.

Tiêu Quý chống cánh tay nhìn qua, trời ơi, cửa phòng ngủ còn chưa đóng!

“Ồ, có phải ở trong phòng ngủ không?” Hầu Tử lẩm bẩm.

Tiêu Quý sắp khóc...

Mễ Tu quyết đoán xoay người đi ra ngoài, cực kỳ quang minh chính đại, chính nhân quân tử.

...Quần của anh...

“Bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà Tiểu Kê, cửa không khoá nên tôi vào được, Tiểu Kê đâu?” Hầu Tử hỏi.

“Cô ấy mệt quá, đã ngủ rồi.” Mễ Tu bình thản ung dung trả lời.

“...” Tiêu Quý không còn sức lực mà nằm dài trên giường.

“A, quần anh sao vậy, sao lại ướt thế?” Hầu Tử nghi hoặc hỏi.

“...Không có gì, chỉ là không cẩn thận bị đổ nước.” Âm thanh Mễ Tu bình tĩnh, không chút gợn sóng.

“Ồ, đổ rất đúng chỗ nha, ha ha ha...” Hầu Tử nở nụ cười thô tục.

“...” Tiêu Quý rất muốn chết ngay...

Tuy rằng Hầu Tử nhà cô nói năng không kiêng kị, may mà chỉ là lý luận chứ không làm thực tiễn, nếu không, hậu quả không thể lường được...

19. Chương 19: Sinh Nhật Vui Vẻ

Sau khi trải qua buổi chiều chấn động lòng người kia, toàn thân Tiêu Quý không thoải mái lắm.

Cô thề với ánh đèn, cô thật sự không ngờ mình lại như vậy... Cho dù thế, còn suýt nữa bị Hầu Tử bắt gặp, cô thật sự không thể tưởng tượng được nếu Hầu Tử đến sớm vài giây, cô...làm sao nhìn người khác chứ.

Vì sao nhân loại phải ăn mừng sinh nhật...

Tiêu Quý ủ rũ khuấy cá viên chiên trong bát, lúc này ngay cả món lẩu cô thích ăn nhất cũng không thể cứu vãn thần kinh mẫn cảm của mình, cảm thấy có người đang nhìn cô, hơn nữa chỉ cần có ai nói chuyện với

cô thì toàn thân cô sẽ căng thẳng, giống như câu tiếp theo của người kia sẽ thốt lên rằng “Sao quần Mễ Tu ướt thế”.

Cô...thật sự không phải cố ý đâu, thật không phải mà...

Tiêu Quý u oán liếc nhìn Mễ Tu nhà cô ngồi bên cạnh đang nói chuyện với Du Phong, cô nhin không được mà oán thăm, nói thế nào anh cũng là kẻ đầu sỏ, có thể ngượng ngùng hoặc là áy náy một chút được không, cho dù hơi mất tự nhiên cũng được mà. Tiêu Quý nhớ lại sắc mặt tự nhiên bình tĩnh của anh khi nói với Hầu Tử không cần thận đồ nước làm ướt quần, cô đã muốn hỏi anh một câu, vậy anh uống bao nhiêu?

Quả nhiên đàn ông vào đêm trăng tròn sẽ hoá thành cảm thú, không phải đêm trăng tròn...sẽ càng cảm thú hơn!

“Sao em ăn ít vậy?” Mễ Tu ý thức được Tiêu Quý đang nhìn mình, anh quay đầu, cười dịu dàng với cô.

“Ăn không vô.” Tiêu Quý yếu ớt nói. Đây chính là sự thật, thử hỏi buổi chiều trải qua một màn hoảng hồn như vậy, ai còn có thể ăn uống no say ngon miệng.

“Không phải em thích món lẩu nhất à, sao lại ăn không vô?” Mễ Tu khẽ cười, hai tròng mắt ánh lên ý cười. Anh đương nhiên biết trong lòng Tiêu Quý đang suy nghĩ gì, nói thật, anh cũng không ngờ cô lại high như vậy, anh cũng là lần đầu làm chuyện như thế, không ngờ hiệu quả tốt như vậy.

Nghe thấy tiếng cười như có như không của anh, Tiêu Quý trừng anh, chu cái miệng nhỏ nhắn, ở dưới bàn đạp chân anh một cái.

Đạp mạnh một cái, ai cho anh cười, có cái gì buồn cười, đều tại anh, đều tại anh!

“Á, ai đạp chân tôi?” Đường Tam Thận ngồi đối diện Tiêu Quý đột nhiên hô to một tiếng.

“...” Tiêu Quý lặng lẽ thu chân về.

Mễ Tu lắc đầu bật cười, anh vươn tay xoa tóc Tiêu Quý, đầy vẻ nuông chiều. Anh gấp một miếng thịt bò vào trong bát Tiêu Quý, đến gần bên tai cô nhẹ giọng nói: “Được rồi, đừng giận nữa.”

Tiêu Quý nhìn anh, nũng nịu hừ một tiếng, đôi mắt to trong sáng óng ánh, giống như đang nói, bây giờ mới biết xin lỗi, muộn rồi.

“Lần sau anh chậm một chút.” Mễ Tu nói thêm, giọng điệu dịu dàng, ánh mắt thâm trầm.

“...” Tiêu Quý cầm một chiếc đũa trên miếng thịt bò, tiếp tục trừng anh.

“Tôi nói này, vợ chồng son hai người nói gì mà nhỏ xíu thế, để cho chúng tôi cùng nghe đi!” Đường Tam Thận vừa nhai vừa nói, hai má phồng lên.

“Sư phụ, thân là người xuất gia không thể lưu luyến hồng trần thế tục đâu!” Hầu Tử ăn uống no đủ, sức lực dồi dào.

Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý ở dưới bàn, âm thanh mềm mỏng nói: “Được rồi, hôm nay sinh nhật em, vui vẻ một chút, hửm.” Nói xong, anh bóp nhẹ lòng bàn tay cô, ý cười trên khoé môi càng dịu dàng hơn.

Tiêu Quý khẽ cắn môi, kỳ thật cô cũng không giận dữ, chỉ là rất ngượng ngùng, dù sao loại chuyện này xem chút bị người khác bắt gặp, lại là bạn cùng phòng của mình, bất cứ ai gặp phải chuyện thế này cũng sẽ đứng ngồi không yên. Tiêu Quý bĩu môi về phía Mễ Tu, làm nũng nói: “Em muốn uống đồ uống của anh.”

“Được, uống cái gì cũng được cả.” Mễ Tu cười yêu chiều, lấy đồ uống trước mặt mình đưa tới bên miệng cô.

Tiêu Quý liền uống một ngụm lớn trong tay Mễ Tu, ánh mắt chớp chớp nhìn anh.

“Mẹ nó! Cô đổ nước lên quần tôi rồi!” Đường Tam Thận đột nhiên hướng về phía Hầu Tử hô to một tiếng.

Tiêu Quý còn chưa kịp nuốt xuống đồ uống thì đã phun toàn bộ trên mặt Tam Thận...

“...” Đường Tam Thận vô tội lại không biết làm sao mà quay đầu qua, đờ người nhìn Tiêu Quý, trên mặt chảy xuống chất lỏng màu vàng.

“...Tôi xin lỗi.” Tiêu Quý che miệng, ấp úng nói.

Đổ nước lên quần, thật sự là tà ác mà!

Bởi vì Đường Tam Thận, thiếu chút nữa đã hất bàn lẩu liên hoan kết thúc ngày 11 tháng 11, cũng không biết là ai đề nghị, bọn họ ngồi quanh sofa đùa chán rồi lại bắt đầu chơi trò trêu chọc, truth or dare.

Vì tôn trọng cô gái mừng sinh nhật hôm nay, mọi người nhất trí quyết định để Tiêu Quý tùy ý chọn người hỏi một vấn đề, nếu người kia không muốn trả lời thì có thể tùy tiện chỉ định người đó làm một việc.

Tiêu Quý chớp mắt, nhìn lướt qua một vòng mọi người đang ngồi, tầm mắt dừng lại ở trên người Mễ Tu ngồi cạnh cô.

Chẳng lẽ cô phải vì đại nghĩa không quản người thân? Trong nháy mắt mọi người hăng hái sôi nổi, chớp mắt chờ xem kịch vui.

Tiêu Quý cười ngọt ngào, thông thả nhìn về phía Đường Tam Thận trốn cô xa nhất, nói: “Tôi muốn véo mặt anh.” Đây chính là ý tưởng cô đã nghĩ ra khi gặp mặt Đường Tam Thận lần đầu tiên.

Đường Tam Thận xù lông, rề rà đứng lên, chỉ vào mũi Tiêu Quý, quát: “Em...trước mặt chồng em sao lại có thể trêu chọc đàn ông khác!” Nói xong, anh ta trừng mắt về phía người anh em tốt của mình.

“Tôi không ngại, chỉ cần cô ấy vui là được rồi.” Mễ Tu không ngẩng đầu nói.

“...” Trong phút chốc, Đường Tam Thận nản lòng, quả nhiên con gái giang hồ không có tình cảm chân thật.

Đường Tam Thận ủ rũ đi qua, coi thường cái chết mà đưa mặt đến gần, chờ đợi mình bị trêu chọc.

Tiêu Quý chớp mắt rồi lại chớp mắt, cô vươn tay, nắm lấy véo một vòng. Tốt lắm, làn da thật đẹp như trong tưởng tượng.

Đường Tam Thận bụm mặt, rưng rưng nước mắt trở về chỗ, các người đều là kẻ xấu!

Sau đó trò chơi chính thức bắt đầu.

“Mễ Tu, xin hỏi lần đầu tiên anh hôn Tiêu Quý là lúc nào?”

“Hầu Tử, hãy gọi điện thoại ột bạn học nữ thời trung học của cậu, nói với cô ấy, kỳ thật tớ thăm mền cậu đã lâu rồi.”

“Tiểu Kê, thể lực của Mễ Tu nhà cậu được không?”

“Đường Tam Thận, lại đây cho tôi véo một chút...”

Lần này, Tiểu Mã Ca rút ra lá bài cao nhất, mà lá bài thấp nhất lại là Du Phong từ nãy đến giờ vẫn rất may mắn.

Tiểu Mã Ca nhíu mày nhìn anh ta, nhếch môi cười quỷ quái, hỏi: “Có phải anh thích Mị Mị nhà chúng tôi không?”

Lời nói vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Du Phong.

Du Phong dường như cũng không ngờ Tiểu Mã Ca sẽ hỏi như vậy, anh ta hơi ngớ ra, sau đó khẽ cười, rồi nhìn về phía bạn học Mị Mị sắp nằm rạp trên mặt đất.

Đáp án không cần nói cũng biết!

Tiểu Mã Ca cười đắc ý, cô biết ánh mắt hai chiều của cô không phải chỉ để trưng thôi.

Tiêu Quý và Hầu Tử liếc nhau, rồi cùng nhìn về phía Mị Mị, nhà chúng ta có con gái mới trưởng thành a!

“Đau lòng biết bao...” Tiêu Quý dựa vào trong lòng Mễ Tu, vừa cười vừa lắc đầu.

“Em chính là tất cả của anh...” Tiểu Mã Ca nâng cằm Mị Mị, hát lên.

“Xi shua shua, xi shua shua, xi shua shua, xi shua shua...” Hầu Tử đứng dậy, giậm chân trên bàn, tiến vào trạng thái điên cuồng.

“...” Mọi người...

20. Chương 20: Người Cô Đơn

Bông tuyết nhỏ nhoi uyển chuyển rơi xuống, kết thành lớp băng hơi mỏng trên mặt đất, đi đường đều phải cẩn thận. Trận tuyết đầu mùa tại thành phố B dường như đến muộn một chút so với trước kia, gần đến tết mới rơi nhiều hơn, tô điểm trên từng ngọn cây, phong cảnh thanh nhàn thuần chất. Chẳng qua thời tiết vẫn rét lạnh như cũ, cho dù mặc áo len rất dày vẫn cảm giác như là đi chân trần trên mặt băng, hận không thể mỗi ngày đều bọc trong ổ chăn ấm áp.

Bốn đóa hoa phòng 308 ỉu xiu uể oải từ trong ký túc xá đi ra, âm thầm than thở thời tiết lạnh quá, đi đường quá mệt mỏi, cuộc sống cực khổ, thi cử tả tơi. Thi cử liên tiếp mấy ngày đã khiến bốn đóa hoa đều mỗi một không chịu nổi từ cơ thể đến tâm tư, may mà thời kỳ đau khổ sắp kết thúc, ngày mai thi lần cuối cùng là có thể nghỉ ngơi, có thể về nhà, thanh thoi mừng năm mới thu tiền lì xì!

“Ôi chao, vừa muốn ăn tết, vừa muốn thu tiền lì xì, vừa phải lớn thêm một tuổi!” Hầu Tử vươn tay đón lấy bông tuyết, bắt chước dáng vẻ hối tiếc bi ai của Lâm Đại Ngọc.

“Không sao, chỉ số thông minh của cậu vẫn giậm chân tại chỗ, duy trì lại số tuổi.” Tiểu Mã Ca phát mái tóc vừa mới uốn, nhướn mày chế nhạo nói.

“Cậu lại ăn hiếp người ta, cậu khi dễ người ta không có đàn ông!” Hầu Tử tiếp tục bắt chước Lâm muội muội, tiến lên một bước ôm cánh tay Mị Mị, rồi tựa trên vai cô, ra vẻ sắp khóc: “Mị, đàn ông nhà cậu có em trai không?”

“...” Mị Mị yên lặng đỏ mặt, hiện nay anh ấy còn chưa phải là đàn ông của người ta mà!

Tiêu Quý khẽ cười, khăn quàng cổ bằng len màu đỏ che khuất hai má lúm đồng tiền của cô, cô chột cụp mắt, độ cong gương lên đã hạ xuống, đôi mắt to trong suốt thoáng hiện lên vẻ lãnh đạm. Trước khi đến đại học B, chú đặc biệt tới tìm cô, cho cô một bao lì xì rất lớn, nói rằng ngày thường làm việc bận rộn, không thể săn sóc cô, đã làm phiền cô chăm sóc bà nội, trong lòng ông vẫn rất áy náy. Tiêu Quý từ chối, nói không thể lấy, tình hình gia đình của chú cô đều biết cả, cũng không giàu có gì, sức khỏe của thím cũng không tốt lắm, hai người em họ đều học trung học, cô có thể hiểu gánh nặng cỡ nào, cô làm sao có thể nhận tiền của chú chứ. Thế nhưng, lần này thái độ của chú rất cứng rắn, nói sao cũng muốn Tiêu Quý nhận lấy, ông còn nói, thành phố B kinh tế phát triển, vật giá đắt đỏ, cháu muốn mua gì thì hãy mua đi, nhất thiết đừng để mình uỷ khuất, bên bà nội cháu đừng lo, chú sẽ đón bà đến nhà chú, sau này cháu hãy chăm sóc tốt cho chính mình, đừng lo cho chúng ta, nhớ bà nội thì đi qua thăm bà.

Ý tứ của chú, cô hiểu được, bà nội vốn chuyển đến ở cùng cô, lần này bọn họ cố ý gặp cô, thừa dịp cô lên đại học B, vừa lúc tìm được một lý do quang minh chính đại mà đón bà nội trở về. Bà nội ở nhà ông, chẳng những có thể giúp đỡ việc nhà, còn có thể chăm sóc người thím bị ốm, hơn nữa, số tiền lưu mỗi tháng của bà nội cũng không tính là ít, hoàn toàn đủ dùng cho chi phí trong nhà một tháng. Trước kia cô luôn ngăn cản, vì thế đã lâu chú chưa đến thăm bà nội, cô không muốn bà nội chịu khổ, cũng không muốn chính mình đối mặt với căn nhà trống không. Nhưng lần này cô hoàn toàn không có lý do gì để ngăn cản, hơn nữa cô cũng sợ bà ở một mình sẽ xảy ra chuyện, đến chỗ chú cũng có thêm người chăm sóc.

“Ngày mai các cậu đều đi rồi, tớ lại thành người cô đơn.” Hầu Tử than thở. Ngoài cô ra những cô bạn khác đều không phải là dân bản xứ, ngày mai thi xong bọn họ đều phải rời khỏi.

Đúng vậy, sau khi về nhà Tiêu Quý cũng thành người cô đơn, nhìn thấy Hầu Tử, cô đột nhiên bắt đầu sinh ra cảm giác bi ai “Cùng là người lưu lạc chân trời, nhất định gặp gỡ tại một ký túc xá”.

“Tiểu Kê, tớ biết cậu yêu tớ, nhưng mà khuôn mặt của bạn trai khô ngô tuấn tú nhà cậu nhìn tớ như vậy, tớ sẽ rất bối rối đấy.” Hầu Tử bĩu môi, lắc đầu bắt đầu đi nói.

“...” Tiêu Quý kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thấy Mễ Tu và Du Phong ngay trước mặt đang đi tới.

Lúc Hầu Tử đang than thở thì Mễ Tu và Du Phong đã đứng trước mặt nhóm người của Tiêu Quý.

“Haiz, chúng ta không có đàn ông vẫn nên đi trước đi.” Tiểu Mã Ca ôm vai Hầu Tử, rồi vẫy tay với Tiêu Quý và Mị Mị.

Hầu Tử rúc vào lồng ngực bằng phẳng của Tiểu Mã Ca, ngửa mặt lên trời thở dài: “Lập tức rút xuống một người đàn ông cho tôi đi! Không thì hai người cũng được mà!”

“Rút xuống hai người để cậu làm gì hả!” Tiểu Mã Ca nói.

“Tớ có thể thưởng thức nha! Anh ngồi xuống, anh ngồi lên trên, bắt đầu, hành động!” Hầu Tử đáng khinh tưởng tượng.

“...” Tiêu Quý và Mị Mị giả vờ không nghe thấy, nhưng không có cách nào bỏ qua vẻ mặt mất tự nhiên của Mễ Tu và Du Phong.

Quả nhiên đàn ông chân chính không thể nào hiểu được tình yêu lớn lao của hủ nữ!

Đội Hầu Tử và Tiểu Mã Ca hoàn toàn biến mất, Mễ Tu ho nhẹ một tiếng, nhìn Tiêu Quý nói: “Em thu dọn đồ đạc xong chưa?”

“Ừm, đêm qua đã xong hết rồi, anh thì sao, bây giờ cần em qua đó thu dọn giúp anh không?” Tiêu Quý hiền lành hỏi.

“Không cần, anh không mang nhiều thứ lắm.” Mễ Tu ôn hoà nói.

Tiêu Quý suy nghĩ, cũng phải, nam sinh đều giống nhau, đến tay không đi cũng tay không, vung tay lên, nhẹ nhàng như mây.

Tiêu Quý nhìn sang Du Phong này giờ chưa nói gì, cô cười trêu chọc: “Ừa? Đây không phải Du Phong sao? Anh cũng ở đây à? Gì thế, tìm tôi hả?” Từ hôm sinh nhật, Tiểu Mã Ca vạch trần một câu, Du Phong và Mị Mị liền bước vào trạng thái nửa kết giao, nói là nửa kết giao là vì hai người vẫn chưa chính thức chọc thủng lớp cửa sổ giấy kia, nhưng hễ khi Du Phong không có việc gì thì sẽ hẹn Mị Mị cùng ăn cơm, còn chờ cô tan học, mua một chút đồ ăn vặt mà nữ sinh thích ăn cho cô, nghiêm nhiên chính là thái độ theo đuổi.

Du Phong đương nhiên nghe được sự trêu chọc của Tiêu Quý, anh ta ung dung cười với cô, rồi nhìn về phía Mị Mị vẫn cụp mắt nói: “Gần đây anh bận thi cử, không thể xem em ăn uống tốt không, anh thấy gần trường vừa mở một quán ăn mới, không bằng bây giờ chúng ta đi thử?” Tuy rằng giọng điệu mang theo ý hỏi han, nhưng Du Phong đã bước lên một bước.

“Được.” Mị Mị ngoan ngoãn đáp lời, cô ngược mắt nhìn Du Phong gần ngay trước mắt, hai má ửng đỏ, mặt mày thẹn thùng.

Du Phong cười nhẹ, xoay người nói với Mễ Tu: “Muốn đi cùng không?”

“Không được, quấy rầy không tốt đâu.” Mễ Tu nhìn bạn tốt, nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, quấy rầy không tốt đâu!” Tiêu Quý mau chóng nói theo, nháy mắt với Mị Mị.

“Được rồi, chúng tôi cũng không quấy rầy nữa.” Du Phong vui vẻ đáp lại, rồi cùng Mị Mị rời đi.

Nhìn thấy hai bóng dáng sánh vai nhau đi, Tiêu Quý nói với Mễ Tu ở bên cạnh: “A Tu, thực ra bọn họ rất xứng đôi nhỉ.” Một người xinh xắn đáng yêu ngoan ngoãn, một người cao lớn tính cách chừng mực, thật sự là một đôi mà.

“Ừ, rất xứng đôi.” Mễ Tu đáp, còn nói: “Giống như chúng ta.”

Tiêu Quý ngược mắt cười ngọt ngào, đôi mắt to uốn cong thành ánh trăng lưỡi liềm, nói: “Ừm, chỉ gần giống chúng ta!”

Mễ Tu gõ mũi cô một cái rồi nắm tay cô bỏ vào trong túi áo gió, hai người chậm rãi đi về phía trước. Bông tuyết tiếp tục rơi lả tả, dừng trên mái tóc màu đen, từng chấm từng chấm, từng chút một, dần dần một đầu trắng xoá.

“Tiêu Quý, đến nhà anh ăn tết nhé.” Mễ Tu đột nhiên thốt lên câu này, sương trắng làm mờ ánh mắt Tiêu Quý.

“Lúc bà nội dọn qua nhà chú có gọi điện cho anh, bà nói rất lo lắng cho em, bà cũng biết em không muốn đến nhà chú ăn tết. Thực ra, bà nội tuổi đã cao, nhất định phải có người bên cạnh, em đến trường, chú đón bà về cũng tốt, nhưng bà vẫn không yên lòng về em.” Mễ Tu ôm thắt lưng Tiêu Quý, kéo cô gần mình hơn, rồi tì lên trán cô, nói: “Tiêu Quý, anh cũng không yên tâm, chỉ khi có em ở trước mắt anh thì anh mới yên tâm.” Anh làm sao bỏ mặc cô một mình đối diện với căn nhà lạnh lẽo, một mình trải qua ngày tết âm lịch vốn nên đoàn viên chứ.

“Cùng anh về nhà nhé.” Mễ Tu nói, âm thanh khê khàng đến mức chỉ có Tiêu Quý mới nghe thấy, chỉ rơi vào trong lòng cô, nhưng lời nói rất kiên định, chân thật đáng tin.

Tiêu Quý nhìn cặp mắt đen láy dịu dàng lại nghiêm túc kia chăm chú, một chỗ nào đó trong lòng cô không thể kiềm chế mà mềm xuống, thứ đã từng mất đi nhưng vẫn luôn khao khát, giờ phút này đã lấp đầy trong trái tim cô.

“Được.” Tiêu Quý khê đáp lời, cô dựa vào vai Mễ Tu, dụi dụi đôi mắt đã hơi ướt át.

Mùa đông này hoá ra cũng không lạnh lắm!

21. Chương 21: Lại Không Được Thỏa Mãn

Quê nhà của Tiêu Quý và Mễ Tu là một thị trấn tại thành phố G, nằm gần thành phố phồn hoa, tuy rằng việc làm ăn không thịnh vượng cho lắm, nhưng con người giản dị, bởi vì không có nhiều nhà máy nên không khí trong lành, môi trường rất tốt. Ngôi xe lửa bốn giờ đồng hồ, hai người mệt mỏi về tới nhà Mễ Tu, bởi vì cách tết âm lịch còn hơn nửa tháng, cho nên bố mẹ Mễ Tu vẫn còn làm việc, trong nhà không có ai.

“Buổi tối bố mẹ anh mới về.” Mễ Tu đặt xuống hai va ly hành lý trong tay, anh cởi áo lông, nói với Tiêu Quý: “Đói bụng không? Anh nấu mì cho em nhé.”

“Không đói bụng, chỉ là rất mệt.” Tiêu Quý dựa trên vai Mễ Tu, làm nũng nói.

“Lúc lên xe em đã bắt đầu ngủ, bây giờ còn mệt sao?” Mễ Tu cười hỏi.

“Em nhắc lại lần nữa, em chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi, hoàn toàn không ngủ.” Đầu cũng không ngược lên, Tiêu Quý buồn bực nói.

“Phải, em không ngủ.” Mễ Tu xoa lưng Tiêu Quý, nuông chiều nói: “Tiếng ngáy khò khè có tiết tấu kia là do anh.”

“...” Cô ngáy ư, sao cô không nghe thấy chứ.

“Được rồi, mệt thì vào phòng ngủ một lát, nếu không đợi mẹ anh về, em muốn ngủ cũng không được.” Mễ Tu kéo Tiêu Quý đứng thẳng lên, gõ trán cô một cái.

“Rất có lý, em lập tức đi ngủ ngay.” Tiêu Quý nhớ đến nhiệt tình có thừa của dì Mai, trong nháy mắt cảm thấy quá mệt mỏi.

“Mẹ anh đã dọn dẹp phòng cho em từ lâu, anh dẫn em đi xem nhé.” Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý đi lên lầu. Mẹ anh nghe anh nói Tiêu Quý sẽ đến nhà ăn tết, ở trong điện thoại bà vô cùng vui vẻ la to, còn khuyên anh đừng thi mau chóng đưa Tiêu Quý trở về nhà, giống như bà sợ cô chạy mất ấy. Mễ Tu không biết nói gì, anh cảm thấy chuyện mẹ mình là giáo viên trung học hoàn toàn là ảo giác của anh.

“Được.” Tiêu Quý cười ngọt ngào, đáp. Cô biết dì Mai thương cô nhất.

Phòng Tiêu Quý ở ngay đối diện phòng Mễ Tu, mở cửa đi qua chưa tới mười bước thì đã tới, rất thuận tiện, Mễ Tu cảm thấy anh thật là con ruột của mẹ. Vào phòng, Mễ Tu không quên đóng cửa lại, chuyện Hầu Tử anh không muốn tái diễn lại, diễn thêm nữa sẽ có bóng ma tâm lý.

Tiêu Quý nhìn căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, cười dịu dàng, trong lòng ấm áp. Cô đi qua, ngồi trên giường, ngửi mùi hương thơm dịu nhàn nhạt, cô ngửa đầu, nhắm mắt lại. Nghe nói lúc không muốn nước mắt chảy xuống thì hãy ngửa đầu nhắm mắt lại, như vậy nước mắt sẽ chảy ngược về.

Sau năm mươi ba tuổi, không còn ai thu dọn phòng cho cô, loại cảm giác không cần làm gì, thoải mái hưởng thụ người khác sắp xếp tất cả khiến cô muốn khóc, cảm động, thậm chí hơi sợ hãi.

Mễ Tu không chú ý tới sự bất thường của Tiêu Quý, anh đưa lưng về phía cô bắt đầu thu dọn hành lý, lấy ra từng bộ quần áo, xếp ngay ngắn rồi cất vào trong tủ.

“Mẹ anh biết em muốn tới nhà ăn tết, bà rất vui, cứ hỏi anh mãi là em thích ăn gì.” Mễ Tu xếp quần áo, có chút bất đắc dĩ nói: “Mẹ còn nói với anh, có cần sửa lại căn phòng một chút không, dán thêm giấy dán tường màu hồng mà con gái thích, hôm qua mẹ đặc biệt đến cửa hàng bách hoá mua ra giường có ren, còn đổi luôn rèm cửa sổ, em...”

Tiêu Quý ôm chặt thắt lưng của Mễ Tu, gương mặt dán trên lưng anh, hít hít mũi, viền mắt đã sớm đỏ ngầu.

Mễ Tu buông quần áo trong tay, anh vươn tay đặt lên tay Tiêu Quý, hơi nghiêng mặt, nhẹ giọng hỏi: “Em sao thế?”

“Không có gì, chỉ là muốn ôm anh thôi.” Tiêu Quý rầu rĩ nói, giống như là nỉ non, lại giống như đang làm nũng.

Mễ Tu khẽ cười, anh nắm tay Tiêu Quý, xoay người cô qua, bàn tay xoa nhẹ mái tóc rối bời của cô, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, vỗ sau lưng cô, dịu dàng lại cẩn thận.

Mễ Tu đại khái biết Tiêu Quý suy nghĩ thế nào, cho nên mỗi lần như vậy, anh đều sẽ rất đau lòng. Nha đầu ngọc này, người khác đối tốt với cô một chút, cô sẽ dè dặt nhận lấy, cảm động đến muốn khóc, thậm chí sẽ sợ hãi bị mất đi. Trải qua một số chuyện của thời niên thiếu, cô nhất định sẽ nhạy cảm hơn người thường, dễ dàng lo được lo mất, nhưng cũng may, Tiểu Quý của anh chỉ thỉnh thoảng gặp phải tình trạng như vậy, phần lớn thời gian cô vẫn rất hoạt bát đáng yêu.

“A Tu, anh có thể hôn em không?” Tiêu Quý nhỏ nhẹ nói, âm thanh hỗn loạn có một chút dè dặt không xác định.

Mễ Tu nâng mặt cô lên, đồng tử đen sâu thẳm, bên trong ẩn chứa nỗi đau mãnh liệt.

Tiểu Quý của anh nên vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc.

Trái tim đau đớn siết chặt, Mễ Tu cúi đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đặt lên một nụ hôn, thành kính, cẩn thận, trịnh trọng.

Đây là lời thề của anh, thề rằng anh sẽ làm cho cô gái anh hôn lúc này vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ.

Tiêu Quý cảm nhận được sự nóng bỏng trên đôi môi, một giọt nước mắt rớt cuội chảy xuống, sự chân thật của giây phút này nói với cô, hiện tại những gì cô có được đều là sự thật. Sẽ có rất nhiều người thương cô, cô sẽ có một gia đình, cô không phải là đứa trẻ không ai cần.

Tình cảm thăng hoa, nụ hôn này đã định không thể vấn hồi.

Thương tiếc, quần quýt, cảm xúc mạnh mẽ không thể kiềm chế. Áo lông rất dày sớm đã cởi ra ở dưới lầu, áo len bị nhấc lên, bàn tay to của Mễ Tu đang tự do dao động trên bờ lưng bóng loáng của Tiêu Quý, môi lưỡi đan vào nhau, nước bọt nuốt xuống đã không còn phân rõ là của ai, tiếng thở dốc ồ ồ phối hợp với tiếng rên rỉ từ cổ họng phát ra, không chỉ có ngọn lửa khó nhịn của giờ phút này, mà càng nhiều hơn chính là tình cảm bùng nổ, còn có sự ẩn nhẫn trong thời gian dài.

Chạm vào là nổ ngay.

Tiếng xoay nắm cửa vang lên, giống như chậu nước đá đổ xuống.

Tiêu Quý và Mễ Tu đồng thời nhìn về phía cửa, há hốc mồm, lồng ngực đập phồng dữ dội.

“...Mẹ xin lỗi, hai đứa tiếp tục, mẹ chỉ đi ngang qua thôi, không thấy gì hết.” Một người phụ nữ vóc dáng cao gầy, khí chất xuất chúng cười xấu hổ, tự giác lùi ra sau rồi đóng cửa.

“...” Tiêu Quý và Mễ Tu đang thở hổn hển cũng phải đầu đầy vạch đen, bọn họ hoàn toàn không nghe được tiếng bước chân!

Mễ Tu bình tĩnh lại, bắt đắ dĩ đi qua mở cửa, nói với mẹ nhà mình đang dán lỗ tai lên cánh cửa nói: “Tụi con đói bụng rồi, mẹ làm chút gì ăn đi.”

Nghe lén không thành, Mai Phương lập tức đứng thẳng, nghiêm túc nhìn con trai nhà bà đã trưởng thành, vui vẻ gặt đầu, bà vươn tay vỗ vai Mễ Tu, nói: “Mẹ biết con đói bụng rồi.”

“...” Mễ Tu thật sự nghi ngờ chuyện mẹ anh là giáo viên trung học chính là ảo giác của anh.

Ngồi trong phòng ăn, Tiêu Quý cúi đầu ăn cháo, căn bản không dám nhìn mẹ chồng tương lai vẫn đang quan sát cô. Có phải gần đây cô đụng phải tiểu nhân không, vì sao mỗi lần vừa đến thời khắc máu chốt đều bị quấy rầy chứ, mà còn là người thân nhất của mình, cô có cần xin lá bùa hộ mệnh để dán lên không nhỉ.

“Mễ Tu, đến phòng Tiểu Quý dọn dẹp hành lý của con bé đi.” Mai Phương tiếp tục nhìn con dâu tương lai của nhà bà, thật sự là nhìn thế nào cũng thích hết, ngay cả ăn cháo cũng đáng yêu như vậy.

“Ban nãy con đã dọn xong rồi.” Mễ Tu nói.

“Con gạt ai hả, ban nãy con làm sao có thời giờ thu dọn quần áo.” Mai Phương liếc anh, không nể tình nói.

Mễ Tu âm thầm thở dài, nhận lệnh đứng dậy lên lầu, Tiêu Quý cúi đầu ăn cháo, khoé mắt nhìn về phía Mễ Tu dần biến mất trong tầm mắt cô.

Cô không muốn một mình chiến đấu...

“Tiểu Quý à, vừa rồi có phải dì quấy rầy hai đứa không?” Mai Phương từ ái hỏi.

“...Không ạ.” Tiêu Quý nghiêm túc ăn cháo, cố gắng trả lời một cách bình tĩnh.

“Haiz, nếu tối nay dì về trễ là tốt rồi, không, là không trở về mới tốt.” Mai Phương tiếc hận nói, nếu bà không nôn nóng trở về nhìn nàng dâu tương lai, nói không chừng có thể nhìn thấy đứa cháu tương lai trước, ôi, tính sai tính sai rồi!

Tiêu Quý tiếp tục ăn cháo, may mà khi đó bà trở về, nếu bà chậm một chút...

“Lúc dì xuống dưới nấu cơm, hai đứa có tiếp tục nữa không?” Mai Phương đến gần trước mặt Tiêu Quý, khề hỏi.

“...Không ạ.” Làm sao có thể tiếp tục chứ.

“Haiz! Đã nói dì trở về không đúng lúc, đúng rồi, con có xem tin tức không, ông ngoại trẻ tuổi nhất nước Mỹ mới 29 tuổi thôi!”

“...” Dì à, dì rất cuộc ám chỉ gì thế...

22. Chương 22: Mẹ, Ngủ Ngon

Sau bữa tối bố Mễ Tu mới trở về, trông thấy Tiêu Quý, ông nhiệt tình hỏi han tình hình học tập của cô ở đại học B, có thích ứng với cuộc sống ở đó không, sống chung với bạn học thế nào, có chuyện gì không giải quyết được thì nhớ gọi điện thoại cho ông, cuối cùng, ông hạ thấp giọng, cực kỳ ôn hoà nói, hiện tại hai đứa vẫn là sinh viên, tất cả đều lấy việc học làm trọng, mọi việc đều phải dừng lại đúng lúc, nhất định có chừng có mực.

Dừng lại đúng lúc, nhất định có chừng có mực...

Ông Mễ vừa lúc chấm dứt cuộc trò chuyện với Tiêu Quý, rồi gọi Mễ Tu đến phòng sách. Tiêu Quý nhìn theo bóng dáng Mễ Tu rời đi, ngón tay hướng vào nhau, cô rõ ràng vui vẻ qua đây mừng năm mới, sao bây giờ lại có cảm giác như là vào hang sói, một bà mẹ chồng tương lai vợ vã muốn làm bà nội, một ông bố chồng tương lai bảo cô phải có chừng mực, rốt cuộc cô nên có chừng mực thế nào đây!

“Tiêu Quý, đi thôi, chúng ta cũng vào phòng tâm sự.” Mai Phương tấm xong đi ra, không thấy ông chồng và con trai nhà mình, bà biết rằng bọn họ chắc chắn đã vào phòng sách, ông chồng bảo thủ cứ theo khuôn phép của bà nhất định là đang giảng đạo lý với đứa con trưởng thành của bà rồi. Nào là ở trường học phải chú ý ảnh hưởng, chăm sóc Tiêu Quý nhiều hơn, nhưng cần có chừng mực, tuy là bạn gái của con, nhưng danh tiết con gái rất quan trọng, con nên suy nghĩ cho con bé, mọi việc đều phải nhẫn nại... Nếu con trai nhà bà làm theo lời ông thì khi nào bà có thể bông cháu chứ.

Tiêu Quý quay đầu nhìn mẹ chồng tương lai xinh đẹp vừa mới tấm xong, cô nhẹ nhàng đáp: “Dạ.” A Tu, không phải chỉ có mình anh đang chiến đấu đâu.

Ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo mẹ chồng tương lai vào phòng, Tiêu Quý bắt đầu một vòng...tâm sự mới.

Nói chuyện thật lâu, thật lâu, thật là lâu... Sau đó Tiêu Quý ngẩn ngơ nhìn thấy mẹ chồng tương lai từ từ nhắm mắt lại. Suy nghĩ của Tiêu Quý dần dần thu hồi, cô rút ra bàn tay bị nắm lấy, nhẹ nhàng rời khỏi giường, rồi đứng ở cạnh giường, cô nhìn chăm chăm Mai Phương đã ngủ thiếp đi, cô khẽ cười, lấy tấm chăn qua đắp trên người bà.

Cô khom người, ngồi trên mép giường, nhìn về mặt ngủ say của mẹ chồng tương lai, tia sáng trong mắt chợt loé lên, độ cong của khoe môi tràn đầy vẻ dịu dàng và lưu luyến, cô khẽ khàng chậm chậm nói câu: “Mẹ, ngủ ngon.”

Tuy rằng dì chưa từng nuôi dưỡng và dạy dỗ con, tuy rằng trong cơ thể của chúng ta không chảy cùng dòng máu, tuy rằng dì thường xuyên hỏi con những câu khiến con lúng túng không trả lời được, nhưng mà, sự quan tâm của dì rất chân thành, dì luôn luôn đối xử với con giống như con ruột. Dì mua cho con rất nhiều váy đẹp, nói với con rằng là con gái nhất định phải đối xử tốt với bản thân, lúc con đau bụng khi dì cả đến, dì sẽ ở bên cạnh dặn dò con uống một ly nước đường đỏ, dì mua cho con rèm cửa sổ bằng ren giống như công chúa, giúp con trang trí căn phòng. Những việc này vốn nên là việc làm của người mẹ, mà dì đều làm tất cả cho con. Chữ mẹ này đã lâu lắm rồi con chưa thốt ra lời, thậm chí sắp quên mất nên phải phát âm thế nào, thế nhưng, bây giờ con nhìn tất cả những thứ trong phòng mà dì đã sắp xếp cho con, con muốn gọi dì như thế, mặc dù con chọn lúc dì đang ngủ.

Tiêu Quý chớp chớp mắt, nhịn cho nước mắt đừng chảy xuống, trên khuôn mặt hơi lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ, cô nhẹ nhàng xuống giường, tắt đèn, rồi mở cửa đi ra khỏi căn phòng vốn chuẩn bị cho cô.

Tiêu Quý đóng cửa phòng, xoay người lại, cô thấy Mễ Tu đứng tại hành lang, anh đang dựa vào vách tường với vẻ hài lòng. Cô hơi sững sốt, lại không biết vì sao đỏ mặt, cách âm của cánh cửa này có hiệu quả không nhỉ?

Tuy rằng thường ngày Tiêu Quý luôn làm trò trước mặt Mễ Tu gọi Mai Phương là mẹ em, hoặc là mẹ chồng tương lai, nhưng dù sao ít nhiều cũng là nói đùa, bọn họ chưa từng tưởng thật, hơn nữa từ trước đến nay cô chưa bao giờ mặt đối mặt gọi một tiếng mẹ hoặc là mẹ chồng, nhưng lúc này cô lại kiềm lòng không được mà gọi một tiếng mẹ, tuy rằng cách một cánh cửa, nhưng hiện tại thành linh trông thấy Mễ Tu, cô thật ngượng ngùng, giống như loại cảm giác lén lút làm chuyện xấu bị bắt gặp.

Lo lắng bồn khoăn đứng tại chỗ, Tiêu Quý liếc nhìn Mễ Tu một cái, bất ngờ chạm vào ánh mắt của anh mà không hề phòng bị, cô vội cúi đầu, đém sàn nhà trên mặt đất.

Mễ Tu nhếch môi khẽ cười, màu mắt đầy ảm áp, anh đi qua nắm tay Tiêu Quý, đến gần bên tai cô nhỏ giọng nói: “Đi, qua phòng anh.”

Tiêu Quý theo phản xạ hỏi: “Đến phòng anh làm gì?”

“Lẽ nào em muốn ngủ ở phòng khách?” Mễ Tu nói.

“Ồ.” Tiêu Quý nhẹ giọng đáp, được Mễ Tu dắt vào phòng đối diện.

Vào phòng, Tiêu Quý lắc lắc tay Mễ Tu, nũng nịu nói: “Chúng ta ngủ cùng một phòng không tốt lắm đâu, không phải chú đã bảo chúng ta có chừng mực sao?”

Mễ Tu gõ chóp mũi Tiêu Quý, nói: “Đêm nay anh không định làm gì cả.” Anh dừng một chút, nói tiếp: “Chẳng lẽ Tiểu Quý định làm gì sao?”

“...Không định gì hết.” Tiêu Quý giãy khỏi tay Mễ Tu, kiêu ngạo xoay người đến bên giường, đặt mông ngồi xuống.

Mễ Tu nhìn cô cười, anh đi qua, ung dung mà lại bình tĩnh cởi giày, quần, áo len. Cuối cùng toàn thân chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen, rồi xốc chăn lên nằm vào trong.

Tiêu Quý chớp mắt, quay đầu nhìn về phía Mễ Tu, cô vừa lúc thấy anh đang lấy cánh tay gối đầu nhìn cô, dáng vẻ lười nhác lại tùy ý, trên khuôn mặt có một tia vui đùa.

Tiêu Quý oán hận giẫm lên gót giày cởi ra, thềm hò hét trong lòng một tiếng, ai sợ ai, ai chưa từng thấy ai chứ! Cô mau chóng cởi quần áo, chỉ mặc quần lót nằm trong ổ chăn, rồi lấy chăn đắp lên tới mũi, mở to mắt nhìn trần nhà.

Thời gian dường như đứng yên, hai người im lặng nằm trong ổ chăn, không ai nói chuyện cả.

Thật lâu sau, Mễ Tu vươn cánh tay qua, vắt ngang cổ Tiêu Quý, ôm bờ vai cô, ấn cô vào trong lòng anh.

Tiêu Quý tựa vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim đều đặn của anh, khoé môi bất giác cong lên, trong lòng cảm thấy an bình khó hiểu.

“Mẹ anh nói gì với em mà lâu như vậy.” Mễ Tu vỗ lưng Tiêu Quý, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức em không nhớ hết.” Tiêu Quý cọ cọ hai má, tìm một tư thế thoải mái, hai tay ôm chặt thắt lưng Mễ Tu.

“Ví dụ như?” Mễ Tu ngắm nghía mái tóc ngắn của Tiêu Quý, hỏi tiếp.

“Ví dụ như, nhất định phải thường xuyên lưu ý những sinh vật kỳ lạ quanh quần bên cạnh Mễ Tu, nếu phát hiện khác thường, lập tức nhổ cỏ tận gốc.” Tiêu Quý mơ hồ trả lời, suy nghĩ đã có chút lơ mơ.

“Thế à.” Mễ Tu khẽ cười, mẹ anh rất có khả năng sẽ nói như vậy: “Còn gì nữa?”

“Còn có, ăn uống đều đặn, ngủ ngon, thường chơi game bắn đậu...”

Mễ Tu bị lời này chọc cười, anh cụp mắt nhìn người trong lòng, lại phát hiện cặp mắt to trong vắt kia đã nhắm lại, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé ra, hô hấp ổn định. Mễ Tu cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, anh ôm chặt người trong lòng, có chút bất đắc dĩ mà suy nghĩ, Mễ Tu anh đời này cũng có thể thử qua việc chỉ thuần túy đắp chăn trò chuyện.

23. Chương 23: Quan Hệ Mẹ Chồng Nàng Dâu

Mùa đông rét lạnh, mặc dù đã sáng, nhưng trong phòng lại mờ tối, kéo màn cửa lên, bóng mờ dày đặc càng giống như buổi tối, rất thích hợp để ngủ đông.

Mễ Tu mở mắt lần nữa, anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Quý ửng đỏ vì giấc ngủ, anh nhoẻn miệng cười, gõ lên trán cô một cái, thấy cô không phản ứng, anh lại véo mặt cô. Bởi vì đã quen với quy luật làm việc và nghỉ ngơi, từ lâu Mễ Tu đã hình thành đồng hồ sinh học khỏe mạnh, đúng bây giờ sáng anh sẽ thức dậy. Anh nhìn Tiêu Quý trong lòng mình vẫn ngủ say như cũ, anh không nỡ quấy rầy cô, ôm cô thật chặt, anh lại nhắm mắt lần nữa cùng cô ngủ đông, nhưng ai ngờ cô có thể ngủ thẳng đến bây giờ, không có dấu hiệu muốn thức dậy. Mễ Tu khẽ cười bất đắc dĩ, đồng tử xa xăm sáng ngời, chứa đầy yêu chiều, anh vươn hai ngón tay, bóp mũi Tiêu Quý.

Một giây, hai giây, ba giây... Tiêu Quý tát một cái trên mặt Mễ Tu, rồi trở người, tiếng ngáy khò khè càng có tiết tấu.

Mễ Tu sững sờ, anh kinh ngạc nhìn Tiêu Quý đưa lưng về phía mình, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, hoàn toàn không dự đoán cô sẽ hành động như vậy, đợi anh phản ứng lại chuyện gì đã xảy ra, đồng tử co lại, anh nhấc tay xúc chấn lên, rồi vỗ lên mông Tiêu Quý.

“Bốp!”

Tiếng động vang lên cả phòng.

Tiêu Quý che mông, xoay người qua với vẻ khó tin, cô mở to mắt trừng Mễ Tu, vừa rồi cô thậm chí nghe được tiếng vang!

Mễ Tu nhướn mày nhìn cô, khoé môi cong lên, nở rộ một tí tà ác.

Tiêu Quý “tạch” ngồi dậy, vươn một ngón tay chỉ vào Mễ Tu, run rẩy lên án nói: “Anh bạo lực gia đình!” Lại đánh mông cô, thật là không có vương pháp!

Mễ Tu cười đến dị dạng, vừa muốn nói gì đó thì tầm mắt lướt qua người Tiêu Quý. Bởi vì động tác vừa rồi, tầm chân đã sớm tuột xuống, lúc này, cô chỉ mặc quần lót, vóc dáng 34C lộ ra rõ ràng, bởi vì giận dữ mà hơi hồng hển, giờ phút này, giống như khiến người ta lưu luyến cảnh sắc quên mất lối về, hấp dẫn đến loá mắt.

Tia sáng trong mắt Mễ Tu u ám, tầm mắt dừng tại bầu ngực trắng nõn quyến rũ kia, hầu kết bất giác lẫn lộn.

Tiêu Quý thấy sắc mặt của Mễ Tu ngày càng không thích hợp, cô theo ánh mắt anh nhìn qua, hai má đột nhiên đỏ lên, cô lấy tay che ngực, nũng nịu lớn tiếng hô lên: “Anh nhìn đâu đó!” Rõ ràng là ngữ khí giận dữ, nhưng âm thanh kéo dài lúc này của cô lại hình thành một loại hấp dẫn khác.

Mễ Tu ngược mắt nhìn cô, âm thanh trầm thấp: “Anh tưởng rằng em dùng tư thế như vậy ngồi trước mặt anh là để cho anh xem.”

“Không có đâu!” Tiêu Quý kéo chăn qua, lùì vào góc tường, đôi mắt to xoay vòng.

Mễ Tu nghĩ rằng lúc này cô đã hoàn toàn tỉnh táo. Anh đứng dậy, cầm quần áo ở đầu giường, mặc từng cái vào.

Tiêu Quý chớp mắt, nhìn Mễ Tu mặc quần áo, giống như tối qua nhìn anh cởi quần áo vậy. Cô còn tưởng rằng anh muốn... Cô thật đáng khinh...

Mễ Tu ăn mặc chỉnh tề, đứng ở bên giường, quay về nhìn Tiêu Quý vẫn còn co người ở góc tường, anh chột buồn cười, cái gì anh không nên nhìn cũng đã nhìn, không nên làm cũng đã làm rồi, cô còn thẹn thùng cái gì chứ. Hai tay Mễ Tu chống trên giường, dùng tư thế bao vây mà nhìn chăm chăm Tiêu Quý, anh hạ giọng nói: “Mau mặc quần áo xuống lầu, mẹ anh đang chờ chúng ta xuống ăn đấy.” Với sự hiểu biết của anh đối với mẹ mình, bọn họ chưa xuống lầu thì bà sẽ không yên tâm đi làm.

“Ồ.” Tiêu Quý ngoan ngoãn đáp lời, vừa định đứng lên cô lại đột nhiên nghĩ tới một việc, tối hôm qua cô ngủ ở phòng Mễ Tu, lát nữa xuống lầu, dì Mai sẽ vặn hỏi cô thế nào, có thể kể lại câu chuyện ông ngoại trẻ tuổi nhất nước Mỹ mới 29 tuổi không.

Tiêu Quý đáng thương nhìn Mễ Tu, mở miệng chậm chậm nói: “Việc đó, lát nữa xuống lầu, anh phải cùng em sát cánh chiến đấu nha.”

Mễ Tu xoa rối tóc Tiêu Quý, ánh mắt đầy vẻ nuông chiều, nói: “Yên tâm, em không phải chiến đấu một mình.” Với thái độ làm việc của mẹ anh, cho dù xin nghỉ cũng là chuyện một hai tiếng đồng hồ, theo thời gian hiện tại, chờ bọn họ đi xuống, chưa đến mười phút mẹ sẽ đi làm, căn bản không có thời gian nói bóng nói gió.

“Tốt.” Nhận được câu trả lời khẳng định, Tiêu Quý yên tâm đứng dậy mặc quần áo, khoé mắt cô lướt qua Mễ Tu đang thảnh thơi ngồi trên giường nhìn cô mặc quần áo, cô bĩu môi, chậm lại động tác trên tay, đều là vợ chồng già rồi, còn thẹn thùng gì nữa.

Mặc quần áo xong, Tiêu Quý ngồi xuống mép giường chải lại mái tóc bị Mễ Tu xoa rối, lúc này mắt cá chân ấm áp, cô kinh ngạc cup mắt xuống, thấy Mễ Tu cầm giày cô, đang mang vào chân cô.

Mang một chiếc rồi lại mang một chiếc khác. Động tác cẩn thận, dịu dàng. Tiêu Quý ngơ ngác mãi miết nhìn mái tóc đen của anh, rồi lại nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của anh đang giúp cô nhét ống quần vào, anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng. Tiêu Quý kiềm lòng không được mà vươn tay ôm cổ anh, cô nũng nịu nói: “A Tu, anh thật tốt.”

Mễ Tu bị áp trong lồng ngực nhấp nhô của Tiêu Quý rầu rĩ nói: “Chúng ta có cần xuống lầu không?” Cứ như vậy nữa, anh thật sự mặc kệ mẹ già ở dưới lầu, tiếp tục chuyện bị ngắt ngang ngày hôm qua.

“Hả?” Tiêu Quý ngây người, nhận ra tư thế bất thường của bọn họ vào lúc này, cô vội kéo Mễ Tu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “...Chúng ta đi xuống lầu đi.” Sao hôm nay cô lại ôm ấp thế chứ, chẳng lẽ lại muốn không được thoả mãn nữa à?

Mễ Tu đứng dậy, kéo Tiêu Quý lên định xuống lầu, ai ngờ, quần áo bị kéo lại. Anh nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt của Tiêu Quý có phần lo lắng.

“Di Mai, sẽ không ở ngoài cửa chứ?” Tiêu Quý không xác định hỏi.

Mễ Tu ngẩn ra, nhìn về phía cửa phòng, rất có khả năng, vừa rồi tiếng động trong phòng rất lớn, không thể bảo đảm mẹ anh thính tai như vậy có nghe thấy không. Mễ Tu âm thầm thở dài, anh nắm chặt tay Tiêu Quý, bắt đắ dĩ nói: “Đi thôi.”

Thấy Mễ Tu nhà cô đành chịu, Tiêu Quý cũng hoàn hảo, cũng tốt, không phải một mình cô chiến đấu.

Hai người rất ăn ý thả nhẹ bước chân, từ từ đẩy cửa ra, ừ, không có ai cả. Họ liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhoẻn miệng cười. Mễ Tu đóng cửa phòng, cùng Tiêu Quý xoay người, họ lại thấy một chiếc bóng màu xanh nhạt lướt qua trong hành lang, rồi biến mất ở cầu thang.

Hai người lại liếc nhau, lặng lẽ cúi đầu, lời nói của bố Mễ Tu quả nhiên có đạo lý, mọi việc đều phải có chừng mực...

Đi xuống lầu, Mai Phương đã ngồi ở bàn cơm chờ bọn họ, dáng vẻ tao nhã, tươi cười từ ái, nhưng bộ đồ màu xanh nhạt kia nhìn qua có chút quen mắt.

“Mau, lại đây ăn bữa sáng.” Mai Phương vẫy tay, gọi bọn họ qua đây.

Hai người đi qua, chia nhau ngồi xuống, cúi đầu im lặng ăn bữa sáng, trong lòng có chung một ý nghĩ, đừng nên nói gì.

Mai Phương đầy hứng thú nhìn hai người ăn, trong lòng bà không chỉ có vui mừng, căn cứ vào tình hình trong phòng khi nãy, ngày bà được làm bà nội không còn xa nữa.

Tiêu Quý im lặng cúi đầu ăn uống, ngoại trừ có chút xấu hổ, cô cũng rất đói bụng, tối hôm qua ăn rất ít, đến bây giờ cô đã đói đến mức đặng trước dính vào đặng sau.

“Tiêu Quý à, hôm nay hai đứa có kế hoạch gì không?” Mai Phương ôn hoà hỏi.

“Không ạ.” Tiêu Quý buông thìa, trả lời.

“Nếu hôm nay không có kế hoạch gì thì để Mễ Tu dẫn con đi mua vài bộ quần áo, sắp tết rồi, nên mua thêm vài bộ quần áo mới.” Mai Phương nói xong, từ trong túi xách lấy ra một tấm thẻ, đặt ở trước mặt Tiêu Quý.

“Di Mai, con có quần áo rồi, không cần mua đâu ạ!” Tiêu Quý vội vàng từ chối, bây giờ cô ở đây đã là không tốt cho lắm, sao còn có thể nhận tiền của di Mai chứ.

“Đâu có đứa con gái nào chê nhiều quần áo, nghe lời, hôm nay con đi theo Mễ Tu đến cửa hàng bách hoá, chọn vài bộ dễ thương, ăn mặc cho đẹp vào, đợi đến tết đi theo di Mai chúc tết, coi như cho di thể diện.”

Tiêu Quý cup mắt nhìn tấm thẻ kia, im lặng vài giây, cô ngẩng đầu, cười ngọt ngào: “Dạ, con cảm ơn di Mai.”

“Ngoan. Được rồi, đi đi làm đây.” Mai Phương đứng dậy, cầm túi xách, rời đến trước cửa.

“Dì Mai, dọc đường cẩn thận.” Tiêu Quý tiến đến cửa, nói với vẻ quan tâm.

“Ngoan, gọi mẹ.”

“...” Tối hôm qua, dì ấy nghe được...

Mẽ Tu đứng một bên, nhìn thấy bộ dạng mẹ con thâm tình của mẹ mình và Tiêu Quý, anh cặp mắt khẽ cười. Đợi Mai Phương đi rồi, Mẽ Tu trêu ghẹo nói: “Dựa theo tình hình này, về sau anh tuyệt đối không cần lo lắng phải làm tấm ván ở giữa chụm trận, hai người không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu.”

“Đó là đương nhiên, dì Mai thương em như vậy.” Tiêu Quý ngửa đầu, lại kiêu ngạo nói một câu: “Anh cẩn thận đấy, sau này chọc ghẹo em, em và dì sẽ cùng nhau đối phó anh!”

“...” Trong nháy mắt Mẽ Tu tỉnh ngộ, chuyện đó rất có khả năng.

24. Chương 24: Hơn Năm Nghìn Đồng

Sau khi ăn uống no đủ, Mẽ Tu và Tiêu Quý ngồi xe đến cửa hàng bách hoá lớn nhất trong thị trấn. Vừa đến nơi, Tiêu Quý liền kéo Mẽ Tu đi dạo trong khu đồ nam ở tầng dưới chót, chỉ cần thấy bộ nào hợp với anh thì cô sẽ bảo anh đi thử ngay, Mẽ Tu gõ trán cô, buồn cười nhắc nhở, hôm nay là mua quần áo cho em, anh ôm vai Tiêu Quý, vào thang máy đi thẳng lên khu đồ nữ.

Khu đồ nữ suy cho cùng vẫn náo nhiệt hơn khu đồ nam, không chỉ có quần áo rực rỡ đầy màu sắc, đủ loại kiểu dáng, màu sắc thay đổi trăm loại đa dạng, tuyệt đối không giống khu đồ nam, rạp theo khuôn khổ không phải màu đen thì là màu xám, thỉnh thoảng có màu đỏ màu xanh, mà kiểu dáng cũng đơn điệu. Trong phút chốc, Tiêu Quý hoa cả mắt, cô giẫy khỏi tay Mẽ Tu, ngắm nghía từng bộ quần áo, cái này đẹp, cái kia cũng được, wow, cái này cô từng nhìn thấy trên tivi, lời nói tán thưởng không dứt bên tai, khiến cho cô gái bán hàng nhìn về phía Mẽ Tu cười thân thiện, còn nói, bạn gái anh thật sự rất đáng yêu.

Mẽ Tu không hề ngăn cản, mặc cô sờ cái này nhìn cái kia, thấy cô thích anh liền cầm lấy đưa cho cô đi thử, chờ cô đầy hứng khởi từ trong phòng thay đồ đi ra, Mẽ Tu cũng sẽ rất kiên nhẫn tiến lên nhận xét một lần, rồi bảo cô thử màu khác, từ đó chọn ra cái thích hợp nhất với cô.

Từ giá hàng Mẽ Tu cầm lấy một chiếc áo khoác ngoài bằng vải nỉ Hàn Quốc màu đỏ thẫm, anh đưa cho Tiêu Quý, nói: “Em thử cái này đi.”

Tiêu Quý nhận lấy, theo bản năng nhìn nhãn mác, âm thầm hít một hơi, rồi lập tức đưa cho Mẽ Tu, nói: “Em không thích màu đỏ thẫm, em thấy cái màu đen bên kia cũng được.” Đùa cái gì chứ, một chiếc áo khoác ngoài hơn năm nghìn đồng, ăn thịt người sao? Cô không cần đâu, mặc trên người sẽ có cảm giác tội lỗi!

Mẽ Tu không nhận lấy cái áo, chỉ liếc nhìn chiếc áo khoác ngoài màu đen ở bên kia, màu mắt thâm trầm, anh quay đầu dụi dằm nói: “Được, vậy thử chiếc kia đi.” Nhận lấy cái áo trong tay Tiêu Quý, đầu ngón tay của anh hơi dùng sức, tấm nhãn mác bị rớt ra.

Tiêu Quý tận mắt nhìn tấm mác nhỏ bé kia rơi xuống đất, giống như trông thấy tờ giấy chủ tịch Mao vô tình rời khỏi cô. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Mẽ Tu, đáng thương nói: “A Tu, anh nói xem, nếu em thành tâm thành ý xin lỗi các cô ấy, em có thể không mua cái áo này không?” Hơn năm nghìn đó, là tiền sinh hoạt của mấy tháng lặn, cô phải đến 55 Tuan làm thêm bao lâu mới có thể kiếm được năm nghìn chứ!

“Hừm...” Mẽ Tu cúi đầu tự hỏi, ngay sau đó anh ngược mắt nhìn cô, có chút bất đắc dĩ nói: “Chắc là vô dụng thôi, nhãn mác rớt rồi các cô ấy cũng không thể bán ra.”

Tiêu Quý chán nản, đứng rồi, cho dù trả lại quần áo cũng phải còn nguyên nhãn mác, tuy rằng bọn họ không cố ý tháo nó, nhưng dù sao cũng là rớt trong tay bọn họ, mặc dù giải thích cũng phí công thôi, quên đi, cô xa xỉ một lần vậy, cùng lắm thì khai giảng sẽ tìm thêm một công việc.

“Quên đi, chúng ta hãy mua nó đi.” Tiêu Quý nhìn Mễ Tu, êm ái nói: “Vốn là do chúng ta làm rách.” Nếu mặc cả với cửa hàng, nói không chừng sẽ ầm ĩ, lại làm liên lụy đến cô bán hàng.

“Ừ, vậy mua đi.” Mễ Tu xoa mái tóc Tiêu Quý đã hơi rối bời, nói: “Em đi thử đi.”

“Nếu không mặc vừa thì làm sao đây?” Hơn năm nghìn đó...

“Không đâu, chắc chắn sẽ vừa mà.” Mễ Tu khê cười, anh đã xem kỹ số đo mới ra tay, nhất định là vừa người.

“Chỉ mong thế.” Tiêu Quý ôm chặt cái áo, xoay người đi vào phòng thử, trong lòng không ngừng cầu nguyện, không mặc vừa thì sẽ hy sinh vì chính nghĩa!

Tiêu Quý vừa tiến vào, Mễ Tu liền đến quầy thu ngân, lấy thẻ ra thanh toán, thuận tiện còn bảo cô bán hàng tìm số đo tương đồng của chiếc áo khoác màu đen kia rồi gói lại. Anh và Tiêu Quý ở bên nhau nhiều năm như vậy, anh cũng chưa từng mua cho cô bộ quần áo nào, nhất là anh không nên cứ cầm tiền của bố mẹ đi ra ngoài tiêu xài, Tiêu Quý tiếp nhận sự giúp đỡ của anh về mặt học tập đã rất miễn cưỡng, nếu anh lại giúp đỡ tiền sinh hoạt của cô, anh sợ lòng tự trọng của cô sẽ không chịu nổi, cũng may mẹ anh thường dùng các loại danh nghĩa kỳ lạ mà mua quần áo cho cô, bình thường Tiêu Quý cũng không thiếu quần áo mặc. Hiện tại, anh có thể kiếm tiền, có khả năng nuôi sống Tiêu Quý, anh sẽ tìm mọi cách đối tốt với cô, đem những thứ quý trọng hoặc là sao nhãng của trước kia, mà đền bù tất cả cho cô.

“Mễ Tu?” Một tiếng đàn ông không quá xác định vang lên cách đó không xa.

Mễ Tu xoay người, trông thấy một anh chàng ăn mặc có chút chín chắn đang nghi hoặc nhìn anh, lúc thấy anh xoay người, anh ta hơi sửng sốt, rồi nhanh chân bước tới.

“Tôi còn tưởng rằng đã nhìn lầm rồi! Không ngờ thật là cậu!” Anh chàng ra vẻ thân thiện vỗ vai Mễ Tu, cười ha ha nói.

“Ừ, không ngờ gặp cậu ở đây.” Mễ Tu lịch sự trả lời. Anh chàng này là bạn học thời trung học của anh, nhưng trước kia cũng không quen thân lắm, sau khi lên đại học chưa từng liên lạc với nhau, vừa rồi chợt trông thấy, Mễ Tu nhất thời không nhận ra.

“Đúng vậy, thật là khéo nha, thế nào? Cùng bạn gái tới mua quần áo hả?” Anh ta không hề quên thời trung học Mễ Tu có một cô bạn gái nhỏ, bộ dạng vừa xinh đẹp lại đáng yêu, lúc ấy nam sinh bọn họ rất hâm mộ anh. Nhưng lúc tốt nghiệp nghe nói bạn gái anh không thi đậu đại học B, bây giờ nói không chừng đã chia tay lâu rồi.

“Ừ, cô ấy ở bên trong thử quần áo.” Mễ Tu nói xong thì Tiêu Quý từ phòng thử đồ đi ra.

“A Tu, anh xem, vừa y luôn!” Tiêu Quý không trông thấy người đứng bên cạnh Mễ Tu, cô phấn chấn ra khỏi phòng xoay một vòng, duỗi cánh tay, ánh mắt cười cong lên.

Anh bạn học sửng sờ, ngoại trừ ngạc nhiên thú vị bởi vẻ đẹp của Tiêu Quý lúc này, thì anh ta còn sửng sốt vì Mễ Tu không có đổi bạn gái.

Xoay người xong, Tiêu Quý đứng vững lại, trông thấy người bên cạnh Mễ Tu, cô hơi sửng sốt, sau khi nhận ra người kia, cô vội vàng chào hỏi: “Chào anh, lại gặp nhau ở đây.” Tiêu Quý thường đến trường Mễ Tu, cũng khá quen thuộc với bạn học của anh, mặc dù chưa nói qua mấy câu, nhưng thấy mặt cũng nhận ra.

“Xin chào, cô thật sự càng ngày càng đẹp ra!” Anh bạn học lại vỗ vai Mễ Tu, rõ ràng dùng thêm mấy phần sức lực hơn vừa rồi, chính là hâm mộ ghen tị đấy!

“Ha ha, anh cũng...càng ngày càng có khí chất.” Tiêu Quý muốn khen anh ta đẹp trai, thế nhưng, đứng chung với Mễ Tu nhà cô, cô thật sự nói không nên lời.

“Ha ha ha...” Anh chàng thoải mái cười to, sờ ót mình, hình như đột nhiên nhớ tới gì đó, anh ta xoay người nói với Mễ Tu: “Vừa lúc tình cờ gặp cậu, tối mai lớp chúng ta có một buổi tụ họp nho nhỏ, những ai có thể liên lạc được đều tới cả, cậu nhớ phải đi nhé, tôi sẽ thông báo địa chỉ ở trên diễn đàn trường, nhớ mang theo người nhà nữa!”

“Được, có thời gian tôi nhất định đi.” Mễ Tu cười nhẹ, đáp.

“Tốt, một lời đã định. Tôi phải đi trước, bằng không bạn gái tôi sẽ nổi bão.” Anh ta cười khỏ, chào Tiêu Quý, rồi vội vàng chạy đi.

Tiêu Quý nhìn theo anh ta rời đi, nhưng anh ta đi chưa được vài bước thì đã bị một cô gái nắm lỗ tai kéo đến quây thu ngân. Tiêu Quý khẽ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, trên người cô đang mặc chiếc áo khoác màu đỏ thẫm, lúc này cô xinh đẹp đến mức khiến người ta khó quên.

Mễ Tu mê muội trong khoảnh khắc, cho đến khi Tiêu Quý đứng trước mặt anh, nhẹ nhàng lung lay tay anh, thì anh mới hoàn hồn, âm thanh hơi khàn: “Sao thế?”

“Anh ngăn ngở gì đó? Còn nữa, sao anh lại mua luôn chiếc màu đen kia?” Tiêu Quý nũng nịu nói, trong lòng áy náy nhưng cũng ngọt ngào.

“Không phải em thích cái kia sao?” Mễ Tu nhìn cô chăm chú, ánh mắt thâm trầm, sâu thẳm lại sáng ngời.

“Nhưng đã mua cái này rồi mà.” Tiêu Quý nói.

“Một chiếc là mẹ anh tặng cho em, chiếc kia là anh tặng cho em, thế thì vừa đúng.” Mễ Tu gõ mũi cô một cái, dịu dàng nói.

Tiêu Quý cười cong lên đôi mắt to, lộ ra hai má lúm đồng tiền, cô ngửa đầu nhìn Mễ Tu: “Vậy thì còn phải mua thêm một cái xem như là chú tặng em nha.”

“Ừ, rất có lý.” Mễ Tu nói xong liền đi chọn quần áo.

Tiêu Quý vội túm lấy anh, nôn nóng nói: “Ồ kìa, em nói đùa mà!”

Mễ Tu xoay người, sau đó cười nhẹ, Tiêu Quý phát hiện mình bị trêu chọc, cô thẹn quá hoá giận bắt lấy tay anh đưa vào trong miệng.

“Em cắn nhanh một chút, cắn xong rồi còn phải đến nhà em đấy.” Mễ Tu không ngăn cản, ung dung nói.

Tiêu Quý ngược mắt, lấy tay Mễ Tu ra, khó hiểu hỏi: “Đến nhà em làm gì?”

“Sau kỳ nghỉ em còn chưa trở về lần nào, tuy rằng muốn đến nhà anh ăn tết, nhưng em cũng phải trở về xem một chút chứ.” Mễ Tu chạm vào hai má hồng hào của cô, ôn hoà nói.

Tiêu Quý vẫn còn nâng bàn tay của Mễ Tu, có chút ngây ngốc nhìn anh, có một luồng nhiệt ấm áp lướt qua trong lòng.

25. Chương 25: Không Cần Gì nữa

Tiêu Quý đẩy ra cánh cửa đã hơi cũ kỹ, viền mắt không hiểu sao lại cay cay.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& Z3 f+ U; S0 q8 p; @7 r

@Copyright of Kite |& ~/ M- b# |+ u, ^* T(Do not Copy, pls!!)

Trên sàn nhà, trên bàn và sofa đều là những lớp bụi, hoa trong bình đã héo tàn từ lâu, cái chổi đặt ở góc tường bởi vì lâu rồi không ai dùng đến mà đã bện thành một tảng mạng nhện. Trên mặt đất có một cái cốc bị đập vỡ, bên cạnh là một ít mảnh vụn bánh mì đã biến thành màu đen, hiển nhiên là có chuột ở đây. Trong phòng toả ra mùi mốc khó ngửi, lúc này vì được mở cửa ra mà ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào tôn lên từng lớp bụi bặm, hiện ra vẻ tan hoang khác thường, thật giống như là xó xĩnh âm u bị người ta quên lãng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) L4 [. U: D x, C

\$ X1 e# w+ {; Y3 { @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tiêu Quý ngơ ngác đứng đó, ánh mắt nhìn chăm chăm ngôi nhà cô đã ở nhiều năm, cảm thấy lớp bụi mỏng kia giống như sự tối tăm ở trong lòng cô. Trên đường đến đây, kỳ thật cô đã nghĩ tới cảnh tượng này, bà nội được chú đón đi rồi, cô ở đại học B, trong nhà không còn ai, càng không có một chút sức sống, sàn nhà dơ bẩn chẳng ai quét dọn, bàn bần không ai lau chùi, ngay cả chuột cũng bắt đầu rêu rao khắp nơi. Cô không phải chưa từng trải qua cuộc sống như vậy, nhưng mà tận mắt chứng kiến, tâm lý chuẩn bị trước đó đều chỉ là viễn vông, cảnh tượng trước mắt khiến cho hạnh phúc đã tích góp từng tí một chợt rơi vào bụi bặm, Tiêu Quý lại nhận ra, lúc cô mười ba tuổi, cô đã không có gia đình.

@Copyright of Kite |) S7 a1 l8 J: V: n R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* @, O- j0 Y% Y

Thực ra Tiêu Quý đã từng trải qua cuộc sống đơn thuần lại hạnh phúc, lúc đó cô còn là hàng xóm của Mã Tu, cuộc sống của cô đơn giản lại vui vẻ, mỗi ngày xoay quanh cô không phải ăn thì là ngủ, cô hoàn toàn không suy nghĩ tới bất cứ phiền muộn nào. Thế nhưng số phận dường như không lưu luyến với mỗi người. Vào năm mười tuổi, việc làm ăn của bố cô thất bại, ông dùng tất cả tiền dành dụm để trả nợ rồi cho vay, đưa cô và mẹ dọn đến một căn nhà cũ, sau đó, cuộc sống của cô đã xảy ra biến hoá long trời lở đất.

@Copyright of Kite |1 } ; L2 i3 v1 C- P |(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |) x2 i5 j, j4 h1 ' - i(Do not Copy, pls!!)

Cô bắt đầu ngồi xe buýt rất lâu đến trường mỗi ngày, cô không cùng bạn học đi ăn KFC nữa, cô bỗng nhiên hiểu được hoá ra Häagen-Dazs là một thứ rất đắt tiền. Mỗi ngày đi học về đến nhà, cô phải đối diện với mẹ luôn mặt mày cau có, còn bố chỉ biết mượn rượu giải sầu, Tiêu Quý chỉ có thể trốn trong phòng khóc. Chẳng qua khi đó cô còn có một gia đình.

@Copyright of Kite |. N6 N' P k0 l(b& Z% b1 b(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |* M# |! c3 [3 y9 C! |] [(Do not Copy, pls!!)

Cứ như thế đến năm cô mười ba tuổi, cùng với bố mẹ mỗi ngày không ngừng cãi vã, cô đã học được rất nhiều thứ, ví dụ như làm việc nhà, nấu cơm, còn không ngừng ứng phó giữa bố mẹ, làm nũng đáng yêu để điều chỉnh không khí trong gia đình. Đôi khi, bố mẹ thấy cô ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, hai người cũng sẽ đổ mắt cam đoan với cô, sau này không bao giờ cãi nhau nữa. Thế nhưng, cam đoan của bọn họ lần này ngắn hơn lần trước.

@Copyright of Kite |& ~3 l. |" v. z5 S" Q9 a- Y(Do not Copy, pls!!)

* A0 {- S+ T G/ M4 p7 Q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tiêu Quý vĩnh viễn không quên ngày hôm đó, sau khi bố mẹ cãi vã lớn tiếng, mẹ khóc chạy ra ngoài, chờ đến lúc cô đuổi theo thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của mẹ, chẳng biết làm sao, cô đành phải trở về nhà. Khi đó bố đang uống rượu, cô đi qua định khuyên vài câu tượng trưng, không ngoài ý muốn bố phớt lờ cô, vì thế cô đành phải trở về phòng mình, đắp chăn kín mít, nói với chính mình ngày mai sẽ không có chuyện gì.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); k. y+ t: A* S* T

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 r+ i" Z/ f(_1 A& V4 R

Nhưng lúc này đây, cô tự thôi miên mình lại chẳng có tác dụng gì, ngày hôm sau mẹ không trở về, bố uống rượu rồi ngủ, tỉnh ngủ rồi lại uống nữa...

; P* ^# X' N/ V; P@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

3 |5 M8 K(l U" L.]' q- ^* V) k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô bắt lực trông thấy khuôn mặt bố càng ngày càng dữ tợn, đột nhiên cảm thấy quá xa lạ, trong chớp mắt cô như không còn sức lực, ngồi xồm trên mặt đất, thở hổn hển, cảm giác lồng ngực bí hơi, đầu óc là một mảnh hỗn loạn. Sau đó bố ném chai rượu xuống, nghiêng ngã lão đảo đi sang đây, miệng ông đầy mùi rượu, vẻ mặt dường như rất đau khổ.

3 P6 B(m7 ~” x; O; ?0 A6 F5 B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 |7 |; S. W; K5 z! g/ f& i6 d

“Tiêu Quý...đừng sợ...lập tức sẽ không sao...không sao...sẽ không đau khổ nữa...bố dẫn con đi cùng...”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 q3 o, p0 t2 ‘3 N, s

8 H, Z8 t6 y” F/ m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tiêu Quý ôm ngực, đầu óc nặng nề, càng ngày càng không thở nổi, cô nín chặt áo bố, ra sức lắc đầu, cô không nói được nên lời, chỉ là lắc đầu, nước mắt chảy đầy mặt, nước mũi không thể kiềm nén mà chảy theo, cô muốn nói, bố đừng mà, bố đừng mà... Thế nhưng, đừng cái gì, cô không biết, cô không muốn biết...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 i8 d7 X- [* H0 [0 W/ Z

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): ~; }5 S\$ y3 A4 f(h

Lòng ngực ngày càng khó chịu, mí mắt ngày càng nặng, Tiêu Quý nhắm mắt lại, cảm thấy như mình ở trong đám mây, nhẹ nhàng bay bổng.

, }, e% O+ q& F({1 r6 H4 H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

9 G, |/ W) {’ O1 c0 ^+ [+ V% I@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đột nhiên, bố giống như nổi điên vọt vào phòng bếp, sau đó hoảng loạn mở ra tất cả cửa sổ, ông như là mất hết tất cả sức lực, từ vách tường trượt xuống, ôm đầu khóc lóc nghẹn ngào.

% G”]- e’ x7 u+ o; f6 l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

9 ~. ~* ~(u% t5 s@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tiêu Quý muốn đi qua an ủi bố, thế nhưng, vừa nhích người cô liền cảm thấy trong dạ dày có một đợt cuộn cuộn, sau đó từ trong miệng nôn ra một đồng nhớp nhúa, dạ dày cô đau thắt lại, đầu như muốn nổ tung. Bố thấy thế liền chạy nhanh qua đây, ôm lấy cô từ trên mặt đất, rồi chạy ra khỏi nhà.

@Copyright of Kite |- R- o9 ?” m/ W* v9 Y(Do not Copy, pls!!)

, K0 g. c) ?% R1 W, [@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bố lái xe rất nhanh, không ngừng hô tên Tiêu Quý, không ngừng xin lỗi. Lúc dừng vào chiếc xe ở đằng trước, ông ở trước người Tiêu Quý, che chắn cho cô...

@Copyright of Kite |3 s! g9 E; e G2 L& z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ [% X J* m# m- [+ j

Một tuần sau khi bố qua đời, mẹ cô trở về cùng một người đàn ông khác. Tiêu Quý giống như điên rồi mà đuổi bà đi, cô nói, vì sao bà không nhận điện thoại của tôi, cô nói, vì sao bà không đến gặp bố lần cuối cùng, cô nói, vì sao bà cãi nhau với bố, cô nói, tôi không có bố, cô nói, tôi không có mẹ...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 E; J2 D2 8 O” v9 _% V(C, 3 |’ y

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). n, Q” ! H. t/ T: i4 C6 F

Cô không có gia đình...

@Copyright of Kite |; p+ K1 I0 A9 w(Do not Copy, pls!!)

~5 e9 i8 e- y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Từ nay về sau, Tiêu Quý cũng chỉ có Tiêu Quý.

8 @’ r2 B- R” W6 _4 ?’ p+ O\$ w. Q0 x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ O1 O3 i, e4 [

Hình như bắt đầu từ lúc ấy, chiều nào đi học về cô cũng chỉ thấy cảnh tượng như vậy, khắp nơi đều là bụi, không có chút khí người, thường thường sẽ nghe thấy một hai tiếng kêu chít chít của con chuột. Lúc này hồi ức giống như thủy triều dâng cao, mãnh liệt mà lại tàn nhẫn.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!), T9 H) H# X6 t, [

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)7 P! J T: P. b* z3 O9 o0 k/ h” b

“Em còn thất thần gì đó? Mau tới đây quét dọn.”

2 ^ M)) p6 @* T; J: ~@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite |2 f) X I1 { . u% c(Do not Copy, pls!)

Một tiếng gọi đột ngột ngắt ngang dòng suy nghĩ của Tiêu Quý, cô chậm rãi xoay người, đầu óc vẫn rối rắm, nhìn gì cũng không rõ ràng. Trong lúc mơ hồ, cô nhìn thấy Mễ Tu nhà cô cầm cái chổi, đang quét dọn những mảnh vụn còn sót lại dưới đất. Thấy cô nhìn về phía anh, Mễ Tu khẽ cười, trên khuôn mặt là vẻ dịu dàng sưởi ấm tâm can của cô.

r, a9 ?6 A. Q+ ?! D7 L8 L% q’ u@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite !! U: i(T(‘! P5 }! }0 C(Do not Copy, pls!)

Tầm mắt dường như rõ nét một chút, bóng dáng trước mắt Tiêu Quý càng chân thật hơn. Cô rõ ràng nhìn thấy Mễ Tu nhà cô đã dọn xong những mảnh vỡ, lau bàn một lần, sau đó lau nhà, rồi từ trong phòng lấy ra một cây trầm hương đốt lên. Mễ Tu ung dung đi sang đây, nhéo hai má cô, rồi anh đến ban công, tưới nước vào chậu xương rồng đã sắp chết khô.

@Copyright of Kite |7 q8 m” u- P {(Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite |* U/ t” W(I4 J. r& {* G/ g(Do not Copy, pls!)

Tiêu Quý giống như chậu xương rồng kia trong chớp mắt sống lại, xanh um tươi tắn, tràn ngập sức sống.

@Copyright of Kite |7 m, Z! |# i(H(n(Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)* v4 t6 z! B0 ‘# N0 R3 n

Mùi trầm hương tràn ngập cả phòng, thanh nhã nhàn nhạt, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái. Tiêu Quý hít mũi, ngẩng đầu nghênh đón ánh nắng ấm áp, tầm mắt giao với Mễ Tu, tia sáng lấp lánh, rạng rỡ sáng chói, không chỉ có tình ý, càng nhiều hơn là sự ấm áp và nương tựa.

2 Q8 K2 @8 l0 K W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)/ I* h(t8 v& n5 ^ C3 v, M

Tiêu Quý suy nghĩ, lớp bụi bặm trong lòng cô cứ thế đã được Mễ Tu nhà cô quét dọn sạch sẽ. Cuộc đời này có anh, cô không cần gì nữa.

26. Chương 26: Họp Mặt Bạn Cũ

Buổi họp mặt bạn cũ hẹn tại quán KTV vào tám giờ tối, Mễ Tu đưa Tiêu Quý đến đúng giờ.

Đẩy cửa phòng ra, bên trong truyền đến tiếng nhạc vang trời, còn kèm theo một hai câu gào thét inh ỏi “Em khiến tôi say khướt, em khiến tôi rơi lệ...”

Tiêu Quý theo bản năng trốn bên cạnh Mễ Tu, tiếng hát này thật sự đánh thẳng tới tâm linh của nhân loại, những người có trái tim yếu ớt tuyệt đối không chịu nổi đâu. Mễ Tu cười bất đắc dĩ, anh vươn tay che lỗ tai Tiêu Quý lại, khoe miệng mấp máy, nhưng bởi vì âm thanh quá lớn mà hoàn toàn không nghe được gì.

Lúc này có một bạn học tinh mắt phát hiện bọn họ, rồi vỗ tay với bọn họ, Tiêu Quý nhìn qua, đúng là anh chàng đã gặp ngày hôm qua.

Có một anh chàng tắt đi âm nhạc, giơ lên microphone, la lên: “Yên lặng một chút, yên lặng một chút, các học sinh chú ý! Cặp tình nhân đẹp nhất Trung Quốc của thế kỷ mới đại giá quang lâm, mọi người vỗ tay hoan nghênh!”

Các học sinh cùng nhau nhìn qua.

Tiêu Quý ngẩn người, cặp tình nhân đẹp nhất Trung Quốc của thế kỷ mới? Danh hiệu này không tệ. Tiêu Quý giơ lên bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy, cười ngọt ngào, lộ ra hai má lúm đồng tiền rõ ràng: “Hi, đã lâu không gặp!”

Không có bất cứ lời đáp lại nào.

Ba giây sau, tiếng la hét ầm ĩ, tiếng huýt sáo, liên tục không ngừng...

“Mẹ kiếp, đó không phải là cô gái ấy sao!”

“Đúng đó, là cô ấy!”

“Sao bọn họ vẫn còn ở bên nhau!”

“...” Tiêu Quý lặng lẽ đẩy vạch đen, bọn họ vẫn ở bên nhau là chuyện quái lạ thế sao?

Trong tiếng náo nhiệt ồn ào, Mễ Tu và các bạn chào hỏi lẫn nhau, sau đó anh ôm vai Tiêu Quý đi vào trong, người ngồi hai bên sofa di chuyển, chừa ra hai chỗ trống, Tiêu Quý kề sát Mễ Tu ngồi xuống.

Anh chàng ở phía bên kia trước đây cùng ký túc xá với Mễ Tu, hơi béo, cao to, làn da ngăm đen, dáng vẻ chất phác, nghe nói từ bé đã là người nói nhiều. Hai người đã lâu không thấy, hôm nay gặp mặt, miệng của anh chàng đó không hề ngừng nghỉ, ngay cả cô bạn gái nhỏ bé bên cạnh anh ta cũng bị gạt sang một bên.

Tiêu Quý hoàn toàn không xen vào, tuy rằng cô quen với bạn học của Mễ Tu, nhưng vì không cùng một trường cho nên không thân thiết lắm, gặp mặt chỉ có chào hỏi, không biết nói gì hơn. Hiện tại Mễ Tu vội vàng ứng phó với bạn học, không nhàn rỗi mà sẵn sóc cô, Tiêu Quý hơi nhàm chán nhìn đông nhìn tây, đùa nghịch vật áo, nhìn chằm chằm màu sắc đỏ chói loá mắt kia, cô nhớ tới năm mười tám tuổi chủ tịch Mao.

Trên tay đột nhiên ảm áp, Tiêu Quý lấy lại tinh thần, cô hơi quay đầu, nhìn thấy Mễ Tu vẫn còn cười nói với anh chàng kia, nhưng bàn tay ở bên hông anh đang nắm chặt tay cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay cô. Tiêu Quý cười nhẹ, đôi mắt to cong lên, hai má lúm đồng tiền nở rộ, tình yêu và sự nương tựa vô hạn. Người yêu của bạn thật lòng quan tâm đến bạn, có lẽ bất cứ lúc nào cũng không thể khiến bạn cảm nhận được sự quan tâm của anh ấy từng giờ từng phút, nhưng anh ấy nhất định sẽ không để bạn cảm thấy anh ấy bỏ mặc bạn, cho dù chỉ là một chút.

Dường như nhận ra Tiêu Quý đang nhìn anh, Mễ Tu xoay đầu qua, cười dịu dàng, anh kề sát bên tai Tiêu Quý nói: “Có phải buồn chán lắm không, đợi lát nữa chúng ta rời khỏi.”

Tiêu Quý lắc đầu, đôi mắt to hơi uốn cong, cùng Mễ Tu mười ngón đan vào nhau thật chặt. Chỉ cần ở bên anh, cho dù làm gì cô cũng không cảm thấy buồn chán.

“Này, vợ chồng son hai người thì thăm gì đấy? Để chúng tôi nghe với!” Anh chàng cùng ký túc xá thấy Mễ Tu và Tiêu Quý kề tai nói nhỏ, anh ta cố ý lớn tiếng trêu ghẹo nói.

Tiếng nói này thu hút sự chú ý của rất nhiều người, không ca hát nữa, không chơi oản tù tì, tất cả đều nhìn qua, rồi bắt đầu đùa bỡn.

“Ôi, đã nhiều năm như vậy vẫn còn gấn bó keo sơn à!”

“Mễ Tu, cậu quá đáng nha, đây không phải là kích thích bọn đàn ông độc thân chúng tôi sao?”

“Haiz! Sớm biết vậy lúc trước tôi cũng yêu sớm, nói không chừng bây giờ con tôi có thể chơi điện tử rồi!”

“Cuốn xéo, ông đây ăn giấm chua sẽ đánh người!”

“Cái gì mà chơi điện tử ăn giấm chua, dang hiển tẩm thân trai tân của cậu ra ngoài trước đi!”

Tiêu Quý thiếu chút nữa là sặc nước, thì ra nam sinh bọn họ nói chuyện mãnh liệt như vậy, nhưng mà so với Hầu Tử nhà cô vẫn còn non nớt một chút.

Lúc này lại có một anh chàng khác cảm khái: “Đừng thấy Mễ Tu giỏi về mọi mặt, hồi đó cậu ấy là người đầu tiên trong lớp chúng ta yêu sớm, chủ nhiệm lớp đã từng chỉ đích danh phê bình đó.”

Tiêu Quý sững sốt, chủ nhiệm lớp đã từng phê bình anh? Mễ Tu chưa bao giờ nói với cô nha! Khi ấy bọn họ còn nhỏ, Tiêu Quý cũng biết cô luôn đến trường tìm anh cũng ảnh hưởng không tốt lắm, vì thế cô thường xuyên nói bóng nói gió, hỏi Mễ Tu thầy cô có nói gì hay không, nếu thầy cô phê bình anh, vậy lần sau cô ở bên ngoài trường học đợi anh mà không đi vào, nhưng Mễ Tu nói bởi vì thành tích của anh tốt, cho dù thầy cô biết cũng sẽ không làm khó anh. Thế nhưng, không ngờ vì vậy anh bị chủ nhiệm lớp phê bình trước mặt mọi người, sớm biết vậy trước kia cô đã âm thầm một chút.

Dường như biết được Tiêu Quý suy nghĩ gì, Mễ Tu bóp nhẹ lòng bàn tay cô, nghiêng mặt nhìn cô nói: “Đừng nghĩ lung tung, chuyện đã qua lâu như vậy.”

Tiêu Quý bĩu môi, chậm chậm lung lay cánh tay anh, êm ái nói: “Vậy sau này có chuyện gì anh đều phải nói cho em biết, không được gạt em.”

“Được, đều nói cho em biết.” Mễ Tu dịu dàng nói, tì lên trán Tiêu Quý, mùi rượu nhàn nhạt quanh quần giữa hơi thở của hai người.

“Anh xem người ta, đối xử với bạn gái dịu dàng biết bao, nhìn lại anh đi, chỉ lo nhậu nhẹt coi em như không khí!” Một cô bạn gái đi cùng nhìn thấy cảnh tượng kia liền nhéo lỗ tai bạn trai mình, bất mãn oán giận.

“Anh có thể so với người ta sao? Hai người bọn họ tốt đẹp đã nhiều năm rồi!” Anh chàng kia bụm lỗ tai bị nhéo, uất ức nói.

Tiêu Quý khê cười ra tiếng, thưởng thức niềm vui được xem anh chàng nào đó bị bạn gái dạy dỗ.

Lúc này một anh chàng đeo kính gầy gò đi tới, vỗ vai Mễ Tu.

“Mễ Tu, có khoẻ không?” Nói xong, anh ta đưa cho anh một ly rượu.

Mễ Tu thấy rõ người tới, anh đứng dậy nhận ly rượu, cũng vỗ vai đối phương, trả lời thân thiện: “Ừ, cũng ổn, cậu thì sao? Nghe nói học ở đại học G.”

Anh chàng kia cười ngại ngùng, lấy lòng nói: “Đúng vậy, cậu thế nào? Học ở đại học B áp lực nhất định rất lớn phải không?” Nói xong, anh ta cụng ly với Mễ Tu.

“Cũng được.” Mễ Tu nói, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Tiêu Quý chớp mắt, nhìn kỹ anh chàng đeo mắt kính kia, anh ta ngồi cùng bàn với Mễ Tu hồi năm lớp 11, nhưng thời gian cũng không dài, hơn nữa hai người chẳng thân thiết lắm, thế tại sao Mễ Tu nhà cô nói chuyện đặc biệt khách sáo với anh chàng kia, vả lại anh còn uống sạch ly rượu, lúc cùng người khác uống rượu anh đều chỉ nhấp một ngụm nhỏ tượng trưng thôi.

Hàn huyền qua loa vài câu, anh chàng kia liền rời đi, trước khi đi còn chào Tiêu Quý.

Buổi họp mặt kéo dài đến khoảng mười giờ tối, lâu ngày gặp lại, mọi người đều uống nhiều, ra khỏi KTV, có người đề nghị muốn đến quán bar tiếp tục. Bởi vì rất nhiều nam sinh dẫn bạn gái tới, đêm khuya mùa đông giá rét, gió lạnh thổi qua, đã có vài cô gái la hét đòi về nhà. Ý kiến không thống nhất, đương nhiên cũng không đến quán bar, có vài người vẫn chưa thấy đã, hẹn lần sau tụ họp.

Tiêu Quý thấy hai má Mễ Tu đỏ bừng, cô diu anh mau chóng đón xe, tạm biệt với những người kia rồi ngồi xe về nhà. Mễ Tu xưa nay không thích uống rượu, tẩu lượng cũng thấp, hai ly rượu trắng, hai chai bia đã là giới hạn rồi. Tối nay không biết có phải là vì lâu ngày gặp lại bạn học không mà anh rất vui vẻ, uống mấy chén, bia rồi rượu nho thay phiên nhau, nhất là sau khi gặp anh chàng đeo mắt kính kia, anh không từ chối ai cả, hiện tại đi đường đã có chút lão đảo.

Tối nhà, Tiêu Quý diu Mễ Tu, cố gắng làm nhẹ động tác, cởi giày cho anh rồi diu anh lên lầu.

Nghiêng ngã lão đảo đi vào phòng Mễ Tu, Tiêu Quý đá cửa, miệng than thở: “Trông anh gầy như vậy, sao lại nặng như lợn chết thế!”

Còn chưa phân nản xong, Tiêu Quý đã bị lợn chết đè dưới thân.

Miệng đầy mùi rượu bia, hơi thở của Mễ Tu nóng đến dọa người, đầu ngón tay anh vẽ vờ trên mặt Tiêu Quý, thật giống như cây kim vừa hơ lửa, hơi đau lại còn có loại kích thích khó tả.

Hai tay Tiêu Quý chống trên ngực anh, cô đỏ mặt, sợ hãi nói: “A Tu, anh thật sự nặng quá...” Người uống say sao lại nặng như vậy hả!

Trả lời cô là đầu lưỡi Mễ Tu dạo chơi trên cái cổ trắng mịn của cô, Tiêu Quý nheo mắt, loại cảm giác kim châm này còn mãnh liệt hơn.

Đột nhiên Tiêu Quý nhớ đến một việc. Hai tay cô giữ chặt cổ Mễ Tu, trừng to mắt hỏi: “Vì sao em có cảm giác hôm nay anh là lạ?” Bình thường anh không uống rượu bia nhiều như hôm nay, hơn nữa phần lớn đều do anh chủ động.

“Đâu có.” Mễ Tu gỡ tay Tiêu Quý ra, in xuống một nụ hôn trên trán cô.

“Còn nữa, anh và anh chàng đeo mắt kính kia rất thân thiết hả? Sao em cảm thấy anh đối với anh ta rất không bình thường?” Mỗi ngày ở ký túc xá Hậu Tử đều nhắc mãi, đầu năm nay, không chỉ đề phòng phụ nữ, mà phải càng đề phòng đàn ông hơn.

“Anh chàng nào?” Nụ hôn như giọt mưa của Mễ Tu dừng trên hai gò má của Tiêu Quý, mơ hồ không rõ hỏi.

“Chính là anh chàng đeo mắt kính, trắng trắng, gầy còm.” Hơi thở của Tiêu Quý dần dần bất ổn.

“Đâu có không giống nhau.” Mễ Tu giữ chặt hai tay Tiêu Quý, nhẹ nhàng đặt lên đầu giường.

“Sao không có, anh rõ ràng đối với anh ta không giống những người kia, anh không phải...” Lời nói còn lại toàn bộ đều bị nuốt trong bụng Mễ Tu.

Không biết có phải là do cồn phát tác không, đêm nay Mễ Tu đặc biệt giày vò cô, những tư thế trước kia chưa từng dùng qua đêm nay đều đồng loạt phát huy. Lúc đầu Tiêu Quý phối hợp, sau đó chống cự, đến cuối cùng thở gấp liên tục, cô tùy ý Mễ Tu muốn làm gì thì làm, coi cô như hình nộm mà bày đặt thế này thế kia. Theo tiếng thét này đến tiếng thét khác, từng đợt run rẩy, Tiêu Quý nặng nề ngã thiếp đi, trong cái miệng nhỏ nhắn còn thắm thì một câu “Đừng...”

Thực ra, “đừng” thường thường đối với đàn ông động tình hoặc là động dục mà nói chính là liều thuốc thúc đẩy, hơn nữa với sự trợ giúp của cồn, xâm nhập và tiến công căn bản là nước đổ đi khó hốt lại.

Hô hấp của Mễ Tu dần ổn định lại, anh xoa xoa thân thể yếu đuối mềm mại trong ngực từng cái một, trên trán mồ hôi đầm đìa, lồng ngực nhấp nhô. Nghĩ đến thắc mắc vừa rồi của Tiêu Quý, anh nhẹ nhàng nở nụ cười. Anh đối với anh chàng kia thật không bình thường, thái độ thân thiết hơn nhiều, hơn nữa cùng anh ta uống ly rượu kia cũng là thật lòng. Năm đó nếu anh ta không vô tình hỏi một câu, Mễ Tu cũng sẽ không ma xui quỷ khiến trốn học đi tìm Tiêu Quý, lại càng không nhận ra tình cảm thật sự trong lòng anh đối với Tiêu Quý.

27. Chương 27: Chúc Mừng Năm Mới

Đây là một cái tết náo nhiệt nhất mà Tiêu Quý đã trải qua kể từ năm mười ba tuổi.

Khi chỉ còn vài ngày là đến năm mới, Mai Phương và bố Mễ Tu đều được nghỉ, mỗi ngày ra ra vào vào, vui vẻ trang trí trong nhà, dán câu đối xuân, treo chữ phúc, trong phòng khách còn treo một chiếc đèn lồng thật lớn, nghe nói là đơn vị của bố Mễ Tu phát cho. Tiêu Quý mãi miết nhìn chiếc đèn lồng to lớn không nói nên lời, cô suy nghĩ, may mà bố Mễ Tu là phó cục trưởng, nếu ông là cục trưởng, có lẽ nào thể tích của chiếc đèn lồng sẽ chiếm cứ cả phòng không, đồ sộ biết bao.

Buổi chiều giao thừa, Mễ Tu và bố mình đội mũ xếp bằng giấy báo bắt đầu quét dọn nhà cửa, quét sạch sẽ một số góc khuất, Tiêu Quý và Mai Phương thì cùng nhau gói bánh sủi cảo. Dựa theo phong tục ở chỗ họ, đêm ba mươi nhất định phải ăn sủi cảo, mà còn phải chừa lại một ít, ngụ ý là hàng năm có dư. Tiêu Quý không biết trộn nhân thịt, cũng không biết lăn bột, chẳng qua gói bánh cũng không tệ, dùng lời nói của Mai Phương chính là có góc có cạnh. Tiêu Quý cho rằng những lời này hình như không phải đang khen cô, tuy rằng cô cũng biết được, sủi cảo do cô làm ra quả thật góc cạnh rõ ràng.

Gói xong sủi cảo thì đã gần tám giờ tối, bữa tiệc tết mỗi năm một lần cũng chính thức bắt đầu. Ở trong phòng khách đặt một cái bàn, âm thanh tivi mở thật lớn, bởi vì là đêm ba mươi, hôm nay được phép đốt pháo, từ chiều tiểu khu của bọn họ đã bắt đầu, tiếng pháo chưa từng chấm dứt, hiện tại nhìn qua ban công, vẫn có thể phảng phất thấy được từng đợt pháo hoa xinh đẹp.

Bưng lên mấy đĩa nước chấm cho sủi cảo, chuẩn bị xong tối, tương ớt và nước tương, rồi khui một chai rượu nho, sủi cảo cũng hấp gần xong. Nhân thịt, hành tây. Trong nhân thịt còn có tôm bóc vỏ, cải trắng, bởi vì năm nay có Tiêu Quý, Mai Phương gói riêng vài bánh sủi cảo có nhân đặc biệt, có thịt có rau, màu sắc tươi ngon.

Trên tivi đang chiếu một vở hài kịch, là một dàn diễn viên mới nổi rất được yêu thích phối hợp với những diễn viên gạo cội, chương trình rất hấp dẫn vui tai vui mắt, khiến có mỗi người cười đến run rẩy, chọc cười Tiêu Quý đến mức không thể ăn sủi cảo.

Đang cười, Tiêu Quý chợt ngừng lại, ngẩn người từ trong miệng lấy ra một vật màu trắng.

Là đồng tiền xu đã bỏ vào khi gói sủi cảo, không ngờ lại bị cô ăn được.

“A! Tiểu Quý ăn được cái bánh có tiền xu! Năm nay nhất định gặp chuyện tốt!” Mai Phương thấy trên tay Tiêu Quý cầm đồng tiền xu trong nhân thịt, bà vui vẻ nói.

Tiêu Quý ngẩng đầu nhìn về phía Mai Phương mà mỉm cười ngọt ngào, cô cẩn thận đặt đồng tiền kia qua một bên. Cô tin, cuộc sống sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

Mễ Tu cup mắt cười nhẹ, ở dưới bàn anh bóp nhẹ lòng bàn tay Tiêu Quý, trong lòng ấm áp. Thảo nào vừa rồi mẹ anh không muốn đặt đĩa sủi cảo kia trước mặt Tiêu Quý, mà lại lựa chọn hồi lâu mới bảo anh bưng lên, thì ra là thế.

Vừa xem Đêm Mùa Xuân* vừa ăn sủi cảo, thấm thoát đến mười hai giờ đêm, kết thúc đếm ngược, bữa cơm tất niên này mới tính là ăn xong rồi. Nói thật, bọn họ cũng không ăn nhiều lắm, chỉ vừa nói chuyện vừa ăn sủi cảo, ăn chừng một hai cái là bụng đã, rồi đánh giá chương trình trên tivi, sau đó ôm bụng cười to chốc lát, thỉnh thoảng còn bắt chước nhân vật trên tivi, không khí vô cùng tốt mà trước nay chưa từng có.

một chương trình của đài CCTV, phát sóng vào đêm giao thừa.

Giúp đỡ thu dọn phòng khách xong, Tiêu Quý trở về phòng ngủ, vậy mà ngã xuống liền ngủ thiếp đi, hơn nữa một đêm không mất ngủ.

Ngày hôm sau, Tiêu Quý mặc chiếc áo khoác ngoài màu đỏ thắm mà Mễ Tu mua cho cô, theo Mai Phương cùng đi chúc tết. Mỗi lần đến một nhà, Mai Phương sẽ thân thiết nắm tay Tiêu Quý, giới thiệu với người ta rằng: “Đây là con dâu tương lai của nhà tôi, thế nào? Xinh đẹp phải không!”

Mỗi lần sau lúc ấy, Tiêu Quý sẽ phối hợp mỉm cười ngọt ngào, lộ ra hai má lúm đồng tiền, lễ phép gọi chú dì. Sau đó sẽ nhận được lời khen ngợi, đây là con dâu nhà chị à, thật sự rất xinh đẹp, đáng yêu quá, còn hiểu chuyện nữa, chị rất có phúc nha. Tiêu Quý được khen đến ngưỡng ngưỡng, Mai Phương cũng đưa ra dáng vẻ là lẽ dĩ nhiên, sau đó bà tiếp lời, đúng vậy, Tiểu Quý của chúng tôi đáng yêu lại xinh đẹp, đáng người đẹp biết lễ nghĩa, sau này đưa con sinh ra nhất định là cực phẩm đấy!

Đi theo Mai Phương đến tất cả gia đình thân thích, Tiêu Quý gần như tàn tạ, chờ về đến nhà, ngay cả quần áo cô cũng không kịp thay mà đặt mông ngồi trên sofa, giữa đầu dựa vào, hận không thể nằm dài ở đây. Mai Phương vào phòng thay quần áo, còn bố Mễ Tu thì đến phòng sách, Mễ Tu cởi áo khoác, trông thấy Tiêu Quý xụi lơ trên sofa. Anh khẽ cười, đi qua ngồi bên cạnh Tiêu Quý, rồi ôm vai cô để cô nằm trên đùi anh. Tiêu Quý phối hợp nhích người, tìm một vị trí thoải mái nhất, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Hôm nay thật sự mệt chết đi được.” Từ sau khi bố qua đời, hàng năm vào tết âm lịch đều chỉ có cô, sau đó bà

nội dọn đến ở với cô, cũng sẽ có người đến chúc tết, nhưng cô chưa từng mệt mỏi như vậy, hôm nay loanh quanh khắp cả thị trấn, thân thích nhà Mễ Tu thật sự rất nhiều nha.

“Ừm, em nghỉ ngơi một lúc cho khoẻ.” Mễ Tu xoa nhẹ trán cô, dịu dàng nói.

Tiêu Quý khẽ ừ một tiếng, cô nắm tay Mễ Tu đặt lên bụng mình, hô hấp kéo dài, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, dường như đã có chút buồn ngủ.

Mễ Tu cup mắt nhìn cô, ánh mắt chuyên chú, tia sáng trong mắt đầy dịu dàng, hôm nay bọn họ rất giống như đi ra mắt bạn bè thân thích vào ngày đầu tiên sau tân hôn, dưới sự giới thiệu của bố mẹ, nhận lời chúc phúc của người khác. Nhìn thấy Tiêu Quý vừa hạnh phúc vừa thẹn thùng cúi đầu cười ngọt ngào, đi theo phía sau mẹ chào hỏi trưởng bối, kêu một tiếng chú dì, nhận được lời khen ngợi của các trưởng bối, trong lòng anh còn vui mừng hơn cả bản thân mình nhận được lời khen.

Một tiếng pháo đình tai nhức óc chợt vang lên, Mễ Tu còn chưa kịp che lỗ tai Tiêu Quý thì cô đã mở choàng mắt, trong mắt có một tia hoang mang.

Mễ Tu đến gần tai cô, dịu dàng nói: “Không có việc gì, bên ngoài đốt pháo thôi.”

“Ừm.” Tiêu Quý trả lời một tiếng, chớp mắt, đã hoàn toàn không còn buồn ngủ, nhìn thấy Mễ Tu gần ngay trước mắt, cô nói: “Em muốn xem pháo hoa.”

“Không ngủ sao?” Mễ Tu hỏi.

“Không ngủ.” Tiêu Quý ngồi dậy, dựa trước ngực Mễ Tu, ngắm nghía ngón tay anh.

“Ừm.” Mễ Tu kề sát tai cô, hít sâu một hơi, nói: “Đến ban công xem pháo hoa nhé.”

“Được.” Tiêu Quý nhẹ giọng đáp.

Mễ Tu ôm eo cô, cùng nhau đứng lên, tư thế không đổi, bọn họ giống như hai đứa bé sinh đôi, dính sát vào nhau, bắt chước nhau, chậm chậm thong thả đi đến ban công.

Mễ Tu nắm hai tay Tiêu Quý, nhào người trên lan can, lồng ngực dính sát sau lưng cô, chặt chẽ đến mức không chút khe hở. Đêm khuya giá lạnh, trên bầu trời tràn ngập pháo hoa rực rỡ, đủ loại màu sắc, tiếng pháo bùng nổ tiến vào màng tai, nhưng lại không cảm thấy chói tai chút nào.

Trong phòng khách không biết có ai tới, Mai Phương tiếp đón bọn họ, có thể lảng máng nghe được một ít đối thoại giữa bọn họ.

“Nghe nói, hôm nay chị dẫn theo một cô gái xinh đẹp đi chúc tết? Ai thế?”

“Ai chứ! Đó chính là vợ tương lai của Mễ Tu nhà tôi, con dâu của tôi đấy!”

Tiêu Quý hơi nghiêng mặt, đối diện với ánh mắt lóng lánh rực rỡ của Mễ Tu, tầm mắt giao nhau, biểu lộ tình cảm chân thật mặn nồng còn hơn cả hàng ngàn lời nói.

Đôi môi nhẹ nhàng dán sát vào nhau, sau đó tách ra, có thể nghe thấy hô hấp rõ ràng, trên bầu trời nổ rộ pháo hoa muôn màu muôn vẻ.

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

28. Chương 28: Không Thể Buông Xuống

Vào mừng năm tết, Tiêu Quý nhận được điện thoại của bà nội, nói rằng bà và chú về quê thăm thân thích đã trở về, Tiêu Quý lòng đầy vui mừng nói, ngày mai cô cùng Mễ Tu đi qua thăm bà.

Sau khi trở về từ kỳ nghỉ đông, Tiêu Quý vốn muốn đến nhà chú thăm bà nội, nhưng bà nội và chú đã về quê, nói rằng đã lâu rồi không về đó, muốn về quê ăn tết, chờ sang năm sẽ trở lại, bắt đắ dĩ, Tiêu Quý đến giờ vẫn chưa thể gặp bà nội. Tuy rằng cách vài ngày đều gọi điện thoại, nhưng lâu ngày không gặp, Tiêu Quý vẫn rất nhớ bà nội.

Ngày hôm sau, chưa đến chín giờ, Tiêu Quý đã cùng Mễ Tu xuất phát, cô mang theo quà tặng mà Mai Phương đã đặc biệt chuẩn bị ngày hôm qua, đi đến nhà chú. Tuy rằng Tiêu Quý từ chối nhiều lần, nói rằng thăm bà nội nên để chính cô mua đồ biếu, nhưng thái độ của Mai Phương rất kiên quyết, nói Tiêu Quý phải cầm theo quà tặng bà đã chuẩn bị, nói rằng đây là di tặng cho bà nội thông gia, không phải tặng cho con, con không có quyền không nhận. Tiêu Quý hết cách, đành phải gật đầu nói cảm ơn, cầm lấy những hộp đồ bỏ đắ tiền được đóng gói tinh xảo cùng Mễ Tu đến nhà chú.

Chú của Tiêu Quý làm kế toán trong trường, còn thím trước kia là cô giáo trong trường, hai người thông qua giới thiệu của giáo viên khác mà kết hôn sinh con, sau khi thím sinh ra hai đứa con trai song sinh thì sức khoẻ yếu ớt, vì thế ở nhà làm bà nội trợ, mãi cho đến hiện tại. Áp lực của cuộc sống, sức khoẻ của thím, còn có việc học của hai người con trai, tất cả gánh nặng đều đặt trên người chú, chú vốn là người tính toán chi li, về sau càng so đo từng tí, ngay cả tiền hưu hàng tháng hơn một ngàn đồng của bà nội cũng tính toán.

Mấy năm bố Tiêu Quý làm ăn suôn sẻ, cuộc sống không tệ, mỗi tháng đều đúng hẹn gửi tiền sinh hoạt cho bà nội, tuy rằng phần lớn đều nằm trong tay chú, nhưng từ trước đến giờ cũng không so đo với ông ta, có thể giúp được thì giúp. Khi ấy, chú thật tình yêu thương Tiêu Quý, dù sao ông ta cũng có hai đứa con trai, hơn nữa Tiêu Quý hiểu chuyện đáng yêu, hễ khi đến nhà cô, ông ta đều sẽ mua đồ ăn vặt và búp bê cho cô. Thế nhưng, từ sau khi việc làm ăn của bố Tiêu Quý thất bại, dọn đến căn nhà cũ kỹ kia, thái độ của chú đột nhiên thay đổi, gặp Tiêu Quý cũng không còn thân thiết như trước, thím thì đưa ra vẻ mặt quái lạ mà đánh giá cô. Lúc bố vừa mới qua đời, bà nội đề nghị đưa cô về nhà chú, cũng tiện để chăm sóc cô, nhưng ông ta một mực từ chối, nói căn nhà nhỏ quá, không có dư phòng, hơn nữa Tiêu Quý cũng lớn rồi, tuổi tác khá mẫn cảm, không thích hợp ở cùng với người khác. Không còn cách nào, bà nội đành phải dọn sang sống cùng Tiêu Quý, vì vậy có một đạo chú và bà nội cãi nhau, thậm chí trong thời gian dài không tới thăm bà nội.

Tuy rằng Tiêu Quý tuổi còn nhỏ, nhưng hiểu được nhân tình thế sự, cô không trách chú không đối xử tốt với mình như trước kia, bởi vì cô biết áp lực của chú lớn biết bao, biết rằng có nhiều chuyện ông ta lực bất tòng tâm, nhưng mà, ông ta đối xử với bà nội như vậy cô không thể tha thứ. Vì thế, có một đoạn thời gian, Tiêu Quý không tới nhà ông ta.

Hiện giờ tới cửa nhà chú, Tiêu Quý có phần khó chịu, cô đứng ngoài cửa, chậm chạp không gõ cửa.

Mễ Tu biết khúc mắt của Tiêu Quý, cũng biết mâu thuẫn mấy năm nay giữa cô và chú, anh vươn tay xoa nhẹ tóc cô, nhẹ giọng nói: “Hôm nay là tới thăm bà nội, em đừng nghĩ nhiều quá.”

“Ừm.” Tiêu Quý đáp, gơ tay gõ cửa.

Rất nhanh cửa được mở ra, một người đàn ông trung niên nở nụ cười hơi mất tự nhiên, âm thanh già cỗi mà ấm ồm: “Tiểu Quý và Mễ Tu đến rồi, mau vào đi!”

“Cháu chào chú.” Mễ Tu bắt tay người đàn ông, rồi ôm Tiêu Quý đi vào nhà.

Trong phòng khách nhỏ hẹp, một người phụ nữ cơ thể đầy đặn bụng hoa quả từ phòng bếp đi ra, thấy Tiêu Quý và Mễ Tu, bà ta nhiệt tình hô lên: “Đang ngóng hai cháu tới đây, hôm qua mẹ nói hai đứa muốn tới, thím rất vui hôm qua đi siêu thị mua hoa quả. Phải nói chứ hoa quả bây giờ đắ quá, thím và chú cháu tiếc không ăn miếng nào.”

“Thím à, không cần phiền toái đâu ạ.” Mễ Tu đặt xuống đồ đắ trong tay, lễ phép nói.

Tiêu Quý rõ ràng thấy được mắt thím nhìn chằm chằm mấy hộp đồ bỏ đắ gói tinh xảo kia, trong mắt lộ ra tia sáng.

“Bà nội đâu ạ?” Tiêu Quý thật sự không muốn nói chuyện với thím, cô rất chán ghét điệu bộ đối trá lại làm ra vẻ của bà ta.

“Ồ trong phòng đây, ngày hôm qua từ quê trở về, còn chưa lấy lại tinh thần, lại đây, thím dẫn cháu đi.” Nói xong, bà ta muốn đi qua kéo Tiêu Quý.

Tiêu Quý nhẹ nhàng nghiêng người, tránh đụng vào bà ta, cô nói: “Không cần, cháu tự đi.” Rồi cô quay đầu nói với Mẹ Tu: “Em đi xem bà nội, anh muốn vào không?”

“Em vào trước đi, anh và chú nói chuyện một lát, sau đó vào ngay.” Lâu ngày không gặp, Tiêu Quý đương nhiên có nhiều lời muốn nói với bà nội, anh có mặt khó tránh khỏi có chỗ không tiện.

“Ừm.” Tiêu Quý đáp, nhìn về phía chú đang nhìn cô, nói: “Em đi vào trước.”

“Em đi đi, cùng trò chuyện với bà vui vẻ nhé.” Mẹ Tu dịu dàng nói.

Tiêu Quý đẩy cửa phòng, chậm chậm đi vào, thấy bà nội đang ngồi trên giường, đeo kính lão, trong tay cầm một quyển sách, đọc rất chăm chú.

“Bà nội.” Tiêu Quý kêu lên, viền mắt hơi ửng đỏ.

Bà nội chần chờ một chút, ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Quý đứng ở cửa, bà nâng lên bàn tay đầy nếp nhăn, vẫy tay với Tiêu Quý, âm thanh hơi run rẩy: “Đứa bé ngoan, mau vào đây, để bà nội nhìn kỹ nào.”

Tiêu Quý nhanh bước đi, nhào tới bà nội ở trên giường, đã có chút nghẹn ngào: “Bà nội, con rất nhớ bà...”

“Bé ngoan, bà nội cũng nhớ con, mau đứng lên cho bà nội nhìn, có gầy không?”

“Không có, con béo lên nhiều lắm.” Tiêu Quý ôm bà nội, làm nũng nói: “Con rất nhớ bà nội.”

“Đứa bé ngoan.” Bà nội vuốt tóc Tiêu Quý, tràn đầy từ ái nói.

Tiêu Quý ôm bà nội kể rất nhiều chuyện, nói rằng cô quen rất nhiều bạn học ở trường, học được rất nhiều kiến thức, thầy cô bạn học đối xử tốt với cô, Mẹ Tu cũng đối với cô tốt lắm. Cô còn nói, mấy ngày nay ở nhà Mẹ Tu, dì Mai đối xử với cô như con gái ruột, bố Mẹ Tu thân thiết hoà nhã cỡ nào, ngay cả ông cụ gác cửa tiểu khu cũng rất tốt với cô.

“Đương nhiên rồi, Tiểu Quý của chúng ta đáng yêu hiểu chuyện như vậy, khiến ai cũng yêu mến cả.” Bà nội gõ nhẹ trán Tiêu Quý, tự hào nói.

“Đúng ạ.” Tiêu Quý đồng ý nói.

“Tiểu Quý à.” Bà nội gọi một tiếng, chậm rãi nhẹ giọng: “Vừa rồi con đã gặp chú thím chưa?”

“Dạ, gặp rồi.” Tiêu Quý rầu rĩ nói.

“Aiz, bà biết chú thím con có đôi khi quá đáng một chút, nhưng con cũng biết tình trạng của bọn họ, sức khoẻ của thím con không tốt, trong nhà còn phải nuôi dưỡng hai đứa con trai, chú con cũng không dễ dàng gì, con đó, khoan dung nhiều một chút, đừng tính toán với bọn họ, thỉnh thoảng có thời gian thì đến đây nhiều chút, coi như là tới thăm bà nội.” Trên khuôn mặt già nua của bà nội thoáng hiện vẻ đành chịu. Bà có thể làm gì bây giờ chứ, con trai lớn đã mất, hiện tại bà chỉ có thể dựa vào con trai út, tuy rằng nó so đo lại keo kiệt, nhưng dù sao cũng là con bà, hiện tại Tiêu Quý lẻ loi hiu quạnh cũng chỉ còn người chú như vậy, tuy rằng Mẹ Tu đối tốt với cô, nhưng ngộ nhỡ sau này có mâu thuẫn gì, bà không thể để Tiểu Quý ngay cả một người bên nhà mẹ để cũng không còn, cho nên bà chỉ có thể bảo cô luôn cúi, bảo cô nhẫn nại.

Tiêu Quý cúi đầu, không nói gì, lời bà nói cô hiểu được, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến hành động của chú vài năm nay, còn có lời nói của chú với cô trước khi cô đến đại học B, cô liền không thể kiên nhẫn nổi với gia đình bọn họ. Khi đó ý tứ của chú không phải là muốn đón bà nội đi, từ nay về sau chuyện của cô tự mình cô giải quyết, đừng tìm đến bọn họ, đừng liên lụy bà nội nữa hay sao. Cho dù cô đã mất lòng tin với chú từ lâu, nhưng nghe ông ta nói vậy, trong lòng cô vẫn không vui.

Tiêu Quý nắm tay bà nội, dần xuống uất ức trong lòng, nhỏ giọng nói: “Bà nội, con sẽ thường xuyên đến thăm bà.” Cái khác cô không thể cam đoan, nhưng hiện tại bà nội ở đây, cô không thể nào như trước không đặt chân đến chỗ này, vì bà nội cô sẽ thử ở chung hoà thuận với gia đình chú.

“Bé ngoan.” Bà nội vui mừng vỗ lưng Tiêu Quý, còn nói: “Mẹ con có đến tìm con không?”

Tiêu Quý sững sốt, âm thanh đột nhiên hạ xuống: “Không ạ.”

Nghe được âm thanh của Tiêu Quý, bà nội biết rằng cô vẫn không thể buông xuống chuyện năm đó, bà kiên nhẫn khuyên bảo: “Tiểu Quý, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, con cần gì mãi oán trách mẹ con chứ, hơn nữa cái chết của bố con cũng phải lỗi của nó... Là do bố con, không chịu cố gắng, nghĩ không thoáng...” Nhớ đến đứa con mất sớm của mình, bà không khỏi rơi lệ.

“Bà nội...” Tiêu Quý dựa trên vai bà nội, nước mắt thấm ướt quần áo của bà. Cô biết cái chết của bố không phải do mẹ gây ra, nhưng cô vẫn không thể tha thứ được việc sau khi bố gặp chuyện không may bà lại nhẫn tâm cắt đứt cú điện thoại của cô, ngay cả gặp mặt bố lần cuối cũng chẳng đi. Cô càng không thể tha thứ, khi bà xuất hiện lại đi cùng một người đàn ông! Hải cốt của bố còn chưa lạnh, bà lại cùng người đàn ông khác trở về, cô không có người mẹ như vậy!

“Tiểu Quý, hàng năm mẹ con đều đến đây thăm bà, hỏi bà về tình hình gần đây của con, còn thường xuyên tới trường lên nhìn con, nhưng nó không dám cho con biết, nó sợ con nhìn thấy nó cũng sẽ như năm đó, kích động đuổi nó đi. Nhiều năm như vậy...nó cũng không thoải mái gì.”

Tiêu Quý trầm mặc không nói, cô biết mẹ vẫn luôn muốn bù đắp, nhiều năm như vậy, mỗi tháng cô đều nhận được tiền trong thẻ, thế nhưng bản thân chưa bao giờ dùng qua. Lúc đầu, bà còn sang đây thăm cô, tuy rằng lần nào cô cũng lạnh nhạt đuổi đi, nhưng bà vẫn cứ tiếp tục sang đây, nhưng mấy năm nay, bà chưa từng xuất hiện, Tiêu Quý còn tưởng rằng bà đã quên mất còn có một người là cô trên thế giới này từ lâu, tựa như năm đó quên mất bố đang hấp hối.

Trông thấy phản ứng của Tiêu Quý, bà lão cao tuổi thở dài, thôi, con cháu có phúc của con cháu, bà già rồi, không lo được nhiều như vậy, chỉ cần Tiểu Quý nhà bà hạnh phúc là tốt rồi.

Không bao lâu, Mễ Tu đi vào, cùng Tiêu Quý trò chuyện với bà nội một lúc, tới trưa, chú và dì nhiệt tình mời bọn họ ở lại ăn cơm, Mễ Tu từ chối trước một bước, anh biết có thể mỉm cười chào hỏi với bọn họ đã là giới hạn của Tiêu Quý, anh không muốn làm cô khó xử.

Tạm biệt bà nội, hứa với bà sau này sẽ thường xuyên đến thăm bà, Tiêu Quý và Mễ Tu tay trong tay ra khỏi nhà chú. Bọn họ đi dạo dưới bóng cây trên con đường nhỏ, Tiêu Quý đột nhiên thoải mái hơn, ở trong nhà chú cô có một cảm giác áp lực khó hiểu.

Đang lúc muốn nói với Mễ Tu cô thấy được ánh mắt như hổ đói của thím khi trông thấy những hộp đồ bỏ, di động của cô đột nhiên vang lên.

Tiêu Quý lấy di động ra, thấy cái tên hiện trên đó, cô cười ngọt ngào tiếp máy: “Alo!”

“Tiểu Kê...”

29. Chương 29: Bỏ Nhà Trốn Đi

“Tiểu Kê...”

Xung hô xa cách đã lâu nay truyền đến lỗ tai, Tiêu Quý ngây người, dời di động ra khỏi tai mình nhìn nhìn, là điện thoại của Hầu Tử, đúng vậy, âm thanh run rẩy thê lương giống như trải qua gió sương kia đầy tâm sự. Tiêu Quý tự động tách ra khỏi Mễ Tu mấy bước, hạ giọng hỏi: “Hầu Tử, sao thế?” Không phải cô muốn giấu diếm gì với Mễ Tu, thật sự là vì Hầu Tử nhà cô tranh thủ một chút ấn tượng tốt, hơn nữa cô cũng không muốn hù dọa Mễ Tu nhà mình.

“Tiểu Kê Kê...” Hầu Tử kêu rên một tiếng, không chỉ có thê lương, mà còn thô tục.

“...Tớ muốn tắt máy.” Tiêu Quý cố gắng bình tĩnh nói.

“...Cậu tới đón tớ đi, tớ đang ở nhà ga.”

“...” Tiêu Quý lại dời di động ra khỏi tai mình, nhìn xem có phải là điện thoại của Hầu Tử không, đúng vậy, thật là cậu ấy mà.

Vừa rời Hầu Tử đã nói, cô, đang ở, nhà, ga!

Tiêu Quý lấy lại tinh thần, giờ ông nói lên, muốn hỏi Hầu Tử đang phát điên gì đó, qua năm mới không ở nhà lại chạy loạn gì thế. Nhưng trong ông nói ồn ào, Tiêu Quý hô vài tiếng cũng không nghe rõ tiếng Hầu Tử, không biết làm sao cô đành tắt máy, gửi tin nhắn nói với Hầu Tử đợi cô ra đón, bảo Hầu Tử đừng chạy lung tung, đứng tại chỗ chờ cô.

Tiêu Quý ngẩng đầu nhìn về phía Mễ Tu vẫn đang ung dung, thấy anh đang nhướn mày nhìn cô, trong đồng tử đen láy giống như tràn đầy ý tứ “Bạn cùng phòng của em lại làm ra chuyện quái lạ gì thế, nói đi anh chịu đựng được”.

Tiêu Quý âm thầm thở dài, xem ra ý tưởng muốn giữ gìn hình tượng cho Hầu Tử của cô quả là sai lầm. Cô đến trước mặt Mễ Tu, nhẹ giọng nói: “Em đi đến nhà ga đây, Hầu Tử tới tìm em.”

Mễ Tu chẳng mấy may kinh ngạc, giống như kết quả ít nhiều đã nằm trong dự đoán của anh. Anh vươn tay vén sợi tóc loà xoà trên trán cô, ung dung hỏi: “Muốn anh đi cùng em không?”

“Không cần, em tự mình đi, hiện tại cậu ấy tới tìm em nhất định là có chuyện, nếu anh ở đó e rằng không tiện cho lắm.” Tiêu Quý nói.

“Vậy được rồi, anh đưa em đến nhà ga.” Mễ Tu cười nhẹ, phất tay đón một chiếc xe taxi.

Tới nhà ga, Mễ Tu dặn dò hai câu rồi ngồi xe rời khỏi. Tiêu Quý vào sân ga, nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Hầu Tử. Hiện tại đã qua thời gian cao điểm, người ở nhà ga không nhiều, tìm người cũng không khó. Chưa đến vài phút, Tiêu Quý đã thấy Hầu Tử, trong tay cô xách một cái va ly màu đen rất to, đeo túi trên hai vai, dáng vẻ ngẩn ngơ đau khổ đứng đó, ánh mắt mê mang, cực kỳ giống một con cún nhỏ lạc đường, không, là chó hoang...

Tiêu Quý đi về phía chó hoang, chìa ngón tay chọc chọc cánh tay Hầu Tử, yếu ớt nói: “Cậu đứng đây bị cứng đờ rồi sao?”

Hầu Tử cứng đờ xoay người, hai mắt sưng lên giống như trái hồ đào, ánh mắt mịt mờ lại trống rỗng, cái miệng nhỏ chu lên, uất ức lại thê lương hô lên: “Tiểu Kê Kê...”

Sao Tiêu Quý lại muốn cười nhỉ...

Cô nhẹ giọng khụ khụ, cố nén khoe miệng run rẩy, dừng lại hai má lúm đồng tiền vội vàng muốn lộ ra, ồ định giọng nói hỏi: “Sao cậu lại tới đây, xảy ra chuyện gì rồi ư?”

Hầu Tử bĩu môi, nắm cánh tay Tiêu Quý, lôi kéo làm nũng thật buồn nôn: “Đáng lẽ người ta không muốn quấy rầy cậu và bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà cậu, nhưng mà Tiểu Mã Ca nói rằng nếu tớ dám đi tìm cậu ấy, cậu ấy chắc chắn để tớ tự sinh tự diệt, cậu cũng biết, cậu ấy không có nhân tính, nói được thì làm được. Còn Mị Mị, vừa nghe tớ muốn nương tựa cậu ấy, cậu ấy sợ tới mức sắp khóc, tớ thật sự không đành lòng ức hiếp con nít.”

“...Cậu cho rằng tớ là đồ khờ sao?” Tiêu Quý tuyệt tình đẩy móng vuốt của Hầu Tử ra, cô chống nạnh, trừng hai mắt. Tiểu Mã Ca là Mông Cổ, cô muốn đi tìm cô ấy, nói đùa sao? Còn Mị Mị, nếu Hầu Tử nói muốn đi tìm cô ấy, với tính cách của Mị Mị, cho dù có muốn hay không cũng sẽ không từ chối, Hầu Tử lừa ai chứ!

Hầu Tử lặng lẽ thụt lùi ba bước, đồng tử xoay tròn, sau đó hai tay ôm mặt, hết sức hờn dỗi nói: “Wa, Tiểu Kê nhà tớ thật sự càng ngày càng đẹp làm người ta không thể chống cự, cái miệng nhỏ nhắn càng ngày càng ngọt, má lúm đồng tiền càng ngày càng sâu, đáng người càng ngày càng đẹp, quả thực là...”

“Vì sao bỏ nhà trốn đi?!”

“...Cãi một trận với ông già của tớ.”

Trong nháy mắt Hầu Tử uể oải, cúi đầu, từ thân thể đến tâm tư đều toả ra khí chất “Tớ là đứa bé bị ép buộc không có nhà để về, tớ rất đau khổ, tớ rất đáng thương” của con người trôi dạt.

Tiêu Quý tiếp tục trừng cô, khẳng định là có chuyện, nếu không thì làm sao ngàn dặm xa xôi từ thành phố B sang đây, lại vừa qua tết nữa! Cô vốn muốn giáo huấn Hầu Tử mấy câu, cãi nhau với bố liền bỏ nhà trốn đi, bố cô chắc là sốt ruột lắm, hướng hồ ở cùng người nhà là một việc hạnh phúc, cho dù bố mẹ làm gì nói gì cũng là đều tốt cho chính mình. Thế nhưng, trông thấy Hầu Tử hai mắt sưng đỏ, vẻ mặt chán chường, Tiêu Quý vẫn không thể nói ra những lời kia. Ngồi xe lửa lâu như vậy, cô nhất định mệt rồi, hay là đưa cô về nhà trước rồi nói sau.

“Được rồi, theo tớ về nhà trước đi.” Tiêu Quý nói xong, vươn tay cầm lấy va ly của Hầu Tử.

Va ly thật to, Tiêu Quý đã chuẩn bị tinh thần, thế nhưng lại nhẹ nhàng như không.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Hầu Tử, khó hiểu hỏi: “Bên trong không có đồ đạc ư?” Sao lại nhẹ thế nhỉ.

“Không có, lúc ấy tớ nhất thời xung động chạy ra, làm sao có thời gian thu dọn quần áo!” Hầu Tử lẩm bẩm nói.

“Vậy cậu xách nó theo làm gì?” Tiêu Quý hỏi.

“Để cho ông già tớ nhìn thấy quyết tâm bỏ nhà đi của tớ! Va ly to như vậy, cũng đủ dao động ông ấy rồi!” Hầu Tử tự hào nói.

“...” Tiêu Quý nghĩ rằng bố Hầu Tử kỳ thật cũng chẳng dễ dàng gì.

Tiêu Quý không đáp lại Hầu Tử, cô xách va ly trống rỗng đi ra khỏi nhà ga, Hầu Tử theo đuôi phía sau, cái đầu nhìn xung quanh, đã không còn mệt mỏi và uể oải của lúc nãy, quả nhiên năng lực khôi phục của Hầu Tử nhà cô chẳng có gì sánh bằng.

Ngồi trên xe taxi, Hầu Tử mới nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, cô quay đầu nhìn Tiêu Quý, nghiêm chỉnh hỏi: “Tớ mạo muội thế này đến nhà của bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà cậu, người nhà anh ấy có thể không vui hay không?” Dù sao Tiêu Quý ở nhà người ta ăn tết, cô thân là bạn học của Tiêu Quý, đột nhiên đến thăm có khi nào khiến bọn họ lên phê bình Tiêu Quý không.

Tiêu Quý trông thấy bộ dạng đứng đắn hiếm có của Hầu Tử, cô nhin không được nhoẻn miệng cười, nói: “Yên tâm đi, chú và dì tốt lắm, hơn nữa...” Dừng một chút, dường như có chút dăm chiêu nói: “Tớ cảm thấy mẹ chồng tương lai của tớ nhất định sẽ rất thích cậu.” Nhất định, chắc chắn, khẳng định sẽ thích cậu, cái loại yêu thích hận vì gặp nhau quá muộn.

“Đó là đương nhiên, tớ chính là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở...” Hầu Tử hoàn toàn không có cảm xúc nên có của người bỏ nhà trốn đi, bắt đầu tự khen mình.

Tới nhà Mễ Tu, Tiêu Quý dặn Hầu Tử lát nữa nhất định phải thu lại bản tính của mình, coi như là vì tương lai hạnh phúc của Tiêu Quý, nhất định phải khéo léo một chút, Hầu Tử rất nghiêm túc mà gật đầu, đứng thẳng, chấp tay sau lưng. Trong nháy mắt Tiêu Quý cảm thấy không tốt...

Nhấn chuông cửa, người mở cửa là Mễ Tu, anh nhẹ nhàng gạt đầu với Hầu Tử, ánh mắt thâm trầm, nhìn Tiêu Quý với vẻ phức tạp.

Tiêu Quý vẫn chưa chú ý tới vẻ mặt băn khoăn của Mễ Tu, cô kéo Hầu Tử đi vào, đặt xuống va ly trong tay, cô ngẩng đầu, bước chân dừng lại, cả người như là bị dính trên mặt đất, cơ thể cứng đờ.

Bà ấy...sao lại ở đây!

30. Chương 30: Quá Khứ Như Bụi Bắn

Hầu Tử rõ ràng cảm nhận được áp suất thấp đến từ bên cạnh, bởi vì Tiêu Quý đứng trước người cô, cho nên cô không thể thấy vẻ mặt của Tiêu Quý. Cô lo lắng giật nhẹ quần áo của Tiêu Quý, hạ giọng hỏi: “Tiểu Kê à, người nào là mẹ của bạn trai khôi ngô tuấn tú nhà cậu thế?”

Lúc này có hai người phụ nữ trung niên ngồi trong phòng khách, đều ăn mặc sang trọng, khuôn mặt thanh tú, khí chất không tầm thường, tuổi tác hẳn là khoảng chừng bốn mươi, hiện tại hai người bọn họ đều nhìn Tiêu Quý, vẻ mặt khác nhau, một người trong đó rõ ràng hơi khấn trương, thậm chí bất an và lo sợ. Ngồi cùng hai người phụ nữ còn có một cô gái trẻ tuổi, xem ra gần bằng tuổi Tiêu Quý và Hầu Tử, diện mạo xinh đẹp đáng yêu, lúc này cô ta cũng đang nhìn các cô, hai tay đặt trên đầu gối, khẽ mỉm cười.

Tiêu Quý dường như không nghe thấy câu hỏi của Hầu Tử, bàn tay buông xuống nắm chặt lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ở trước mặt, khi thấy được vẻ bất an và lo sợ của người phụ nữ kia, cô thản nhiên dời tầm mắt, nhìn xuống sàn nhà, đôi mắt trong suốt trước kia của Tiêu Quý giờ phút này chỉ còn trống rỗng lạnh lẽo, cô ngơ ngác đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Người phụ nữ vẫn nhìn Tiêu Quý mấp máy môi, nhưng lại không thể nói ra chữ nào. Mai Phương đứng lúc nắm tay bà ấy, an ủi vỗ về, khẽ thở dài.

Mẽ Tu đi qua nắm chặt tay Tiêu Quý, anh lập tức nhú mày. Lòng bàn tay cô cứng đờ, không thả lỏng chút nào, mặc dù anh nắm tay cô nhưng vẫn cứng ngắt như cũ.

Đây là tư thế cự tuyệt đến gần, giờ phút này Tiêu Quý muốn nhốt mình trong thế giới riêng.

Cô gái ngồi tao nhã ở một bên lúc này lên tiếng.

Cô ta thong dong đứng lên, đi đến phía trước hai bước, dáng vẻ tự nhiên, lời nói ấm áp: “Chị Tiểu Quý, dì Cẩm Trúc đến thăm chị.”

Tiêu Quý ngược mắt nhìn về phía cô gái đang nói chuyện, trái tim tê dại siết chặt một chút. Cô biết cô gái này, là đứa con của người đàn ông kia, hồi đó khi bố đang hấp hối, cô gọi điện thoại ẹ, mẹ là vì cô gái này mà không trở về, lúc ấy cô ta đang ở trong bệnh viện, mẹ vì cô gái xa lạ này mà nhẫn tâm không đến nhìn mặt chồng lần cuối cùng, hiện tại cô ta lại gọi cô là chị Tiểu Quý, không nghĩ rằng đó là châm chọc sao?

Tiêu Quý không dữ dằn phản bác, thậm chí không phát ra một âm nào, phản ứng đầu tiên của cô chính là bỏ đi, cô không muốn thấy hai người kia. Cô làm sao có thể bình tĩnh thản nhiên nói chuyện với cô ta, năm đó nếu không phải vì cô ta, nếu không phải vì bố cô ta, thì làm sao ngay cả một gia đình cô cũng không có, cô làm sao không có ai cần. Cô ta nói dì Cẩm Trúc đến thăm chị, ha ha, mẹ cô cùng đứa con gái của người khác đến thăm cô, cô nên vui mừng sao?

“Chị Tiểu Quý, chị đừng đi, dì Cẩm Trúc thật sự rất nhớ chị!” Cô gái giữ chặt tay Tiêu Quý, ánh mắt ướm át, nhìn cô với vẻ cầu xin, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên. Trong lòng cô ta rõ ràng, Tiêu Quý oán hận Lưu Cẩm Trúc cỡ nào, cô ta cũng biết, hiện tại những lời nói của cô ta rất dễ dàng chọc giận cô, khiến cô càng thêm oán hận mẹ cô, thậm chí trừng mắt đối với cô ta, nhưng đây là điều mà cô ta muốn. Tiêu Quý càng giận dữ thì càng làm nổi bật tính khoan dung và nhẫn nại của cô ta, cô ta muốn gây ấn tượng tốt với Mẽ Tu và mẹ anh. Nghĩ như thế, bàn tay đang nắm lấy Tiêu Quý càng dùng thêm mấy phần sức lực.

Tiêu Quý nhùi mày, giãy khỏi tay cô gái kia, cô ta không đứng vững, loạng choạng một chút, may mà Mẽ Tu đỡ lấy.

Lưu Cẩm Trúc thấy thế, mau chạy qua, lo lắng hỏi: “Nhụy Nhụy, cháu không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Mạnh Nhụy trả lời, cô ta ngược mắt nhìn Mẽ Tu, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ thẹn thùng.

Tiêu Quý xoay đầu trông thấy Lưu Cẩm Trúc sót ruột đỡ lấy Mạnh Nhụy, mũi cô cay cay, cô lập tức xoay người bước nhanh lên lầu mà không quay đầu lại.

Mẽ Tu gật đầu với Mạnh Nhụy, xoay người đối mặt với Hầu Tử đang sững sờ ở một bên nói: “Phiền cô đi xem cô ấy.”

Hầu Tử ngẩn ngơ gật đầu, từ lúc vào nhà đến giờ, cô hoàn toàn không hiểu rõ tình hình, nhưng mà có thể khẳng định một số chuyện, cô gái nhìn như nhu nhược xinh xắn kia, vừa rồi là cố ý ngã xuống, Tiểu Kê nhà cô không hề đẩy cô ta, cô ta rõ ràng ngắm ngấm hại Tiêu Quý.

Hầu Tử liếc nhìn Mạnh Nhụy một cái rồi chạy lên lầu, bây giờ Tiểu Kê nhà cô mới quan trọng, bọn yêu ma quỷ quái kia cứ tùy bọn họ âm ỉ đi.

Tiêu Quý và Hầu Tử đi rồi, Mai Phương cảm thấy có một số chuyện cần nói riêng với Lưu Cẩm Trúc, vì thế bà khéo léo bảo Mễ Tu và Mạnh Nhụy đi chỗ khác.

“A Tu, lần đầu Mạnh Nhụy tới đây, con dẫn con bé đi dạo gần đây đi.”

“Dạ.” Mễ Tu biết mẹ mình khẳng định có lời muốn nói, anh ở đây cũng không tiện.

“Đi thôi, trong tiểu khu có một vườn hoa nhỏ, tôi dẫn cô đi xem.” Mễ Tu nhìn Mạnh Nhụy, ôn hoà nói.

“Được ạ.” Mạnh Nhụy nhỏ giọng đáp, nhìn Mễ Tu cười yêu kiều.

Đợi Mễ Tu và Mạnh Nhụy đi rồi, Lưu Cẩm Trúc vẫn luôn căng thẳng dường như suy sụp ngay lập tức, bà yếu ớt ngồi trên sofa, hai tay hơi run rẩy, trong phút chốc nước mắt chảy đầy hai gò má.

Mai Phương cúi đầu nhìn bà, thở dài thật mạnh, nói: “Tiểu Quý nhất thời không chấp nhận em, chị cũng có thể hiểu được, lúc trước em...không nên đi cùng người đàn ông kia.”

Lưu Cẩm Trúc ôm hai gò má, nước mắt theo khe hở chảy ra, tiếng khóc òe nén vang vọng trong căn phòng yên tĩnh.

“Em biết là lỗi của em, lúc trước em không nên bỏ nhà đi, không nên không nhận điện thoại của Tiểu Quý, để một mình con bé đối mặt với sự ra đi của người thân, để nó một mình đối mặt với cái chết của bố nó... Nhưng mà khi đó em thật sự không biết, em nghĩ rằng Tiểu Quý gọi cho em chính là khuyên em về nhà, lúc ấy em rất đau lòng, tuyệt vọng, mỗi ngày cãi vã đã làm cạn kiệt tất cả tình cảm và sự kiên nhẫn, em không muốn trở về căn nhà đầy áp lực kia, em không chịu nổi ngày nào anh ấy cũng cố tình gây sự, hơn nữa khi đó Mạnh Nhụy vừa làm xong phẫu thuật, một mình Học Đông không thể đối phó, em chỉ là muốn ở lại chăm sóc con bé, em không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy...”

Mai Phương ngồi xuống, vỗ vai Lưu Cẩm Trúc nói: “Chị biết, hồi ấy sau khi bố Tiểu Quý làm ăn thất bại, tính tình chú ấy thay đổi rất lớn, say khướt lại không làm việc đàng hoàng, áp lực của em rất lớn, cãi vã lần này đến lần khác đã khiến em không còn lưu luyến với tình cảm này, cái này cũng không trách được em, hơn nữa cái chết của ba con bé cũng là ngoài ý muốn, em không thể gặp mặt chú ấy lần cuối, đó cũng là tiếc nuối mãi mãi của em, cái này cũng không phải lỗi của em. Nhưng mà Cẩm Trúc, em thật sự không nên cứ thế mà đi, bỏ mặc Tiểu Quý, lúc ấy con bé mới mười ba tuổi, nó vẫn là một đứa nhỏ, em...hoàn toàn không biết được lúc em vừa rời khỏi, nó đã trải qua một đoạn thời gian như thế nào.” Nhớ đến Tiêu Quý của lúc ấy, Mai Phương không khỏi nước mắt lã chã.

Lưu Cẩm Trúc nhất thời nghẹn ngào khóc nức nở, bà biết, sau khi trở về thăm bà nội Tiêu Quý, bà đều nghe bà nội kể lại, bà không ngờ Tiểu Quý của bà lại chà đạp bản thân, thiếu chút nữa là phá hủy chính mình.

“Em thật sự không biết, thật sự không ngờ con bé tự sa ngã như vậy, lúc ấy em trở về, nó không tha thứ cho em, bảo em đi đi, em biết bởi vì ba nó vừa qua đời, nó nhất thời nghĩ không thoả, khi ấy Mạnh Nhụy còn chưa vượt qua thời kỳ nguy hiểm, em không yên tâm, cho nên em đã về trước, lúc ấy em nghĩ rằng, chờ thêm một khoảng thời gian, sức khoẻ của Mạnh Nhụy tốt hơn, Tiểu Quý cũng chịu tha thứ cho em, em sẽ trở về. Thế nhưng bệnh tình của Mạnh Nhụy bắt đầu chuyển xấu, phải đi Mỹ chữa trị, Học Đông muốn em cùng đi với anh ấy, anh ấy nói em có thể dẫn Tiểu Quý cùng qua Mỹ, nhưng mà Tiểu Quý từ chối, nó không chịu đi theo em, thậm chí không nói câu nào với em, chỉ cần thấy em thì nó liền yêu cầu em rời khỏi ngay lập tức. Lúc ấy quả thật trái tim em đã nguội lạnh, chông qua đời, con gái không chịu nhìn nhận em, hơn nữa nhiều năm chịu áp lực, em khát vọng có một bờ vai có thể dựa vào biết bao, vì thế em quyết định vì mình mà ích kỷ một lần, em muốn theo đuổi hạnh phúc của bản thân nên theo Học Đông sang Mỹ, lúc ấy em nghĩ rằng, đợi tình trạng của Mạnh Nhụy ổn định, em sẽ về đón Tiểu Quý, đến lúc đó nó cũng sẽ tha thứ cho em, nhưng khi em về rồi, nó đã nói với em, nó đã không còn mẹ từ lâu...”

Lưu Cẩm Trúc nhất thời tư lợi mà đánh mất con gái mình, mấy năm gần đây, bà luôn luôn nhớ đến Tiêu Quý, nhưng lại không dám xuất hiện trước mặt cô lần nữa, bà thật sự rất sợ Tiêu Quý lại nói với bà, cô đã không còn mẹ từ lâu, bà không thể chịu đựng được con gái mình nói thế với mình... Nhiều năm như vậy, bà chỉ có thể trốn trong một góc mà lén nhìn con gái mình, nhìn thấy cô mỗi ngày trưởng thành, mỗi ngày trở nên xinh đẹp...

31. Chương 31: Đồng Bệnh Tương Liên

Hầu Tử lần theo tiếng khóc nức nở rất nhỏ mà tìm được Tiêu Quý, xuyên qua cửa phòng khép hờ, Hầu Tử không khỏi cay mũi. Tiêu Quý ngồi trên sàn nhà, hai tay ôm chân, khuôn mặt chôn sâu giữa hai chân, cơ thể run rẩy, như có như không, cô cố hết sức đè nén tiếng khóc, dường như là bùng nổ cảm xúc đã đọng lại rất lâu, lại như là đã chịu mọi loại uất ức, bộ dáng đáng thương đau khổ khiến người ta đau lòng. Hầu Tử chớp đôi mắt hơi ướt át mấy cái, nhịn xuống nước mắt muốn chảy ra, nhìn thấy Tiểu Kê như vậy, cô không khỏi nghĩ tới chính mình đã từng như thế...

Hầu Tử nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chậm rãi đi vào, cô cũng ngồi trên sàn nhà như Tiêu Quý, kề sát bên cô. Tuy rằng cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy tình hình dưới lầu khi này, người dì áy náy nhìn Tiểu Kê kia, nhất định có quan hệ sâu xa với cô, khi Tiêu Quý thấy bà, toàn thân không bình thường, cô gái luôn luôn dịu dàng đáng yêu, trong khoảnh khắc lại lạnh lùng và đoạn tuyệt, là bị tổn thương rất nhiều, trải qua bao nhiêu gian khổ mới có thể khiến cô gái trong treo trở nên hờ hững như thế.

Hầu Tử không vội vàng an ủi Tiêu Quý, chỉ là lặng lẽ ở bên cô, không nói lời nào, cũng không có bất cứ hành động gì, chỉ là ngơ ngác nhìn một điểm nào đó, Hầu Tử chưa bao giờ im lặng như vậy.

Qua hồi lâu, dường như đã khóc đủ rồi, hoặc là nhận ra sự tồn tại của Hầu Tử, Tiêu Quý ngẩng đầu, hai mắt sưng đỏ, cái miệng khe nhếch, sợi tóc loà xoà trước trán đã bị mồ hôi thấm ướt.

“Người lúc này...là mẹ tớ...” Tiêu Quý khóc thút thít, bờ vai run lên.

Hầu Tử nhìn cô, viền mắt cũng đỏ lên, trong đôi mắt thật to đã chứa đầy nước mắt.

“Kỳ thật, trước kia quan hệ giữa tớ và bà ấy tốt lắm, giống như là mẹ con bình thường vậy, không có chuyện gì khó nói, còn rất ỷ lại vào bà ấy. Nhưng mà...sau khi việc làm ăn của bố tớ thất bại, dọn đến căn nhà cũ kỹ, gia đình tớ đã thay đổi, mỗi ngày tớ đi học về đến nhà, không còn nhìn thấy bố mẹ ấm cúng, mỗi ngày bọn họ đều cãi nhau, bố tớ cứ uống rượu mãi... Một lần nọ, sau khi bọn họ cãi nhau, mẹ đã bỏ đi... Bố đưa tớ đến bệnh viện, trên đường xảy ra tai nạn tai cổ, tớ gọi điện thoại ẹ, tớ muốn bà ấy trở về, tớ muốn bà ấy nói với tớ bố sẽ không sao, nhưng bà ấy không hề nhận điện thoại của tớ... Bố chết rồi, một mình tớ nhìn thấy mảnh vải trắng đậy trên người bố... Một tuần sau khi bố qua đời thì bà ấy trở về, cùng bà ta về còn có một người đàn ông xa lạ... Tớ không tha thứ cho bà ấy, tớ muốn bà ấy phải đi, đi thật xa, bà ấy lại còn nói muốn đưa tớ ra nước ngoài, bố tớ vừa mất, hài cốt chưa lạnh, bà ấy lại muốn đưa tớ đi, còn cùng với người đàn ông khác... Tớ dốc sức đuổi bà ấy đi, tớ nói tớ không có mẹ, nếu bà ấy không cãi nhau với bố thì bố cũng không chết...”

Tiêu Quý không ngừng lau nước mắt, âm thanh đã khàn khàn: “Bà ấy cứ thế mà bỏ đi, ở cùng người đàn ông kia, còn có đứa con của ông ta... Lúc trước bà ấy là vì cô gái kia mới không đến bệnh viện gặp bố tớ lần cuối cùng, vì một người xa lạ, vì một đứa con của người khác, bà ấy đã không cần đứa con của chính mình... Bà ấy đi rồi, bà ấy không cần tớ... Tớ không có mẹ... Tớ không có nhà... Tớ trở thành đứa nhỏ không ai muốn... Tớ không có mẹ...”

Hầu Tử rút cuộc nhịn không được mà ôm lấy Tiêu Quý, khóc lóc nói với cô: “Tớ cũng vậy, mẹ tớ cũng không cần tớ, năm tớ sáu tuổi, bà ấy ly dị với bố, bà ấy nói bà ấy không cần gì cả, cũng không cần tớ! Tớ chưa từng gặp lại bà ấy, ngay cả hình dáng của bà ấy thế nào tớ cũng không còn nhớ!”

Tiêu Quý giạt mình thấy khuôn mặt đầy lệ của Hầu Tử, cô hô lên không rõ ràng: “Hầu Tử...”

Hầu Tử dẹt miệng, dùng sức lau mặt, cong khoé miệng nở nụ cười, khóc thút thít nói: “Kỳ thật không nhớ được bà ấy cũng tốt, tớ đã quên cảm giác có mẹ là gì lâu rồi, tớ không thêm hăm mộ cả ngày bị mẹ cầm rơm dẫu. Hơn nữa, năm đó bà ấy chê bai bố tớ không có quyền thế, chỉ là một viên chức nhỏ nhoi, nên bà ấy mới ly hôn, một người phụ nữ ham giàu lại nịnh bợ, tớ không cần người mẹ như vậy, tớ thế này rất tốt, tự do tự tại, không ai quản, cậu không biết đâu mấy năm trước tớ nghe được bài hát người mẹ kia, cảm thấy rất may mình không có mẹ...”

“Hầu Tử...” Tiêu Quý khàn giọng, sợ hãi nhìn cô.

Hầu Tử tiếp tục méo máo, bờ vai run lên, đột nhiên cô oa một tiếng khóc lớn, đột nhiên ôm lấy Tiêu Quý. Làm sao có thể không muốn có mẹ chứ, cho dù bà ấy ham giàu, cho dù bà ấy chê bần yêu phú quý, chỉ cần bà ấy cần cô, chỉ cần bà ấy chịu về nhìn cô, như vậy là tốt rồi, nhưng mà, không có, một lần cũng không có, sao có thể nhẫn tâm như vậy, nếu không cần cô thì tại sao lại sinh ra cô, vì sao muốn cô trở thành đứa con không có mẹ...

Lúc Mễ Tu đẩy cửa vào thì thấy cảnh tượng thế này, hai cô gái ôm đầu khóc lóc, bờ vai run rẩy, nước mắt nước mũi giàn giụa...

Sau khi khóc lóc kể lể với Mai Phương, hiểu rõ thái độ của Tiêu Quý hôm nay, Lưu Cẩm Trúc ở lại đây cũng không có tác dụng gì, dần dần bình tĩnh lại, Lưu Cẩm Trúc khẩn thiết nhờ vả Mai Phương, hy vọng Mai Phương chăm sóc tốt cho Tiêu Quý, bà sẽ nghĩ cách để nhận được sự lượng thứ của Tiêu Quý, sau này bù đắp cho cô. Mai Phương gật đầu hứa, nói với bà đừng vội, hiện tại Tiêu Quý không thể chấp nhận, nhưng dù sao bà cũng là mẹ cô, máu mủ tình thâm, Tiêu Quý là đứa bé mềm lòng, dần dần sẽ tha thứ cho bà.

Sau khi Mễ Tu và Mạnh Nhụy trở về, Lưu Cẩm Trúc dẫn Mạnh Nhụy rời khỏi nhà Mễ Tu, trước khi đi, Mạnh Nhụy rất ngoan ngoãn tạm biệt Mai Phương, muốn họ đến thành phố B làm khách trong nhà. Lưu Cẩm Trúc nhìn thấy thái độ khác thường của Mạnh Nhụy, trong lòng nghi hoặc khó hiểu, từ nhỏ cô ta đã được bố nuông chiều, hơn nữa sức khỏe không tốt, mấy năm trước lại mắc phải bệnh ung thư máu, nếu không có tủy xương cấy ghép kịp thời, e rằng bây giờ đã không còn trên đời, cũng bắt đầu từ đây, bố cô ta lại càng nuông chiều cô ta hơn, không nỡ để cô ta chịu đựng một chút uất ức, cô ta nói gì thì là cái đó, chỉ lo cô ta có gì bất thường, mà Mạnh Nhụy bởi vì vậy lại càng kiêu căng tùy tiện, thậm chí ngang ngược quá đáng.

Lần này bà trở về, không biết vì sao Mạnh Nhụy đòi theo đến đây, bà chỉ nói một câu đường xá xa xôi sợ sức khỏe của cô ta không chịu nổi, vậy mà cô ta chạy đi tố cáo với bố mình, nói bà ngược đãi cô ta, bắt đả đĩ, Lưu Cẩm Trúc đành phải dẫn cô ta về cùng. Đến nhà Mễ Tu, Mạnh Nhụy cố ý giả vờ ngoan ngoãn, còn có những lời nói với Tiêu Quý, tất cả đều khiến Lưu Cẩm Trúc bất ngờ, bà nghiêng mặt nhìn Mạnh Nhụy cúi đầu không nói, bà hé miệng nhưng chẳng hỏi được gì. Trước khi đi, Mạnh Học Đông dặn dò nhiều lần, đừng để Mạnh Nhụy mệt nhọc, mọi chuyện nên nhân nhượng cô ta một chút, cô ta còn nhỏ, khó tránh khỏi có chỗ làm không đúng, đừng so đo với cô ta. Lưu Cẩm Trúc cúi đầu cười khổ, bà làm sao so đo với Mạnh Nhụy, sau khi ở chung với Mạnh Học Đông, bà trở thành bảo mẫu của Mạnh Nhụy, mặc cô ta la hét, không dám có nửa câu oán hận, chỉ cần cô ta không vui, Mạnh Học Đông có thể mày chau mặt ủ mấy ngày, đau lòng đến mức như muốn lấy mạng ông ta. Bà bỏ rơi con gái ruột của mình không quan tâm, toàn tâm toàn ý chăm sóc con gái của người khác, lại không nhận được một chút tôn trọng, thật là đáng đời, tự làm tự chịu.

Mạnh Nhụy không hề để ý tới Lưu Cẩm Trúc trầm mặc bên cạnh, một lòng nghĩ đến cảnh tượng ở trong vườn hoa cùng Mễ Tu hôm nay. Hai tháng trước, cô ta đến đại học B tìm bạn học, trong lúc vô tình đã nhìn thấy Mễ Tu, khoảnh khắc ấy, trái tim của cô ta như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không hề báo trước, cô ta đã bị một người con trai hấp dẫn ngay lần gặp đầu tiên, từ đó mong nhớ ngày đêm. Cô ta biết, đó chính là vừa thấy đã yêu. Cô ta nghĩ cách dò hỏi về anh với bạn học, biết anh là sinh viên khoa máy tính của đại học B, biết anh học giỏi đa tài xuất chúng, biết anh cư xử khiêm tốn ôn hoà nhã nhặn, đồng thời cũng biết anh có một cô bạn gái đã quen nhiều năm, nhưng Mạnh Nhụy không ngờ, cô gái kia lại là con gái của Lưu Cẩm Trúc. Cô ta đã trông thấy Lưu Cẩm Trúc vuốt ve tấm ảnh của cô gái kia trong đêm rất nhiều lần, vừa xem vừa khóc, đối với cô ta chẳng xa lạ gì. Vì thế khi Lưu Cẩm Trúc muốn về quê, cô ta phải đi theo, bởi vì cô ta biết Lưu Cẩm Trúc nhất định sẽ đi thăm con gái của bà, mà cô ta đã sớm nghe ngóng được, năm nay Tiêu Quý sẽ đến nhà Mễ Tu ăn tết.

Cô ta đã từng nói với bố, sau khi khai giảng liền chuyển trường đến đại học B, nếu cô ta đã xác định tâm tư của mình, vậy thì cô ta sẽ đạt được, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô ta muốn thì sẽ chiếm bằng được. Đây là lần đầu tiên cô ta thích một người con trai, hơn nữa cô ta cảm thấy rằng Mễ Tu không ghét cô ta, rất nhanh sẽ khai giảng, cô ta và Mễ Tu sẽ mau chóng gặp lại.

32. Chương 32: Phương Pháp Quản Chồng

Có thể là do thoải mái khóc lớn một trận, Tiêu Quý không còn khó chịu bởi vì chuyện Lưu Cẩm Trúc đột ngột đến thăm, bên cạnh có Mễ Tu nhà cô, còn có dì Mai và Hầu Tử mỗi ngày đều đùa giỡn với cô, không ngừng khiêu khích sợi dây thần kinh thích cười của cô, cô mới không còn đau lòng hối tiếc bị ai nữa. Trông thấy Hầu Tử và dì Mai mới quen đã thân, cùng chung chí hướng, hận không thể phá vỡ trở ngại của tuổi tác mà kết nghĩa chị em, Tiêu Quý đặc biệt may mắn, thật tốt ngày mai bọn họ sẽ quay về thành phố B, nếu không, cô thật sự lo lắng địa vị con dâu nuôi từ bé của mình sẽ vô tình bị chôn sâu, ánh mắt của mẹ chồng tương lai của cô nhìn Hầu Tử thật khiến cô đau buồn a...

Kỳ thật cách khai giảng còn vài ngày, hôm sau bọn họ không cần trở về, nhưng mà, hôm trước Du Phong gọi điện thoại đến, nói rằng Doãn Cách Tử sắp xuất ngoại, người nhà sắp đặt cô ta đi Mỹ học, bởi vì cô ta sinh tại Mỹ, sau đó vì công việc của ba mẹ mới cùng anh trai về nước, lần này quay về Mỹ, không biết khi nào mới trở lại Trung Quốc. Mễ Tu và Du Phong là bạn học của cô ta hai năm nay, quan hệ ngày thường không tệ, hơn nữa bọn họ làm việc tại công ty của anh trai Doãn Cách Tử, đã được người ta chiếu cố rất nhiều, theo tình theo lý đều nên đi tiến. Hơn nữa, Hầu Tử ở đây cũng đã lâu, Tiêu Quý lo lắng quan hệ giữa cô và bố mình sẽ ngày càng căng thẳng, thừa dịp này, cô cũng có thể đóng gói Hầu Tử đưa đi. Đương nhiên, Tiêu Quý sẽ không thừa nhận, cô nhất định phải theo Mễ Tu về trước, một phần nguyên nhân là vì muốn tiến Doãn Cách Tử, tuy rằng cô ta không phải là mối đe dọa của Tiêu Quý, nhưng mà vẫn nên đi thì tốt hơn.

Hầu Tử bĩu môi thu dọn hành lý, bỏ từng bộ quần áo vào, sau đó lấy ra rồi lại bỏ vào, ánh mắt ai oán ngó Tiêu Quý, kéo dài lời nói buồn nôn: “Tiểu Kê Kê, người ta còn chưa chạy bao lâu...” Cô thật vất vả mới né tránh ông già nhà cô, hiện tại trở về không phải là tự động gờ cờ đầu hàng sao, cô đã nói bỏ nhà đi, làm sao có thể trở về khi bố còn chưa báo cảnh sát chứ, thật là không có cốt khí! Vả lại, cô trải qua nhiều năm như vậy rốt cuộc gặp được đồng đạo của mình, cô thật sự luyến tiếc dì Hoa Mai xinh đẹp tốt bụng lại hoạt bát đáng yêu của cô!

Tiêu Quý không thèm nhìn đến cô, xếp xong quần áo của mình, cô kéo khoá lên, rồi đặt va ly trên mặt đất, sau đó cô rất dịu dàng hiền lành ném móng vuốt của Hầu Tử sang một bên, bắt đầu thu dọn quần áo của Hầu Tử, toàn thân toả ra khí chất im lặng là vàng “Cậu đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi”.

Hầu Tử đáng thương gờ lên móng vuốt khỉ, ra vẻ nịnh hót lấy lòng, dùng đầu cọ cọ ngón tay Tiêu Quý: “Người ta 20 tuổi mới bỏ nhà đi một lần, cậu nhẫn tâm để tớ bỏ dở nửa chừng sao?”

“Nhẫn tâm.” Tiêu Quý đẩy cái đầu kia ra khỏi bàn tay, chớp đôi mắt to, vẻ mặt tuyệt tình nói.

“...” Hầu Tử lặng lẽ thụt lùi, che mặt khóc rú rít: “Tiểu Kê Kê nhà tớ quả nhiên không thương tớ, rất đau buồn...”

“Tớ chỉ yêu Mễ Tu nhà tớ.” Tiêu Quý đập va ly lại, hai tay ôm mặt, thẹn thùng nói: “Sơn vô lăng thiên địa hợp, tài cầm dữ quân tuyệt*.” Cho nên, Mễ Tu nhà cô đi đâu thì cô sẽ theo đến đó.

đến khi núi không còn nhọn, trời đất nhập làm một mới dám đoạn tuyệt với chàng.

“...” Hầu Tử lặng lẽ gờ ngón giữa trong lòng. Cô bĩu môi nhìn Tiêu Quý xếp xong từng bộ quần áo, sau đó vô tình đặt va ly sang một bên, đôi mắt to xoay vòng vòng.

“Tiểu Kê à, tớ nói này, Doãn Cách Tử vẫn có ý đồ xấu với bạn trai khô ngô tuần tú nhà cậu, còn nhớ một màn bỏ nhào chấn động lòng người ở căn tin không, chặc chặc chặc.” Hầu Tử ôm cánh tay Tiêu Quý, vô cùng đau đớn nói: “Hiện giờ cô ta sắp đi, để cho cô ta đi sạch sẽ, đi tiến làm gì, làm gì hả?”

Tiêu Quý cup mắt nhìn vẻ mặt đau lòng của Hầu Tử, cô đẩy khuôn mặt Hầu Tử ra nói: “Cô ta...”

“Doãn Cách Tử là ai!!!”

Tiêu Quý và Hầu Tử đồng thời nhìn qua, Mai Phương đang chống nạnh đứng ở cửa, trừng to mắt, ra vẻ hung ác.

Hầu Tử giống như thấy được cứu tinh, sải một bước dài tiến lên, ôm lấy Mai Phương, la lên: “Dì Hoa Mai, dì mau cứu vớt Tiểu Kê Kê đi, cậu ấy lại muốn đi tiến tình địch của cậu ấy!”

“Tình địch!” Mai Phương hát Hầu Tử đang dính trên người ra, đi hai ba bước đến trước mặt Tiêu Quý, hai tay nắm bờ vai cô, dùng sắc lung lay: “Rốt cuộc con cũng có tình địch rồi!”

Tiêu Quý bị hai chữ “rốt cuộc” tổn thương...

Hầu Tử cứng đờ nhìn dì Hoa Mai của mình, tóm lại “rốt cuộc” là ý gì...

Mai Phương lung lay mấy cái, sau đó kéo ghế ngồi xuống, đôi mắt chứa tia sáng nhìn Tiêu Quý, hưng phấn nói: “Tiêu Quý à, từ nhỏ dì đã dạy con, đàn ông là phải dạy dỗ, cái gọi là phương pháp quản chồng, là một môn nghệ thuật vô cùng uyên bác, đáng dùng thời gian cả đời để gọt giũa.”

“...”

“Được rồi, ngay mai con phải đi, chúng ta nói ngắn gọn nhé, trước hết dì dạy con một số điểm tinh hoa.” Mai Phương vỗ vai Tiêu Quý, tràn đầy đắc chí. Bà luôn có một giấc mơ, chính là có thể dạy con gái mình sau này quản lý người đàn ông của mình thế nào, nhưng bà chỉ có một đứa con trai, chẳng qua, bà còn có con dâu mà, bà có thể dạy con dâu mình làm sao trừng trị con trai mình, thật sự là quá tuyệt vời!

“...”

“Khụ khụ.” Mai Phương vội ho một tiếng, sau đó vẫy tay với Hầu Tử đang ngẩn ngơ: “Tiểu Hầu Tử, tuy rằng cháu còn chưa có đàn ông, nhưng qua đây học trước đi, phòng ngừa tai hoạ.”

Hầu Tử gật đầu thật mạnh, chạy qua đây, ngồi xổm trên mặt đất, không biết từ đâu lấy ra một cuốn sổ.

“...”

“Tục ngữ nói rất đúng, đàn ông thường thích nổi giận, phần lớn là do quen thói, muốn tiêu diệt đánh một trận là được, phụ nữ thường thích nổi giận, phần lớn là do nuông chiều, muốn tiêu diệt cứ chiều tiếp là được. Cho nên, đàn ông không thể quen thói, càng quen thói càng khốn nạn.”

“...” Tiêu Quý nghĩ rằng, những lời này đối với Mễ Tu nhà cô coi như lãng phí rồi!

“Cái gọi là quản chồng, chính là điều khiển chồng mình, vậy điều khiển như thế nào? Làm sao khiến anh ta cam tâm tình nguyện để con điều khiển chứ?”

“Làm sao, làm sao ạ!” Hầu Tử phe phẩy cái đuôi hỏi.

“...” Tiêu Quý lặng lẽ nhìn về phía va ly của mình, không biết quần áo của cô đặt trong đó lâu dài có thể nào có nếp nhăn không.

“Quản chồng chiêu thứ nhất, nước mắt, bình thường đàn ông đều không chịu được chiêu này, hơn nữa nếu là cao thủ thì chỉ cần hai ba giọt lệ, đây mới là điểm chết người. Vừa xuất chiêu này, đàn ông sẽ đầu hàng vô điều kiện, ngàn sai vạn lỗi anh ta đều thừa nhận, cách phá trận ngừng khóc nhanh nhất. Quản chồng chiêu thứ hai, làm nũng, bình thường con gái sẽ dùng chiêu này, tuy rằng biện pháp đối phó cũng không ít, nhưng bình thường đàn ông đều chịu thua. Hơn nữa giọng nói càng ngọt càng đủ lực sát thương, kêu một tiếng “ông xã” “anh à”, chỉ số thông minh của đàn ông sẽ sụt giảm nhanh chóng. Quản chồng chiêu thứ ba, nịnh nọt, chiêu này chỉ đánh bại những người không đề phòng, sau khi dùng vài lần thì nhất định đủ sức chống cự, đương nhiên gặp phải cao thủ sẽ rất khó may mắn thoát khỏi. Quản chồng chiêu thứ tư, nấu ăn, chính là cái gọi là nắm được dạ dày của đàn ông là có thể nắm giữ trái tim anh ta, đây là những lời cổ xưa, hơn nữa...”

Mễ Tu đứng ngoài cửa lặng lẽ đóng cánh cửa khép hờ, gân xanh trên trán giật bắn bật. Thật may, ngày mai bọn họ phải đi rồi.

33. Chương 33: Không Có Nếu Như

Doãn Cách Tử tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy Mễ Tu, cô ta nhắm mắt lại, ôm rất lâu. Mễ Tu vươn tay vỗ lưng cô ta, mỉm cười nói câu, thuận buồm xuôi gió.

Doãn Cách Tử lùi lại, gạt đầu, ánh mắt phức tạp lại ảm đạm.

Tiêu Quý lặng lẽ bĩu môi, thời gian Doãn Cách Tử ôm Mễ Tu nhà cô có hơi lâu nha.

Cùng các bạn học cùng khoa ôm nhau, Doãn Cách Tử nói mấy câu với Vương Diễm, sau đó cô ta đi đến trước mặt Du Phong, vươn hai tay, nhưng Du Phong không có bất cứ động tác nào, ngay cả Mị Mị ở bên cạnh anh ta cũng khó hiểu mà nhìn anh ta. Doãn Cách Tử cười khổ, tiến lên một bước, chậm rãi, động tác rất nhẹ ôm lấy anh ta, rồi kể sát bên tai anh ta không biết nói những gì.

Qua vài giây, Doãn Cách Tử lùi lại, nói lời tạm biệt với mọi người, rồi xoay người đến cửa soát vé. Mà Du Phong vẫn không thay đổi động tác, chỉ là ánh mắt vẫn không có cảm xúc lúc này không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú bóng dáng thướt tha kia, hai tay buông xuống nắm chặt lại, sự run rẩy cố gắng đè nén kia khiến Mị Mị ở bên cạnh đỏ cả viền mắt.

Doãn Cách Tử nhận lại vé máy bay, không quay đầu lại nhìn, dáng đi thông thả, từng bước một hướng về phía trước. Có lẽ sau ngày hôm nay, cô ta sẽ không còn gặp lại những người ở phía sau mình, tuy rằng bọn họ từng khiến cô ta khổ sở đau lòng, nhưng mà, những khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc cũng đã trải qua với bọn họ, những người đó đã tham dự vào năm tháng tốt đẹp của cô ta, cô ta sẽ không quên, cho dù sau này gặp được ai, xảy ra chuyện gì, những người này đều nằm trong ký ức không thể xoá nhoà trong cuộc đời của cô ta.

Còn nhớ buổi tối vắng vẻ kia, cô ta bám theo Mễ Tu đến ký túc xá nam, dưới ánh sáng của đêm tối, đồng tử của Mễ Tu đen như bóng đêm vĩnh hằng, âm thanh trầm tĩnh như nước, một câu rớt cuộc người cậu thích là Mễ Tu hay là một Mễ Tu xuất sắc, nó đã khiến cô ta bối rối, ngơ ngác đứng tại chỗ, hai chân nặng như chì. Tình cảm gần hai năm trời, vào một khoảnh khắc, chỉ vài giây ngắn ngủi, hoàn toàn bị phủ định, không biết là vì câu nói kia của Mễ Tu, hay là chính cô ta tự tỉnh ngộ, cô ta lại thấy rằng kỳ thật cô ta chưa từng thích Mễ Tu. Nếu Mễ Tu không phải là một người ưu tú, cô ta thậm chí không liếc nhìn anh một cái, nếu không phải cô ta cảm thấy rằng cái bóng của anh trai ở trên người Mễ Tu, cô ta sẽ không thích anh lâu như vậy. Suy cho cùng, Mễ Tu đối với cô ta mà nói, chính là một người đàn ông ưu tú giống như anh trai cô ta, chỉ là loại tình cảm mơ hồ hấp dẫn bởi cùng tính cách, tự cho rằng đó chính là tình yêu mà cô ta vẫn mong chờ, kiêu ngạo lại ràng buộc cô ta, làm cho cô ta sống trong sự thối miên của mình suốt hai năm trời.

Thực ra ngẫm lại, cô ta không phải không thích Mễ Tu chút nào, chỉ là sự yêu thích của cô ta không đủ thuần túy. Cô ta thích Mễ Tu dựa vào rất nhiều phương diện, bao gồm cả sự ưu tú của anh, sự dịu dàng của anh, còn có bề ngoài tuấn tú của anh và ý thức vượt trội. Đúng vậy, trên người Mễ Tu có một loại cảm giác vượt trội tự nhiên, khiến cho cô ta lần đầu gặp anh liền phân loại anh là loại người giống mình, đây cũng là nguyên nhân đứng đầu vì sao lúc trước cô ta chú ý tới Mễ Tu chứ không phải Du Phong.

Du Phong thích cô ta, cô ta biết được, Vương Diễm thích Du Phong, cô ta cũng biết, nhưng chỉ giả vờ không biết mà thôi. Cô ta luôn thoải mái hưởng thụ sự quan tâm lặng lẽ của Du Phong, thờ ơ lạnh nhạt với nỗi buồn thầm mến đơn phương của bạn mình, cô ta không tiến cũng chẳng lùi, nghĩ rằng tất cả đều theo lẽ thường nên làm, ai bảo Vương Diễm lợi dụng sự yêu thích của cô ta đối với Mễ Tu, xúi giục cô ta châm ngòi ly gián, làm một số hành vi tiểu nhân. Đối với Du Phong, cô ta cũng rất tán thưởng, anh ta tài hoa xuất chúng, khôi ngô lại hướng nội, tính cách cũng chừng chạc, thế nhưng anh ta quá lý trí, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, tất cả đều tuân theo nguyên tắc của bản thân, không vượt quá nửa bước, giống như tình cảm đối với cô ta, cho dù thích bao nhiêu, chỉ cần không phải là một phần thích hợp trong tương lai của anh ta thì anh ta sẽ không hành động.

Có lẽ anh ta rất thích Doãn Cách Tử, nhưng cô ta không nằm trong kế hoạch tương lai của anh ta, chính là lúc trước khi đến sân bay, câu nói kia của anh ta, chúng ta không thích hợp. Doãn Cách Tử hỏi anh ta, cậu thích tôi sao, anh ta trả lời rằng chúng ta không thích hợp.

Đúng vậy, bọn họ không thích hợp, Du Phong cần một người con gái khéo léo hiểu chuyện, có thể lặng lẽ đứng phía sau ủng hộ anh ta, tuyệt đối không phải là Doãn Cách Tử, thiên kim tiểu thư hiếu thắng, kiêu

ngạo lại tự tin.

Doãn Cách Tử muốn anh ta cùng đi Mỹ với mình, có lẽ cô ta chỉ muốn tìm một người an ủi trái tim mình, còn có lẽ là nhân tố tình cảm bên trong. Tuy rằng cô ta sinh ra tại Mỹ, nhưng nhiều năm rồi, nơi đó đã trở nên xa lạ với cô ta, cô ta hy vọng có thể có một người đồng hành cùng cô ta, cô ta nghĩ đến Du Phong, một người đàn ông lặng lẽ thích cô ta hai năm trời, cô ta cho rằng anh ta sẽ không từ chối, nhưng trong khoảnh khắc anh ta nói chúng ta không thích hợp, Doãn Cách Tử hiểu được, anh ta nói thế là đạo lý hiển nhiên. Cô ta đưa ra yêu cầu như vậy, là ích kỷ, thậm chí quá đáng, muốn dùng người đàn ông khác để lấp vào trái tim trống tuếch của cô ta. Du Phong không muốn làm lựa chọn thứ hai của cô ta, cũng không muốn cậy nhờ người phụ nữ mình thích để đạt được thành tựu. Hoàn cảnh sinh hoạt từ bé của Du Phong nói với anh ta rằng, anh ta phải tự lập, dựa vào bản thân mà hoàn thành giấc mơ của mình.

Máy bay cất cánh, mang đi tất cả nếu như, những giấc mộng không thành hiện thực, cuối cùng cũng chỉ là giấc mộng.

Suy cho cùng, tuổi trẻ, ai mà không điên cuồng chứ.

Đi ra sân bay, sau khi một số bạn học tạm biệt nhau thì đều tự rời khỏi. Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý, nhìn Vương Diễm hỏi: “Cần tôi đưa cậu về không?” Mấy người bạn họ tất nhiên muốn về nhà trọ, nhà Vương Diễm tại thành phố này, anh lịch sự hỏi cô ta.

Vương Diễm không nói, nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Du Phong vẫn trầm mặc. Trước khi đi Doãn Cách Tử nói bên tai cô ta, thích thì phải đi tranh thủ. Học chung với Doãn Cách Tử lâu như vậy, cô ta vẫn nghĩ rằng Doãn Cách Tử không biết cô ta thích Du Phong, cho nên cô ta xúi giục Doãn Cách Tử phá hoại tình cảm của Mễ Tu và Tiêu Quý, cho rằng chỉ cần Doãn Cách Tử và Mễ Tu ở bên nhau, cô ta mới có cơ hội ở cùng Du Phong. Cô ta vẫn không dám thổ lộ với Du Phong, bởi vì trong mắt anh ta chỉ có Doãn Cách Tử, cô ta đang chờ đợi, chờ đợi đến khi trong mắt anh ta có thể nhìn đến người khác, cô ta sẽ nói rõ tất cả với anh ta. Thế nhưng, hiện tại trong mắt Du Phong có người khác, người kia cũng không phải cô ta.

Vương Diễm lạnh lùng nhìn cô gái nhát gan ở bên cạnh Du Phong, cô ta lo âu đau nhói, nắm chặt nắm tay, âm thanh có chút run rẩy: “Du Phong, nghe Cách Tử nói cô ấy muốn cậu cùng sang Mỹ với cô ấy, cậu vẫn luôn thích cô ấy, vì sao lại không đi cùng chứ?”

Lời nói vừa thốt ra, Mị Mị khó tin nhìn về phía Vương Diễm, kỳ thật biểu hiện của Du Phong vừa rồi, cô đã nhìn ra điểm bất thường, nhưng Doãn Cách Tử đi rồi, hơn nữa cô và Du Phong vừa mới bắt đầu qua lại với nhau, hiểu biết còn chưa sâu, nên cho đối phương một ít thời gian, không ai như tờ giấy trắng, có chút tình cảm cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng, hiện tại có người đem những điều này đặt trên bàn, hỏi ra miệng trắng trợn, cô cảm thấy hơi xấu hổ, bây giờ cô là bạn gái của Du Phong, tình cảnh này bảo cô tự xử lý thế nào đây.

Tiêu Quý nghe vậy, hận không thể tiến lên đạp Vương Diễm một cước, lại dám ức hiếp Mị Mị nhà cô. Bàn tay nhỏ bé bị Mễ Tu giữ chặt, anh lắc đầu với cô, Tiêu Quý bấu môi, trừng to mắt nhìn Du Phong, nếu anh ta dám nói ra lời nào đại nghịch bất đạo, cô sẽ...sẽ không cho Mễ Tu nhà cô giao du với anh ta nữa!

Du Phong lẳng lặng nhìn Vương Diễm, vẻ mặt lạnh lùng, đôi môi mím chặt, một bên mặt góc cạnh rõ ràng lúc này như con dao gọt, lại có chút sắc bén.

“Về thôi.” Du Phong bình tĩnh mở miệng, xoay người rời khỏi trước, phía sau là Mị Mị đang cúi đầu cụp mắt.

34. Chương 34: Thật Lòng Yêu Thích

Từ khi Vương Diễm ngồi xe taxi rời khỏi, cho đến lúc cùng Du Phong ngồi cùng xe trở về, rồi đến nhà trọ, đôi mắt to của Tiêu Quý vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Du Phong, đồng tử đen láy xoay vòng, giống như giấy tiếp theo sẽ rút khỏi hốc mắt, có vài lần Mễ Tu xung động muốn hứng lại trông mắt cho cô.

Trên đường đi, Du Phong không nhìn ánh mắt giết người của Tiêu Quý, vào nhà trọ anh ta kéo thẳng Mị Mị đến phòng mình, đóng cửa lại, hoàn toàn tách khỏi Tiêu Quý. Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng hiện tại anh ta đã vỡ vụn.

Cửa phòng đã đóng, Tiêu Quý vẫn bĩu môi như cũ, tròng to mắt, giống như có thể xuyên qua cửa phòng đâm thủng một người nào đó. Rất quá đáng, thật sự là rất quá đáng, thật sự là...rất quá đáng! Coi chừng cô nói với Hầu Tử.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, Mễ Tu vươn tay che mắt Tiêu Quý, nhẹ nhàng khép lại mí mắt của cô, cẩn thận mềm mại xoa nhẹ vài cái.

“Mỏi mắt không?” Mễ Tu nhẹ giọng hỏi. Các cô không hồ là người cùng phòng ký túc xá, một người cụp mắt không nói gì, một người giương mắt nhìn, chẳng có chút lực sát thương.

“Không mỏi!” Chỉ là hơi sưng lên.

“Không mỏi thì em nhú mày làm gì?” Anh lấy đầu ngón tay gõ trán cô, cười hỏi.

Tiêu Quý chìa tay xoa trán, cau mày, cố sức chớp mắt. Mễ Tu cười cười lại đau lòng, anh nắm tay cô đi qua ngồi trên sofa, để cô nằm trên đùi anh, rồi tiếp tục mát xa đôi mắt cho cô.

Đầu ngón tay lạnh lạnh, nhẹ nhàng chạm vào, Tiêu Quý chậm rãi xoa nếp nhăn ở giữa lông mày. Cô vươn tay cầm ngón tay Mễ Tu đặt trên mặt mình, mở to mắt, oán giận nói: “Du Phong thật sự rất quá đáng, lúc đó, anh ta nên tức giận nói cho Vương Diễm biết, hiện tại tôi là người đã có bạn gái!”

Mễ Tu mặc cô nắm ngón tay mình vờ vờ, bàn tay kia của anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, trên khoé môi là nụ cười dịu dàng.

“Còn Vương Diễm kia nữa, rõ ràng biết hiện tại Du Phong là bạn trai của Mị Mị nhà chúng em, cô ta còn hỏi vấn đề như vậy, hơn nữa Doãn Cách Tử đi rồi, còn nói cái gì vì sao Du Phong không đi cùng cô ta, hừ, cô ta trả tiền vé máy bay à!” Tiêu Quý ngấm nghĩa ngón tay thon dài của Mễ Tu, tức tối nói.

“Vả lại, ai không nhìn ra người Doãn Cách Tử thích chính là anh chứ!”

Bàn tay vuốt ve mái tóc dừng lại, Mễ Tu ngược mắt nhìn cô, ánh mắt trầm xuống, véo mũi cô hỏi: “Em nói cái gì?”

“Em nói ai không nhìn ra người Tiêu Quý thích chính là Mễ Tu chứ!” Tiêu Quý thì thầm nói.

Mễ Tu buông tay, sờ hai má cô, nói: “Ngoan.”

“Nhưng sao em cảm thấy ở sân bay Doãn Cách Tử ôm anh lâu hơn người khác nhỉ?” Trong nháy mắt, Tiêu Quý hỏi.

Mễ Tu nhú mày, lại chìa ra bàn tay ác ma.

Tiêu Quý mau chóng vươn tay che mũi.

Mễ Tu cúi người hôn lên môi cô, mút thật mạnh, rồi thoáng tách ra một chút, hơi thở nóng rực, nói: “Đừng nghĩ đến những chuyện vô ích, suy nghĩ một chút ngày mai sẽ làm gì đi.”

“Ngày mai làm gì chứ?” Tiêu Quý chậm rãi lặp lại, xoa môi Mễ Tu nói ra từng chữ.

Đôi mắt Mễ Tu trở nên sâu thẳm, âm thanh trầm thấp, khàn khàn: “Ngày mai là lễ tình nhân.”

“Lễ tình nhân à...” Tiêu Quý thì thào nói nhỏ, tia sáng trong mắt như nước, chăm chú nhìn ánh mắt sâu thẳm dịu dàng trước mặt cô. Cô và Mễ Tu tuy rằng đã yêu nhau nhiều năm, nhưng chưa bao giờ trải qua một lễ tình nhân đúng nghĩa, lúc vừa bắt đầu là bởi vì còn nhỏ, hoàn toàn không có dáng vẻ của người yêu, sau đó bởi vì thi vào trường cao đẳng, hai người đều bận rộn ôn tập thi cử, càng không có thời gian nghĩ đến tình yêu trai gái, rồi sau đó Mễ Tu lên đại học, cô chuẩn bị học lại, tinh thần áp lực lớn, cho dù là cô hay là Mễ Tu, mỗi ngày đều suy nghĩ làm sao cô có thể thi đậu đại học B, lễ tình nhân gì đó chỉ là mây bay trên trời. Bây giờغمغم lại, cô và Mễ Tu đã ở bên nhau bảy năm trời, ngay cả thất niên chi dương cũng tới rồi, nhưng còn chưa trải qua một lễ tình nhân, quả thật khiến người ta thốn thốn.

Tiêu Quý vươn tay ôm cổ Mẹ Tu, đôi môi kề sát anh, nói từng chữ một: “Ngày mai anh phải cùng em đi dạo phố, mua hoa hồng tặng em, mua quà tình nhân, còn nữa, cái gì cũng phải nghe lời em!”

Đồng tử đen láy chợt loé, Mẹ Tu nhẹ giọng đáp: “Được, đều nghe lời em, nhưng mà, bây giờ em phải nghe lời anh, ngoan ngoãn nhắm mắt lại...” Anh vươn đầu lưỡi, chằm chằm khiêu khích chiếc lưỡi đình hương mê người kia, môi lưỡi quấn quýt, dây dưa với nhau.

Du Phong kéo Mị Mị vào phòng, hai tay nắm bờ vai cô, anh ta cúi người nhìn cô, đồng tử sâu thẳm phức tạp. Từ lúc cô vào sân bay thì đã bày ra bộ dạng thế này, cúi đầu không nói lời nào, cho dù Vương Điềm nói ra lời tổn thương như thế, cô cũng cắn môi trầm mặc không nói. Là lỗi của anh ta, anh ta không nên đưa cô trở về, lại càng không nên đưa cô đi tiễn Doãn Cách Tử, anh ta ích kỷ nghĩ rằng có cô bên cạnh mình, anh ta có thể ung dung đối mặt với sự ra đi của Doãn Cách Tử, có thể yên tâm thoải mái trải qua cuộc sống sau này. Thế nhưng, trong giây phút nhìn thấy Doãn Cách Tử xoay người rời đi, trái tim anh ta lại rỗng tuếch, giống như bị vật nặng đè xuống, rớt vào trong không khí. Khoảnh khắc Doãn Cách Tử ôm anh ta, anh ta lại nảy sinh một nỗi xung động, bỏ mặc tất cả cùng cô ta đi Mỹ. Nhưng nỗi xung động này nhanh chóng bị lý trí đè ép, ép đến mức tan xương nát thịt. Doãn Cách Tử không thích anh ta, lại càng không thích hợp với anh ta, anh ta biết rõ.

Hoàn cảnh gia đình hồi bé nói cho Du Phong biết, anh ta cần một người con gái có thể yên tâm ở nhà giúp chồng dạy con, chăm sóc mẹ anh ta, quan tâm đến cuộc sống của anh ta, để anh ta không có bất cứ sầu lo nào mà dốc sức lo cho sự nghiệp bên ngoài của mình, cô gái trước mắt này mới chính là lựa chọn đúng đắn nhất của anh ta. Du Phong thừa nhận, anh ta làm vậy là rất ích kỷ, trong lòng muốn kết giao với người khác nhưng lại ở cùng Miểu Miểu, tuy nhiên bản tính của loài người không phải là đều ích kỷ ư, cuộc sống sau này, anh ta sẽ đối tốt với cô, như vậy chắc là đủ rồi.

“Miểu Miểu, lời của Vương Điềm em đừng để trong lòng, Doãn Cách Tử đi rồi, anh sẽ không vì cô ấy mà thay đổi quan hệ của chúng ta.” Du Phong trầm lắng nói, hai tròng mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ cay đắng.

Mị Mị ngẩng đầu lên, khẽ cười với anh ta, cô nói: “Ừm, em biết rồi.” Doãn Cách Tử đi rồi, đương nhiên cô ta sẽ không tạo ra ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ, cô cũng sẽ không vì lời nói của Vương Điềm mà tức giận, dù sao nếu Du Phong muốn ở cùng Doãn Cách Tử thì thế nào, đi theo cô ta ra nước ngoài là được, nhưng anh ta không đi cùng cô ta, điều đó chứng minh ối quan hệ của bọn họ. Nhưng mà cô không thể không để ý lời nói của Du Phong ở sân bay. Cho dù Vương Điềm có phải cố ý nói ra hay không, nếu cô ta đã nói, chẳng lẽ Du Phong không nên phản bác cô ta sao? Một câu đơn giản đi thôi, tương đương gián tiếp thừa nhận lời nói của Vương Điềm.

Du Phong nhẹ nhàng ôm lấy Mị Mị, xoa xoa mái tóc cô, nói: “Nếu anh và em ở bên nhau, anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em, anh tuyệt đối nghiêm túc kết giao với em.”

“Ừm.” Mị Mị đáp, vòng tay qua thắt lưng Du Phong. Quên đi, cô vừa mới bắt đầu ở bên Du Phong, không thể yêu cầu anh ta nhiều quá, nếu Doãn Cách Tử đã đi rồi, thời gian qua lâu, tất cả đều sẽ phai nhạt, cô tin Du Phong thật lòng thích cô.

35. Chương 35: Vô Cùng Ngọt Ngào

Ngày mười bốn tháng hai, lễ tình nhân.

Tiêu Quý bị tiếng nhạc đình tai nhức óc tại quảng trường bên ngoài cửa sổ đánh thức, cô đột nhiên ngồi dậy, ngơ ngác chớp chớp mắt, đợi sau khi ba hồn bảy vía trở về chỗ cũ, từ đầu giường cô cầm lấy di động, nhìn thời gian trên đó, ảo não vỗ trán, sao cô lại ngủ quên mất chứ! Hôm nay vốn muốn dậy sớm một chút, làm bữa sáng tình yêu cho Mẹ Tu nhà cô, sau khi ngọt ngọt ngào ngào ăn xong, cô sẽ ăn mặc xinh đẹp cùng Mẹ Tu đi dạo phố, vì lễ tình nhân đầu tiên của bọn họ mà đặt dấu chấm hoàn mỹ khó quên. Nhưng tối qua cô rất phấn khởi, trò chuyện với Mị Mị đến khuya, cô không nhớ mình đã ngủ thiếp đi lúc nào.

Haiz, nên bỏ bớt bữa sáng tình yêu thôi.

Cô nhanh chóng rời giường, mặc chiếc áo khoác ngoài màu đỏ kia, phối hợp với giày boot cao gót, cô sấy mái tóc rối bời, thoa son nước. Tiêu Quý ngắm mình trong gương, thật tình cảm thán một câu, thật sự là rất đẹp, rất xứng với Mễ Tu nhà cô!

Sau khi “mèo khen mèo dài đuôi”, Tiêu Quý mở cửa đi ra ngoài, cô thấy Du Phong ngồi ăn sáng ngoài phòng khách, bởi vì ngày hôm qua bị anh ta làm hại mắt, cho nên Tiêu Quý không chào hỏi anh ta mà đi thẳng đến phòng bếp. Quả nhiên, Mị Mị nhà cô đang hiền lành rửa chén bát của ngày hôm qua.

“Mị...” Tiêu Quý vươn một ngón tay chọc chọc sau lưng Mị Mị.

“Dậy rồi à, tớ đã làm bữa sáng, cậu mau ăn đi.” Mị Mị xoay người lại mỉm cười, nói dịu dàng.

“Mị Mị nhà tớ thật sự là đức hạnh, sau này ai lấy được cậu rõ là may mắn đấy.” Tiêu Quý cảm thán nói, thật sự là không nở gả cô ra ngoài mà.

“Cậu ăn nói càng ngày càng giống Hầu Tử.” Mị Mị đỏ mặt, ngượng ngùng nói.

“Ha ha, cùng sống dưới một mái nhà, làm sao không thể không giống.” Tiêu Quý cười, còn nói: “Hôm nay cậu và Du Phong có kế hoạch gì không? Lát nữa tớ và Mễ Tu đi dạo phố, hai người muốn đi cùng không?”

Mị Mị cụp mắt, tiếp tục rửa chén, nhẹ giọng nói: “Không đâu, hai người đi đi.”

“Thế nào? Chê tụi tớ làm bóng đèn à.” Tiêu Quý trêu ghẹo, che miệng khẽ cười: “Có phải hôm nay Du Phong có bất ngờ gì đặc biệt không?”

Mị Mị nhìn về phía cô nhoẻn miệng cười, không nói gì cả. Bất ngờ gì chứ, có lẽ Du Phong không muốn trải qua ngày lễ tình nhân với cô. Doãn Cách Tử đi rồi, đến giờ tâm trạng của anh ta vẫn sa sút, ngày hôm qua lại chẳng nói gì với cô, buổi tối chui vào phòng ngủ sớm, sáng nay ngoại trừ nói một câu chào buổi sáng với cô thì chẳng nói gì nữa. Cô nói với bản thân hãy cho anh ta thời gian quên đi Doãn Cách Tử, quên đi đoạn tình cảm kia, thế nhưng, vì sao hiện tại cô lại bực bội như vậy, bắt đầu từ khi nào cô đã trở nên so đo từng tí chút.

Tiêu Quý cho rằng Mị Mị thẹn thùng, nên không nói đùa với cô nữa, rồi nói tớ đi tìm Mễ Tu nhà tớ, từ phòng bếp đi ra, khi đi ngang qua phòng khách, Tiêu Quý trông thấy Du Phong ngồi xem dự báo thời tiết tại nước ngoài trên máy tính.

Đẩy cửa phòng ra, Mễ Tu nhà cô đang thay quần áo, phản ứng đầu tiên của Tiêu Quý là nhanh chóng đóng cửa lại, để tránh cảnh xuân của anh lộ ra ngoài.

Chậc chậc, Mễ Tu nhà cô chất lượng như thế, nhìn lồng ngực kia, nhìn vòng eo kia, nhìn...chỗ nào đó dựng đứng kia. Tiêu Quý bất giác đỏ mặt, đồng tử xoay tròn, nhìn lên trần nhà, cái vật kia lớn như vậy, đặt trong quần thật sự thoải mái sao?

“Em nghĩ gì đó?” Mễ Tu mặc quần vào, đi đến trước mặt cô, hỏi.

“Nghĩ xem anh có thoải mái không?” Tiêu Quý theo tư tưởng của mình, thành thật nói.

Mễ Tu sững sốt, đồng tử lập tức u ám. Bàn tay chống lên cánh cửa, anh dùng tư thế bao vây Tiêu Quý, hỏi: “Nếu không thoải mái thì sao? Em muốn làm thế nào để cho anh thoải mái?”

“...” Tiêu Quý muốn nói, cắt đi thì thế nào, nhưng mà cô không thể nói, cũng...không nở.

“Hửm?” Mễ Tu khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, xúc cảm của đầu ngón tay khiến trái tim anh nhộn nhạo.

Trong nháy mắt, Tiêu Quý đi khắp khiêng, nhắm mắt, lấy tinh thần, khẽ chạm vào môi Mễ Tu.

Sau đó cô lùi lại, ngửa đầu nhìn anh, hỏi: “Thoải mái không?”

Mễ Tu vươn ngón cái, xoa môi mình, sau đó nắm lấy cằm Tiêu Quý, rồi cúi người xuống.

Lúc nam nữ một mình ở chung, từ thoải mái này không thích hợp xuất hiện nhiều lần.

Khi ra khỏi phòng ngủ của Mễ Tu, Du Phong vẫn còn nhìn máy tính chằm chằm, lách tách không biết làm gì, Tiêu Quý vốn muốn hỏi anh ta, hôm nay anh ta và Mị Mị có kế hoạch gì, nhưng nghĩ lại, cô vẫn không hỏi, nói không chừng bọn họ muốn đợi sau khi cô và Mễ Tu đi rồi mới ở nhà lãng mạn đấy, cô sẽ không phá

đám, nói thế nào đây cũng là lễ tình nhân đầu tiên của bọn họ, hai người đều có thời gian, làm sao không có một kế hoạch nào chứ.

Tiêu Quý chào Du Phong một tiếng, rồi vào bên trong nói một tiếng với Mị Mị, định cùng Mễ Tu ra ngoài, mới vừa tới cửa, âm thanh sâu lắng của Du Phong vang lên.

“A Tu, lau miệng đi.” Thờ ơ như thế, nhưng nghe kỹ lại, tuyệt đối không khó nghe ra trêu ghẹo bên trong. Mễ Tu sững sốt, nhìn về phía Tiêu Quý.

“...” Tiêu Quý lấy khăn giấy, lau miệng Mễ Tu. Sao cô lại quên mất hôm nay mình thoa son nước!

Tiêu Quý trừng mắt oán hận Du Phong, cô nắm tay Mễ Tu dở khóc dở cười nhanh chóng rời khỏi nhà.

Tuy rằng bị trêu chọc một chút, nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Tiêu Quý, cùng Mễ Tu ngồi xe vào nội thành, hai người tay nắm tay, cùng nhau đi dạo trên con phố náo nhiệt.

Bởi vì là lễ tình nhân, khắp nơi trên đường đều bán hoa hồng, từng đóa hoa nở rộ, tươi đẹp ướt át, còn được bọc giấy màu, càng thêm lãng mạn. Tiêu Quý nắm tay Mễ Tu, khẽ mỉm cười, trông thấy một đôi tình nhân trẻ đang chọn hoa, trong lòng cô oán thầm, thật là không nhìn ra những đóa hoa hồng này hơn mười đồng một đóa, giật tiền người ta cũng không thể như vậy chứ.

“Thích không?” Mễ Tu thấy Tiêu Quý chăm chú nhìn người ta mua hoa, anh tưởng rằng cô cũng muốn mua.

“Thích thì thích, nhưng không cần mua.” Tiêu Quý chu miệng, nói.

“Vì sao?” Đã thích thì sao lại không mua.

“Bởi vì sẽ mau héo tàn.” Cô không thích nhìn hoa tươi khô héo.

“Nha đầu ngốc.” Mễ Tu xoa tóc cô, nắm chặt tay cô, đột nhiên trước mắt sáng ngời, anh nắm tay Tiêu Quý nhanh bước tiến lên.

“Em thích bông này không? Sẽ không héo tàn đâu.” Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý đến trước quầy hàng kẹo bông gòn, nói dụ dằng.

Nhìn thấy một cây kẹo bông gòn trắng như tuyết, giống như đám mây đáp xuống trần gian, mềm mại ấm áp như thế. Tiêu Quý ngửa đầu, lộ ra hai má lúm đồng tiền, nụ cười còn ngọt hơn kẹo bông gòn: “Thích!”

Mua một cây kẹo bông gòn thật to, Tiêu Quý cầm cái cây, nhẹ nhàng liếm một cái, đường tan trong miệng, ngọt ở trong lòng. Cây kẹo bông gòn kia quả thật còn lớn hơn khuôn mặt Tiêu Quý, hiện tại được cô cầm trong tay, đáng vẻ cúi đầu cắn xuống, ít nhiều cũng hơi buồn cười.

Mễ Tu lắc đầu bật cười, yêu chiều gõ nhẹ chóp mũi Tiêu Quý, anh vươn tay lau kẹo bông gòn dính ở khoé miệng cô.

“Anh muốn ăn không?” Tiêu Quý ngọt ngào hỏi, giơ kẹo bông gòn tới gần phía Mễ Tu.

“Ngọt không?” Mễ Tu hỏi.

“Ừm!” Rất ngọt, vô cùng ngọt!

“Được rồi, anh nếm thử xem.” Mễ Tu nhẹ giọng nói, ánh mắt chột loé, anh cúi đầu, mút thật mạnh trên môi Tiêu Quý, đầu lưỡi nhanh chóng luồn vào trong miệng cô, khẽ khàng khiêu khích, sau đó lập tức tách ra.

“Ừ, thật sự rất ngọt.” Ném xong, Mễ Tu đánh giá.

Tiêu Quý phản ứng lại, hậu tri hậu giác quay đầu nhìn về bốn phía, may mà không ai chú ý tới bọn họ. Cô trừng mắt nhìn Mễ Tu, nhìn anh cười đến dụ dằng, tựa như một con mèo lén ăn vụng, Tiêu Quý cắn một miếng kẹo bông gòn, nói: “Đúng là ngọt, nhưng không cho phép anh ăn, em muốn ăn một mình!”

Tiêu Quý xoay người, kiêu ngạo đi về phía trước.

Mễ Tu cười ra tiếng, nhìn theo bóng hình màu đỏ xinh đẹp kia, anh đi nhanh hai bước, ôm vai Tiêu Quý, kề sát bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Không sao, không cho anh ăn cái này, buổi tối cho anh ăn cái khác, cũng ngọt như thế.”

“...” Tiêu Quý ngẩng đầu nhìn ánh nắng, vì sao trời còn chưa tối mà đã có người sắp hoá thành sói rồi.

Ăn xong kẹo bông gòn, miệng ngọt dính dính, Tiêu Quý hận không thể lập tức trở về đánh răng, vừa định làm nũng với Mễ Tu, cô ngẩng đầu thấy một nơi thú vị, cô kéo anh đi tới, cúi người ngắm nhìn những hạt gạo màu trắng buộc trên sợi dây màu đỏ, cô chớp chớp đôi mắt to, nói với ông chủ: “Cháu cũng muốn khắc chữ!”

“Được, cô bé muốn khắc chữ gì thế?” Ông chủ hỏi.

Tiêu Quý nhìn sang Mễ Tu ở bên cạnh, đôi mắt cười tủm tỉm, hai má lúm đồng tiền chợt hiện, cô quay đầu nói với ông chủ: “Khắc một chữ Quý, quý của mùa vụ.”

“Được, lập tức xong ngay.” Ông chủ lấy qua một hạt gạo, bắt đầu cúi xuống chăm chú khắc chữ.

Tiêu Quý dựa vào người Mễ Tu, ôm cánh tay anh, nhẹ nhàng nói: “Em muốn khắc chính mình vào trong lòng anh, sau đó đeo anh trên cổ em.”

Trái tim Mễ Tu lúc này mềm mại đến lạ lùng, anh cup mắt nhìn cô gái gần trong gang tấc, hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

“Xong rồi!” Ông chủ hô lên.

Tiêu Quý nhận lấy sợi dây đỏ mảnh khảnh, nhìn chữ trên đó, cô cười cong khoe mắt.

“Anh đeo giúp em.” Mễ Tu nói.

“Ừm.”

Mễ Tu cầm sợi dây, nhẹ nhàng đeo lên cổ Tiêu Quý, sợi dây màu đỏ tan biến trong chiếc áo khoác màu đỏ, chỉ có hạt gạo kia là thấy được rõ ràng, giống như đeo vào là thấy ngay chữ viết thật nhỏ trên đó. Một chữ, có thể chiếm cả một hạt gạo, thật giống như một người có thể chiếm giữ một người khác.

“Anh Mễ Tu, chị Tiêu Quý.” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gọi êm ái.

Mễ Tu và Tiêu Quý đồng thời xoay người, trông thấy một cô gái đi qua đám người hướng về phía bọn họ.

Tiêu Quý thu lại nụ cười, hai má lúm đồng tiền biến mất không còn chút tung tích, nhìn thấy cô gái đứng trước mặt, nhìn thấy nụ cười yếu điệu của cô ta.

“Thật đúng lúc, lại gặp nhau ở đây.” Mạnh Nhụy ngoan hiền nói, hơi nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua sợi dây đỏ trên cổ Tiêu Quý.

“À, không ngờ gặp cô ở đây.” Mễ Tu nói.

“Ha ha, em chuyển trường đến đại học B, sau này sẽ thường xuyên gặp mặt.” Mạnh Nhụy cười nhu mì, nhìn về phía Tiêu Quý, nghiêng đầu, trông có vẻ vô tội lại đơn thuần: “Chị Tiểu Quý, sau này nhờ chị chỉ bảo em nhiều hơn.”

36. Chương 36: Bữa Tiệc Sang Trọng

Ngày mai sẽ khai giảng, hôm nay Tiểu Mã Ca một mình trở về trường, Tiêu Quý, Mị Mị, Hầu Tử vô cùng ân cần ra nhà ga đón cô. Còn xách hành lý, ân cần hỏi han, cả đám cười tươi như hoa.

Trở lại ký túc xá, đại gia Tiểu Mã Ca nằm trên giường như thường ngày, ném giày ra, chỉ thị: “Thu dọn xong hành lý của ca, các người có thể bình thân.”

Đám Tiêu Quý nhìn nhau vài lần, nhanh chóng trao đổi ánh mắt, sau khi thống nhất ý kiến, Tiêu Quý yếu ớt hỏi đại gia Tiểu Mã Ca: “Tiểu Mã oppa, có đặc sản ngon không ạ?”

“Có mang về!” Tiểu Mã oppa khí khái nói.

Tiêu Quý gật đầu, lập tức nói: “Oppa, bọn em lập tức thu dọn quần áo của anh ngay.”

Tất cả quần áo đều ném trên giường, Tiêu Quý và Hầu Tử ngơ ngác nhìn nhau, có đặc sản nào đâu.

Ba người đứng trước giường, trừng mắt nhìn đại gia Tiểu Mã Ca nằm gác chân, dò xét hỏi: “Cậu có mang đặc sản về không?”

“Có mà!” Câu trả lời hết sức kiên định.

“Ồ đâu?” Ba người tức giận rồi.

“Ăn rồi.” Tiểu Mã Ca nói với ba cô nàng đang rất tức giận. Đường xá xa xôi, cô đói bụng, đương nhiên phải ăn gì đó chứ, huống hồ, cô đã hứa với các cô mang đặc sản về, nhưng không nói nhất định sẽ để các cô ăn.

“...” Tiểu Mã Ca quyết đoán đá bay hành lý, ba cô nàng kia cùng trở về giường mình nằm, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Thật là không có nhân tính!

Tiểu Mã Ca không nhân tính ngồi dậy, bàn tay vung lên, gào to: “Nhìn bộ dạng không được ăn của các cậu kìa, không phải chỉ là một ít đặc sản sao, coi như sợi len thôi! Đi, anh đây đưa các cậu đi ăn bữa tiệc lớn, bù lại tâm linh yếu ớt của các cậu đã bị tổn thương.”

“Ăn cái gì?”

“Đi đâu ăn?”

“Có thể đóng gói mang về không?”

Ba cô nàng kia nhanh chóng sống lại, tiến hành thảo luận sôi nổi.

“...” Tiểu Mã Ca chẳng ừ hử gì, anh đây rất soái nha!

Bốn cô nàng phòng 308 nhân nhả tự tại xuống lầu, vừa đi vừa thương lượng muốn ăn gì, vừa mở hầu bao của Tiểu Mã Ca, cũng không làm thất vọng dạ dày của mình. Tiêu Quý mỉm cười nhìn Hầu Tử và Tiểu Mã Ca cãi nhau, trong lòng cô rất nhẹ nhàng, đã lâu rồi bốn người không cùng nhau đi ăn, thật là nhớ nhung. Đang lúc nghĩ ngợi xem lát nữa có cần điện thoại cho Mễ Tu nói với anh không thể cùng anh ăn cơm không, trong lúc ngẩng đầu, Tiêu Quý cảm thấy lồng ngực đột nhiên tắc nghẽn, trông thấy ba người sánh vai nhau đi cách đó không xa, đồng tử trong suốt trở nên u ám, cô mím chặt môi, bàn tay buông xuống liền nắm thành quyền.

Hôm lễ tình nhân tình cờ gặp Mạnh Nhụy, cô ta nói mình chuyển trường đến đại học B, Tiêu Quý biết rằng sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ gặp nhau, thế nhưng, lúc nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện trước mắt một cách rõ ràng, cô lại cảm thấy vô cùng chướng mắt. Thân thiết gần gũi, sóng vai nhau đi, một nhà ba người hoàn mỹ biết bao.

Tiêu Quý không nhìn đến nhóm người Lưu Cẩm Trúc nữa, cô cúi đầu chỉ lo đi theo bọn Hầu Tử, cô nhắm mắt làm ngơ, cuộc sống của bọn họ chẳng có chút liên quan gì với cô.

Nhưng hiển nhiên người khác lại không nghĩ vậy.

Lối đi bị cản trở, Hầu Tử đang kéo Tiêu Quý chột dừng bước, cô ngậy người, ngược mắt lên, lập tức thu lại vẻ sầu lo trên gương mặt.

Tiểu Mã Ca và Mị Mị không biết tình hình, đều khó hiểu nhìn người đang cản trở lối đi của các cô.

“Chị Tiêu Quý, thật khéo quá, các chị muốn đi đâu thế?” Mạnh Nhụy nắm tay Lưu Cẩm Trúc, nghiêng đầu cười nhẹ.

Mạnh Học Đông hơi sững sốt, trông thấy Tiêu Quý, đôi mắt ông ta trở nên phức tạp. Cô chính là đứa nhỏ kia, không ngờ đã ở đại học B.

“Bạn đi ăn, rất đói, sắp chết đói rồi!” Hầu Tử mất kiên nhẫn nói. Cô biết quan hệ của Mạnh Nhụy và Tiêu Quý, hơn nữa lúc ở nhà Mễ Tu, cô còn nhớ rõ ràng, con bé kia làm hại Tiểu Kê nhà cô thế nào, nhưng không ngờ cô ta lại chuyển trường đến đại học B.

“Đi ăn à, vừa lúc em cũng vậy, cùng nhau đi nhé.” Mạnh Nhụy dường như không nghe ra sự mất kiên nhẫn của Hầu Tử, cô ta mỉm cười nói.

“Không cần.” Tiêu Quý lạnh lùng nói, liếc nhìn Mạnh Nhụy thân thiết dựa vào Lưu Cẩm Trúc, cô kéo Hầu Tử muốn bỏ đi.

Mạnh Nhụy cản đường cô, kéo theo Lưu Cẩm Trúc đứng trước mặt Tiêu Quý, nũng nịu nói: “Chị Tiểu Quý, chị và dì Cẩm Trúc đã lâu không gặp, cùng nhau ăn một bữa cơm đi. Em muốn đến hội quán Hoàng Triều ở trung tâm thành phố, ở đó sinh viên bình thường không vào được đâu.”

“Hừ!” Hầu Tử khinh thường liếc cô ta một cái.

Mị Mị nhíu mày nhìn cô ta, Tiểu Mã Ca dường như nhìn ra sự bất thường bên trong, cô lạnh lùng cười nhạt.

Tiêu Quý không nói lời nào, cô cúi đầu chẳng muốn nhìn người trước mặt.

Mạnh Nhụy cười thầm, buông tay Lưu Cẩm Trúc, rồi làm nũng với bố mình nói: “Ba, bảo chị Tiêu Quý đi cùng chúng ta đi, còn có bạn cùng phòng của chị ấy nữa, được không ạ, ba hãy khuyên chị ấy đi!”

Lưu Cẩm Trúc vừa định nói không cần, lại bị Mạnh Học Đông giành trước một bước: “Tiêu Quý, nếu đã gặp thì hãy cùng nhau ăn bữa cơm đi, Nhụy Nhụy cũng là có ý tốt.”

“Hừ hừ!” Hầu Tử lại khinh thường hừ một tiếng.

“Được, nếu chú đã nói vậy, tôi thay Tiêu Quý đồng ý, mấy người chúng tôi cũng muốn đi theo hưởng nhờ, mở mang kiến thức một chút xem thử hội quán gì mà không cho sinh viên bình thường vào.” Tiểu Mã Ca thong dong bình tĩnh nói, phát huy khí chất ngự tỳ đến mức cao độ.

Việc đã đến nước này, có nói cũng đã nói rồi, Tiêu Quý đành phải đi theo đến hội quán trong truyền thuyết.

Vào trong ghế lô, mấy người chia nhau ngồi xuống, chia ra hai phía, một bên là Lưu Cẩm Trúc, Mạnh Nhụy và bố cô ta, một bên là bốn cô nàng phòng 308, ở giữa được ngăn cách bởi mấy chiếc ghế rất biết điều, phân chia ranh giới sông ngòi.

“Đã đói bụng rồi, gọi món ăn đi.” Mạnh Học Đông nói xong liền đưa thực đơn cho con gái.

Bốn cô nàng đối diện lẳng lặng uống trà, Mạnh tiên sinh thật sự dễ dạy a.

“Vẫn nên để khách chọn trước ạ.” Mạnh Nhụy không nhận thực đơn, khẽ mỉm cười nói.

“Đúng đúng, là ba sơ ý.” Mạnh Học Đông đưa thực đơn qua bên kia.

Hầu Tử và Tiểu Mã Ca đồng thời vươn tay nhận lấy. Chẳng những được ăn miễn phí, người ta còn vội vàng mời khách, không ăn sang một chút quả thực chính là lễ trời khó dung.

“Khụ khụ, trước tiên cho hai con hải sâm.” Tiểu Mã Ca rất tự nhiên nói với người phục vụ. Trên đường đi Hầu Tử đã lén bỏ sung cho cô rất nhiều chuyện về Mạnh Nhụy, Tiểu Mã Ca càng nghe càng tức giận, coi đàng sau Tiểu Kê nhà cô không có ai sao, tùy ý ức hiếp Tiểu Kê, cô chính là Tiểu Mã oppa, nếu phải đến ăn, được rồi, để bọn họ tròn mắt nhìn cô ăn ra sao!

“Lấy một con tôm hùm chiên giòn.” Hầu Tử nói ngay sau đó.

“...” Tiêu Quý và Mị Mị tiếp tục im lặng uống trà.

“Lấy một cái bào ngư hầm chim cút.”

“...”

“Một đĩa sò nướng.”

“...”

“Một chai rượu đỏ năm 82!”

“...”

“Thêm một chén vi cá đi.” Tiểu Mã Ca khép lại thực đơn, rồi nhìn về phía một nhà ba người đối diện hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, cô còn nói: “Gia đình các vị nhất định là quen ăn sơn hào hải vị, hay là dùng ăn vi cá, tôi gọi món khác cho.”

“Lấy tám chén tổ yến thượng hạng.”

“...” Mọi người...

Vi cá là được rồi mà...

Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên, đầy một bàn lớn, Tiểu Mã Ca hào phóng khui chai rượu đỏ, rót cho bốn người mỗi người một ly, nhấp môi, gạt đầu đầy hứng thú, hội quán rất tốt.

“Chị Tiểu Quý, đây đều là những món chị thích à, khẩu vị của chị thật tốt, em lại không được vậy, mỗi ngày chỉ có thể ăn chút ít, hề ăn nhiều một tí là dạ dày không thoải mái, dì Cẩm Trúc bận tâm không ít vì thói ăn uống của em.” Mạnh Nhụy ra vẻ thân mật nhìn Lưu Cẩm Trúc, hờn dỗi nói.

Tiêu Quý coi như không nghe thấy, tiếp tục bình tĩnh ăn cơm.

“Còn nữa nha, từ bé sức khỏe của em đã yếu, thỉnh thoảng dì Cẩm Trúc không đi làm mà ở nhà chăm sóc em, em có thể trưởng thành yên ổn như vậy, hoàn toàn là nhờ dì ấy đấy.”

“Chị Tiểu Quý, chị biết không, mấy năm trước em bị viêm ruột thừa phải nằm viện, làm dì Cẩm Trúc rất sốt ruột, rõ ràng chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ, nhưng dì ấy vẫn trông nom bên người em không rời đi tắc nào, sợ em có một chút sơ xuất.”

“Lần này đến đại học B, tất cả mọi việc đều tự mình dì ấy làm tất cả, không để em lo lắng chút nào, ngay cả người hướng dẫn của em cũng nói...”

“Hình dạng của con tôm hùm này sao lại khó coi thế nhỉ, trùng to mắt ghê!” Hầu Tử cắt ngang bài độc thoại của Mạnh Nhụy, cô cầm con tôm hùm, ẩn ý nói.

“Nói quá nhiều nên bị chiên giòn đấy.” Tiểu Mã Ca nhấp một ngụm rượu đỏ, ánh mắt sắc bén lướt qua Mạnh Nhụy.

“...” Mạnh Nhụy cầm miệng.

Mạnh Nhụy sợ bị chiên giòn rồi cuộc đã cầm miệng, lỡ tai Tiêu Quý được yên tĩnh, tuy rằng không có khẩu vị, nhưng cô vẫn theo bọn Hầu Tử ăn sạch đồ trên bàn, cười toe toét, biến buổi tiệc Hồng Môn Yến không có ý tốt này trở thành bữa tiệc sang trọng của các cô.

37. Chương 37: Thật Quá Đáng

Sau khi hưởng thụ bữa tiệc sang trọng, Tiểu Mã Ca làm bộ làm tịch tạm biệt với Mạnh Học Đông, cùng Hầu Tử một xướng một đáp khiến Mạnh Nhụy á khẩu không trả lời được, sau đó kéo Tiêu Quý phóng khoáng mà lại kiêu ngạo rời khỏi cái hội quán không cho người thường vào.

Ra khỏi hội quán, Tiêu Quý hít một hơi thật sâu, sờ bụng mình đã hơi trướng lên, cô âm thầm cảm thán mình thật sự không có số hưởng, thật vất vả mới được ăn một bữa tiệc sang trọng, kết quả lại bụng đầy phẫn nộ.

Hầu Tử ôm vai cô, nói sâu xa: “Tiểu Kê à, tuy rằng bất cứ cánh rừng to lớn nào cũng có tiện nhân, nhưng nhìn bụng chúng ta này, đầy bào ngư hải sâm, đừng thèm chấp nhặt với bọn họ.” Nói xong, cô còn nghiêm túc gạt đầu.

“Đúng đó, vì chai rượu đỏ kia mà khoan hồng độ lượng với bọn họ đi, năm 82, là năm 82 đó!” Tiểu Mã Ca nhấp môi, ra vẻ còn lưu luyến.

“Ừ, còn có tám chén tổ yến nữa!” Mị Mị tán thành ngay sau đó.

Tiêu Quý chớp chớp mắt, nhìn ba cô nàng trước mắt, đột nhiên cô bật cười khúc khích. Hôm nay vô tình gặp Lưu Cẩm Trúc, thấy bà thân mật với Mạnh Nhụy tựa như người một nhà, hơn nữa Mạnh Nhụy còn cố tình kể lại mấy năm nay Lưu Cẩm Trúc quan tâm săn sóc cô ta cỡ nào, trong lòng Tiêu Quý không thể nào không khó chịu, dù sao Lưu Cẩm Trúc cũng là mẹ ruột của cô. Cùng bọn họ ăn cơm, trông thấy ba người đối diện cô, Tiêu Quý cảm thấy trong lòng chua xót, cô và bà cuối cùng vẫn là người xa lạ không có gì để nói. Nhưng mà, nhìn thấy các cô bạn thân vì mình mà mạnh mẽ đấu trí với Mạnh Nhụy, làm cho cô ta ghen hòng không trả lời được, Tiêu Quý đột nhiên trở lại bình thường, cô cần gì vì một người đã không cần cô từ lâu mà đau lòng khổ sở chứ, hơn nữa, Mạnh Nhụy nói nhiều như thế chẳng phải là cố ý kích thích cô sao, cô sẽ không bị mắc mưu đâu. Tuy rằng Tiêu Quý không rõ vì sao Mạnh Nhụy vô cớ ra vẻ nịnh bợ với cô, còn nói ra những lời quái lạ với cô, nhưng cô sẽ không để trong lòng.

Tiêu Quý trở tay ôm eo Hầu Tử, dựa đầu trên vai cô, ra vẻ đáng yêu dụ dàng nói: “Hầu Tử phải bảo vệ người ta đó.”

Hầu Tử vung tay lên, ngửa mặt lên trời hô to: “Ha ha ha, Tiểu Kê Kê đừng sợ, loại yêu ma quỷ quái gì nhìn thấy Hầu Ca đều phải tè ra quần thôi!”

Vì thế, yêu ma quỷ quái không sợ tè ra quần xuất hiện ngay tức khắc.

“Chị Tiêu Quý, chờ một chút!”

Bốn người đồng thời quay đầu lại, thấy Mạnh Nhụy đang chậm rãi hướng về phía các cô, giống như một luồng gió lạnh thổi tới.

Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca và Mị Mị không hẹn mà cùng nhìn về phía Hầu Tử, dùng ánh mắt biểu đạt, thử thách của cậu tới rồi.

Hầu Tử hướng về phía các cô gật đầu lia lịa, nhảy qua che chở trước mặt Tiêu Quý, vươn hai tay, giống như gà mẹ bảo vệ gà con.

Mạnh Nhụy trực tiếp vòng qua Hầu Tử, đứng đằng sau Tiêu Quý, chấp hai tay trước ngực, cười ngọt ngào: “Chị Tiêu Quý, ba em và dì Cẩm Trúc có việc đi trước, em có thể cùng các chị quay về trường không?”

Hầu Tử bị coi khinh, Tiểu Mã Ca và Mị Mị cúi xuống lắc đầu, rồi lại lắc đầu, các cô quả nhiên không thể mong chờ con khỉ kia làm được chút gì.

Tiêu Quý xoay người, nhìn cô gái đứng trước mặt, ánh mắt trầm tĩnh, cô nhẹ nhàng cất tiếng: “Tuỳ cô.” Từ nhỏ, bà nội đã dạy cô, người khác mỉm cười với con, con nhất định phải cười lại. Tuy rằng hiện tại cô thật sự không cười nổi với Mạnh Nhụy, nhưng cô không thể nhẫn tâm từ chối cô ta, suy cho cùng Tiêu Quý không phải là người giỏi từ chối người khác.

“Thật tốt quá, chị Tiêu Quý chúng ta cùng về trường thôi.” Mạnh Nhụy cười ngọt ngào, khoát tay Tiêu Quý, rồi quay đầu liếc nhìn Hầu Tử.

“...” Cô ta đang khiêu khích cô sao...

Trở về trường, xuống xe taxi, Mạnh Nhụy liền khoát tay Tiêu Quý, dáng vẻ thân thiết, giống như một đôi bạn thân đã quen nhau nhiều năm. Hầu Tử, Tiểu Mã Ca và Mị Mị đi theo phía sau, nhìn về hai người ở đằng trước, rồi trợn tròn mắt với ông trời, hận không thể xông lên cắt đi móng vuốt của Mạnh Nhụy. Tiểu Kê nhà các cô có thể để cô ta tùy tiện đến gần sao hả! Không thấy Tiểu Kê nhà các cô từ trong ra ngoài đều chống cự sao? Há! Há!

Từ lúc Mạnh Nhụy bắt đầu khoát tay Tiêu Quý, cô ta liền lải nhải bên tai Tiêu Quý, kể lại mấy năm gần đây Lưu Cẩm Trúc đối xử tốt với cô ta thế nào, quan tâm cô ta, săn sóc cô ta, coi cô ta như con gái ruột, thậm chí đối với con gái ruột cũng không bằng, thật sự là tử thân cho chị Tiêu Quý, dì Cẩm Trúc chăm sóc em như vậy, luôn ở cùng em, kỳ thật dì Cẩm Trúc rất nhớ chị, nhưng vì không yên lòng về em cho nên không thể thường xuyên thăm chị...

Tiêu Quý rất bình tĩnh đi về phía trước, bước đi thong thả, không vội vàng, giống như bình thường, nhưng khoé mắt cong lên mỗi khi cười đã không còn nữa, hai má lúm đồng tiền cũng giấu kín trên khuôn mặt tái nhợt, môi mím chặt, ánh mắt thật to hồ hững nhìn về phía trước. Cô thật sự không hiểu vì sao Mạnh Nhụy

nói những điều này với cô, là khoe khoang cô ta đã đoạt đi mẹ cô, hay là cười nhạo mẹ cô không cần cô, hình như cái nào cũng có. Ngay từ đầu Tiêu Quý đã kháng cự, sau đó thì thờ ơ, đến giờ thì chết lặng coi thường, chỉ là chậm chậm không có mục đích đi về phía trước, mặc Mạnh Nhụy khoát tay cô, nói không ngừng bên tai cô, lải nhải liên tục.

Đột nhiên Tiêu Quý dừng bước, ánh mắt trống rỗng trong phút chốc đã có tiêu cự, tầm mắt không còn lơ mờ đã nhìn chăm chăm vào một chỗ nào đó. Một bóng dáng từ rất xa như là từ trời giáng xuống, tuy rằng không thấy rõ ràng, nhưng Tiêu Quý có thể tưởng tượng ra, đồng tử đen láy kia giờ phút này dụ dàng biết bao.

Tiêu Quý tỉnh bơ giẫy khỏi tay Mạnh Nhụy, cô ngơ ngác đi về phía trước, bước chân dần dần nhanh hơn, đôi mắt to óng ánh trong suốt, trong lòng đột nhiên tràn đầy uất ức.

Mạnh Nhụy sửng sốt, kinh ngạc với động tác đột ngột của Tiêu Quý, cô ta khó hiểu nhìn theo phía cô đến đằng trước, khi thấy người đang đi về phía họ cách đó không xa, cô ta khẽ cắn môi dưới, sau đó lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhanh bước chân đuổi theo Tiêu Quý.

Chỉ tiếc cô ta vẫn chậm một bước, không phải của cô ta thì vĩnh viễn cũng không phải của cô ta.

Tiêu Quý đứng lại trước mặt Mễ Tu, trong hốc mắt đã chứa đầy nước mắt, từ khi nhìn thấy Lưu Cẩm Trúc đến giờ, cô luôn luôn nhẫn nại, luôn luôn kiềm chế bản thân, giờ phút này, gặp được Mễ Tu nhà cô, cô rốt cuộc không nhịn được nữa, uất ức khôn xiết đều từ nước mắt chảy xuống. Cô cúi đầu tựa vào vai Mễ Tu, khẽ dụi dụi, yếu ớt gọi một tiếng: “A Tu.”

Mễ Tu hoảng hốt, vỗ nhẹ lưng Tiêu Quý, anh liền đau lòng không thôi. Ánh mắt lướt qua Mạnh Nhụy đang tiến lên, vẻ mặt anh lãnh đạm, trong lòng đại khái biết được đã xảy ra chuyện gì. Mễ Tu không hề nhìn nụ cười ngọt ngào của Mạnh Nhụy, anh ôm Tiêu Quý, vỗ vỗ lưng cô, nhẹ nhàng trấn an, anh khẽ sát tai cô nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, không sao đâu, chẳng phải anh đã đến rồi à.”

Tiêu Quý khẽ khàng khóc nức nở, mũi khụt khịt, bờ vai run run, nước mắt đã thấm ướt bờ vai Mễ Tu.

Bọn Hầu Tử lặng lẽ thở dài, Tiểu Kê nhà các cô vào lúc này giống như cự đảng viên li tán nhiều năm rốt cuộc tìm được tiểu đội cách mạng, cảm xúc không thể văn hồi. Ba người trầm tĩnh liếc nhìn Mạnh Nhụy ở đằng trước, đồng thời hừ một tiếng.

Mễ Tu ôm Tiêu Quý vào trong lòng, anh gạt đầu với bọn Hầu Tử, không thèm nhìn Mạnh Nhụy, sau đó ôm Tiêu Quý rời khỏi.

Thấy Mễ Tu xoay người bỏ đi, hoàn toàn không để ý đến mình, Mạnh Nhụy nôn nóng muốn đuổi theo, thế nhưng ý chí đuổi theo nhưng con người lại chẳng thể nhúc nhích. Cô ta xoay đầu, thấy Tiểu Mã Ca xách cổ áo của mình, liếc xéo từ trên cao xuống, biểu cảm lạnh lùng, vẻ mặt thách thức.

Sắc mặt Mạnh Nhụy trắng bệch, Tiểu Mã Ca...sẽ không đánh cô ta chứ?

Mễ Tu không biết Tiêu Quý vừa ăn xong bữa tiệc sang trọng, anh đưa Tiêu Quý đến một tiệm thức ăn nhanh thường tới. Trước kia lúc Tiêu Quý không vui, chỉ cần cho cô ăn một bữa ngon lành, thì bất cứ phiền muộn gì cũng có thể tiêu hoá mà quên lãng.

“Em muốn ăn gì?” Mễ Tu đưa thực đơn cho Tiêu Quý, nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Quý vừa ngừng khóc, bờ vai hơi rụt lại, cảm xúc lên xuống hiển nhiên khiến cô quên mất cái bụng trướng lên của mình.

“Em phải ăn để tiêu hoá hết phần nộ, em phải đặc biệt ăn nhiều!” Tiêu Quý nhận thực đơn, khí phách hô một tiếng.

Mễ Tu cười dụ dàng, xoa xoa khuôn mặt cô, yêu chiều nói: “Được, em muốn ăn gì cũng được cả.”

“Em muốn ăn gà cung đình, thực ra lúc em nhìn thấy bọn họ em đã muốn tránh ngay lập tức, nhưng Mạnh Nhụy lại bám theo em!”

“Đầu cá sốt cay, cô ta còn nói những chuyện chả ra gì với em, nào là di Cẩm Trúc thế này thế kia, chăm sóc cô ta, quan tâm cô ta, có quan hệ tiền bạc gì với em chứ!”

“Bò xốt Tứ Xuyên, còn cùng tụi em quay về trường, còn khoát tay em, em muốn cô ta ở gần em thế sao, em là phụ nữ đã có chồng đấy!”

“Đậu phụ hương cá, lẩu hải bên tai em, khiêu chiến với sự nhẫn nại cực độ của em!”

Đùng đùng oán giận một lúc, Tiêu Quý gọi bảy tám món ăn, cuối cùng khép thực đơn lại, bấu môi trũng mắt nhìn Mễ Tu, hiển nhiên bao nhiêu âu sầu đều trút ra hết.

Mễ Tu bật cười, gật đầu tán thành: “Ừ, thật sự rất quá đáng.”

“Đúng vậy, rất quá đáng!” Tiêu Quý nói ngay sau đó, chu miệng với Mễ Tu.

“Rất quá đáng!”

“Đúng là quá đáng!”

“Quá đáng!”

“Đáng!”

“...”

Trong lúc “quá đáng” liên tục, đồ ăn cũng được dọn lên, Tiêu Quý cụp mắt nhìn thức ăn trên bàn, trong nháy mắt cô phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn Mễ Tu, la lên: “Ai gọi nhiều đồ ăn như vậy hả! Em đã ăn rồi!”

“...” Mễ Tu...

38. Chương 38: Bộ Lộ Bản Tính

“Mễ Tu, có người tìm!”

Mễ Tu dùng ngón tay, ngẩng đầu nhìn bên ngoài lớp học, độ cong trên khoé môi dần dần tan biến, đồng tử xa xăm sâu sắc. Suy nghĩ trong chớp mắt, anh buông sách trong tay, rồi nhấc chân đi ra ngoài.

Mạnh Nhụy nói lời cảm ơn với bạn học chuyển lời, thấy Mễ Tu rời khỏi chỗ ngồi đi về phía mình, trong lòng cô ta hơi hồi hộp. Mấy ngày nay cô ta luôn viện mọi cớ qua đây tìm Mễ Tu, nhưng lần nào anh cũng điềm đạ hờ hững từ chối cô ta, khai giảng lâu như vậy, cô ta còn chưa cùng anh ăn một bữa cơm đàng hoàng, mỗi lần ở xa xa trông thấy anh và Tiêu Quý nắm tay đi trong trường, dịu dàng như vậy, hạnh phúc như thế, cô ta nổi điên gan tị, thậm chí có một loại xung động, muốn xông lên đánh đuổi Tiêu Quý ra khỏi người anh. Cô chỉ là một đứa nhỏ không bố không mẹ, dựa vào cái gì mà nhận được tình yêu của Mễ Tu, Tiêu Quý hoàn toàn không xứng với anh!

Làm dịu cảm giác không cam chịu trong lòng, Mạnh Nhụy gương lên nụ cười tươi, hôm nay cho dù anh nói gì, cô ta cũng phải thành công mời anh cùng đi ăn cơm, tuyệt đối không thể trở về tay không nữa.

“Có việc gì không?” Mễ Tu duy trì khoảng cách thoả đáng với Mạnh Nhụy, lịch sự hỏi.

“Anh Mễ Tu.” Mạnh Nhụy nhẹ giọng gọi ra, tiến lên phía trước vài bước nhỏ, nói: “Lần trước anh nói gần đây bận quá không có thời gian cùng nhau đi ăn, vậy...hôm nay thì sao? Anh có thời gian không?”

Mễ Tu nheo mắt, vẻ mặt lạnh lẽo, nói: “Thật ngại quá, hôm nay tôi đã có hẹn với bạn cùng phòng.”

Mạnh Nhụy uỷ khuất vịn vịn bàn tay, lại tiến lên một bước, dè dặt hỏi: “Anh Mễ Tu, anh...có phải ghét em không?”

“Không có.” Mễ Tu bình tĩnh trả lời. Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng ghét người nào, đối với Mạnh Nhụy anh chỉ là không muốn quá thân thiết thôi, nguyên nhân là vì mẹ của Tiêu Quý, cô khẳng định không thích Mạnh Nhụy, anh không cần phải vì cô ta mà nảy sinh hiểu lầm không cần thiết với Tiêu Quý.

“Vậy tại sao anh cứ từ chối em mãi thế?” Mạnh Nhụy lại uỷ khuất, hốc mắt đã đỏ lên, cô ta ngửa đầu nhìn Mễ Tu, mang theo vài phần ghen ngào: “Có phải vì chị Tiểu Quý hay không, chị ấy không thích em, cho nên không cho phép anh quá gần gũi với em...” Mạnh Nhụy nói lời này cũng là có vài phần thăm dò, nếu Mễ Tu vì Tiểu Quý mà từ chối cô ta, vậy đừng trách cô ta không khách khí với Tiểu Quý.

Mễ Tu có chút mất kiên nhẫn, anh không thích có người vô duyên vô cớ liên lụy đến Tiểu Quý, huống hồ lúc anh và Tiểu Quý ở bên nhau, bọn họ hoàn toàn không nhắc tới Mạnh Nhụy.

“Không phải, cô đừng suy nghĩ lung tung, tôi thật sự không có thời gian.” Lời nói của anh có chút lạnh lùng.

“Anh Mễ Tu...” Mạnh Nhụy tiếp tục ra vẻ đáng thương nhìn anh, trong lòng lại hận Tiểu Quý vô cùng.

“Phong Tử, ai ở bên ngoài đấy? Hình như gần đây hay đến tìm A Tu nhỉ!” Đường Tam Thận vươn cổ nhìn ra bên ngoài, thấy Mễ Tu và một cô bé nhỏ xinh đứng cùng nhau, ánh mắt cô gái còn hơi đỏ, giống như là uất ức gì đó, vì thế anh ta tò mò hỏi Du Phong.

Du Phong thu hồi tầm mắt, thu dọn đồ đạc xong rồi cầm ba lô của Mễ Tu, không hề trả lời Đường Tam Thận. Cô gái ngoài cửa kia anh ta không quen biết, nhưng có nghe Mị Mị nhắc tới, hình như con gái kế của mẹ Tiểu Quý, lúc trước mẹ Tiểu Quý bỏ mặc cô cũng là vì cô gái kia, nghe nói cô ta từng mắc bệnh nặng, mẹ Tiểu Quý vì cô ta mà bỏ lại Tiểu Quý một mình ở quê nhà, cùng bố cô gái kia đi nước ngoài chữa bệnh cho cô ta, mà khi ấy, bố Tiểu Quý vừa mới qua đời. Mị Mị chỉ nói những điều đó với anh ta, nhưng hiện tại, Du Phong cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, cô gái kia năm lần bảy lượt qua đây tìm Mễ Tu, hơn nữa anh ta còn nghe nói, vì để cô ta chuyển trường sang đây mà bố cô đã cố ý bỏ vốn quyền góp cho thư viện trường.

Du Phong đến đằng sau Mễ Tu, vỗ vai anh, đưa ba lô cho anh rồi nói: “Đi thôi, đến trễ căn tin sẽ hết cơm đấy.” Du Phong trong lòng đã không thích Mạnh Nhụy, cho nên chẳng chào hỏi cô ta, Tiểu Quý là nguyên nhân trong đó, nhưng càng nhiều hơn là vì anh ta không thích loại người làm bộ làm tịch.

“Ừ.” Mễ Tu đeo ba lô, nhìn Mạnh Nhụy vẫn đang nhìn anh chăm chăm, nói: “Tôi cùng bạn học đi căn tin trước, cô nên mời bạn học cùng đi đi.”

Nói xong anh cũng chẳng để ý tới phản ứng của Mạnh Nhụy, cùng Du Phong bỏ đi. Thế nhưng, mới đi hai bước, quần áo đã bị túm lại.

Mễ Tu nhíu mày, xoay đầu qua, trông thấy Mạnh Nhụy kéo góc áo của anh, hốc mắt đã rưng rưng, miệng dẹt ra bất cứ lúc nào cũng có thể chảy nước mắt.

“Anh Mễ Tu, em vừa mới chuyển trường, chưa quen với các bạn học khác, không có ai mời em đi ăn cơm cả, anh có thể...dẫn em đến căn tin ăn cùng không...” Bộ dạng sắp khóc đã thu hút sự chú ý của người khác.

Du Phong nhếch môi khẽ cười, cô ta là sinh viên khoa âm nhạc ngày nào cũng chạy đến khoa máy tính, quen được bạn học cùng lớp mới hay đấy.

Nước mắt của phụ nữ chưa chắc lúc nào cũng có thể nhận được sự thương hại của đàn ông.

Mễ Tu rút ra góc áo bị Mạnh Nhụy túm lấy, anh lui ra sau, nhíu mày, âm thanh cũng trầm xuống: “Cô...”

“Em gái là học sinh chuyển trường à, thảo nào trước đây chưa từng gặp em, đi, cùng anh đến căn tin ăn cơm, anh mời khách, anh có tiền!” Nói chuyện xong với bạn học rồi đi ra, Đường Tam Thận liền trông thấy Mễ Tu và Du Phong hai người đàn ông đang bắt nạt một cô bé yếu đuối, thế là trong nháy mắt khí phách hành hiệp trượng nghĩa trào dâng lên đầu, anh ta chạy qua, nói năng ra vẻ cường hào, nói xong còn hướng về Mễ Tu dương dương tự đắc, như là đang nói “Thế này, ông đây thân sĩ, ông đây ngạo mạn, ông đây cường hào đó”.

Mễ Tu bị ngắt lời, bình tĩnh nhìn qua Đường Tam Thận đang vô cùng đắc ý, anh thấy bạn học quen ở xung quanh đang quan sát về phía này, anh không nói thêm gì nữa, xoay người âm thầm thở dài, rồi cùng Du Phong đi trước một bước.

“Đi thôi, anh đưa em đi ăn nhé!” Đường Tam Thận khí khái nói với Mạnh Nhụy.

“Cảm ơn học trưởng.” Mạnh Nhụy cười duyên, nhắc chân vội vã bám theo bóng dáng của Mễ Tu.

Đường Tam Thận thấy học muội chạy đi, trong lòng thầm nghĩ, cô bé này thật sự rất đỗi đây mà, anh ta rất tốt bụng nha!

Mạnh Nhụy chạy nhanh, đuổi theo Mễ Tu và Du Phong, không đáp lại lòng tốt của Đường Tam Thận, cô ta bám theo phía sau Mễ Tu, duy trì khoảng cách gần hai ba bước, lần nào Mễ Tu cũng duy trì khoảng cách với cô ta, cô ta sẽ chạy chậm theo sau, nhìn từ góc độ của người bên ngoài sẽ thấy dáng vẻ của hai người giống như đôi tình nhân trẻ, Mạnh Nhụy rúc chặt vào phía sau Mễ Tu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt tràn đầy tình yêu, cực kỳ giống như nữ sinh nhỏ bé ngưỡng ngùn thân thiết với bạn trai mình.

Ít nhất ở trong mắt Mị Mị, giờ phút này Mạnh Nhụy và Mễ Tu căn bản là vợ chồng son đi cùng nhau.

“Tiểu Quý.” Mị Mị lo lắng gọi một tiếng, túm lấy ngón tay Tiêu Quý. Hôm nay Tiêu Quý vốn phải đi làm thêm, nhưng tạm thời không cần đi, vì thế cô cùng Mị Mị đến khoa máy tính tìm Mễ Tu và Du Phong đi ăn cơm, nhưng không ngờ lại gặp phải tình huống thế này. Khi nào thì Mễ Tu và cô gái kia đi cùng nhau?

Tiêu Quý không nói gì, đôi mắt to nhìn chằm chằm mấy người đang đi về phía các cô, tầm mắt dừng lại trên bóng dáng cao ngất nổi bật ở đằng trước.

Lúc này Du Phong cũng thấy Mị Mị và Tiêu Quý, rồi liếc xéo nhìn Mạnh Nhụy một cái, thấy cô ta hơi nhếch môi, con mắt vừa rồi còn vẻ điềm đạm đáng yêu, lúc này rõ ràng có thêm chút hả hê khi gian kế sắp thực hiện được.

Mễ Tu đi đến trước mặt Tiêu Quý, Mạnh Nhụy cũng dừng bước chân, sợ hãi nhìn chằm chằm Tiêu Quý, giống như sợ cô sẽ đánh cô ta.

Tiêu Quý nhìn thẳng Mễ Tu, làm nũng nói: “Hôm nay không cần đi làm thêm, anh cùng em đi ăn cơm đi.”

“Được, muốn ăn gì cũng được.” Mễ Tu xoa tóc Tiêu Quý, cười yêu chiều, anh nắm tay cô, chậm rãi đi về phía trước.

Mạnh Nhụy hoàn toàn đờ như máy móc, dựa theo tình huống vừa rồi Tiêu Quý không phải nên thẹn quá hoá giận mà chất vấn Mễ Tu ư, sao lại thành thế này chứ? Cô tuyệt đối không tò mò tại sao cô ta ở cùng Mễ Tu sao!

Mị Mị và Du Phong liếc nhau, lặng lẽ cúi đầu khẽ cười.

Tiểu Kê ụy vũ!

“Thật là trọng sắc khinh bạn nha, đi cũng không gọi một tiếng!” Đường Tam Thận không hiểu rõ tình huống mà oán giận nói, nhìn về phía Mạnh Nhụy, nói: “Đi thôi, đi ăn cơm!”

“Không cần!” Mạnh Nhụy tức tối nói, không thềm quay đầu lại mà rời khỏi.

“Cô ta sao thế?” Tam Thận khó hiểu hỏi, vừa rồi còn giống như con chim nhỏ bé, sao lại lập tức trở thành thiên thần của Charlie rồi.

Du Phong cười nhạt, lạnh lùng nói: “Bộc lộ bản tính.”

39. Chương 39: Sườn Ram

Bước đi thong thả đến ngoài cổng trường, Tiêu Quý giẫy khỏi tay Mễ Tu, đứng trước mặt anh, chống nạnh nhìn anh.

Mễ Tu khẽ cười, không nói lời nào cũng chẳng giải thích, hai tròng mắt sáng ngời óng ánh, lộ vẻ nuông chiều.

“Vì sao anh lại ở cùng với Mạnh Nhụy? Vì sao anh và cô ta như là quen thân lắm? Vì sao cô ta gần anh như vậy? Vì sao? Vì sao? Vì sao!” Giống như một loạt pháo nổ, Tiêu Quý chu cái miệng nhỏ nhắn, liên tục hỏi rất nhiều vì sao.

Mễ Tu vươn tay, dùng ngón cái và ngón giữa kẹp lấy đôi môi đang vểnh lên của cô, trong đôi mắt là nụ cười dịu dàng, anh nhẹ giọng nói: “Em bắt chước máy móc à? Vì sao nhiều thế.”

Tiêu Quý trừng mắt, mặc cho Mễ Tu kẹp môi cô, vẫn lên tiếng dù nói năng không rõ ràng: “Vì sao...”

Mễ Tu buông tay ra, vén tóc rối trên trán cô, âm áp nói: “Em muốn anh trả lời vấn đề nào trước.”

Tiêu Quý chớp mắt, nhắc chân lên giẫm trên giày Mễ Tu, nũng nịu nói: “Hừ, trả lời từng câu một, anh đừng hòng trốn tránh, trước tiên trả lời em vì sao anh lại xuất hiện cùng cô ta?”

“Bởi vì cô ta đến lớp tìm anh, nói muốn cùng anh ăn cơm.” Mễ Tu thành thật trả lời.

“Cô ta nói muốn cùng anh ăn cơm thì anh sẽ cùng cô ta ăn cơm sao?” Tiêu Quý hỏi lại, sức lực trên bàn chân mạnh hơn một tí, nghiền nát mũi giày của Mễ Tu.

Mễ Tu bật cười, mặc cho cô bạo lực gia đình, giọng nói vẫn ôn hoà như cũ: “Ừ, anh sai rồi, không nên bằng lòng đi ăn với cô ta, cho dù cô ta khóc chết ở lớp tụi anh.”

“Anh lo cô ta khóc hay không à!” Tiêu Quý nhắc chân ra, tiếp tục chống nạnh, trừng anh: “Mạnh Nhụy luôn tới lớp tìm anh sao?” Cô ta muốn làm gì, đào góc tường ư?!

“Đã tới mấy lần rồi.” Mễ Tu nói.

“Vì sao không nói cho em biết.” Tiêu Quý bĩu môi đến độ có thể treo được lọ xì dầu.

“Không cần thiết, cũng không phải người quan trọng.” Mễ Tu xoa cổ và hai má Tiêu Quý, nói dịu dàng.

Một câu không phải người quan trọng làm vui lòng Tiêu Quý, đôi môi vểnh lên từ từ thả lỏng, cô đong đưa cánh tay Mễ Tu, nói: “Em không thích Mạnh Nhụy, lại càng không thích cô ta cứ tìm anh mãi, lại càng càng không thích anh xuất hiện chung với cô ta.”

Trước kia cũng có nữ sinh cứ hai ba ngày là viện cớ đến tìm Mễ Tu nhà cô, có ý đồ tiếp cận anh, khi ấy Tiêu Quý nhiều lắm cũng chỉ làm nũng, nửa ngây ngô nũng nịu nhắc nhở anh cách xa các cô gái ấy, nói mình là người đã có vợ, phải ở nhà giữ vợ. Thế nhưng hôm nay trông thấy Mễ Tu xuất hiện cùng Mạnh Nhụy, hơn nữa cô ta còn cố ý cách gần anh như vậy, bộ dạng như con chim bé nhỏ nép bên người, lúc ấy Tiêu Quý có một tia hoảng loạn, nhưng chỉ thoáng trong giây lát, cô rất hiểu Mễ Tu nhà cô, anh tuyệt đối sẽ không là ra bất cứ điều gì tổn thương cô. Nhưng mà người có ý đồ tiếp cận là Mạnh Nhụy, Tiêu Quý không thể không suy nghĩ nhiều, bởi vì liên quan đến Lưu Cẩm Trúc, nói thật, Tiêu Quý có một loại phản cảm lạ lùng đối với Mạnh Nhụy, thậm chí là thái độ thù địch.

Mễ Tu xoa cằm cô, lại gõ nhẹ lên trán cô, rồi ôm cô vào trong lòng nói: “Ừ, sau này anh sẽ không xuất hiện cùng cô ta, nếu cô ta lại đến tìm anh, anh nhất định tỏ thái độ kiên quyết nói với cô ta rằng, Mễ Tu là người đã có vợ, xin miễn nhòm ngó, đừng nhớ nhung, không được phép tới nữa.”

Tiêu Quý ở trong lòng Mễ Tu cười ngọt ngào, cô dụi đầu trong ngực anh, tiếng cười như chim hoàng anh rời tổ, làm ấm lòng người.

Mễ Tu cười theo, anh vỗ mông Tiêu Quý, khẽ sát tai cô nói: “Đừng cười nữa, coi chừng đau sóc hông, không phải em muốn đi ăn sao, muốn ăn gì anh đưa em đi.”

Tiêu Quý ngẩng đầu, cắn cằm Mễ Tu một cái, nước bọt dính lên, cô nheo mắt, hai má lúm đồng tiền chột hiện: “Vì trừng phạt anh, hôm nay anh nấu cho em ăn.”

Mễ Tu sờ cằm, nhìn thấy chất lỏng trong suốt nào đó trên tay, anh dờ khóc dờ cười nói: “Em cắn anh còn muốn anh nấu cơm cho em ăn hả?”

“Hừ! Anh có ý kiến ư!” Tiêu Quý lấy khăn giấy lau tay Mễ Tu, ngẩng đầu trừng anh: “Có ý kiến cũng không cho nói!”

“Không ý kiến.”

“Hừ!”

“Vậy em muốn ăn gà kho hay là sườn ram?”

“Sườn ram đi!”

“Đúng lúc trong nhà trọ còn mấy gói mì ăn liền vị sườn.”

“Vậy em muốn ăn gà kho.”

“Ăn đồng loại không tốt đâu.” (biệt danh của Tiểu Quý là Tiểu Kê, nghĩa là gà con, cho nên bạn ấy ko thể ăn đồng loại của mình)

“Em muốn ăn gà kho!”

“Không có mùi vị này.”

“Vậy anh còn hỏi em muốn ăn gà kho hay sườn ram làm gì?”

“Thuận miệng hỏi thôi, không có ý gì khác.”

“...Anh đáng ghét!”

“Như vậy mới gọi là đáng ghét!” Này này này...em thấy chưa!

Tiêu Quý túm góc áo Mễ Tu, nhướn mày, nhìn tấm bảng nhỏ màu vàng đặt ngang cửa thang máy, cô hét sức bực bội nói: “Bảo trì thang máy là ý gì đây?”

“Chính là ý hôm nay không thể ăn sườn.” Mễ Tu gõ trán Tiêu Quý một cái, muốn kéo cô đi.

Thế nhưng, Tiêu Quý kiên trì, nhìn chằm chằm vào tấm bảng lưu ý màu vàng kia.

Mễ Tu xoay người nhìn cô, buồn cười lắc đầu, nói: “Đợi ngày mai anh sẽ nấu mì cho em, muốn ăn vị gì cũng được, bây giờ theo anh đi ăn, được không?”

“Hôm nay, hiện tại, giờ phút này, em muốn ăn mì ăn liền vị sườn!” Tiêu Quý xoay người nhìn anh, hai má phồng lên, thở phì phì nói.

Mễ Tu nhìn cô, bất đắc dĩ khẽ cười, lặng lẽ thở dài, anh khom người, vỗ lưng mình.

Tiêu Quý sững sốt, sau khi phản ứng lại thì cười cong khoé mắt, cô nhún người nhảy lên, vươn tay ôm cổ Mễ Tu, lớn tiếng hô: “Xuất phát, tiến quân lên lầu sáu, sườn ngon đang đợi chúng ta!” Lại nói từ khi Tiêu Quý vào đại học B, cô ngày càng làm càn đối với Mễ Tu nhà cô.

Mễ Tu vỗ mạnh hông cô, lúc Tiêu Quý còn chưa kịp hô ra tiếng thì Mễ Tu đã rảo bước về phía lối đi an toàn.

Tiêu Quý vội vàng ôm chặt cổ Mễ Tu, còn chưa ổn định lại hoảng hốt ban nãy, cô nói: “Suýt nữa anh quăng em xuống rồi!” Lại còn dám hét hông cô, không thể chấp nhận bạo lực gia đình!

Mễ Tu không nói lời nào, lại trở tay vỗ hông Tiêu Quý một cái nữa, tiếng động còn vang hơn ban nãy, trong hành lang vắng vẻ lơ mờ, hình như cũng có tiếng vọng lại.

Tiêu Quý đỏ chín mặt, cô bóp cổ Mễ Tu, oán hận gào lên: “Đau muốn chết, đau muốn chết! Anh lại tát hông em, anh không biết hông cộp không được sờ tới sao!”

Mễ Tu biết điều sờ soạng một chút, còn khiêu khích nhéo một cái.

“A...” Tiêu Quý tức giận, há mồm cắn cổ Mễ Tu một cái, vừa cắn vừa hàm hàm hồ hồ nói gì đó.

Mễ Tu cảm nhận được xúc cảm ám áp của luồng điện từ trên cổ lan tới toàn thân, tê dại ngứa ngáy, anh thậm chí có thể nắm bắt được đáng dấp của chiếc lưỡi mẹ người kia dao động thế nào. Hô hấp không khỏi trầm đục, nhiệt độ cơ thể dường như tăng cao, Mễ Tu trầm thấp nói: “Đừng náo loạn!”

Tiêu Quý ngẩng đầu, bĩu môi liếc nhìn Mễ Tu, thấy thần sắc của anh bình thường, nhưng âm thanh có chút lạ, cô hừ nhẹ một tiếng rồi cúi đầu cắn tiếp.

Mễ Tu hít sâu, hầu kết trượt lên trượt xuống, anh tăng tốc bước chân, dường như có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình.

Vào nhà trọ, lúc Tiêu Quý vẫn còn đang gặm cắn, Mễ Tu đã xoay người đặt cô trên cánh cửa, cảm xúc đã kiềm nén nay bùng nổ trong nháy mắt.

Thông qua hành lang lầu sáu có thể nghe thấy tiếng va chạm của cánh cửa vang lên lách cách, hơn nữa duy trì rất lâu.

Khi tất cả trở về yên tĩnh, Tiêu Quý suy nghĩ lại một vấn đề, cô là tới ăn sườn mà, nhưng vì sao lại để người khác ăn sạch sành sanh...

40. Chương 40: Mẹ Con Tình Thâm

Tắt điện thoại, Tiêu Quý chỉnh lại đồng phục trên người, đi ra khỏi phòng nghỉ. Vừa rồi Mễ Tu nhà cô gọi điện đến, nói rằng lát nữa không thể tới đón cô về trường, Tiêu Quý vừa định hỏi tại sao thì Mễ Tu đã cúp máy, giọng nói hơi nặng nề, xem ra có chuyện khẩn cấp phải đi xử lý.

“Sao lại phờ phạc thế?” Hầu Tử buông giẻ lau trong tay, chớp mắt hỏi.

“Chồng người ta không cần người ta.” Tiêu Quý dựa trên vai Hầu Tử, nũng nịu nói.

“Haiz, có gì chứ, một mình Hầu Ca có thể thoả mãn em!” Hầu Tử vỗ ngực, hào phóng nói.

Người phục vụ đi qua bên cạnh lấy ánh mắt khó tin nhìn hai cô, sau đó dùng tốc độ như gặp quỷ xông ra ngoài.

“...” Tiêu Quý, Hầu Tử lặng lẽ duy trì khoảng cách.

Thật hay ghê, ngày đầu tiên Hầu Tử nhà cô đến 55 Tuan làm thêm đã có hiệu quả kinh người gia tăng ấn tượng không thể ngờ tới, Tiêu Quý suy nghĩ, ngày tháng sau này của cô nhất định! Sẽ không! Buồn tởm!!!

Ai oán liếc nhìn Hầu Tử một cái, Tiêu Quý kiêu ngạo hừ một tiếng rồi cầm thực đơn đi ra ngoài. Hầu Tử nhà cô từ sau hôm tết cãi nhau với bố đã trốn ở chỗ Tiêu Quý lâu như vậy, sau khi về nhà chẳng những không giải quyết mâu thuẫn, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, nghe nói cô rất khí phách nói với bố mình rằng, sau này sẽ tự lực cánh sinh, tuyệt đối không dùng một xu của bố cô. Hầu Tử thân không đồng nào đành phải cùng Tiêu Quý đến 55 Tuan làm thêm, tự mình nuôi sống bản thân.

Haiz, cần gì thế chứ, đều là người một nhà...

Hôm nay không phải cuối tuần, khách tại 55 Tuan cũng không nhiều nên Tiêu Quý mới có thể đến phòng nghỉ lên lười biếng, sau đó cầm thực đơn chuẩn ra ngoài, vừa đến đại sảnh, Tiêu Quý liền sững sốt một chút, cô cau mày, nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh tại một góc.

Hầu Tử đi theo ra, thấy Tiêu Quý sững sờ ở đó, theo ánh mắt của cô nhìn qua, Hầu Tử lập tức mở to mắt. Mẹ nó, thật là âm hồn không tan mà, ở đâu cũng có cô ta!

Có lẽ là ánh mắt của Hầu Tử quá hung ác, Mạnh Nhụy vốn đang nhìn xung quanh lập tức trông thấy các cô, cô ta đứng lên vẫy tay về phía các cô, dùng khẩu hình nói muốn các cô qua đây.

Tiêu Quý khẽ cắn môi dưới, hai tay bắt giắc nắm chặt, cô ta rất cuộc muốn thế nào, bản thân cô đã bày tỏ rất rõ ràng, không muốn quá gần gũi cô ta, lại càng không muốn cô ta quấy rầy cuộc sống của mình, vì sao cô ta cứ năm lần bảy lượt xuất hiện xung quanh cô, còn dùng nụ cười vô hại mà đối diện với cô!

Hầu Tử vỗ vai Tiêu Quý, hạ giọng nói: “Không sao, tớ đi qua đó, cậu bận việc của cậu đi, đừng trả lời cô ta.” Nói xong, cô đã nhắc chân đi qua.

Hầu Tử đứng trước mặt Mạnh Nhụy, đặt thực đơn xuống, vô cùng chuyên nghiệp nói: “Chào cô, muốn gọi món gì thế?”

Mạnh Nhụy nhìn phía sau Hầu Tử, thấy Tiêu Quý còn đứng tại chỗ, không có ý muốn tới, cô ta bĩu môi, trong lòng hừ lạnh. Sau đó cô ta ngẩng đầu nhìn Hầu Tử, thô bạo nói: “Gọi Tiêu Quý đến đây!”

“Cô muốn ăn gì thế? Hôm nay tôi ngon lắm.” Hầu Tử mở thực đơn, suýt nữa là up trên mặt Mạnh Nhụy.

Mạnh Nhụy trốn đằng sau, trừng to mắt, thở hổn hển nhìn Hầu Tử nói: “Hiện tại tôi là khách ở đây, coi chừng tôi khiếu nại chị! Mau gọi Tiêu Quý đến đây, tôi muốn chị ta phục vụ tôi!”

“Nếu không cô chọn hành tây nhé, nghe nói hành tây có thể tiêu độc.” Hầu Tử giới thiệu vô cùng ân cần.

“...Chị.” Mạnh Nhụy vươn ngón tay, run run chỉ vào mũi Hầu Tử.

Hầu Tử cười đến điên cuồng, đương nhiên chỉ có một mình Mạnh Nhụy nhìn thấy. Mau chọn tỏi và hành tây đi, có thể tiêu trừ độc trong miệng cô đó!

Mạnh Nhụy tức giận đến mức bờ vai run lên, oán hận thu tay lại, trừng mắt nhìn Hầu Tử, hận không thể nghiền răng kèn kẹt. Ngày đó cô ta sắp thành công cùng Mễ Tu ăn cơm, đều tại Tiêu Quý, đột nhiên xuất hiện đưa Mễ Tu đi, làm hại cô ta mất đi cơ hội hiếm có. Sau đó cô ta lại đi tìm Mễ Tu, anh luôn tìm có từ chối cô ta, thậm chí ánh mắt nhìn cô ta đã không còn ôn hoà như trước kia. Tiêu Quý chỉ là một đứa nhỏ không ai cần, dựa vào gì mà giành với cô ta chứ, cô chẳng xứng đôi với Mễ Tu chút nào!

Hồi ấy, Lưu Cẩm Trúc rõ ràng đã ở cùng bố cô ta, nhưng lúc nào cũng nhớ đến Tiêu Quý, động một chút là nói trước mặt cô ta không biết hiện tại Tiêu Quý đang làm cái gì, mua đồ gì cho cô ta cũng mua thêm một phần, nhìn thấy bà lặng lẽ khóc rất nhiều lần, mỗi lần cô ta thấy cảnh đó, trong lòng đều đau nhói lo âu, nếu bà và bố cô ta đã ở cùng nhau thì trong lòng nên coi bố và cô ta làm trọng, sao có thể mãi nghĩ đến người khác, chăm sóc tốt cho bố và cô ta mới là nghĩa vụ và trách nhiệm mà bà nên ưu tiên, hơn nữa Tiêu Quý cũng không nhận bà, bà còn muốn cô làm gì! Mạnh Nhụy không cam lòng, từ nhỏ cô ta đã không có mẹ, thật vất vả mới có Lưu Cẩm Trúc bên cạnh, bà làm sao có thể luôn nhớ nhung người khác! Có lẽ bắt đầu từ khi đó, Mạnh Nhụy đã sinh lòng oán hận Tiêu Quý, nhưng dù sao Lưu Cẩm Trúc cũng chưa từng gặp Tiêu Quý, phần oán hận cố chấp kia cũng chỉ chôn trong lòng.

Thế nhưng, Tiêu Quý lại là bạn gái của Mễ Tu, cô làm sao có thể là bạn gái của Mễ Tu chứ! Từ khoảng khắc Mạnh Nhụy tình cờ gặp Mễ Tu ở đại học B, cô ta biết rằng, Mễ Tu chính là hoàng tử mà cô ta vẫn luôn chờ đợi, lần đầu tiên trong cuộc đời trái tim đập thành thịch, cô ta nhất định muốn Mễ Tu. Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ cô ta muốn gì, cô ta đều phải đạt được, Mễ Tu cũng không ngoại lệ.

Ngày đó cô ta vô tình nghe Tiêu Quý nói cô đang làm thêm, Mạnh Nhụy thăm dò nhiều phen mới tìm được nơi này. Thật sự không ngờ, Tiêu Quý lại làm thêm tại nơi giá rẻ bình dân này, thật là thấp hèn! Cô hoàn toàn không có chỗ nào xứng đôi với Mễ Tu, Mạnh Nhụy càng kiên định quyết tâm theo đuổi Mễ Tu.

Hạ quyết tâm, Mạnh Nhụy nói với Hầu Tử: “Chị đi đi, tôi tự chọn đồ ăn.”

Hầu Tử sớm đã không muốn trả lời cô ta, nghe cô ta nói thế, cô kiêu ngạo xoay người bỏ đi.

Mạnh Nhụy nhếch môi cười, lấy ra di động rồi gửi tin nhắn.

Hầu Tử ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến trước mặt Tiêu Quý, hất tóc, vô cùng tự kỷ nói: “Tiểu Kê, mau tới khen anh một câu đi.” Cô thật sự quá anh tuấn, nhớ tới Mạnh Nhụy bị cô nói đến á khẩu không thể mở miệng, cô rất mát lòng mát dạ đi thôi!

“Ừ, Hầu Tử là anh tuấn nhất, còn anh tuấn hơn Tiểu Mã Ca!” Tiêu Quý dụi vai Hầu Tử, lập tức lấy lòng nói. Khoé mắt cô liếc nhìn Mạnh Nhụy, thấy cô ta đang cúi đầu gửi tin nhắn, đã không còn đáng vẻ thăm hại khi đối mặt với Hầu Tử ban nãy, xem ra khả năng khôi phục của cô ta rất tốt đấy.

Thu lại tầm mắt, Tiêu Quý không muốn lãng phí thời gian trên người Mạnh Nhụy, cô ta muốn tới đây ăn là tự do của cô ta, không liên quan đến cô. Nhưng Tiêu Quý lại không ngờ, sự bình tĩnh vào lúc này, kỳ thật là che đậy rất kỹ càng.

Hai mươi phút sau, Lưu Cẩm Trúc đi vào 55 Tuan, thấy Mạnh Nhụy đang ngoắc tay về phía bà, Lưu Cẩm Trúc mặt nhăn mày nhíu đi qua. Trong lòng bà suy nghĩ, Mạnh Nhụy đột nhiên gửi tin nhắn cho bà, nói muốn bà đưa vài bộ quần áo sang đây, tới một chỗ có tên là 55 Tuan. Đến nơi, Lưu Cẩm Trúc cảm thấy kỳ lạ, Mạnh Nhụy chưa từng đến những nơi bình dân thế này ăn uống, cô ta luôn cho rằng không hợp vệ sinh, hôm nay là sao đây, kỳ lạ như vậy.

Vừa mới đứng lại, Lưu Cẩm Trúc còn chưa nói thì Mạnh Nhụy đã vội đứng lên, tiến lên khoát tay Lưu Cẩm Trúc, vô cùng thân thiết hô to: “Di Cẩm Trúc, đã bảo di đừng đến đây mà, thật là, cháu đủ quần áo rồi!” Âm thanh cực lớn, vang cả đại sảnh.

Cơ thể Tiêu Quý cứng đờ, cô chậm rãi quay đầu, sắc mặt chợt tái nhợt. Cho dù trong lòng cô mạnh mẽ cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy Lưu Cẩm Trúc, tất cả đều sẽ bị đánh trở về nguyên hình. Mỗi lần Mạnh Nhụy và Lưu Cẩm Trúc xuất hiện cùng nhau, đối với Tiêu Quý mà nói, mỗi lần nhìn thấy đều là một cơn ác mộng, nó tàn nhẫn nhắc nhở cô, mẹ cô không cần cô, tình nguyện đi chăm sóc con người khác.

Hầu Tử hiển nhiên cũng nghe được tiếng la kinh thiên động địa của Mạnh Nhụy, theo bản năng nhìn về phía Tiêu Quý, thấy sắc mặt cô tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, sững sờ đứng tại chỗ, giống như con cún bị vứt bỏ, bất lực lại ngỡ ngàng. Hầu Tử nhất thời nổi nóng, quăng đi chiếc giẻ lau trong tay, cô xắn tay áo, bước hai ba bước đến chỗ Mạnh Nhụy, cũng không lo tới hiện tại là trường hợp gì, cô chỉ vào Lưu Cẩm Trúc và Mạnh Nhụy, chỉ trích sắc bén: “Các người muốn biểu diễn mẹ con tình thâm thì hãy đổi chỗ khác được không?”

Lưu Cẩm Trúc trông thấy Hầu Tử, giờ phút này cô đột nhiên xuất hiện, còn nói những lời tức giận như vậy, bà rất kinh ngạc khi nhìn thấy Tiêu Quý sắc mặt tái nhợt đứng một bên, bà hít một hơi lạnh, lùi một bước, sao Tiểu Quý lại ở đây! Rốt cuộc là thế nào!

“Di à, cháu vốn không có tư cách để nói gì, nhưng di đã quá đáng rồi! Liên kết với người khác cùng tổn thương con ruột của mình thế này, di cảm thấy thú vị lắm sao!”

Chiếc túi to trong tay Lưu Cẩm Trúc rớt xuống đất, bà ngơ ngác nhìn Tiêu Quý, không, bà chưa bao giờ nghĩ tới tổn thương con gái mình!

“Di à, cháu...”

Lúc Hầu Tử còn muốn nói gì đó thì di động lại vang lên, cô vẫn còn trừng mắt nhìn Lưu Cẩm Trúc và Mạnh Nhụy, lấy điện thoại ra, cũng không thèm nhìn mà nhận máy ngay, giọng nói không tốt: “Alo, có việc nói, không có việc thì cúp!”

Đầu dây bên kia nói gì đó, thần sắc Hầu Tử thay đổi, hô to: “Cái gì! Cậu đừng vội, tớ và Tiểu Kê lập tức trở về!”

41. Chương 41: Ngoại Truyện Lưu Cẩm Trúc

Lưu Cẩm Trúc ngơ ngẩn nhìn Tiêu Quý và Hầu Tử luống cuống bỏ đi, ngay cả đồng phục cũng không kịp thay, Lưu Cẩm Trúc hé miệng nhưng cuối cùng vẫn nói không nên lời. Bà muốn ngăn Tiêu Quý lại, hỏi một câu đã xảy ra chuyện gì, đừng gấp, có mẹ ở đây. Thế nhưng hiện tại bà có tư cách gì chứ.

Bà lại cùng người khác làm tổn thương con gái mình...

Từ nhỏ Lưu Cẩm Trúc đã là một cô bé xinh đẹp, nhan nhả có khí chất, người theo đuổi đương nhiên không ít. Sau khi tốt nghiệp đại học, bởi vì khoảng cách mà chia tay với bạn trai mỗi tình đầu, không lâu sau qua sự giới thiệu của người nhà, bà quen bố Tiêu Quý, Tiêu Viêm Sơn. Khi đó Tiêu Viêm Sơn là một chàng trai mạnh mẽ xuất chúng, có lý tưởng có khát vọng, mới gặp mà đã thân với Lưu Cẩm Trúc, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, yêu đến như keo như sơn.

Sau hai năm yêu nhau, Lưu Cẩm Trúc và Tiêu Viêm Sơn kết hôn, một năm sau Lưu Cẩm Trúc sinh cho ông một đứa con gái đáng yêu lại xinh đẹp, khi ấy sự nghiệp của Tiêu Viêm Sơn như điều gặp gió, một nhà bà người đảm ấm hạnh phúc, còn chuyển tới một căn nhà lớn.

Lưu Cẩm Trúc cảm thấy hạnh phúc của mình, ôm ấp con gái, rúc vào lòng chồng, bà đã không còn cầu xin gì nữa.

Thế nhưng số phận không thiên vị bà nữa, biến cố xảy ra trở tay không kịp.

Một lần đầu tư thất bại, Tiêu Viêm Sơn thiếu một khoản nợ lớn, buộc phải bán đi căn nhà ở gần bốn năm trời, đưa Lưu Cẩm Trúc và Tiêu Quý dọn về căn nhà cũ trước kia, mất hết tất cả, nợ nần còn thiếu, một gia đình đã từng giàu có lập tức trở nên nghèo rớt mồng tơi, Tiêu Viêm Sơn lại suy sụp tinh thần, không gượng dậy nổi, cả ngày chỉ biết mượn rượu giải sầu.

Lúc vừa mới bắt đầu, Lưu Cẩm Trúc hiểu được chồng mình, dù sao trải qua một lần thất bại như vậy, ý chí tinh thần sa sút là việc khó tránh khỏi. Vì nuôi gia đình sống qua ngày, bà cố gắng làm việc, thậm chí tìm việc làm thêm, thế nhưng mỗi ngày về đến nhà, đối mặt với con gái ngây thơ không biết gì, còn có người chồng say khướt chỉ biết oán giận, bà cảm thấy kiệt sức. Một lần lại một lần nữa, bà khuyên bảo không có hiệu quả, lòng kiên nhẫn cũng dần dần khô cạn, bà nói mình thật sự hối hận đã gả cho Tiêu Viêm Sơn, Tiêu Viêm Sơn thẹn quá hoá giận, mượn rượu cãi vã một trận ầm ĩ với Lưu Cẩm Trúc.

Mà lần cãi vã này đã khiến cho gia đình họ vốn lung lay sắp đổ càng thêm mờ mịt và tan vỡ.

Lưu Cẩm Trúc ra sức làm việc ba năm trời, còn Tiêu Viêm Sơn thì sống mơ mơ màng màng trong ba năm này, gia đình này cũng đã cãi vã ba năm, mọi việc đều đến một điểm giới hạn.

Rốt cuộc cũng bùng nổ, rốt cuộc không thể nhẫn nại.

Lưu Cẩm Trúc phớt lờ Tiêu Quý khổ sở cầu xin, bỏ lại người chồng miệng đầy mùi rượu vẫn còn bảo bà cút đi, một mình đi trên con đường hoang vắng không có mục đích, bà suy nghĩ lại mấy năm nay, vì sao một gia đình vốn hạnh phúc mỹ mãn lại biến thành như vậy? Làm ăn thất bại cũng không sao, làm lại từ đầu là được, không có nhà lớn cũng chẳng quan trọng, chỉ cần người một nhà ở cùng nhau là được, không có bao nhiêu tiền cũng chẳng quan trọng, chỉ cần có thể cho con gái bà đến trường là được, bà không theo đuổi vinh hoa phú quý, chỉ hy vọng người nhà khoẻ mạnh, cuộc sống suôn sẻ, nhưng mấy năm nay rốt cuộc bà đã trải qua loại cuộc sống gì!

Từ lúc hoàng hôn đi đến khi mặt trời đã lặn rồi, nhìn thấy ánh tà dương, Lưu Cẩm Trúc không biết mình muốn đi đâu, bà không muốn trở về căn nhà kia nữa, không muốn đối mặt với người chồng cứ mãi cố tình gây sự. Ngay lúc bà bất lực chán nản nhất, bà nhận được điện thoại của Mạnh Học Đông, hai người đang thất vọng cứ thế mà gặp nhau, cũng không phải sự ràng buộc của tình cảm, chỉ là tìm kiếm một người an ủi, khát vọng một cái ôm ấm áp.

Mạnh Học Đông là người yêu thời đại học của Lưu Cẩm Trúc, hai người yêu nhau ba năm, vốn là trai tài gái sắc trời đất tác thành, nhưng sau khi tốt nghiệp đành phải chia tay vì ở cách xa nhau. Sau đó mỗi người đều kết hôn, không liên lạc với nhau, xa cách nhiều năm, Lưu Cẩm Trúc đã là vợ người khác, Mạnh Học Đông cũng gây dựng sự nghiệp của mình. Có một lần bọn họ tình cờ gặp lại nhau, khi ấy, Lưu Cẩm Trúc đã nản lòng với chồng, mà vợ Mạnh Học Đông cũng đã qua đời nhiều năm.

Năm mười hai tuổi Mạnh Nhụy chẩn đoán ra bệnh ung thư máu, Mạnh Học Đông gần như sụp đổ, cho rằng là do mình sơ xuất, vì thế tạo ra tổn thương cho con gái, tự trách lại hổ thẹn. Ông ta bận rộn công tác quanh năm, căn bản không biết chăm sóc người khác, mời y tá nhưng vẫn lo lắng, rơi vào đường cùng đành phải gọi điện cho Lưu Cẩm Trúc.

Lưu Cẩm Trúc vội vàng chạy tới bệnh viện, nhìn thấy Mạnh Nhụy nằm trong phòng bệnh, lại thấy Mạnh Học Đông râu ria xồm xoàm không còn vẻ anh tuấn phóng khoáng của ngày xưa, bà đỏ hốc mắt, rưng rưng nắm tay ông ta, an ủi nói, mình sẽ ở cùng ông ta, Mạnh Nhụy nhất định không có việc gì đâu.

Lưu Cẩm Trúc tắt điện thoại từ nhà gọi tới, bà biết là Tiêu Quý gọi muốn kêu bà về nhà, nhưng hiện tại bà còn chưa thể rời đi, hơn nữa, bà cũng không muốn về nhà đối mặt với người chồng không còn sức sống. Ở lại bệnh viện cùng Mạnh Học Đông, xác định ngày ghép tủy, nhìn thấy Mạnh Học Đông rốt cuộc tươi cười, Lưu Cẩm Trúc vui vẻ trong lòng, có lẽ, bà vẫn chưa quên đoạn tình yêu trong sáng tốt đẹp của thuở xưa.

Ngay hôm ghép tủy, Lưu Cẩm Trúc lại nhận được điện thoại trong nhà, bà nhìn màn hình không ngừng lấp loé, chẳng biết nên tiếp hay không. Đã mấy ngày không về nhà, bà biết Tiêu Quý nhất định rất lo lắng, nhìn đèn đỏ không ngừng lấp loé, Lưu Cẩm Trúc ngón ngang, sau đó tắt điện thoại. Bà đã quyết định, không thể đi theo Tiêu Viêm Sơn lãng phí thanh xuân của mình đã không còn nhiều nữa, bà muốn theo đuổi hạnh phúc của chính mình.

Giờ phút này bà hoàn toàn không ngờ tới, một hành động đơn giản của bà đã thay đổi cuộc đời của một số người.

Nghe được tin tức Tiêu Viêm Sơn qua đời là bảy ngày sau khi rời khỏi nhà, Mạnh Nhụy còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm. Lưu Cẩm Trúc cả người choáng váng, mặc Mạnh Học Đông lung lay thế nào bà cũng chẳng phản ứng. Sao lại chết chứ, tại sao, bà mới rời khỏi bảy ngày, bảy ngày, sao lại chết chứ...

Mạnh Học Đông lái xe đưa bà về nhà, mở cửa ra nhìn thấy di ảnh chồng treo trên cao chính giữa phòng khách, Lưu Cẩm Trúc dừng bước chân. Bà không tin nổi, đây không phải là sự thật, tại sao có thể như vậy, trước khi bà đi vẫn còn tốt mà, vì sao một người sống sờ sờ lại tự nhiên biến mất chứ? Tại sao...

Mạnh Học Đông tiến lên đỡ vai bà, nhẹ giọng an ủi, bà dè nén thút thít, cũng không ngờ lại bị một lực mạnh mẽ đánh tới.

Bà ngẩng đầu, thấy con gái mình ánh mắt đỏ ngầu, hung hăng trừng mắt nhìn bà, cô hô to như là nguyên rủa bà: “Bà đi đi, bà đi đi, tôi không có người mẹ như bà!”

Cô không có người mẹ như vậy... Chồng bà vừa qua đời, hiện tại ngay cả con gái bà cũng không nhìn nhận bà...

Lưu Cẩm Trúc giống như một con gôi rỗ rách nát, mặc Mạnh Học Đông đưa bà đi, trong đầu óc đều là cảnh tượng Tiêu Quý vung nắm đấm đuổi bà đi.

Thế nhưng hoạ vô đơn chí, vừa trở về bệnh viện, bác sĩ đã cho biết bệnh tình của Mạnh Nhụy chuyển biến xấu, bây giờ chỉ có thể lập tức sang Mỹ, nhận điều trị tân tiến hơn. Mạnh Học Đông nói với bà, cùng ông ta đi Mỹ đi, nếu bà lo cho Tiêu Quý, có thể dẫn cô đi cùng.

Lưu Cẩm Trúc nhìn người đàn ông ôn hoà có phần mỗi một trước mắt, trong lòng như nổi sóng to gió lớn. Chồng bà vừa qua đời, bà làm sao cùng người đàn ông khác rời đi, bà không sợ lời thị phi của người ngoài, nhưng bà sợ trong lòng mình không được yên ổn. Nhưng mà trong ánh mắt của Mạnh Học Đông chứa đầy vẻ dịu dàng và chấp nhất lại khiến bà không thể từ chối, đã bao lâu rồi, không có người đàn ông nào nhìn bà với ánh mắt như vậy chứ? Mấy năm nay cứ mãi tranh cãi, Lưu Cẩm Trúc đã sớm không còn hy vọng với cuộc sống, lúc này, cuộc sống lại xuất hiện ánh sáng lần nữa, bảo bà làm sao từ chối.

Bà chỉ là một người phụ nữ, một người phụ nữ bình thường, bà cũng khát khao sự ấm áp, muốn có một người làm chỗ dựa.

Lưu Cẩm Trúc nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý với Mạnh Học Đông, có lẽ đây là cuộc sống mới của bà. Bà đi tìm Tiêu Quý, không ngoài ý muốn lại bị đuổi đi. Tình huống của Mạnh Nhụy không thể kéo dài, mà bà cũng thật không muốn ở lại nơi đau lòng này. Lưu Cẩm Trúc suy nghĩ, đi Mỹ cùng Mạnh Học Đông trước, chờ tình huống của Mạnh Nhụy chuyển biến tốt đẹp, bà sẽ trở về đón Tiêu Quý, đến lúc đó cô cũng có thể thông cảm cho bà một chút, bà sẽ đưa Tiêu Quý đến sống cùng, dù sao còn có bà nội và chú của Tiêu Quý, sẽ có người chăm sóc cô, bà đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, hiện tại vất vả lắm mới gặp lại Mạnh Học Đông, bà không thể dễ dàng buông tay.

Không ngờ bệnh tình của Mạnh Nhụy kéo dài, vậy mà bà đã ở Mỹ hơn một năm trời, sau khi trở về chốn xưa, cảnh còn người mất.

Con gái của bà vẫn không nhìn nhận bà, mà bà cũng biết trong khoảng thời gian bà đi, Tiêu Quý đã sống như thế nào.

Trái tim đau đến mức không có gì áp chế được.

Lưu Cẩm Trúc không dám mạo muội đi tìm Tiêu Quý nữa, đành phải trốn ở một góc lén nhìn cô, nhìn thấy cô trưởng thành, nhìn thấy cô mỉm cười ngọt ngào với Mẹ Tu, hoá ra con gái bà đã học được làm sao để yêu một người, trong những năm tháng đẹp nhất ngây thơ nhất của Tiêu Quý, bà đã đi đâu...

42. Chương 42: Có Chuyện Xảy Ra

Hầu Tử và Tiêu Quý cấp tốc chạy về ký túc xá, ngay cả đồng phục cũng không kịp thay. Đẩy cửa phòng 308 ra liền thấy Mị Mị khóc hu hu, còn Tiểu Mã Ca đang giậm chân trên ghế hò hét với chiếc điện thoại, Tiêu Quý và Hầu Tử liếc nhau, vội đến trước mặt Mị Mị, lo lắng hỏi: “Sao vậy, trong điện thoại cậu chưa nói rõ ràng, ba cậu sao thế?”

Lúc Hầu Tử đang ở 55 Tuan lòng đầy cảm phẫn chỉ trích Lưu Cẩm Trúc thì nhận được điện thoại của Mị Mị, trong điện thoại cô khóc nói ba cô đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói rằng tình huống không tốt lắm, sau đó tiếng khóc càng ngày càng không kiềm chế được, Hầu Tử cũng không nghe rõ ràng rốt cuộc là thế nào, cô vội vã kéo Tiêu Quý trở về.

Mị Mị nắm tay Hầu Tử, nhìn cô rồi lại nhìn Tiêu Quý, khóc đến bờ vai run rẩy, nói đúng hơn là chẳng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Tiêu Quý và Hầu Tử nôn nóng đến độ muốn nhảy lên, cậu nói xong hăng khóc đi mà!

“Mẹ nó, là sinh viên ưu tú của khoa y lại chẳng dùng được!” Tiểu Mã Ca cầm giậm ngắt điện thoại, rồi gỡ bàn tay của Hầu Tử và Tiêu Quý ra khỏi người Mị Mị, nói như ra lệnh với Mị Mị: “Đừng khóc!”

Mị Mị lập tức ngừng khóc, co lại bờ vai, ưu sầu ngẩng đầu nhìn Tiểu Mã Ca.

Tiêu Quý và Hầu Tử tha thứ cho sự thô lỗ của Tiểu Mã Ca ngay tức khắc, đối với cô tôn trọng thêm ba phần.

“Khóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề có phải không?” Tiểu Mã Ca xoa tóc Mị Mị, nói chậm lại, sau đó quay người nói với hai cô nàng không rõ tình hình: “Vừa rồi mẹ Mị Mị gọi điện báo, nói ba cậu ấy gần đây không khoẻ, đến bệnh viện kiểm tra thì bác sĩ nói trong phổi có gì đó, có khả năng...là ung thư phổi.” Nói xong lời cuối cùng, âm thanh của cô càng nhẹ hơn.

Tiêu Quý và Hầu Tử hoảng sợ trừng to mắt, chửi trách Mị Mị lại như vậy, sao lại thế chứ...

Mị Mị bắt đầu khóc nữa, cô ôm gò má, khóc thút thít.

Tiêu Quý đã từng trải qua việc mất đi người thân, viên mắt cô tức thì đỏ lên, cô tiến lên ôm Mị Mị, an ủi nói: “Mị Mị, không sao đâu, nói không chừng là chẩn đoán nhầm đấy, chú không sao đâu.”

“Đúng vậy, nói không chừng là chẩn đoán nhầm đấy.” Tiểu Mã Ca đột nhiên hô to ra tiếng.

Tiêu Quý ngẩng đầu nhìn cô, Mị Mị cũng ngừng khóc.

Chẩn đoán nhầm? Lời nói vừa rồi của Tiêu Quý chỉ là an ủi Mị Mị, nhưng giờ nghĩ lại, không phải không có khả năng, trình độ điều trị trong thị trấn có hạn, biết đâu là chẩn đoán nhầm.

“Là chẩn đoán lầm sao? Nhưng bác sĩ có nói tình huống không được lạc quan cho lắm, hơn nữa trước kia ba tớ từng mắc bệnh viêm phổi.” Mị Mị ngược nhìn Tiểu Mã Ca, nói lấp bắp.

“Có phải hay không chúng ta cũng chẳng thể định đoạt, bây giờ cậu gọi điện thoại cho dì, bảo dì đưa chú tới thành phố B, đến bệnh viện lớn kiểm tra tỉ mỉ kỹ càng, cho dù thật sự có vấn đề gì, điều trị ở đây cũng yên tâm hơn.” Tiểu Mã Ca nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, bệnh viện lớn cấp nhà nước cũng có thể xảy ra chẩn đoán nhầm, đừng nói đến bệnh viện nhỏ ở thị trấn, cậu gọi điện thoại cho dì trước đi, tớ nói một tiếng với ba tớ, tớ nhớ hình như ông ấy quen biết với một giáo sư nào đó!” Hầu Tử nói xong, mau chóng lấy đi động ra.

“Ừ, tớ lập tức gọi điện thoại ẹ!” Mị Mị lau nước mắt, vội lấy điện thoại ra.

Nói xong với mẹ Mị Mị, bảo bọn họ mau chóng tới thành phố B để kiểm tra kỹ càng lần nữa, Hầu Tử cũng nói rõ tình huống với ba cô, ba cô cũng nói có quen biết bác sĩ chủ nhiệm tại bệnh viện nhân dân thành phố, các cô có thể qua đó bất cứ lúc nào.

“Mị Mị, cậu nói với Du Phong chưa?” Tiêu Quý hỏi, từ khi xảy ra chuyện đến giờ vẫn chưa thấy Du Phong gọi điện qua đây.

“Anh ấy...tớ không liên lạc được với anh ấy, gọi điện thoại nhưng không ai nhận máy.” Mị Mị cúi đầu, đôi mắt sưng lên như quả hạch đào, âm thanh nhẹ như muỗi kêu.

Tiêu Quý, Hầu Tử và Tiểu Mã Ca đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Quý nắm tay Mị Mị, an ủi nói: “Có lẽ anh ta có việc thôi, hôm nay Mễ Tu cũng gọi điện cho tớ nói không thể tới đón tớ, không chừng ở công ty có việc gấp.”

“Đúng vậy đúng vậy, đợi chú dì tới đây rồi bảo Du Phong biểu hiện cũng không muộn!” Hầu Tử nói theo.

“Đúng rồi, chú dì qua đây bằng cái gì?” Tiểu Mã Ca hỏi.

“Mẹ tớ nói mua vé xe lửa đi tối nay.” Mị Mị ngẩng đầu nhẹ giọng nói.

“Còn mua vé xe lửa, sức khoẻ chú chịu nổi không?” Tiểu Mã Ca nhíu mày.

“Đúng thế, nên đặt vé máy bay đi, như vậy cũng nhanh hơn.” Tiêu Quý nói.

“Ừ, tớ lập tức lên mạng đặt vé.” Hầu Tử nhanh nhẹn lấy máy tính ra.

“Nhưng mà...bây giờ tớ không có nhiều tiền như vậy.” Mị Mị nhút nhát nói, từ thị trấn của cô ngồi xe lửa đến thành phố B cũng phải đến hai ba trăm tệ, huống chi là ngồi máy bay.

“Nói gì đó! Hầu Ca có nghèo túng cũng còn thừa tiền!”

“Tớ cũng có.”

“Thẻ của Mễ Tu nhà tớ ở chỗ tớ, cậu đừng lo!”

Mị Mị muốn khóc...

Bởi vì thành công đặt vé máy bay nên sáng hôm sau ba mẹ Mị Mị đã đến thành phố B, bốn người xin nghỉ học trực tiếp đưa bọn họ đến bệnh viện nhân dân thành phố, bạn của ba Hầu Tử tìm được một vị chuyên gia ưu tín nhất của bệnh viện đến hội chẩn cho ba Mị Mị, mở ra con đường thuận lợi mau lẹ, đều được ưu tiên trong các phần kiểm tra.

Nhìn thấy các bệnh nhân vô tội bị chen ngang, nhóm người Tiêu Quý không nói gì chỉ nhìn trời, rồi nhìn đồng nhìn tây, quả nhiên người quen có khác. Lúc này các cô một lòng nghĩ đến kết quả kiểm tra của ba Mị Mị, không ai nghĩ tới ba Hầu Tử rốt cuộc là thần thánh phương nào, ngay cả viện trưởng cũng đích thân đến thăm hỏi.

Mẹ Mị Mị cùng theo vào kiểm tra, mấy người Tiêu Quý và Mị Mị ở bên ngoài chờ. Toàn thân Mị Mị vẫn căng thẳng, hai tay nắm chặt, cô cúi đầu, lòng dạ như treo lơ lửng giữa không trung, nếu lát nữa kết quả kiểm tra thật là ung thư thì mẹ cô phải sống như thế nào, còn cô phải làm sao, ba chính là bầu trời của cô, nếu bầu trời sụp đổ thì gia đình này cũng sụp đổ. Nghĩ thế, Mị Mị rất muốn gặp Du Phong, rất muốn anh ta ở bên cạnh cô, cho cô bờ vai để dựa vào, có thể kiên định nói với cô, không sao đâu, tất cả đều là một sự nhầm lẫn mà thôi. Thế nhưng anh ta ở đâu, ngày hôm qua và hôm nay giống như bốc hơi khỏi nhân gian, ngay cả một cú điện thoại cũng không có, sáng nay cô gọi điện cho anh ta vẫn không tiếp máy, rốt cuộc anh ta đi đâu rồi...

Tiêu Quý vỗ tay Mị Mị, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, vừa rồi bác sĩ cũng nói không sao, phim chụp X-quang của chú hình như không nghiêm trọng lắm.”

“Ừ, tớ chỉ là hơi sợ.” Mị Mị tựa trên vai Tiêu Quý, bắt lực khẽ run rẩy.

“Không có việc gì đâu, đừng sợ, bọn tớ sẽ ở cùng cậu.”

Lúc này, Mễ Tu cũng chạy đến bệnh viện. Khi này gọi điện cho Tiêu Quý, biết được tình huống hiện tại, anh cũng không lên lớp, buông tất cả mọi chuyện trong tay mà lập tức đến bệnh viện.

“Sao rồi?” Mễ Tu mua bữa sáng đưa cho Hầu Tử, anh xoay người nhìn về phía Tiêu Quý.

“Đang kiểm tra.” Tiêu Quý nói.

“Ừm.” Mễ Tu nhìn sang Mị Mị, thấy cô yếu ớt dựa trên vai Tiêu Quý, anh an ủi nói: “Yên tâm đi, sẽ không có việc gì đâu.”

“Cám ơn.” Mị Mị yếu ớt nói, do dự một chút, cô đứng lên hỏi: “Em không liên lạc được với Du Phong, anh ấy có xảy ra chuyện gì không?”

Mẽ Tu hơi nheo mắt, muốn nói lại thôi, một lúc sau anh cất tiếng: “Cách Tử xảy ra tai nạn xe cộ ở nước ngoài, Du Phong và anh Cách Hi bay qua đó trong đêm.”

43. Chương 43: Tức Giận Bất Bình

Kết quả kiểm tra của ba Mị Mị đã có, không phải ung thư phổi, nhưng tình hình cũng chẳng lạc quan. Giãn phế quản, tuy rằng chỉ là thời kỳ đầu, nhưng nếu muộn sẽ không thể khống chế mà trở nên nguy hiểm. Bác sĩ đề nghị nằm viện trước, khống chế bệnh tình, loại bệnh này thuộc loại mãn tính, tất cả đều dựa vào điều dưỡng chậm rãi, sau khi xuất viện phải đặc biệt chú ý, tránh các yếu tố nguy cơ gây bệnh, nhất là hút thuốc, ô nhiễm môi trường, các loại cảm cúm, tránh bụi, hít thở chất khí có tính kích thích, chú ý giữ ấm, thay đổi lối sống không lành mạnh và môi trường cuộc sống. Điều trị bằng thuốc phối hợp với điều dưỡng tại nhà trong thời gian dài, ổn định bệnh tình mới là quan trọng nhất, đương nhiên, căn bản nhất là không thể làm vụng vả.

Kết quả tốt hơn nhiều so với dự đoán, Mị Mị và mẹ khóc vì sung sướng, chỉ cần không phải ung thư, miễn là có cách khống chế thì họ đã mừng rồi. Tuy rằng giãn phế quản không có cách trị hết, chỉ có thể dùng thuốc khống chế, nhưng chỉ cần làm theo cách thức thoả đáng, không để cực nhọc, điều dưỡng lâu dài, thì vẫn có thể ổn định bệnh tình.

Mẽ Tu làm xong thủ tục nằm viện, Mị Mị và mẹ đưa ba cô đến phòng bệnh, nếu đã tới đây thì ở thêm mấy ngày, dù sao đi xa chữa bệnh, trình độ cao hơn trong trấn nhiều.

Bọn Tiêu Quý theo ở bệnh viện một ngày trời, Mị Mị rất cảm kích, cũng rất có lỗi. Đa số bệnh nhân ở đây đều là mắc bệnh truyền nhiễm, tuy rằng có biện pháp thoả đáng, nhưng biết đâu ngộ nhỡ xảy ra cái gì, hưởng gì các cô ở cùng cô lâu như vậy, tối qua cũng không nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi học, nói gì cũng phải khuyên các cô trở về ngủ một giấc.

“Tớ và mẹ ở đây là được, các cậu về trước đi.” Mị Mị nhìn các cô, nhẹ giọng nói.

“Không sao, bọn tớ có thể ở đây giúp chăm sóc chú.” Hầu Tử ngáp một cái, dụi mắt, nói.

“Bộ dạng cậu thế này còn có thể chăm sóc ai hả.” Tiểu Mã Ca chế nhạo nói.

“Vậy cậu và dì ổn chứ? Muốn bọn tớ để lại một người không?” Tiêu Quý quan tâm hỏi han.

“Không cần đâu, cái nên kiểm tra cũng đã kiểm tra rồi, hưởng hồ bây giờ đang ở bệnh viện, các cậu yên tâm đi, về trường ngủ một giấc cho khoẻ, tối hôm qua các cậu theo tớ cũng chẳng nghỉ ngơi được bao nhiêu.” Mị Mị áy náy nói. Tối hôm qua vừa đặt vé máy bay vừa an ủi cô, các cô gần như cả đêm không ngủ.

“Không sao, bọn tớ tinh lực dồi dào.” Tiêu Quý khẽ cười.

Mị Mị cũng cười theo, nếu không có các cô ở đây, cô không biết phải làm sao, còn có Mẽ Tu đi theo chạy trước chạy sau, mọi thủ tục đều do anh lo liệu. Mấy cô gái các cô gặp phải chuyện thế này khó tránh khỏi có phần không biết làm sao, nếu không có Mẽ Tu giúp xử lý, cô tuyệt đối sút đầu mẻ trán. Mị Mị cụp mắt, đôi mắt ảm đạm, lúc này người nên tới lại không biết ở nơi nào.

“Vậy được rồi, bọn tớ về trước, có chuyện thì gọi điện nhé.” Tiểu Mã Ca dặn dò.

“Ừ, được, các cậu trở về xin nghỉ hộ tớ, tớ muốn ở bệnh viện chăm sóc ba thêm mấy hôm nữa.” Mị Mị nói.

“Được, chú còn chưa tỉnh lại, cậu và dì tranh thủ nghỉ ngơi chút đi.”

Bọn Tiêu Quý rời khỏi bệnh viện cùng Mẽ Tu về trường, trên đường, các cô gái ở phía sau Mẽ Tu lú rú không dứt, Mẽ Tu nhắm mắt nghỉ ngơi, cố ý che đậy hai chữ Du Phong hung tợn kia, xem ra ở lại bệnh

viện đã làm các cô ngọt ngào đến mức hồng rỏ, hiện tại giọng điệu không hề hề thấp, hận không thể ăn tươi nuốt sống người nào đó.

Tới nửa đường, Tiểu Mã Ca và Hầu Tử đã xuống xe, nói muốn về ký túc xá bỏ sung giấc ngủ, mà Tiêu Quý và Mễ Tu thì cùng về nhà trọ. Trước khi xuống xe Tiểu Mã Ca nháy mắt nhướn mày với Tiêu Quý, còn liếc về phía Mễ Tu một cái, vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo. Mễ Tu giả vờ không thấy, trong lòng anh nhất thời có cảm giác không tốt.

Quả nhiên, sau khi Tiểu Mã Ca và Hầu Tử xuống xe, khuôn mặt Tiêu Quý cứng nhắc, không nói tiếng nào, mắt nhìn phía trước, bĩu môi ra vẻ tức giận bất bình.

Mễ Tu cười khở, xem ra anh bị Du Phong làm liên lụy, sự việc sao lại gộp chung thế chứ.

Trở về nhà trọ, Tiêu Quý đi vào trước, Mễ Tu vừa vào cửa liền thấy cô chống nạnh bĩu môi, trừng to đôi mắt óng ánh, ra vẻ chất vấn.

Đóng cửa lại, Mễ Tu âm thầm bật cười, xem ra anh chỉ có thể bo bo giữ mình, Du Phong hãy tự cầu phúc đi.

“Sao lại thế này? Tại sao Du Phong lại đi tìm Doãn Cách Tử?” Tiêu Quý hỏi, lúc ở bệnh viện cô sợ Mị Mị đau lòng mới không hỏi, hiện tại ba cô ngã bệnh, bạn trai lại đi tìm người phụ nữ khác, đổi lại người khác ai chịu nổi chứ, cả ngày Mị Mị không nhắc tới Du Phong, trong lòng chắc chắn cố gắng nhẫn nhịn, các cô là bạn cùng phòng của Mị Mị, nhất định phải thay cô hỏi rõ.

Mễ Tu thở dài, tiến lên nắm tay Tiêu Quý, dắt cô ngồi xuống sofa, dịu dàng giải thích: “Ngày hôm qua không phải anh đã gọi điện cho em nói có việc không thể đi đón em sao, lúc ấy anh Cách Hi mới vừa nhận được điện thoại bên Mỹ, báo rằng Doãn Cách Tử xảy ra tai nạn xe cộ, anh và Du Phong tiễn anh Cách Hi đến sân bay, nhưng tới nơi rồi Du Phong lại đột nhiên nói muốn đi theo, anh cũng không nói được gì, dù sao cậu ấy cũng là người trưởng thành, có chủ trương của chính mình, buổi tối anh bận việc ở công ty suốt, chưa kịp gọi điện cho em, anh Cách Hi đi Mỹ, giao lại rất nhiều việc cho anh.”

“Vì sao anh ta muốn đi theo? Anh ta và Doãn Cách Tử chẳng phải là quan hệ bạn học thông thường thôi sao?” Tiêu Quý nhú mày, hỏi.

Mễ Tu khẽ cười, gõ trán Tiêu Quý một cái, nói: “Chuyện của người khác chúng ta không nên nhiều lời, hiện tại quan trọng nhất là sức khỏe của ba Mị Mị, về chuyện của cô ấy và Phong Tử, chờ cậu ấy trở về sẽ tự nhiên giải thích rõ ràng với Mị Mị, chúng ta không tiện can thiệp quá nhiều.”

“Nhưng mà...” Tiêu Quý chu môi, không cam lòng nói: “Em là bạn cùng phòng của Mị Mị, còn là bạn thân nhất của cậu ấy, hiện tại ba cậu ấy xảy ra chuyện, đây là thời điểm yếu đuối nhất, cần an ủi nhất, nhưng Du Phong thân là bạn trai cậu ấy lại đi chăm sóc cô gái khác, cho dù nói anh ta không biết tình huống của ba Mị Mị, nhưng trước khi đi anh ta có thể nói một tiếng với Mị Mị, anh ta hoàn toàn không coi Mị Mị là bạn gái của anh ta mà!” Ra khỏi bệnh viện, trên đường trở về, Hầu Tử và Tiểu Mã Ca liền dặn cô nhất định phải hỏi rõ chuyện Du Phong, rốt cuộc anh ta có nghiêm túc với Mị Mị của các cô không.

Mễ Tu trầm mặc, quả thật lần này Du Phong làm không thỏa đáng, mặc kệ anh ta vì cái gì mà đi theo Doãn Cách Hi qua Mỹ, trước khi đi cũng nên nói một tiếng với Mị Mị, dù sao cũng là xuất ngoại, không phải một hai giờ là có thể trở về. Từ khi anh ta đi đến giờ vẫn chưa có tin tức, Doãn Cách Hi còn biết gọi điện thoại về công ty, nhưng Du Phong lại chẳng có chút tin tức nào.

“Được rồi, đừng tức giận, có giận nữa cũng vô dụng, chuyện của hai người bọn họ, người bên ngoài không thể làm gì, tất cả vẫn nên chờ Du Phong trở về rồi nói sau.” Mễ Tu ôm vai Tiêu Quý, nhẹ giọng an ủi.

“Em biết, nhưng em thấy bất bình cho Mị Mị!” Tiêu Quý ngứa đầu, mở to mắt, nũng nịu nói: “Doãn Cách Tử đã đi lâu rồi, sao vẫn âm hồn không tan.” May mà Mễ Tu nhà cô không đi theo, nếu không, cô liền dẫn Mị Mị đánh tới Mỹ.

“Suy nghĩ gì đó!” Mễ Tu véo mũi cô, buồn cười nói.

“Không có.” Tiêu Quý dựa vào ngực Mễ Tu, hạ giọng nói: “Mị Mị nhất định rất đau lòng, ba ngã bệnh, Du Phong lại không có bên cạnh.” Thật giống như cô khi ấy, bỏ qua đời, mẹ cũng bỏ lại cô.

“Cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng ở bên cạnh em, vĩnh viễn.” Đường như biết cô đang suy nghĩ gì, Mễ Tu vỗ nhẹ lưng cô, lời nói như tuyên thệ.

“Ừm.” Tiêu Quý khịt khịt mũi, ngửa đầu nhìn Mễ Tu, nhẹ giọng nói: “A Tu, anh thật tốt.”

Mễ Tu cười dịu dàng, trong đôi mắt tràn đầy vẻ nuông chiều, anh cúi người khẽ hôn lên hai gò má cô, một cái, hai cái, ba cái, như là giọt mưa rơi xuống, lại giống như lông chim gãi nhẹ trái tim Tiêu Quý.

Cô cười trốn anh, tiếng cười như chuông bạc vang cả phòng.

Mễ Tu giữ chặt gáy cô, bắt lấy cánh môi cô một cách chuẩn xác, làm nụ hôn này càng sâu hơn.

Đang lúc mặn nồng, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Mễ Tu nhìn qua, màu mắt vẫn còn sâu thẳm.

“Anh đi mở cửa.” Buông Tiêu Quý ra, Mễ Tu mút một cái thật mạnh trên môi cô rồi mới đứng dậy đi mở cửa.

Tiêu Quý cười ngượng ngùng, thật lâu không thấy Mễ Tu vào trong, cô hỏi: “A Tu, ai thế?”

Không nhận được câu trả lời, cô vểnh môi, đứng dậy đi qua. Lúc nhìn thấy người đứng ngoài cửa, nụ cười trên mặt tan biến trong nháy mắt.

Bà ấy sao lại đến nơi này?!

44. Chương 44: Bà Biết Không....

Lưu Cẩm Trúc đứng ngoài cửa, gượng cười với Mễ Tu, khi nhìn thấy Tiêu Quý, trái tim vốn đã thấp thỏm lập tức trở nên hoảng loạn. Bà không biết nên nói gì với Tiêu Quý, càng không biết nên nói từ đâu.

Mễ Tu nhìn Tiêu Quý một cái, Lưu Cẩm Trúc đột nhiên đến vốn khiến anh hơi bất ngờ, hiện tại Tiêu Quý cúi đầu trầm mặc thế này, lại khiến lòng anh căng thẳng. Mễ Tu âm thầm thở dài, lễ phép mời Lưu Cẩm Trúc vào trong, Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý, xoa xoa lòng bàn tay cứng ngắc của cô.

“Đi, mời ngồi.” Mễ Tu ôn hoà nói, nắm tay Tiêu Quý ngồi xuống phía bên kia của sofa.

Lưu Cẩm Trúc ngồi xuống, ngón tay vặn vẹo không yên, từ lúc vào cửa đến giờ, Tiêu Quý chưa từng nhìn bà một cái, cho dù là lơ đãng liếc qua. Trong lòng Lưu Cẩm Trúc chua xót, bà định nói gì đó, nhưng hé miệng ra tất cả lời nói lại nghẹn trong cổ họng. Rõ ràng trên đường tới bà đã nghĩ xong rồi, bà muốn giải thích với Tiêu Quý về những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, chuyện Mạnh Nhụy chuyển trường đến đại học B bà căn bản không biết rõ tình hình, đến ngày khai giảng Mạnh Học Đông mới nói với bà, hai người vội vàng đưa Mạnh Nhụy đến đại học B, không ngờ lại đúng lúc gặp Tiêu Quý dưới lầu ký túc xá nữ sinh, càng không ngờ Mạnh Nhụy lại đột nhiên muốn mời Tiêu Quý đi ăn cơm, lúc ấy bà hoàn toàn không biết nên đối phó thế nào, nhất là những lời nói của Mạnh Nhụy, nói rằng mấy năm nay bà quan tâm săn sóc cô ta ra sao, bà muốn phủ nhận, nhưng không có cách nào phủ nhận, bởi vì đây đều là sự thật tàn khốc, bà quả thực bỏ lại con gái ruột của mình mà đi chăm sóc con gái người khác từng li từng tí, ngay lúc đó bà căn bản không có mặt mũi nói chuyện với Tiêu Quý, thậm chí là ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lưu Cẩm Trúc vốn muốn tìm một cơ hội nói chuyện đàng hoàng với Tiêu Quý, giải thích chuyện trước kia với cô, nhưng bởi vì nhút nhát, cũng sợ Tiêu Quý không thể lượng thứ, cho nên vẫn kéo dài, không ngờ ngày hôm qua xảy ra chuyện như vậy. Nhìn thấy Tiêu Quý và bạn học hoang mang rời đi, Lưu Cẩm Trúc lo lắng suốt, sợ xảy ra chuyện gì, tối hôm qua cả đêm không ngủ. Sáng sớm hôm nay bà tới đại học B tìm cô, nhưng bạn học lại nói các cô không đi học, bà càng lo lắng hơn, sợ xảy ra điều bất trắc gì. Thật vất vả đến trưa mới gặp được bạn cùng phòng của Tiêu Quý, Lưu Cẩm Trúc mới biết được nguyên nhân là ba của bạn học cô xảy ra chuyện, thật tốt không phải Tiêu Quý có chuyện gì. Lưu Cẩm Trúc hỏi bạn cô mới tìm

được chỗ của Mẹ Tu, hôm nay bà muốn giải thích với Tiêu Quý, bà chưa từng có ý nghĩ muốn tổn thương cô, chuyện xảy ra trước kia đều là ngoài ý muốn, bà muốn nhận được sự tha thứ của Tiêu Quý.

“Mẹ nghe bạn học con nói, ba bạn con nằm viện, mẹ có quen biết bác sĩ, có muốn mẹ...” Lưu Cẩm Trúc còn nói chưa xong thì đã bị Tiêu Quý ngắt lời.

“Không cần.” Lạnh lùng, không có chút cảm xúc.

“Tiểu Quý...” Lưu Cẩm Trúc nghẹn lời, ngỡ ngàng nhìn cô.

Mẽ Tu bóp tay Tiêu Quý, đến gần bên tai cô khẽ nói: “Nói chuyện đằng hoàng nhé.” Sau đó anh đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Khúc mắc của nhiều năm, cuối cùng chỉ có thể dựa vào bản thân bọn họ mới có thể tháo gỡ.

Trái tim Lưu Cẩm Trúc như nổi trống, bà không biết đối mặt với Tiêu Quý mình lại sợ hãi như vậy, đã bao nhiêu năm bà chưa một mình đối mặt với Tiêu Quý, lại không ngờ trong hoàn cảnh thế này.

Cười một tiếng châm biếm, tất cả chẳng qua đều là do bà gieo gió gặt bão.

“Tiểu Quý, mẹ không phải không cần con.” Mở lời chua chát, Lưu Cẩm Trúc rưng rưng nhìn Tiêu Quý, giờ phút này bà có thể nhấn mạnh những lời này lần nữa.

Tiêu Quý vẫn cúi đầu như cũ, không thấy rõ vẻ mặt.

“Tiểu Quý...mẹ không mong mỗi xa vời con có thể lập tức tha thứ ẹ, cũng không xin con có thể hiểu được năm đó mẹ đã hết cách. Nhưng mà mẹ thật sự không muốn tổn thương con, cho dù là một chút. Ngày hôm qua mẹ nhận được tin nhắn của Mạnh Nhụy, con bé nói muốn mẹ đưa vài bộ đồ qua đó, mẹ không nghĩ nhiều nên đi ngay, không ngờ con làm thêm ở đấy, càng không ngờ nó sẽ nói ra những lời như vậy... Mẹ không phải cố ý đâu.” Lưu Cẩm Trúc thấp giọng nghẹn ngào, nhìn Tiêu Quý không hề chớp mắt, hận không thể móc trái tim mình ra cho cô xem.

“Trên đời này không có người mẹ nào không thương con mình, mẹ cũng thế, năm đó lúc sinh con ra, mẹ rất vui sướng tự hào, khi đó mẹ nói với chính mình, đây là bảo bối của mẹ, là bảo bối mẹ muốn dùng cả đời che chở. Mẹ thật sự yêu con, mấy năm nay không ở bên cạnh con, lúc nào mẹ cũng nhớ đến con, nghĩ xem con có gầy không, có cao không, có giống như những cô gái khác nhận được thư tình không, thậm chí nếu có đứa nam sinh hư hỏng nào làm phiền con thì con phải làm sao. Mẹ muốn gọi điện thoại cho con, nhưng mẹ không dám, mẹ sợ con lại nói với mẹ con đã không còn mẹ từ lâu, đối với một người mẹ mà nói, nghe được máu mủ ruột thịt của mình nói ra những lời này, lồng ngực còn đau đớn hơn bị dao cắt...”

Nhớ lại năm đó Tiêu Quý còn nhỏ khóc lóc nói với bà, cô đã không còn mẹ từ lâu, Lưu Cẩm Trúc đau lòng đến mức không thể kiềm chế, chỉ cần nhớ đến những chữ đó, chính là một lưỡi dao sắc bén. Nước mắt nhỏ giọt chảy xuống, Lưu Cẩm Trúc nhìn Tiêu Quý thật sâu, trái tim như tro tàn: “Năm đó bố con làm ăn thất bại, mẹ chưa từng oán giận, càng chưa từng nghĩ tới rời khỏi ông ấy, rời khỏi con. Nhưng mà...ông ấy sa sút tinh thần, mỗi ngày chỉ biết mượn rượu giải sầu, không còn ý chí phấn đấu và khát vọng của lúc ban đầu, hề mẹ mở miệng nói một câu, ông ấy sẽ cãi vã với mẹ, lần này lại một lần khác, ngày càng thậm tệ hơn, mẹ thật sự chịu đủ rồi... Cũng chính vào lúc đó, mẹ gặp lại Mạnh Học Đông, nhưng Tiểu Quý à, mẹ và ông ấy thật sự không có gì, mẹ thừa nhận, ông ấy là người yêu thời đại học của mẹ, nhưng sau khi mẹ tốt nghiệp thì đã không còn liên lạc.”

Lưu Cẩm Trúc dừng một chút, quyết định nhân cơ hội này giải thích rõ ràng sự hiểu lầm, nói tiếp: “Lần đó sau khi mẹ và bố con cãi nhau, trên đường rời khỏi nhà, mẹ không biết phải đi đâu, có thể tới chỗ nào, một mình đi trên con đường không có mục đích, từ lúc hoàng hôn đến khi mặt trời lặn xuống, nhìn người đi đường thưa dần, mẹ nhớ lại mấy năm kia, thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, vì sao một gia đình tốt đẹp hạnh phúc lại biến thành như vậy. Mẹ không muốn về, không muốn đối mặt với bố con ngày ngày say khướt, vừa lúc đó, Mạnh Học Đông gọi điện ẹ, nói Mạnh Nhụy phải nhận giải phẫu ghép tủy, ông ấy sợ không thể đối phó một mình, ông ấy muốn mẹ qua đó cùng ông ấy. Mẹ thừa nhận, mẹ mềm lòng, một người đàn ông từng là người yêu của mình, yếu ớt bất lực cầu xin mẹ như vậy, vì thế mẹ chạy tới bệnh viện, cùng ông ấy chờ Mạnh Nhụy, hy vọng con bé có thể khoẻ lại.”

“Tiểu Quý lúc con gọi điện tới, mẹ đang ở ngoài phòng phẫu thuật, mẹ tắt máy là vì mẹ tưởng con gọi mẹ về nhà, khi đó mẹ hoàn toàn không có cách nào đối mặt bố con, mẹ muốn yên tĩnh vài ngày.” Nhớ tới cái chết của Tiêu Viêm Sơn, Lưu Cẩm Trúc nhắm mắt lại, cơ thể hơi run rẩy.

“Sau khi Mạnh Nhụy giải phẫu xong thì tình huống không tốt lắm, mẹ và Mạnh Học Đông luôn ở cùng nó, chờ sau khi nó có chút ổn định, mẹ lập tức về nhà, Mạnh Học Đông về cùng mẹ, nhưng mà...” Đã cảnh còn người mất.

“Tiểu Quý, mẹ thừa nhận, năm đó mẹ ích kỷ, mẹ vì theo đuổi hạnh phúc của chính mình mà bỏ lại con, cùng Mạnh Học Đông ra nước ngoài, nhưng con phải tin rằng, mẹ không phải không cần con, năm đó mẹ nghĩ, chờ tình huống của Mạnh Nhụy tốt hơn một chút thì mẹ sẽ lập tức về nước đón con qua, chúng ta sẽ vui vẻ sống cùng nhau, không bao giờ xa cách nữa. Tiểu Quý, mẹ không có ngày nào là không nhớ tới con!” Mấy năm Tiêu Viêm Sơn nản lòng sống mơ mơ màng màng đã làm cho trái tim Lưu Cẩm Trúc rướm máu, bà không nhận được một chút quan tâm và săn sóc, bà cũng là một người phụ nữ, cũng khát khao được chăm sóc và dịu dàng. Sự xuất hiện của Mạnh Học Đông vừa lúc lấp đầy tâm hồn hư không của bà, bà giống như nhìn thấy ánh sáng mỏng manh hiện ra ở chốn xa xăm mờ tối, cuộc đời của bà không còn tối tăm, bà không thể từ chối hạnh phúc đang vây chào. Vì thế bà ích kỷ, bỏ lại con gái, quên đi người chồng đã mất, bà khao khát đạt được hạnh phúc.

Tiêu Quý vẫn cụp mắt không nói gì nay ngẩng đầu, gương mặt không biểu cảm nhìn Lưu Cẩm Trúc.

Trái tim Lưu Cẩm Trúc thắt chặt, lúc này trên mặt Tiêu Quý không chút cảm xúc, nhưng sự lạnh lùng trên khuôn mặt lại như là khối băng tan, lạnh thấu xương.

“Bà biết không, trong trận tai nạn xe cộ kia người chết vốn là tôi, là bố dùng thân thể bảo vệ tôi, ông ấy dùng cái chết của mình để đổi lấy sinh mệnh của tôi, bà biết không, nếu chúng tôi không ngộ độc khí ga, căn bản sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ, bà biết không, bố muốn mở khí ga cùng chết với tôi, bà biết không, lúc cuối cùng khi bố đóng van ga, bố đã khóc mà nói với tôi rằng bố xin lỗi con...”

Bà nói nhiều như vậy, tôi đều biết cả, đều hiểu cả, đều tha thứ, nhưng mà, những chuyện này bà có biết không? Muốn tôi làm sao tha thứ đây, lại còn phải tha thứ cho ai...

45. Chương 45: May Mắn Có Anh

Lưu Cẩm Trúc đi rồi, chẳng nói được một lời, giống như đã không còn linh hồn.

Thì ra là như vậy, lại chính là như vậy...

Trong phòng khách yên tĩnh như thường, thật lâu sau mới truyền đến tiếng khóc nức nở khê khàng, kiềm nén, bi thương, tuyệt vọng.

Mễ Tu đứng giữa phòng khách, nắm chặt nắm tay, đôi mắt khoá trên người con gái đang ngồi trên sofa ôm hai chân khóc nức nở, trong lòng anh như vừa trải qua sóng to gió lớn. Anh biết năm đó bố Tiêu Quý vì che chở cho cô nên mới qua đời, anh cũng biết tai nạn xe cộ của bọn họ là ngoài ý muốn, nhưng chuyện anh không biết chính là, bố Tiêu Quý lại kéo Tiêu Quý cùng chết. Cùng chết... nghĩ tới hai chữ này, Mễ Tu đau đến ngạt thở, anh đã từng suýt mất đi Tiêu Quý, trong tình huống anh không biết gì cả.

Màu mắt Mễ Tu sẫm lại nhìn chằm chằm người con gái ấy, anh nhắm mắt lại rồi mở ra, sau đó đau khổ sợ hãi ập tới.

Tiểu Quý của anh...

Trước kia anh có thể hiểu được Lưu Cẩm Trúc, dù sao cái chết của bố Tiêu Quý cũng không trực tiếp liên quan đến bà, nhưng vào giờ phút này, anh lại có chút oán hận bà, chỉ vì Tiểu Quý của anh từng suýt chết bởi vì bà, tuy rằng tức giận thế này là không có lẽ phải, nhưng lúc này Mễ Tu đã không thể thuyết phục chính mình chấp nhận Lưu Cẩm Trúc.

Tiểu Quý của anh, rốt cuộc đã trải qua năm tháng như thế nào, mới có thể bắt buộc bản thân quên đi hồi ức đau thương kia.

Mễ Tu từ từ đi qua, ngồi xổm trước mặt Tiêu Quý, anh vuốt ve tóc cô, cảm nhận được sự run rẩy của cô, mặc cho tiếng khóc của cô cắt đứt thần kinh của anh. Anh muốn cùng cô đau đớn, chỉ có thể anh mới hiểu được một phần vạn của nỗi đau xót mà cô từng phải chịu đựng.

Dường như trái tim có luồng điện cảm ứng, Tiêu Quý bắt đầu khóc to, khóc ra nỗi đau xót của cô, khóc ra sự thương tiếc của Mễ Tu.

Mễ Tu ôm chặt cô vào lòng, anh nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng khóc của Tiêu Quý gần như điên loạn. Anh vỗ nhẹ từng cái một sau lưng cô, không có ngôn ngữ gì cả, anh dùng nhiệt độ của mình nói với cô rằng, có anh ở đây.

Sau khi buồn bã đau thương, nhớ lại hồi ức nhuộm máu, khoảnh khắc này, vào lúc này, quá mức nặng trĩu.

Thật lâu sau, Tiêu Quý hình như đã khóc đủ rồi, hoặc có lẽ là khóc đến mệt mỏi, hai mắt cô sưng đỏ, từ trong lòng Mễ Tu cô ngẩng đầu lên, thút thít, bờ vai không ngừng run run, âm thanh run rẩy: “A Tu...” Cô khẽ khàng yếu ớt gọi một tiếng, âm cuối cùng run lấy bầy.

Mễ Tu vươn ngón cái lau đi giọt nước ở khoé mắt cô, anh đau đớn nhịu mày, âm thanh mềm mỏng: “Ừm, anh ở đây, vĩnh viễn đều ở bên em.” Êm dịu, trầm thấp, lại có khí phách.

“May mắn em còn có anh, nếu không em thật sự không biết nên làm gì bây giờ.” Tiêu Quý thăm thì, vươn tay ôm cổ Mễ Tu.

“Cô bé ngốc.” Mễ Tu rốt cuộc không thể kiềm chế, anh hôn thật mạnh lên đôi môi Tiêu Quý vẫn còn run run, anh muốn nói với cô, anh luôn mãi ở bên cô.

Lưu Cẩm Trúc hồn bay phách lạc về đến nhà, ngay cả giày cũng quên thay, trong đầu óc đều là mấy chữ “bà biết không” của Tiêu Quý. Đúng vậy, bà không biết, bà không biết gì cả, mấy năm qua, bà chỉ biết uất ức của chính mình, bất hạnh của chính mình, lại chưa bao giờ nghĩ đến, không biết năm đó đã xảy ra chuyện như vậy, nếu...nếu Tiêu Viêm Sơn nhẫn tâm một chút, con gái của bà e rằng đã qua đời từ lâu, bà còn sống làm gì...

“Này, tôi đói bụng, dì nấu cơm đi!” Mạnh Nhụy thấy Lưu Cẩm Trúc hình như không thấy mình, cô ta ném bánh ngọt trong tay lên bàn rồi nói.

Lưu Cẩm Trúc không dừng bước chân, đi lên lầu. Hiện tại bà quá mệt mỏi, bà muốn ngủ ngay lập tức, quên đi những lời nói của Tiêu Quý đã nói với bà khi nãy, bà chỉ hy vọng đó là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi tất cả đều không tồn tại.

“Này, tôi nói chuyện với dì đấy! Không nghe thấy à!” Mạnh Nhụy đứng lên, hô to về phía Lưu Cẩm Trúc.

Lưu Cẩm Trúc quay đầu, ánh mắt trống rỗng dần dần có tiêu cự, nhìn Mạnh Nhụy vênh váo hung hăng, xa xăm nói: “Sau này cháu đừng ức hiếp Tiểu Quý nữa.” Hiện tại điều duy nhất bà có thể làm là dốc hết sức mình đi bảo vệ con gái bà, không để cô chịu thêm bất cứ uất ức và tổn thương nào nữa.

“Con mắt nào của dì thấy tôi ức hiếp Tiểu Quý?” Mạnh Nhụy hô to, hoàn toàn không còn vẻ ngoan ngoãn dịu dàng khi đứng trước mặt Mễ Tu.

Lưu Cẩm Trúc tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Mạnh Nhụy, âm thanh bình tĩnh không có độ ấm: “Chuyện hôm qua cháu giải thích thế nào? Cháu cố ý đưa tôi tới chỗ Tiêu Quý làm thêm, cố ý thân thiết với tôi, cố ý làm ra vẻ để Tiểu Quý xem, cháu có mục đích gì tôi không muốn truy cứu, nhưng cháu đừng lợi dụng tôi, càng đừng tổn thương Tiểu Quý.”

“Lợi dụng dì! Tôi lợi dụng dì thế nào!” Mạnh Nhụy trừng to mắt, hung tợn hét về phía Lưu Cẩm Trúc: “Bảo dì đưa qua vài bộ quần áo túi thân dì lắm sao? Hơn nữa tôi bảo dì đi thì dì phải đi sao! Bây giờ tôi bảo dì nấu cơm đấy, sao dì lại không đi hả! Làm sao, bây giờ biết thương con gái mình rồi à, năm đó dì đừng đi theo ba tôi xuất ngoại là được rồi! Không cần là không cần, hiện tại giả vờ làm người mẹ tốt chi chứ!”

“Câm miệng!” Lưu Cẩm Trúc tái mặt, môi đã run lên: “Tôi không có không cần Tiểu Quý, tôi không có!”

“Không có? Hừ!” Mạnh Nhụy cười nhạo nói: “Không cần tôi nhắc nhở dì chứ, năm đó ba Tiêu Quý vừa chết, hài cốt chưa lạnh, dì đã theo ba tôi đưa tôi ra nước ngoài, lâu như vậy cũng không về nhìn Tiêu Quý, còn phải phải không cần cô ta sao?”

Lưu Cẩm Trúc lùi một bước, bất lực ngồi trên sofa, ngơ ngác nói: “...Tôi không có.” Bà thật sự chưa từng nghĩ qua có cần cô hay không, Tiêu Quý là đứa con gái duy nhất của bà, bà làm sao không cần cô chứ, không đâu, không đâu...

Mạnh Nhụy thấy Lưu Cẩm Trúc đột nhiên suy sụp tinh thần, cô ta hơi kinh ngạc, mình chưa nói gì mà, tại sao dì ấy lại như thế. Mạnh Nhụy tiến lên một bước đẩy đẩy Lưu Cẩm Trúc, nhú mày hỏi: “Dì sao thế?” Ba cô ta sắp trở về, cô ta không muốn để ba nghĩ rằng mình khi dễ bà.

Lưu Cẩm Trúc hất tay Mạnh Nhụy ra, ngược mắt nhìn cô ta, âm thanh lạnh lẽo trầm thấp: “Cho dù thế nào, chuyện hôm qua không được xảy ra lần nữa.” Chuyện quá khứ bà không thể bù lại, mặc kệ đau lòng cỡ nào, chuyện đã xảy ra cũng đã xảy ra, cũng may hiện tại Tiêu Quý vẫn tốt, cho dù thế nào đi nữa, bà không cho phép bất cứ người nào ức hiếp con gái bà nữa.

Mạnh Nhụy nghe vậy, sắc mặt thay đổi, hô hấp bắt đầu khó khăn: “Hôm qua tôi làm sao? Không phải chỉ gọi dì đưa vài bộ quần áo thôi ư? Dì có cần nhấn mạnh nhiều lần hay không hả? Sau này không thích đi đưa thì đừng đi, không ai cưỡng ép dì!”

Lưu Cẩm Trúc đứng dậy, nhìn thẳng Mạnh Nhụy, không còn vẻ nhân nhượng và chịu đựng của trước kia: “Mạnh Nhụy, tôi thừa nhận, năm đó tôi đã làm sai, tôi không nên bỏ lại con gái mình mà đi chăm sóc cháu, bây giờ con gái tôi không tiếp nhận tôi là tôi đáng kiếp, tôi gieo gió gặt bão. Mấy năm nay tôi chăm sóc cháu, chăm sóc ba cháu, không thẹn lương tâm đối với hai người, thường ngày cho dù cháu cố tình gây sự, nhõng nhẽo tùy ý thế nào, tôi đều không để trong lòng, đều có thể chiều theo cháu, nhường nhịn cháu, nhưng đối với Tiêu Quý là không được, tôi không cho phép bất cứ ai làm chuyện gì tổn thương đến con bé. Nó là con gái của tôi, đứa con gái duy nhất.”

Mạnh Nhụy lùi ra sau, bà ấy nói Tiêu Quý là đứa con gái duy nhất của bà ấy, vậy mình coi là cái gì, vì sao Tiêu Quý vừa xuất hiện thì cái gì cũng thay đổi...

Mạnh Nhụy sắc mặt trắng bệch, nhiều năm chu đáo như vậy, cô ta không thể nào không có cảm tình với Lưu Cẩm Trúc, chỉ là cô ta quen thói kiêu căng, không chịu nổi một chút uất ức, nói chuyện làm việc cho tới bây giờ đều lấy mình làm trung tâm. Vừa rồi lời nói của cô ta có phần quá đáng, nhưng Lưu Cẩm Trúc nói thế cũng làm cô ta tổn thương sâu sắc trong lòng.

Thật không đúng lúc, giờ phút này Mạnh Học Đông trở về, mà cái ông ta nhìn thấy chính là Lưu Cẩm Trúc nổi giận nhìn Mạnh Nhụy, mà Mạnh Nhụy tái mặt đứng tại chỗ, còn hơi run rẩy.

Mạnh Học Đông cảm thấy đau xót, nhanh bước tiến lên ôm Mạnh Nhụy, xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta, lo lắng hỏi: “Nhụy Nhụy, làm sao vậy, khó chịu ở chỗ nào?”

Mạnh Nhụy nhìn qua Mạnh Học Đông, khoe miệng vừa kéo ra thì nước mắt đã chảy xuống, uất ức lại đáng thương.

“Ngoan, không có việc gì, không sao, đừng khóc, lát nữa lại khó chịu đấy.” Mạnh Học Đông đau lòng dỗ dành.

Vừa dỗ dành Mạnh Nhụy, Mạnh Học Đông vừa nhú mày nhìn Lưu Cẩm Trúc, không vui trách mắng: “Cẩm Trúc, cho dù Nhụy Nhụy làm sai cái gì, con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, em hãy thứ lỗi cho nó, hướng hồ sức khỏe của nó cũng không tốt, khó tránh kiêu căng một chút, em nhân nhượng chút đi, nếu nó tái phát bệnh cũ thì làm sao chứ?”

Lưu Cẩm Trúc bỗng nhiên bật cười, chua xót lại giễu cợt, nhìn Mạnh Học Đông dỗ dành Mạnh Nhụy giống như học sinh tiểu học. Lần nào cũng thế, cho dù ai đúng ai sai, hoặc là xảy ra chuyện gì, Mạnh Học Đông mãi mãi có thái độ như vậy, bảo bà chiều ý, nhường nhịn, tha thứ. Ngày nào như ngày nấy, năm nào như năm nấy, mặc kệ Mạnh Học Đông quan tâm dụi dằm với bà cỡ nào, chỉ cần liên quan đến Mạnh Nhụy, tất cả đều không còn tồn tại.

Lúc trước bà bỏ lại con gái đuổi theo hạnh phúc của mình, lại là hạnh phúc thế này...

46. Chương 46: Dây Dưa Không Dứt

Hôm nay sau khi tan học, Tiêu Quý và Mễ Tu cùng đến bệnh viện thăm ba Mị Mị.

Nằm viện gần một tuần, bệnh tình của ba Mị Mị đã ổn định, đối với bệnh giãn phế quản, quan trọng nhất là phải hô hấp đều đặn và không thể mệt nhọc, bọn họ định ngày mai sẽ xuất viện, về nhà điều dưỡng tốt hơn, ở bệnh viện trong thời gian dài tinh thần cũng không tốt lắm.

Mễ Tu và Tiêu Quý vào phòng bệnh, thấy chỉ có Mị Mị ở đó, trên giường trống không, Tiêu Quý đem hoa quả mua tới đặt trên bàn, rồi hỏi: “Chú và dì đâu rồi?”

“Mẹ tớ đưa ba ra ngoài tản bộ, ở trong phòng bệnh mãi cũng khó chịu.” Mị Mị nhẹ giọng trả lời.

“Ừ, đi ra ngoài một chút cũng tốt, nhưng đừng ở lâu quá, bác sĩ không phải đã nói là đừng quá mệt nhọc sao.” Tiêu Quý nhắc nhở.

“Tớ biết, mẹ tớ sẽ đưa ba tớ về ngay thôi.” Mị Mị cười cười, còn nói: “Hôm nay chẳng phải cậu đi làm thêm ở 55 Tuan ư, sao lại tới đây?”

“Tớ trưa mới qua, nhân lúc này qua đây thăm chú.” Tiêu Quý cười cười nói.

“Ừm, vậy Mễ Tu thì sao, hôm nay không có lớp à?”

“Tôi đưa cô ấy qua đây trước, lát nữa lại quay về trường đi học.” Mễ Tu nhìn Mị Mị, ánh mắt ôn hoà, nhẹ giọng nói.

“Hả, A Tu anh còn có lớp ư? Sao không nói với em, nếu biết anh còn đi học thì em đã không đòi anh đưa em qua đây.” Tiêu Quý nhìn về phía Mễ Tu, túm tay anh, nũng nịu nói.

“Không sao, tới trưa anh mới đi.” Ánh mắt Mễ Tu ấm áp, nói: “Tan tầm, em ở 55 Tuan chờ anh một lát, có lẽ hơi muộn anh mới qua đó, hồi này trong công ty nhiều việc lắm.”

“Vậy anh đừng đi đón em, em tự mình quay về trường được rồi.” Tiêu Quý nói.

“Không phải em muốn ăn lẩu sao, chờ anh qua đó đưa em đi.” Mễ Tu vén tóc rối trên trán cô, nói dịu dàng.

“Được! Em ở 55 Tuan đợi anh.” Tiêu Quý nghĩ đến ăn uống nên vui vẻ đồng ý.

“Ừm, anh về trường trước.” Mễ Tu xoay người, nhìn qua Mị Mị nói: “Tôi đã mượn xe của công ty, ngày mai chú xuất viện tôi tới đón chú ấy, ngoài ra vé máy bay cũng đặt xong rồi, là chiều mai, tới tối là chú dì có thể về đến nhà.”

“Cảm ơn.” Mị Mị cảm kích nói.

“Không có gì, tôi đi trước.”

Mị Mị cay mũi nhìn Mễ Tu rời đi, nếu mấy ngày nay không có Mễ Tu chạy trước chạy sau, cô sẽ không biết nên làm thế nào vì cô chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này. Thật may có bạn cùng phòng của cô, thật may có Mễ Tu. Mị Mị cụp mắt, vịn vịn bàn tay, ba nằm viện một tuần, Du Phong cũng biến mất một tuần, ngay cả một cú điện thoại cũng không có, đi thế mà cũng yên tâm ư. Mị Mị vẫn cho rằng Doãn Cách Tử sẽ không trở thành chướng ngại giữa cô và Du Phong, dù sao cô ta cũng đã đi rồi, tuy nhiên mặc dù cô ta không ở đây, nhưng cũng có thể đảo loạn cuộc sống của cô, có lẽ bởi vì cô ta vẫn luôn ở trong lòng Du Phong. Nhìn thấy Mễ Tu dịu dàng săn sóc Tiêu Quý, Mị Mị lại cảm thấy tủi thân, lúc cô cần Du Phong nhất thì anh ta lại ở bên cạnh người khác. Cô tưởng rằng trải qua một khoảng thời gian anh ta sẽ thật lòng yêu mình, nhưng hiện tại dường như cô đã không chờ được nữa.

Mễ Tu trở về trường, lại không ngờ nửa đường gặp phải Mạnh Nhụy. Bước chân Mễ Tu chậm lại, nhìn hình bóng mảnh mai kia, ánh mắt anh sâu thẳm.

Về mặt anh không thay đổi, tiếp tục đi về phía trước cho đến khi đứng trước mặt Mạnh Nhụy, suy cho cùng anh vẫn không thể làm như không thấy.

“Có việc sao?” Mễ Tu hỏi.

“Anh Mễ Tu.” Mạnh Nhụy lẩm bẩm, ngửa đầu nhìn anh. Mấy ngày nay cô ta đến khoa máy tính nhưng chưa từng gặp được anh. Cô ta còn tưởng rằng Mễ Tu đang trốn tránh cô ta, hỏi thăm bạn học mới biết được, thì ra là bạn chuyện công việc, cô ta thoáng yên tâm, nhưng vẫn nhịn không được mà qua đây tìm anh, đã lâu không gặp, cô ta rất mong muốn nói chuyện với Mễ Tu.

“Anh có thời gian không? Em có lời muốn nói với anh.” Mạnh Nhụy tiến lên một bước nhỏ về phía trước, nói êm dịu.

Mễ Tu theo bản năng lùi ra sau, nhú mào nói: “Tôi sắp phải lên lớp.”

Mạnh Nhụy khễ cần môi dưới, anh không chịu nổi cô ta đến gần anh sao, Mạnh Nhụy lại tiến thêm bước nữa, trực tiếp nắm lấy cánh tay Mễ Tu, đã không còn vẻ yếu điệu của ban nãy: “Anh gạt em! Anh chính là không muốn gặp em!”

Mễ Tu vươn tay, hất tay Mạnh Nhụy ra, anh trầm giọng nói: “Không có chuyện khác thì tôi đi học đây.” Nói xong, anh cất bước rời đi.

Thế nhưng bên hông lại bò lên một đôi tay nhỏ bé, Mạnh Nhụy ôm chặt thắt lưng Mễ Tu, nói không dứt lời: “Anh Mễ Tu, anh đừng đi, đừng đi, em không muốn anh đi!”

Mễ Tu nhú mào, đã có chút tức giận, anh gỡ ra bàn tay quẩn bên hông mình, dùng hết sức, không lưu tình chút nào, hành vi của cô ta lúc này vô cùng quá đáng, anh không thể khoan nhượng nữa.

Bởi vì sức lực của Mễ Tu, Mạnh Nhụy bị đẩy ra sau mấy bước, lão đảo một chút mới đứng vững lại, cô ta dùng ánh mắt khó tin nhìn Mễ Tu, anh lại dám đẩy cô ta!

“Xin cô chú ý hành vi cử chỉ của mình, những hành động vô lễ này sẽ chỉ khiến người khác phiền chán.” Mễ Tu nheo mắt nhìn cô ta, đã không còn vẻ ôn hoà của ngày thường.

“Phiền chán! Anh nói em phiền chán!” Âm thanh của Mạnh Nhụy nhất thời gay gắt.

Mễ Tu nhìn thấy ánh mắt của cô ta đã lạnh đến mức không còn chút ấm áp.

“Em đã làm gì mà anh phải nói em như vậy! Em phiền chán, Tiêu Quý không phiền chán sao?” Mạnh Nhụy lớn tiếng chất vấn, biểu tình đã có chút méo mó.

Mễ Tu không muốn tranh cãi với cô ta, lại càng không muốn kéo Tiêu Quý vào, anh muốn xoay người bỏ đi.

Mạnh Nhụy đuổi theo, túm lấy anh, vẫn chưa có ý định từ bỏ mà hỏi: “Anh nói đi, em làm gì khiến anh ghét em! Nói đi!”

Mễ Tu lại hất tay cô ta ra, tiếp tục đi về phía trước, hành vi của Mạnh Nhụy đã có chút bất thường, anh hoàn toàn không cần thiết dây dưa nhiều với một người điên.

Thấy Mễ Tu vẫn muốn bỏ đi, Mạnh Nhụy thẹn quá hoá giận, không còn ra vẻ giả tạo như trước kia nữa, cô ta hướng về anh gào lên lớn tiếng: “Mễ Tu, anh chính là một thằng ngốc! Em thích anh như vậy anh lại không thích em! Tiêu Quý chỉ là một đứa tạp chủng không ai muốn, anh lại còn...”

Lời mắng chửi ác độc của Mạnh Nhụy chợt im bật, vẻ hung ác của cô ta đã bị đông lại bởi ánh mắt lạnh giá của Mễ Tu, rốt cuộc không nói được chữ nào nữa.

Mễ Tu lạnh lùng nhìn cô ta, âm thanh trầm thấp lại nghiêm khắc: “Ngậm miệng cô lại cho tôi, nếu không tôi mặc kệ cô là ai.”

Mạnh Nhụy nín thính, sắc mặt trắng bệch, đầu ngón tay hơi run rẩy, giờ khắc này cô ta lại cảm thấy Mễ Tu chính là một tên ác quỷ, giống như nếu cô ta nói thêm một câu nữa thì sẽ bị anh xé xác.

Xung quanh đều là tiếng vui cười của bạn học, nhưng Mạnh Nhụy lại cảm thấy xung quanh cô ta yên tĩnh không có chút tiếng động. Cho đến khi Mễ Tu rời khỏi, biến mất trong tầm mắt Mạnh Nhụy, dây thần kinh kéo căng của cô ta rốt cuộc bị cắt đứt, nước mắt không thể kiềm nén mà chảy xuống, cô ta che miệng, bờ vai không ngừng run rẩy.

Vì sao lại như vậy, tại sao Mễ Tu không thích cô ta, từ nhỏ đến lớn mặc kệ cô ta muốn gì thì sẽ đạt được cái đó, vì sao Mễ Tu không thuộc về cô ta! Đều tại Tiêu Quý, đều bởi vì cô! Nếu không có cô, Mễ Tu nhất định là của cô ta!

Mạnh Nhụy cảm giận Tiêu Quý, một đũa đập chũng không ai muốn, dựa vào cái gì mà giành với cô ta!

47. Chương 47: Có Biết Xấu Hổ Không

Mạnh Nhụy đột nhiên xuất hiện tại 55 Tuan, Tiêu Quý hơi bất ngờ, lúc này vẻ mặt cô ta nham hiểm và hung ác khiến Tiêu Quý hoảng hốt, khách ở xung quanh đã nhìn qua, cô vội kéo Mạnh Nhụy ra ngoài. Trông thấy bộ dạng đến kiểm phiên toái của cô ta, nếu ảnh hưởng đến kinh doanh của cửa tiệm sẽ không tốt lắm.

Mạnh Nhụy hung hăng hất tay Tiêu Quý ra, trừng to mắt nhìn cô.

Tiêu Quý hít một hơi, nhìn thấy mu bàn tay mình chợt đỏ lên, cô nhú mày nhìn qua Mạnh Nhụy, cô ta đang phát điên gì đó!

Mạnh Nhụy nhướng mày, vênh váo hồng hếch trừng Tiêu Quý, nói: “Chị còn muốn chiếm lấy Mễ Tu đến lúc nào?”

Tiêu Quý nhăn mặt nhú mày, gần như nhăn thành chữ “xuyên” ( ), cô ta đang nói gì hả!

“Hừ! Giả vờ vô tội gì nữa!” Mạnh Nhụy cười nhạt nói: “Chị trơ tráo chiếm lấy Mễ Tu lâu như vậy, còn muốn ở bên anh ấy bao lâu nữa, còn muốn lãng phí bao nhiêu thời gian của anh ấy hả, chẳng lẽ chị không biết bản thân chị hoàn toàn không xứng với anh ấy sao?”

Tiêu Quý có chút tức giận, cô ta muốn nổi điên là chuyện của cô ta, nhưng mà sửa bậy thì không tốt lắm.

“Cô có bệnh à? Đột nhiên tới đây nói mấy lời quái lạ, chuyện của tôi và Mễ Tu nhà tôi không đến phiên cô chỉ tay năm ngón đâu?”

“Cái gì Mễ Tu nhà tôi, thật là không biết xấu hổ!”

Tiêu Quý ngăn người, cô ta...có bệnh phải không nhỉ!

“Nếu có bệnh thì nhớ uống thuốc đi, không có chuyện gì thì đừng chạy loạn.” Tiêu Quý nói xong định đi vào, chẳng thèm lãng phí thời gian với kẻ bệnh thần kinh.

“Còn muốn chạy!” Mạnh Nhụy túm lấy quần áo Tiêu Quý, kéo mạnh về phía sau.

Tiêu Quý thụt lùi vài bước, suýt nữa là ngã xuống, cô khó tin nhìn về phía Mạnh Nhụy: “Cô không phải là điên rồi chứ!”

“Đúng vậy, tôi điên rồi, người điên giết người thì không phạm pháp! Cho nên chị ngoan ngoãn rời khỏi Mễ Tu đi, nếu không tôi sẽ không khách sáo với chị!” Lúc này Mạnh Nhụy giống như một con quỷ, hung ác lại dữ tợn.

“Tôi thấy cô đã điên hết thuốc chữa rồi, muốn tôi rời khỏi Mễ Tu, quả thực là mơ mộng hão huyền!”

“Chị đừng không biết xấu hổ, quán chặt Mễ Tu làm gì hả, còn hở tí ra là nhà tôi, xí! Thật là đáng ghét!”

“Cho dù cô điên rồi cũng phải có chút suy nghĩ chứ, tôi là bạn gái anh ấy, quán quýt anh ấy là chuyện hiển nhiên, người đáng ghét nên là cô mới đúng!”

“Bạn gái! Bạn gái gì hả, tôi không thừa nhận!”

“...Đồ thần kinh!” Tiêu Quý không muốn dây dưa với Mạnh Nhụy nữa, xem ra cô ta điên rồi, dính vào lại chẳng thoát ra được đây.

“Chị mắng ai đồ thần kinh hả, chị là đứa con không ai muốn, đồ tạp chủng!” Mạnh Nhụy mắng chửi hung tợn.

Tiêu Quý sững sờ, cô không ngờ Mạnh Nhụy sẽ nói thế, nhất thời quên mất phản ứng lại.

Mạnh Nhụy đắc ý nhìn cô, cô ta biết đây là tử huyệt của Tiêu Quý. Cô ta nhẹ giọng cười, Tiêu Quý đi được vài bước thì cô ta nói chậm chậm: “Thật sự là đáng thương quá, ba chết, mẹ cũng đi luôn, không ai muốn có chị, kể cả mẹ ruột của chị, chị nói xem chị không được lòng của bao nhiêu người mới rơi vào kết cục đầy hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Quý trắng như tờ giấy, không thể phủ nhận, Mạnh Nhụy đập trúng nỗi đau của cô, cô không có sức phản bác.

Mạnh Nhụy cười châm biếm, trông thấy sắc mặt tái nhợt của Tiêu Quý, cô ta tiếp tục nói ra lời ác độc: “Chị nói đi, cần gì phải chiếm lấy Mễ Tu, chị có điểm nào xứng với anh ấy chứ, anh ấy giỏi giang, bộ dạng đẹp trai, tính tình cũng tốt, mà chị, ha ha, chẳng qua là một đứa trẻ ngay cả mẹ ruột cũng không cần mà thôi, nếu tôi là chị, tôi đã ngoan ngoãn cách xa Mễ Tu từ lâu, đừng đợi đến ngày anh ấy không cần chị, tới lúc đó chị đi cũng chẳng thơm tho gì.”

Tiêu Quý ngẩng đầu, nắm chặt nắm tay, ẩn giấu ngón tay đang run rẩy, cô bình tĩnh nói: “Cho dù tôi rời khỏi Mễ Tu, anh ấy cũng sẽ không liếc nhìn cô dù chỉ một cái, cô đừng nằm mơ.”

Mạnh Nhụy nghẹn lời, trừng mắt oán hận nhìn Tiêu Quý, đột nhiên nhớ tới ban nãy Mễ Tu lạnh lùng với cô ta, cô ta cắn răng, độc địa công kích: “Hừ, chị làm sao biết được anh ấy sẽ không nhìn tới tôi, tôi và anh ấy không biết tốt bao nhiêu đâu, anh ấy nói, anh ấy thích tôi, không thích chị!”

“Không thể nào.” Tiêu Quý không chút do dự mà phản bác ngay.

Mạnh Nhụy nổi khùng trừng cô, lời nói như đinh đóng cột của Tiêu Quý khiến cô ta phẫn nộ, cô dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy. Móng tay Mạnh Nhụy đâm vào da thịt, cô ta cắn môi, đột nhiên nghĩ ra cách, cô ta biết nên nói gì vào lúc này để tấn công Tiêu Quý, làm cho cô mất mặt mũi.

“Tiêu Quý, chị có biết không? Mẹ chị rời bỏ chị nhiều năm như vậy, chịu mệt nhọc mà chăm sóc tôi và ba tôi từng li từng tí, nhưng chẳng có danh phận gì, bà ấy à, ngay cả kẻ thứ ba cũng không bằng, cao lắm là bảo mẫu miễn phí của nhà chúng tôi thôi.” Mạnh Nhụy vừa nói vừa cười, trông thấy sắc mặt Tiêu Quý ngày càng trắng bệch, trong lòng cô ta vui sướng khôn cùng. Đúng vậy, mấy năm nay Lưu Cẩm Trúc vẫn chưa kết hôn với ba cô ta, thực ra ba cô ta đã có ý định này từ lâu, nhưng bà vẫn không đồng ý, vẫn ngăn cản, mà ba cô ta cũng chiều theo ý bà, đến lúc này vẫn chưa kết hôn với bà.

“...Cô nói cái gì...” Tiêu Quý run rẩy hỏi, sao lại có thể chứ, bà ở bên Mạnh Học Đông nhiều năm như vậy, sao lại không danh không phận, tại sao có thể như vậy...

“Tôi đã nói rồi mà, mẹ chị tình nguyện ở nhà chúng tôi làm bảo mẫu cũng không muốn chị!” Mạnh Nhụy cười nhạo.

“Cô câm miệng, có biết xấu hổ không hả!”

Hầu Tử như từ trời giáng xuống, đứng bên cạnh Tiêu Quý, trợn tròn mắt nhìn Mạnh Nhụy, châm chọc nói: “Mặc kệ mẹ Tiêu Quý có kết hôn với ba cô hay không, đi ấy chăm sóc cô nhiều năm như vậy, cô lại nói đi ấy như thế, cô có lương tâm không hả, có phải loài người không hả, có biết xấu hổ không, có biết hai chữ hổ thẹn viết thế nào không!”

“Chị...” Mạnh Nhụy nói lắp.

“Chị cái gì chị, tôi nói không đúng sao? Thật sự là thấy đau xót cho ba cô, sao lại sinh ra loại kỳ quái như cô chứ!”

“...Tôi.”

“Tôi cái gì tôi! Cô nói chuyện còn không biết ngượng, biết đỏ mặt hay không! Thật ngại quá, cô không có mặt, đương nhiên là không biết đỏ!” Hầu Tử nói tiếp: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không ra ngoài, đỡ phải ảnh hưởng bộ mặt thành phố, phá hỏng sự phát triển kinh tế của thành phố B của chúng tôi!”

“Các người...” Mạnh Nhụy nóng nảy đến độ sắp khóc, cô ta chỉ vào Hầu Tử và Tiêu Quý, không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Chúng tôi thì làm sao chứ, chúng tôi lương thiện mới nhắc nhở cô, đốc thúc cô, lúc tỉnh táo mà nhận thức lời nói cử chỉ của bản thân, đừng ở trong tình huống quên uống thuốc mà nói ra một số lời khiến người ta buồn nôn, cũng làm cho chính mình chán ngán, nghe rõ rồi chứ, mau tìm một bóng mát không người, kiểm điểm bản thân đang hoàng vào, nhìn lại xem chính mình đi vào thế giới này có phải là sai lầm hay không!”

Mạnh Nhụy hoàn toàn bị Hầu Tử đánh bại, cô ta uất ức dậm chân, run rẩy nói câu các người rồi khóc lóc chạy đi.

Thế giới trở về yên tĩnh.

Buổi chiều sau khi tan học, Mễ Tu về nhà trọ lấy đồ, đợi lát nữa đến công ty trước, Doãn Cách Hi còn chưa trở về, gần đây chuyện trong công ty khiến anh bận rộn, chờ xử lý xong công việc, anh lại đến 55 Tuan đón Tiêu Quý, gần đây anh cũng không cùng cô ăn một bữa cơm đằng hoàng.

Vào phòng khách, Mễ Tu đứng lại, ánh mắt dừng tại chiếc áo khoác đen nằm trên sofa. Máu mắt tối sầm lại, Mễ Tu xoay người đi vào phòng ngủ của Du Phong.

Quả nhiên có người nằm trên giường, lúc này ngủ rất sâu, ngay cả anh vào cũng không nghe thấy.

Đứng tại cửa một lúc, Mễ Tu đi vào, đá bấp đùi Du Phong một cái, vẻ mặt không thay đổi.

Du Phong đột nhiên mở mắt ra, hoang mang trong giây lát, khi nhìn thấy Mễ Tu, anh ta nhú mày, không vui hỏi: “Cậu làm gì đó?”

“Trở về khi nào?” Mễ Tu hỏi.

“Hồi sáng, mệt quá, tôi ngủ một lát trước.” Du Phong vươn tay đỡ trán, mệt mỏi nói.

Ánh mắt Mễ Tu trầm xuống, vẻ mặt hơi phức tạp, một lúc sau nói: “Ba Miếu Miếu nằm viện, ngày hôm cậu đi tìm Doãn Cách Tử.”

48. Chương 48: Bánh Ú Ngày 1 Tháng 6

Ngày quốc tế thiếu nhi và tết đoàn ngộ của năm nay đúng lúc cùng vào một ngày, trong trường không có lớp, các sinh viên có thể nhờ tết đoàn ngộ mà trải qua ngày quốc tế thiếu nhi. Bốn cô nàng phòng 308 hôm nay dậy sớm, sau khi dọn dẹp xong thì cầm túi xách đến siêu thị lân cận. Mục tiêu của các cô là, tự tay gói bánh ú!

Được rồi, ý tưởng này hoàn toàn là ý nghĩ nông nổi, đột nhiên nghĩ ra, cũng chẳng biết là ai đề nghị, muốn mình cơm no áo ấm thì tự tay gói bánh ú ăn, sau đó tất cả đều tán thành.

Nhưng mà, gói bánh ú quả nhiên là một kỹ năng.

Từ siêu thị, bọn họ mua về gạo nếp táo đỏ và lá bánh ú, sau đó cả bọn cùng nhau đi đến nhà trọ của Mễ Tu, ngay tức khắc Tiêu Quý vào phòng bếp lấy một cái chậu rửa đồ ăn, rồi ngâm gạo nếp trong đó. Dùng tay khuấy vào cái, nhìn thấy chất lỏng màu trắng đục ngầu, còn có hạt gạo tròn trịa, Tiêu Quý ngậy người một chút, rồi xoay người nhìn ba cô nàng ở đằng sau, hỏi: “Tiếp theo làm gì?”

“...” Tiểu Mã Ca, Hầu Tử, Mị Mị...

Hôm qua đã biết cả ngày hôm nay không có lớp, bốn cô nàng phòng 308 sống trong hưng phấn, rốt cuộc có thể trải qua ngày quốc tế thiếu nhi, rất vui nha, happy nha, sung sướng nha. Quá hưng phấn, một cô nàng nào đó đề nghị ngày mai gói bánh ú ăn đi, ba người còn lại nhất trí đồng ý, nói rằng sáng mai đi siêu thị mua đồ, sau đó đi thẳng tới chỗ Mễ Tu, gói xong rồi nấu, sau đó là có thể hưởng dụng, về phần gói thế nào thì chẳng ai để ý.

Lúc này, bọn họ trợn tròn mắt, nhìn một chậu đầy gạo nếp, ngơ ngác nhìn nhau.

Gói bánh ú thế nào, đó là một vấn đề.

Ngay lúc bốn cô nàng còn đang sửng sờ thì Mễ Tu từ phòng ngủ đi ra, anh bưng máy tính ra, mở một đoạn video, mấy cô nàng kia lập tức sống lại.

Trong video có người dạy gói bánh ú, bắt tay làm thôi, ha ha ha ha.

Vì thế, mỗi người vào vị trí của mình, vây quanh máy tính và gạo nếp, bắt đầu tập trung tinh thần gói bánh ú.

“Phải dùng mấy lá bánh ú thế?”

“...Tùy cậu thích thôi.”

“Cái chỗ gấp lại làm thế nào hả?”

“Cái đó...xem video đi...”

“Mẹ nó, sao cái của tớ bị rớt gạo ra ngoài thế!”

“...”

“Cái này phải buộc dây thế nào nhỉ?”

“...”

“Này, cái kia...”

“...”

Đủ loại hỗn loạn.

Sau một buổi sáng, Tiêu Quý, Mễ Tu, Tiểu Mã Ca, Hầu Tử, Mị Mị, còn có Đường Tam Thận, rốt cuộc đều có thành quả của mình, nhưng mà...

“Cậu xác định đây là bánh ú à?” Tiểu Mã Ca liếc xéo Hầu Tử, nhướn mày hỏi.

“...” Hầu Tử nhìn thấy vật thể không rõ ràng trong móng vuốt, kỳ thật cô cũng không chắc chắn, cả buổi sáng cô làm gì nhỉ. Hầu Tử bĩu môi, nhìn về phía Tiểu Mã Ca, trong nháy mắt có ý tưởng.

“Ha ha ha ha ha ha, vậy cậu làm ra cái gì, có thể ăn được không? Sau khi ăn xong sẽ không cảm thấy khác thường chứ?” Hầu Tử ôm mặt, hoảng sợ hô lên.

“...” Ánh mắt Tiểu Mã Ca sắc bén, liếc nhìn cái gì đó trong tay, ách, hơi quái một chút, nhưng tuyệt đối có thể ăn được, đương nhiên nếu có người dám ăn.

Đã kích Tiểu Mã Ca xong, Hầu Tử đầy hứng thú nhìn thành quả của người khác, biểu tình ngày càng méo mó.

Ha ha ha ha ha ha ha...

“Sư phụ, người có thể nói cho con biết cái hình đa giác không ngay ngắn này hoàn thành thế nào vậy?” Hầu Tử chỉ vào mấy vật thể trước mặt Tam Thận, cười điên cuồng.

“...” Đường Tam Thận...

“Tiểu Kê, vì sao bánh ú của cậu lại kém hơn diện mạo của cậu nhiều vậy, không thể súc tích chút sao?”

“...” Tiêu Quý im lặng.

“Mị Mị, cậu...mẹ kiếp, đây mới là bánh ú chân chính đấy!” Hầu Tử hô lớn tiếng.

Mấy người kia nhìn qua, tất cả đều thán phục, rốt cuộc nhìn thấy bánh ú thật sự, không dễ mà không dễ mà.

“Chắc chắc, không tệ không tệ, không hổ là người của ký túc xá chúng ta.” Tiểu Mã Ca hất cằm, lắc đầu liên tục, nhìn mấy cái bánh ú gói hoàn hảo chằm chằm không chớp mắt, lát nữa cô nhất định phải ăn mấy cái đó, ai giành diệt ngay.

“Haiz, Mị Mị nhà tớ quả thật là mẫu phụ nữ đảm đang.” Tiêu Quý nhòai người trên bàn, lúc thì nhìn bánh ú của Mị Mị, lúc thì nhìn cái của mình, trời ơi...

“Mị Mị, xin chỉ giáo!” Hầu Tử đến gần trước mặt Mị Mị, nịnh nọt nói, khoé mắt lạng lẽ liếc qua bánh ú của Mễ Tu, cô nhất thời ngớ ra.

Cao thủ chân chính quả nhiên không ai biết đến.

“Mọi người hãy nhìn của Mễ Tu kia.” Hầu Tử kêu gào.

Mấy người kia lại không hện mà cùng nhìn qua.

Chấn động lòng người, thật là đẹp quá đi! Nếu nói Mị Mị gói ra hình dạng hoàn hảo, giống y như đúc, vậy của Mễ Tu tuyệt đối được xưng là mỹ quan tinh xảo, nếu bán ra thì...

“Wow, A Tu nhà em thật lợi hại!” Tiêu Quý chạy qua bước nhỏ, ôm cánh tay Mễ Tu, khen ngợi không dứt.

“Cẩn thận một chút, đừng quệt vào.” Mễ Tu cẩn thận né bàn tay, chạm vào gạo nếp táo đỏ cả buổi sáng, trên tay còn dính nhầy.

“A Tu à, cậu gói thật đẹp, còn đẹp hơn cái bán trong siêu thị nhiều!” Đường Tam Thận nhin không được tán thưởng.

“Ừ, rất đẹp!” Tiểu Mã Ca tán thành, lát nữa nên ăn cái của Mễ Tu, ai giành diệt ngay.

“Đúng đó, hồi nãy tớ nhìn Mễ Tu mãi, cách thức của anh ấy giống y chang trong video, nhưng còn gói hoàn hảo hơn là trong video đấy!” Mị Mị nhẹ giọng nói.

“Mị Mị cũng gói đẹp lắm!” Hầu Tử tiếp tục cọ cọ cánh tay Mị Mị.

“Đúng thế, bánh ú Mị Mị gói vừa thấy là thèm ăn ngay, sau này nếu ai cưới được em, tuyệt đối có phúc!” Đường Tam Thận nói.

Hầu Tử hung tợn liếc nhìn anh ta một cái, mẹ nó, chẳng lẽ anh ta không biết Mị Mị vừa mới chia tay Du Phong sao, còn nói những lời này!

Mị Mị khê cười, đùa nghịch bánh ú trong tay, không nói gì, nếu tất cả mọi người đều cho rằng có thể cưới cô là có phúc, cô cũng sẽ không mất ngủ mỗi đêm.

Nhất thời tĩnh lặng, đúng lúc cửa lại mở ra.

Du Phong từ bên ngoài trở về, mở cửa ra, trông thấy cảnh tượng trong phòng khách, anh ta hơi ngẩn người, nhất là nhìn thấy Mị Mị mím môi cầm bánh ú, đôi mắt vốn thâm trầm lập tức tối sầm.

Bên trong càng thêm yên lặng, mọi người đều nhìn về phía Du Phong ở cửa, thâm nghĩ, sao anh ta đã về rồi.

Sau khi Du Phong từ Mỹ trở về, Mị Mị đã chia tay anh ta, rất hoà bình, rất bình tĩnh, hai người không cãi vã gì hết, cũng không dây dưa, chỉ là chưa từng gặp lại sau lần ấy. Có lẽ là Mị Mị cố ý tránh né, mặc dù Tiêu Quý, Hầu Tử và Tiểu Mã Ca thường đến nhà trọ của Mễ Tu, nhưng Du Phong chưa bao giờ thấy Mị Mị, kể cả ăn cơm trong căn tin. Thì ra một người đã có lòng trốn tránh người khác thì có thể làm được tới bước này, hiển nhiên Mị Mị quyết tâm chia tay Du Phong.

Hôm nay sở dĩ bọn họ đến nhà trọ của Mễ Tu là vì Tiêu Quý đã hỏi trước, hôm nay Du Phong có việc không ở nhà, có lẽ tới khuya mới về, vì vậy mới thoả mái đưa Mị Mị tới đây, vốn định trước khi Du Phong trở về thì các cô sẽ rời khỏi, nhưng bây giờ...

Nhất thời có chút khó xử, không ai nói chuyện, người của phòng 308 vốn có thành kiến với Du Phong, giờ phút này lại không phản ứng gì.

Mị Mị cúi đầu, vẫn không ngẩng lên, chỉ là khoé mắt liếc về phía mũi giày của Du Phong.

“Phong Tử, cậu đã về rồi!” Đường Tam Thận mặc kệ cười cười, còn nói: “Áy, không phải trước khi trở về cậu sẽ gọi điện thoại sao, Mị Mị đang ở đây...”

“...” Mọi người... Sư phụ, người đàn ông à, còn ngại chưa đủ khó xử?!

Du Phong nhìn về phía Mị Mị, nhưng không nhìn thấy vẻ mặt cô, anh ta cười chua xót, bình tĩnh nói: “Tôi chỉ về lấy đồ rồi đi ngay.” Nói xong, anh ta xoay người đi.

Mọi người lại im lặng, không phải trở về lấy đồ sao...

49. Chương 49: Không Bằng Chia Tay

Mãi đến khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, trong phòng vẫn không ai nói chuyện, chỉ có mùi hương của gạo nếp và táo đỏ quán quanh giữa hơi thở của trầm lặng.

“Cái kia...” Đường Tam Thận dè dặt nhìn về phía Mị Mị, nhút nhát nói: “Du Phong đã đi rồi, Mị Mị em giận à, xem đôi mắt em đỏ cả rồi.”

“...” Mọi người... Rất muốn đánh gã ngốc này!

“Khụ khụ!” Tiểu Mã Ca làm ra vẻ háng giọng, một tay ôm vai Hầu Tử, nửa đe dọa nửa vui đùa nói: “Biết lợn chết thế nào không?”

“Chết thế nào?” Đường Tam Thận nghiêm túc hỏi.

“Hầu Tử nói cho anh ta biết.” Tiểu Mã Ca liếc qua Hầu Tử, ra lệnh nói.

“Là nói quá nhiều nên bị chiên giòn!”

“...” Tam Thận.

Bởi vì Tiểu Mã Ca và Hầu Tử vây đuổi Đường Tam Thận, không khí vui vẻ hẳn lên, mọi người bắt đầu thảo luận về bánh ú, rồi bắt tay gói phần gạo nếp còn lại, đương nhiên, lần này hoàn toàn là việc của Mã Tu và Mị Mị, những người khác chỉ ngồi một bên tấm tắc khen ngợi.

Nhưng cánh cửa lại không biết điều mà mở ra lần nữa, bọn Tiêu Quý lặng lẽ nhìn qua, trong lòng mắng một tiếng.

Sao anh ta trở về nữa?!

Vốn còn muốn khiển trách vài câu, nhưng lại thấy một thân ảnh màu hồng đi ra từ phía sau Du Phong, Tiêu Quý đứng dậy, lộ ra hai má lúm đồng tiền, chạy nhanh mấy bước, nhào tới người kia.

“Di Mai, sao di lại tới đây!”

Đúng vậy, người tới chính là mẹ Mã Tu, Mai Phương.

“Di rất nhớ con, qua đây thăm con đó.” Mai Phương vỗ đầu Tiêu Quý nói.

“Tôi ở bên ngoài gặp được di, nên đưa di sang đây.” Du Phong trầm tĩnh nói, liếc nhìn qua Mị Mị, rồi nói: “Tôi đi trước.”

“Đi cái gì, không được đi, di mang bánh ú qua đây, ăn trước đi.” Mai Phương túm lấy Du Phong muốn ra ngoài, nhiệt tình nói.

Du Phong theo bản năng nhìn về phía Mị Mị, kỳ thật lâu như vậy đã không gặp nhau, anh ta cũng nhớ cô. Anh ta biết Mị Mị luôn trốn tránh anh ta, mà anh ta cũng không muốn khiến cô bối rối, cho nên vẫn phối hợp. Nhưng hôm nay nhìn thấy cô, Du Phong đột nhiên không muốn chơi trò trốn tìm này nữa, anh ta muốn quang minh chính đại yên ổn nhìn kỹ cô, cô đã nói rằng mình không vui khi ở bên anh ta, vậy hiện tại chia tay rồi, cô có vui hay không.

“Được ạ, vậy cháu ném thử tay nghề của dì Mai một chút.” Du Phong thu tầm mắt, khẽ cười với Mai Phương.

“Đúng rồi, đến đây đến đây, đều qua đây ném thử bánh ú dì gói nào!” Mai Phương nói xong, vung tay lên, khí phách cao ngất.

“Wow, dì Hoa Mai, dì rất đảm đang nha!” Hầu Tử nhảy qua đây, ngồi xổm xuống hành lễ với Mai Phương, giống như thái giám thời xưa.

“Đó là đương nhiên!” Mai Phương ôm Hầu Tử nói: “Dì rất nhớ con, qua đây thăm con đó!”

Tiêu Quý đầu đầy vạch đen, không phải rất nhớ cô sao, qua đây để thăm cô sao, mẹ chồng tương lai của cô không thể đổi lời thoại khác ư?

Trước tiên bỏ bánh ú đã gói xong vào trong nồi nấu lên, sau đó lấy ra bánh ú của Mai Phương, gỡ lá rồi bỏ vào bát, mỗi người một cái, ăn ngon lành.

Ngọt ngọt, mềm mềm, dính dính.

Ăn rất ngon miệng.

“Ồ, sao trên lá gói bánh ú của dì Mai lại có đóng dấu của siêu thị nhỉ, kỳ quái thật!” Đường Tam Thận cầm một miếng lá bánh ú, hai má vẫn phồng lên.

“...” Kỳ thật bọn họ đã thấy nãy giờ, được không!

Mễ Tu và Tiêu Quý liếc nhau, không khỏi mỉm cười, Mai Phương làm sao biết gói bánh ú chứ, bọn họ chỉ là chẳng muốn lật tẩy bà thôi.

Bởi vì Đường Tam Thận không thức thời, lại trở thành đối tượng công kích của mọi người, Tiểu Mã Ca, Hầu Tử và Mai Phương liên thủ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Ngay cả Mị Mị cũng không nhịn được mà bật cười, tiếng cười nhỏ nhẹ rõ ràng truyền vào lỗ tai Du Phong.

Du Phong nuốt xuống miếng bánh ú trong miệng, mùi thơm mềm ngọt vẫn như cũ, nhưng anh ta lại ném ra một chút cay đắng. Cô gái ngồi đối diện anh ta, từ lúc anh ta xuất hiện đã chẳng nhìn anh ta, thậm chí tiếc rẻ một ánh mắt. Du Phong cúi đầu, trông thấy gân xanh nổi trên tay, nhớ lại cảnh tượng ngày đó anh ta vội vàng chạy đến bệnh viện.

Từ khi ở chỗ Mễ Tu biết được tin tức ba Mị Mị nằm viện, Du Phong không kịp thay quần áo mà chạy tới bệnh viện, vốn định giải thích rõ ràng với Mị Mị, sau đó đi gặp ba mẹ cô. Nhưng ở ngoài phòng bệnh liền đụng phải Mị Mị, cô kinh ngạc trông thấy anh ta, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, sắc mặt không gợn sóng nói với anh ta, đi theo em. Nói thật, khi đó Du Phong có dự cảm xấu, anh ta chưa bao giờ thấy Mị Mị như vậy, ở trong lòng anh, cô luôn điềm tĩnh khéo léo.

Du Phong đi theo Mị Mị đến một góc không người, cô đứng bên cửa sổ, hình dáng thoạt nhìn có chút dứt khoát.

“Miểu Miểu, em hãy nghe anh nói, ngày đó quá đột ngột, anh không suy nghĩ nhiều lắm, cũng sợ một mình anh Cách Hi không thể ứng phó, nên mới đi theo anh ấy, sau khi giải quyết xong chuyện của Doãn Cách Tử, anh lập tức cấp tốc trở về.” Du Phong nhú mày, nhìn bóng dáng gầy yếu của Mị Mị, anh ta vội vàng giải thích.

Mị Mị xoay người, cười nhẹ với anh ta, vẫn là dáng vẻ ngoan ngoãn của trước kia, nhưng Du Phong lại chẳng thoải mái chút nào, anh ta luôn cảm thấy lúc này Mị Mị không giống như trước.

“Ừm, em biết, Doãn Cách Tử không sao chứ?” Mị Mị hỏi.

“Không có chuyện gì, anh Cách Hi ở đó chăm sóc cô ấy.” Du Phong nhẹ giọng trả lời.

“Không sao là tốt rồi.” Mị Mị cúp mắt, cười yếu ớt.

“Miểu Miểu...” Du Phong đột nhiên không biết nên nói gì.

“Đúng rồi, anh về khi nào?” Mị Mị ngẩng đầu, vẫn cười nhẹ trong veo, nhưng ý cười không ở trong đôi mắt.

“Sáng nay.” Du Phong trả lời, nhìn cô gái trước mặt mà không hề chớp mắt, không bỏ qua bất cứ biểu cảm gì trên khuôn mặt cô.

“Buổi sáng à, giờ đã giữa trưa rồi.” Mị Mị lẩm bẩm, ngón tay vịn vào đã trắng bệch, kể cả sắc mặt, không có chút màu máu.

“Anh...” Dường như Du Phong nhận ra gì đó, anh ta hé miệng, lại chỉ có thể nói ra một chữ này, hiện tại anh ta nói gì cũng chẳng có ý nghĩa.

“Du Phong, không bằng chúng ta chia tay đi.”

Du Phong nắm chặt quả đấm, toàn thân đều cứng ngắc, màu mắt sẫm lại, hiện ra vẻ hoang mang trong phút chốc.

“Anh thấy đó, từ khi Doãn Cách Tử đi rồi, anh luôn rầu rĩ không vui, cho dù em lấy lòng anh thế nào, chọc anh cười, anh cũng cười có lệ, chưa từng thật lòng vui vẻ. Kỳ thật em có nghĩ tới việc cho anh thời gian, dù sao anh thích Doãn Cách Tử lâu như vậy, không ai không có quá khứ. Nhưng mà Du Phong, hiện tại em không muốn đợi nữa, anh biết cô ta xảy ra chuyện nên đi thăm, em không trách anh, nhưng anh không nên không nói lời nào mà bỏ đi, cho dù là một cú điện thoại, một tin nhắn, em cũng sẽ không ngăn cản anh. Anh đi lâu như thế, không có một chút tin tức, chưa từng gọi điện cho em, anh có biết lúc ba em gặp chuyện không may, em muốn anh ở bên cạnh em biết bao, lúc đó anh ở đâu, tại đất nước Mỹ xa xôi, ở bên cạnh một người con gái khác. Em không phải là người giỏi xử lý, có thể đối phó với các loại sự cố đột nhiên xảy ra, nếu không có Tiêu Quý và các bạn, nếu không có Mễ Tu, em thật sự không biết nên làm gì, lúc đó anh đã ở đâu, giúp Doãn Cách Tử giải quyết ổn thoả, xử lý chuyện của cô ta. Mặc dù anh đã trở về, anh cũng không báo cho em biết trước, nếu không vì Mễ Tu thì chừng nào anh mới nhớ tới còn có một người là em. Ở trong bệnh viện, em thấy Mễ Tu ân cần chăm sóc Tiêu Quý, em hâm mộ, thậm chí ghen tị, bởi vì anh chưa bao giờ đối với em như thế, em không thích bản thân mình như vậy, ham muốn thứ của người khác. Em đã từng hỏi anh, vì sao ở bên em, lúc ấy anh nói, bởi vì em thích hợp với anh, vậy còn anh, anh thích hợp với em sao? Thứ em cần, em muốn, anh có cho được không? Du Phong, thừa lúc tình cảm của chúng ta còn chưa sâu nặng, em vẫn có thể buông anh ra, chúng ta chia tay đi, em cũng muốn tìm một người có thể đặt em ở trong lòng.”

50. Chương 50: Không Dám Tưởng Tượng

Mai Phương nhân cơ hội đến thành phố B công tác mà tới thăm Mễ Tu và Tiêu Quý, bởi vì là công tác nên hôm sau bà phải rời khỏi. Trước khi đi, Mễ Tu nói với bà, mấy ngày trước Lưu Cẩm Trúc có đến tìm Tiêu Quý, hai người nói chuyện không thoả mái lắm, anh hy vọng Mai Phương đi xem bà, dù sao bà cũng là mẹ của Tiêu Quý, anh cũng không muốn bà có chuyện gì. Tuy rằng bây giờ Tiêu Quý vẫn chưa tiếp nhận Lưu Cẩm Trúc, nhưng dù thế nào, Mễ Tu vẫn mong muốn Tiêu Quý và bà có thể hoà thuận như lúc ban đầu, bởi vì chỉ có vậy, cô mới có thể quên đi đoạn hồi ức tối tăm kia.

Vì thế sau khi rời khỏi nhà trọ của Mễ Tu, Mai Phương đến thẳng chỗ của Lưu Cẩm Trúc, may mà hồi tết Lưu Cẩm Trúc đến thăm Tiêu Quý có để lại địa chỉ, nếu không Mai Phương cũng không biết phải làm sao tìm được bà.

Dựa theo địa chỉ đi vào tiểu khu cao cấp này, Mai Phương âm thầm cảm thán, xem ra mấy năm nay Lưu Cẩm Trúc sống không tệ, căn hộ thế này không phải người thường là vào ở được.

Nhấn chuông cửa, là Lưu Cẩm Trúc ra mở cửa, nhìn thấy Mai Phương, bà hơi sửng sốt.

“Mai Phương, sao chị lại tới đây?” Lưu Cẩm Trúc kinh ngạc nói, thật sự không ngờ sẽ gặp Mai Phương ở nơi này.

“Chị đến thành phố B công tác, nên sang đây thăm em.” Mai Phương nói xong, đáy mắt lướt qua một tia thương xót. Còn nhớ lần trước gặp mặt, Lưu Cẩm Trúc vẫn hồng hào đáng người đầy đà, nhưng mới mấy

tháng không gặp, cả người đã gầy xuống, khí sắc không còn tốt như trước. Xem ra nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không Mẹ Tu cũng sẽ không dặn bà sang đây thăm hỏi Lưu Cẩm Trúc.

“VẬY à, tốt quá, chị mau vào ngồi đi.” Lưu Cẩm Trúc nhiệt tình đón Mai Phương tiến vào.

“Em ở nhà một mình sao?” Sau khi tiến vào, Mai Phương nhìn xung quanh, thuận miệng hỏi.

“Mạnh Nhụy ở trong phòng nó, Học Đông đến tối mới về.” Lưu Cẩm Trúc bưng một ly cà phê tới, nói.

“À, Mạnh Học Đông bình thường bận rộn nhiều việc nhỉ.” Mai Phương uống một ngụm cà phê, nói.

“Đúng vậy, hiện tại kinh doanh càng lớn, mỗi ngày không ngừng xã giao, cuối tuần hiếm khi nghỉ ngơi.” Lưu Cẩm Trúc cụp mắt, ôn hoà nói. Tuy rằng giọng điệu bình thản, nhưng khó nén được một phần phiền muộn nào đó.

Mai Phương đặt xuống ly cà phê, vẻ mặt mát mẻ vừa rồi trong mắt Lưu Cẩm Trúc bà thấy được, bà qua ngồi cạnh Lưu Cẩm Trúc, nhẹ nhàng cầm tay Lưu Cẩm Trúc: “Sao một thời gian không gặp, em lại gầy thành thế này, có phải không chăm sóc tốt ỉn không?” Mai Phương vốn muốn hỏi có phải vì Mạnh Học Đông bận rộn quá mà lơ là Lưu Cẩm Trúc không, cho nên mới không chăm sóc chính mình.

“Không có...” Lưu Cẩm Trúc miễn cưỡng tươi cười, cúi đầu lau khoé mắt. Từ khi bà biết nguyên nhân cái chết của Tiêu Viêm Sơn, đêm nào bà cũng mơ thấy ác mộng, mơ thấy Tiêu Viêm Sơn, mơ thấy Tiêu Quý, mơ thấy bọn họ chết vì khí ga trong nhà, sau đó bà bừng tỉnh, rồi lặp lại lần nữa, quả thực cả đêm không ngủ, con người tự nhiên cũng gầy xuống nhiều.

“À, Mẹ Tu có nói với chị, mấy hôm trước em đi tìm Tiểu Quý, có phải con bé nói gì với em không. Nhưng em cũng đừng để trong lòng, Tiểu Quý chỉ là đứa nhỏ mạnh miệng mềm lòng, bây giờ nó chưa thể chấp nhận em, điều này cũng là lẽ thường, nhưng chị tin, thời gian qua lâu, Tiểu Quý sẽ lượng thứ cho em, em cũng đừng vì việc này mà quá tự trách mình để đau lòng.” Mai Phương an ủi, bà rõ ràng chuyện năm đó, Tiêu Quý sẽ mềm lòng, lúc này không thể tha thứ Lưu Cẩm Trúc cũng là lẽ thường.

“Không, em không trách con bé, em không trách nó đâu, nếu không phải vì em thì bố nó đã không chết...” Lưu Cẩm Trúc rất cuộc không nhận được nữa, trong phút chốc nước mắt rơi đầy hai má, những lời ngày đó Tiêu Quý đã nói vẫn còn quanh quẩn bên tai bà.

“Cũng không thể nói vậy, năm đó Viêm Sơn vì tai nạn xe cộ mới qua đời, đây là chuyện không ai có thể kiểm soát được.” Mai Phương thở dài, nghĩ đến chuyện của Tiêu Viêm Sơn năm đó, bà bùi ngùi không thôi.

“Không phải, nếu không vì em, anh ấy cũng sẽ không mở khí ga cùng chết với Tiểu Quý, lại càng không xảy ra tai nạn xe cộ, đều là em, đều tại em, anh ấy mới qua đời, còn thiếu chút nữa là hại chết Tiểu Quý, em không dám tưởng tượng, nếu Tiểu Quý có chuyện gì, em...em phải làm sao!” Lưu Cẩm Trúc bất lực, nghẹn ngào nói.

“Cái gì, em nói cái gì, khí ga...cùng chết...sao lại thế được...” Mai Phương không dám tin, tại sao có thể như vậy, Tiêu Viêm Sơn không phải chết vì tai nạn xe cộ ư?

“Cẩm Trúc, ý em là, năm đó Viêm Sơn vốn định...” Mai Phương không dám nói tiếp.

“Là Tiểu Quý nói với em, năm đó Viêm Sơn tâm như tro tàn, anh ấy mở khí ga định cùng chết với Tiểu Quý, sau đó không đành lòng, mới đưa Tiểu Quý tới bệnh viện, trên đường xảy ra tai nạn xe cộ...” Lưu Cẩm Trúc ôm mặt khóc, rất cuộc không thể kiềm nén cảm xúc của mình.

“Tại sao có thể như vậy...” Mai Phương lẩm bẩm. Bà chỉ biết Tiêu Viêm Sơn chết vì tai nạn xe cộ, hoàn toàn không biết trước đó đã xảy ra chuyện như thế, may mà ông tỉnh táo lại trong nguy cấp, nếu không Tiểu Quý, đứa nhỏ đáng thương...

“Em không biết, thật sự không biết... Nếu em biết, em nhất định sẽ không bỏ đi, nhất định sẽ ở lại với con bé, vĩnh viễn ở bên nó... Đứa con gái đáng thương của em, suýt nữa đã chết trong tay bố nó...”

“May mà không có việc gì, may mà không có việc gì...” Mai Phương ôm vai Lưu Cẩm Trúc, an ủi Lưu Cẩm Trúc, cũng là an ủi chính mình. Những năm gần đây, bà đã coi Tiêu Quý là con gái mình từ lâu, hiện tại nhớ đến những gì mà cô đã trải qua, trong lòng bà đau nhói như kim đâm.

“Khi Tiểu Quý kể lại những chuyện đó với em, em thật sự cảm thấy mình không có mặt mũi nào xuất hiện trước mắt con bé, con gái của em, mấy năm nay rốt cuộc em đã làm gì... Sao em lại ích kỷ như vậy, bỏ lại nó khi nó vừa trải qua những chuyện như thế, nó nhất định rất sợ, nhất định rất khó chịu... Em thậm chí không dám tưởng tượng, nó đã sống như thế nào, khi đó nó mới 13 tuổi thôi, vẫn là một đứa nhỏ...” Chỉ cần nghĩ đến những chuyện Tiểu Quý đã trải qua, Lưu Cẩm Trúc hận không thể giết chính mình.

“Haiz, nó...đứa nhỏ đó...” Mai Phương nhớ lại dáng vẻ muốn nói lại thôi của Mễ Tu khi anh nhờ bà đến thăm Lưu Cẩm Trúc, e rằng anh đã biết chuyện. Không ngờ Tiểu Quý giấu kín chuyện này, mấy năm nay, bà hoàn toàn không biết có chuyện như vậy.

Ồn định lại cảm xúc, Mai Phương vỗ nhẹ lưng Lưu Cẩm Trúc, đau xót nói: “Năm đó em đi rồi, Tiểu Quý đã sống bừa bãi một khoảng thời gian, ngày nào cũng chơi cùng với mấy đứa thanh niên hư hỏng, trốn học, đánh nhau, không chịu cầu tiến. Khi đó chị tưởng rằng con bé không chịu nổi cái chết của bố nó, nhưng không ngờ có chuyện như vậy. Nhưng may là khoảng thời gian đó cũng không kéo dài, sau khi chị phát hiện, chị đã gọi Mễ Tu đi tìm con bé, em cũng biết, từ nhỏ Tiểu Quý đã rất nghe lời Mễ Tu, vì vậy, chị còn bảo Mễ Tu kết giao với Tiểu Quý, tuy rằng hơi hoang đường... Thế nhưng, kể từ khi ấy, Tiểu Quý liền trở về như xưa, biến thành đứa nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, hơn nữa hiện tại tình cảm của hai đứa tốt lắm, Tiểu Quý còn thi đậu đại học B, khoảng thời gian kia coi như là sự rèn luyện của nó, tương lai sau này nó nhất định có thể đối mặt với những trở ngại trong cuộc sống.”

“Cảm ơn chị, Mai Phương, nếu năm đó không có chị, hiện tại Tiểu Quý...em không dám nghĩ tới...” Lưu Cẩm Trúc cầm tay bà, cảm kích nói.

“Nói gì đó, chị vốn đã coi Tiểu Quý là con gái, hơn nữa, con bé nhất định là nàng dâu tương lai của nhà chị, chị không đối tốt với nó thì với ai chứ!”

“Tiểu Quý có thể nhận được tình yêu và sự yêu chiều của Mễ Tu, còn có một người mẹ chồng như chị, em thật sự mừng cho nó.”

“Em đó, cũng đừng quá tự trách, chuyện đã xảy ra lâu rồi, em có áy náy mãi cũng vô dụng, hiện tại điều quan trọng nhất chính là em sớm ngày tranh thủ được sự tha thứ của Tiểu Quý, tuy rằng miệng nó nói không, nhưng trong lòng vẫn khát vọng một gia đình hoàn chỉnh.” Nhớ lại đêm đó nhân lúc bà ngủ say Tiểu Quý đã lên tiếng gọi mẹ, trái tim Mai Phương lại đau nhói, chẳng có đứa nhỏ nào không muốn ở cùng với mẹ mình.

“Vâng, em biết, cho dù muốn em làm gì, chỉ cần Tiểu Quý có thể chấp nhận em, thế nào em cũng bằng lòng, em...”

“Dì Mai, dì tới rồi!”

Lời nói bị cắt ngang, Mạnh Nhụy từ trên lầu đi xuống, cười tươi đi đến trước mặt Mai Phương, ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Cháu chào dì Mai.”

“Mạnh Nhụy xuống rồi à.” Mai Phương đáp, chào hỏi xa cách.

“Dạ, hôm nay trong trường không có lớp, vừa rồi cháu ở phòng ngủ đọc sách ạ, nghe thấy dưới lầu có tiếng động nên xuống xem thử, không ngờ là dì tới.” Mạnh Nhụy ngồi vào bên kia, kề sát Mai Phương, dịu dàng nói.

“Dì tới đây thăm Cẩm Trúc, sắp đi ngay đây.” Mai Phương cười cười, tuy rằng Mạnh Nhụy ăn nói nhẹ nhàng êm dịu giống như Tiểu Quý nhà bà, nhưng bà nhìn thế nào cũng không vừa mắt, cho dù ở điểm nào cũng kém hơn con dâu tương lai của bà.

“Lập tức đi ạ, sao vậy được, thật vất vả dì mới đến một chuyến, thế nào cũng phải ở lại ăn cơm!” Mạnh Nhụy tha thiết nói.

“Không được, lần này nhân tiện đi công tác dì mới đến đây, buổi tối còn phải cùng đồng sự trở về, không thể ở lại được.” Mai Phương cười nói.

“Thế ạ, vậy lát nữa cháu đi tiễn dì.” Mạnh Nhụy cười yêu kiều, còn nói: “Anh Mễ Tu không đi tiễn dì sao?”

“Không cần, dì và đồng sự đi cùng nhau, cháu đi tiễn cũng không tiện, hơn nữa Mễ Tu cũng không đi.” Mai Phương mau chóng từ chối nói.

Từ lúc Mạnh Nhụy xuống lầu, Lưu Cẩm Trúc chẳng nói gì, mà Mạnh Nhụy cũng không có ý đáp lại bà, sau lần cãi nhau đó, Mạnh Nhụy chưa từng hoà nhã với bà, lâu ngày bà cũng chẳng thêm nhiệt tình nữa. Bà ngược mắt nhìn về phía Mạnh Nhụy, thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của cô ta, thái độ khiêm tốn, hoàn toàn không còn vẻ vênh vác tự đắc thường ngày, Lưu Cẩm Trúc âm thầm suy đoán, xem ra cô ta vẫn còn chưa hết hy vọng đối với Mễ Tu. Lần trước Mạnh Nhụy nổi trận lôi đình nói Mễ Tu cự tuyệt cô ta, còn mắng mỏ Tiêu Quý, Lưu Cẩm Trúc cho rằng cô ta đã hết hy vọng đối với Mễ Tu, nhưng xem thái độ nói chuyện với Mai Phương, cô ta nhất định còn ý đồ với Mễ Tu.

Lưu Cẩm Trúc thở dài, tính tình kiêu căng tự hững của Mạnh Nhụy hiện tại phần lớn đều do Mạnh Học Đông chiều hư, làm cho cô ta dưỡng thành ý tưởng bất cứ thứ gì cô ta muốn cũng sẽ đạt được tới tay, nếu không thì mãi không ngừng lại.

51. Chương 51: Thêm Một Miếng Nữa

Nấu hơn hai tiếng, rồi để ra ngoài cho thoáng một tiếng, bánh ú của bọn Tiêu Quý rốt cuộc đã ra lò.

Cả phòng khách phảng phất mùi thơm ngọt ngào, mềm dẻo, thanh đạm, còn nán lại dư vị.

Tiêu Quý lấy ra hai cái bánh ú, bỏ vào trong bát nhỏ, mím môi cười cười, hai má lúm đồng tiền chột hiện. Mai Phương đi rồi, Mễ Tu liền đi vào phòng ngủ, thời gian gần đây anh đặc biệt bận rộn, ngay cả lúc cùng ăn với Tiêu Quý cũng sẽ mang theo mấy tính xách tay, nhìn xem bất cứ lúc nào, buổi tối lại thức đêm tăng ca, thâm quầng nhân nhật hiện lên dưới đáy mắt. Ngửi mùi bánh ú trong bát, Tiêu Quý đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ của Mễ Tu, Mễ Tu nhà cô nỗ lực như vậy, cô rất đau lòng, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy ngọt ngào không thôi.

Có một người, có thể vì tương lai của bọn họ mà cố gắng phấn đấu, mặc dù chưa biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng cũng sẽ vĩnh viễn khắc ghi tấm lòng sâu sắc này.

Tiêu Quý bưng bát lên, le lưỡi với Tiểu Mã Ca, rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ của Mễ Tu, tự động che chắn tiếng huýt sáo hạ lưu của Hầu Tử.

Đẩy cửa ra, cô nghiêng đầu nhìn xem, Mễ Tu nhà cô đang tập trung tinh thần gõ lách cách với máy tính, tuy rằng cô nhìn không hiểu, nhưng cảm thấy dáng vẻ của anh rất lợi hại.

Ừ, không hiểu gì nhưng cũng biết là anh lợi hại!

Tiêu Quý đóng cửa đi vào, một tay bưng bát, một tay bịt mắt Mễ Tu, cố ý hạ giọng nói: “Đoán xem ta là ai, đoán đúng sẽ có thưởng.”

“Ừm...chẳng lẽ là con dâu nuôi từ bé của nhà anh?” Mễ Tu bật cười, lông mi cọ cọ vào lòng bàn tay Tiêu Quý, vừa mềm lại ngứa.

“Bingo! Mễ Tu nhà em rất thông minh!” Tiêu Quý cười sung sướng, cô cúi người tiến đến cổ Mễ Tu: “Phải thưởng cho này.”

“Chụt!” Cô hôn xuống, âm thanh vang dội cả phòng.

Khoé môi giương lên độ cong dịu dàng, Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý, đặt bên môi mình hôn xuống. Từ ngón tay này đến ngón tay khác, mềm nhẹ lại triền miên, giống như bông liễu bay xuống, nhẹ như cánh ve, khiến lòng người bay bổng. Lưu luyến tới lòng bàn tay, xúc cảm trắng mịn, có nhẹ có nặng, cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng nóng, giống như nụ hôn nhẹ nhàng kia, là ngọn lửa rơi vào đáy lòng.

Tiêu Quý hai má ửng đỏ, mặc cho Mễ Tu tác quái trong lòng bàn tay cô, đôi mắt hơi nheo lại, rồi tựa vào vai Mễ Tu, cơ thể ngày càng mềm nhũn.

Bàn tay kia bưng bát suýt nữa là rớt xuống sàn nhà. Tiêu Quý vừa lúc tỉnh lại, mở to hai mắt, cô chớp chớp, cụp mắt nhìn về phía Mễ Tu, thấy anh đang ngậm ngón tay mình, mắt nhắm lại, có vẻ say mê.

“Cái kia...” Tiêu Quý thở nhẹ ra tiếng, yếu ớt nói.

“Hửm?” Mễ Tu trả lời không rõ ràng, nhẹ nhàng cắn một ngón tay của Tiêu Quý.

“A Tu... Anh có thể dừng ăn em trước không, ăn bánh ú nhé?” Tiêu Quý cắn răng, hỏi.

“...” Mễ Tu lấy tay Tiêu Quý ra, quay đầu nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm giống như vực thẳm không đáy.

“...Lát nữa bánh ú sẽ nguội...” Tiêu Quý nói chậm chậm.

Mễ Tu thở dài, em đã nói là ăn em, bây giờ bảo anh làm sao ăn bánh ú chứ. Tầm mắt anh liếc về phía cửa, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện ồn ào ở bên ngoài, Mễ Tu lại thở dài, quên đi, anh cũng không muốn biểu diễn cảnh xuân trực tiếp cho người khác xem.

“Em không lấy nữa, anh phải ăn thế nào đây?” Mễ Tu kéo nhẹ, Tiêu Quý xoay người ngồi trên đùi anh.

“Ách... Em lột lớp lá ra rồi cầm cho anh ăn được không?” Tiêu Quý vô tội chớp mắt, cụp mắt nhìn Mễ Tu.

“Được.” Mễ Tu dịu dàng nói.

Tiêu Quý cười đáng yêu, buông bát xuống, cô lột lớp lá của một cái bánh ú, cẩn thận lộ ra một góc bánh, đưa tới bên miệng Mễ Tu, hai má lúm đồng tiền như gọi mời.

Mễ Tu không chớp mắt, nhìn cô gái gần ngay trước mắt, trong hơi thở là mùi hương của bánh ú, anh cắn một miếng, nóng nóng, dính dính, tiến vào trong dạ dày, lại tràn đầy mùi vị của Tiêu Quý.

“Ăn ngon không?” Tiêu Quý chờ mong nhìn Mễ Tu, hỏi.

“Ừ, ngon lắm.” Mễ Tu nuốt miếng bánh ú, bên môi còn dính một tí gạo nếp.

“Em biết ăn ngon mà, đây là do anh gói đấy!” Tiêu Quý tự hào khoe khoang, lại lột ra một góc khác, đưa tới bên miệng Mễ Tu.

“Em không ăn sao?” Mễ Tu hỏi.

“Em muốn nhìn anh ăn!” Tiêu Quý nghiêng đầu, đáng vẻ lạnh lợi.

“Được.” Mễ Tu nhẹ nhàng đáp, cắn miếng tiếp theo, rồi anh vươn tay giữ chặt gáy Tiêu Quý.

Tiêu Quý không kịp nhắm mắt lại, mở to đôi mắt tròn, cô nhìn Mễ Tu nhà cô, cảm nhận được sự khuấy trộn của dính dính ngọt ngào trong miệng, bất giác nuốt xuống, kể cả nước bọt Mễ Tu đút cho cô.

Trong miệng không còn gì nữa, Mễ Tu vừa tách ra liền tì trên trán Tiêu Quý, hơi nóng hà ra trên gương mặt Tiêu Quý, kể cả trái tim đang nóng cháy.

“Ăn ngon không?” Mễ Tu hỏi.

“Ừ, rất ngon.” Tiêu Quý nhẹ giọng đáp, ánh mắt vô cùng trong suốt: “Có thể ăn thêm một miếng nữa không?”

Mễ Tu khàn khàn bật cười, xoa nhẹ gương mặt Tiêu Quý, dung túng lại nuông chiều nói: “Được, ăn bao nhiêu cũng được.”

“Ừm, còn phải ăn như lúc nãy ấy...” Tiêu Quý nói thêm.

Trái tim Mễ Tu trở nên ngọt lịm, đôi mắt không rời khỏi Tiêu Quý chút nào, anh cắn miếng bánh ú tiếp theo, hơi hé môi, rồi tiến đến bên miệng Tiêu Quý.

Tiêu Quý hé mở đôi môi đỏ mọng, chờ đợi hương vị ngọt ngào sắp đưa vào miệng.

“Áy...Tiểu Kê à, tớ thật sự không muốn quấy rầy cậu và bạn trai khô ngô tuần tú nhà cậu đâu, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà... đã muộn rồi, ký túc xá trường có giờ giới nghiêm, bọn tớ thật sự không muốn ngủ ngoài đầu đường...”

Hai người đang mở miệng chọt ngẩn người, Mễ Tu không kịp nhai mà nuốt thẳng miếng bánh ú vào trong miệng, một chỗ nào đó khô nóng liền biến mất trong nháy mắt, không còn chút dấu vết.

Trên đường trở về trường, Hầu Tử thường thường hướng về phía Tiêu Quý cười bí ối, giống như là con mèo hoang ăn vụn.

Tiêu Quý im lặng không nói gì, chỉ đành nhớ mãi dư vị của miếng bánh ú ngon miệng không ăn được trong đầu mình.

Hu hu hu, vì sao chỉ có một miếng...

Sát giờ giới nghiêm, bọn họ đã trở về trường, mỗi người tự thay đồ ngủ, Tiểu Mã ở trên giường kiên trì tập yoga trước khi ngủ, Mị Mị cầm một cuốn tiểu thuyết nước ngoài, đọc say sưa, Hầu Tử, ặc, bí ối bò lên giường Tiêu Quý, nhìn cô thay đồ ngủ...

Tiêu Quý bình tĩnh mặc đồ ngủ vào, nghiêng mặt nhìn Hầu Tử, không có chút biểu cảm, từ trong ra ngoài đều phát ra ý tứ, mời cậu đi dùm, được không, được không, được không???

“Tiểu Kê à, cậu biết mà, đường tình của tớ gặp ghềnh...” Hầu Tử dựa trên vai Tiêu Quý, ra vẻ đáng thương.

“Cậu tránh ra, được không!” Tiêu Quý hoàn toàn không muốn biết sự gặp ghềnh của Hầu Tử.

“Hu hu hu...Tiểu Kê không thương người ta, người ta lặn đạn mà...” Hầu Tử lau khoé mắt, uốn éo cơ thể.

Tiêu Quý cảm nhận được chiếc giường rung rung, bất đắc dĩ đỡ trán, nói: “Cậu muốn thế nào...”

“Cậu và Mễ Tu ở trong phòng ngủ làm gì đấy!!!” Hầu Tử lập tức sinh khí dồi dào, mở to con mắt, đồng tử lộn vòng, lóng lánh nhìn Tiêu Quý.

Tiêu Quý chớp mắt, nhìn Hầu Tử vài giây, sau đó thông dong hất khuôn mặt của cô ra, rồi nằm cứng đơ trên giường, nhắm mắt lại.

Hầu Tử...

“Hừ, keo kiệt, không biết chia sẻ, sau này người ta không chơi với cậu nữa! Người ta phải đi xem GV (gay videos), quả nhiên cái đó mới là tình yêu thuần khiết!” Hầu Tử kiêu ngạo hừ nhẹ, mau chóng xuống giường, rồi nằm bò trên giường mình mở máy tính.

“Hừ, keo kiệt, quỷ hẹp hòi! Người ta phải vào diễn đàn trường khiếu nại cậu!” Hầu Tử bĩu môi, hai tay linh hoạt gõ bàn phím.

Tiêu Quý tiếp tục im lặng, nằm cứng đơ.

Tiểu Mã Ca tiếp tục vui vẻ tập yoga.

Mị Mị tiếp tục chăm chú đọc sách.

Năm phút sau.

“Tiêu Quý, mau tới đây xem bài viết này trên diễn đàn...”

52. Chương 52: Thủy Triều Vượt Đỉnh

Diễn đàn là một nơi rất thần kỳ, ở đây không thiếu tin đồn, lại càng không thiếu cẩu huyết. Mà bạn học Hầu Tử của chúng ta thân là kẻ cầm đầu của tin đồn và cẩu huyết, mỗi ngày trước khi ngủ nhất định phải lướt qua diễn đàn, mà tối này, bài viết vừa mới ra lò suýt nữa là làm mù hai mắt cô.

Nội dung bài viết đại khái thế này, tại khoa lịch sử của đại học B có một nữ sinh họ Tiêu, từ nhỏ tính tình ngang bướng, cảm tình của ba mẹ cũng không hoà thuận, sau đó bởi vì việc làm ăn của ba thất bại, gia cảnh sa sút, cuộc sống vốn giàu có đã xuống dốc không phanh, cô nữ sinh này không chịu nổi biến cố bất

thình lình trong cuộc sống, tính cách thay đổi lớn, bỏ bê việc học hành, trốn học đánh nhau, chơi chung với đám thanh niên hư hỏng, thậm chí chọc giận mẹ bỏ đi, ba cô ta cũng bởi vì cô ta tuý hững mà muốn mở khí ga cùng chết với cô ta, nhưng vào lúc nguy ngập, cuối cùng ông vẫn không đành lòng, vì thế ông tắt van ga, rồi đưa cô gái đến bệnh viện, thế nhưng trên đường lại xảy ra tai nạn xe cộ, ba cô gái vì che chở cho cô ta mà không may qua đời.

Mẹ biết tin bèn cấp tốc trở về, thật sự không chịu nổi đả kích như vậy, bà sinh lòng thù hận với cô gái, bỏ lại cô ta mà ra nước ngoài. Một con người ngang bướng bất trị như vậy khiến người ta phẫn nộ, thế nhưng, cô gái đó lại không biết hối cải, giả vờ đáng thương để giành sự thông cảm của người khác, hơn nữa còn lợi dụng sự rời khỏi của ba mẹ mình mà đi rêu rao khắp nơi, một người bạn tốt của mẹ cô ta vì không đành lòng cô ta tự sa ngã, nên căn dặn con trai của mình giả vờ kết giao với cô ta, chàng trai tuổi nhỏ không biết lòng người hiểm ác, chỉ vì cứu giúp một cô gái vô tội, mà không biết sự lương thiện của anh lại bị lợi dụng, chàng trai đã cẩn thận che chở cho cô gái xảo trá giả tạo kia.

Hiện giờ, chàng trai lương thiện của năm đó đã là sinh viên ưu tú của đại học B, năng lực xuất chúng, khí chất bất phàm, rất được thầy cô và bạn học quý mến, thế nhưng cô gái họ Tiêu kia lại chẳng biết xấu hổ, ở bên cạnh anh ấy nhiều năm như vậy. Thử hỏi, một nam sinh hiền lành xuất sắc như thế làm sao có thể bị một người dối trá vô liêm sỉ lãng phí thanh xuân chứ?

Xin mọi người đính bài này lên, cùng nhau kêu gọi cô nữ sinh họ Tiêu kia mau chóng quay đầu là bờ, đừng dối trá nữa, thẳng thắn thành khẩn mọi việc với nam sinh kia, buông tha cho anh ấy đi!

Người gửi bài: USC

Đa số sinh viên khoa lịch sử tại đại học B đều có rất nhiều họ khác nhau, thế nhưng họ Tiêu chỉ có một, đó chính là Tiêu Quý, nếu bài viết này bị sinh viên khoa lịch sử thấy được, nữ sinh họ Tiêu kia là ai, không cần nói cũng biết.

Đọc xong cả bài viết, Tiêu Quý ngậy ngẩn cả người, quên mất phản ứng. Tuy rằng bài viết này có nhiều chỗ giả dối, thậm chí là thổi phồng, nhưng mà, bố cô mở khí ga muốn chết cùng cô, và mẹ bỏ lại cô mà xuất ngoại đều là sự thật tàn khốc. Hồi ức luôn cố gắng giấu kín trong đáy lòng giờ phút này bị đào bới ra, phơi bày trước mặt mọi người, tuyên bố lớn tiếng không che đậy chút nào, Tiêu Quý cô đã từng thảm thương đến thế.

Vì sao lại như vậy, vì sao không thể để cô quên đi đoạn hồi ức kia, vì sao khi miệng vết thương của cô sắp khép lại thì nhả tâm cắm vào một nhát dao...

“Mẹ kiếp! Tổ chỉ nghe qua USA và USB, USC là cái quái gì hả!!!” Hầu Tử chống nạnh, tức giận nói. Vừa mới nhìn thấy bài viết, cô liền cảm thấy không ổn, khoa lịch sử của các cô chỉ có một mình Tiểu Kê nhà cô là họ Tiêu, vì thế nó khiến cô tò mò, nhưng sau khi đọc xong bài viết, trên đầu Hầu Tử cũng sắp bốc hơi. Đây không phải là bóp méo sự thật, đối trắng thay đen sao, chuyện năm đó Tiêu Quý rõ ràng là người bị hại, nhưng bài viết này lại đem Tiêu Quý nhà cô thành bần mà đạp lên, khinh người quá đáng!

Trong nháy mắt Hầu Tử lòng đầy căm phẫn, muốn nói thêm nữa lại bị Tiểu Mã Ca túm lấy quần áo, ý bảo cô nhìn Tiêu Quý. Hầu Tử trừng to mắt, quay đầu nhìn về phía Tiêu Quý đang trầm mặc, cơn tức trong lòng dập tan ngay tức khắc, chỉ có nỗi đau sâu nặng. Lúc này Tiểu Kê nhà cô giống như bị đánh mất linh hồn, cả người thần thờ, đôi mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào máy tính, tâm mắt không có tiêu cự. Một đôi mắt to linh động không còn trong veo và vui vẻ như trước, chỉ còn một mảng tro tàn, đầy đau thương.

Bọn Hầu Tử đưa mắt nhìn nhau, miệng mấp máy nhưng lại nói không ra lời. Giờ phút này, các cô không biết nên an ủi Tiêu Quý thế nào.

Trên mặt Tiêu Quý không có chút biểu cảm, tiếp tục chết lặng nhìn bài viết kia, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, chuyện cũ phơi bày giống như thủy triều vượt đỉnh, vô tình chà xát tứ chi xương cốt của cô, thủy triều vượt đỉnh, cả người lạnh run.

Cô luôn không ngừng nói với mình, bố yêu thương cô, nếu không bố cũng sẽ không che chở cô mà đánh mất mạng sống của chính mình, thế nhưng, cô thật sự không quên được mùi vị khó chịu cay nồng. Tiêu Quý chưa từng nói với bất cứ người nào, kể cả Mẹ Tu, mỗi lần lúc cô nấu cơm, người được một chút mùi ga, trong

dạ dày cô không chỉ cuộn cuộn mà còn nhức đầu như muốn nứt ra, trước mắt sẽ hiện lên cảnh tượng lúc ấy bổ khóc lóc ôm cô, nói với cô rằng, bố dẫn con đi cùng...

Kỳ thật, Tiêu Quý đã từng hận bố mình, trong một khoảng thời gian sau khi ông chết, cô đau lòng tuyệt vọng oán hận, mỗi ngày đều là một sự bất buộc đối với cô. Trước khi ngủ và sau khi thức dậy, cô đều phải suy nghĩ một lúc, tại sao bố lại kéo cô cùng chết, cô thật sự tội ác tà trời sao, tại sao mẹ cô bỏ đi, tại sao ngay cả lần cuối gặp bố cũng không đi, bà hận bọn họ đến thế sao... Rất nhiều tại sao, đối với Tiêu Quý chỉ mới 13 tuổi mà nói, thật sự rất nặng nề. Cô rất khao khát có người nói với cô một câu, những điều này không phải lỗi của cô, đừng sợ, cô không có một mình.

Thế nhưng không có, chẳng ai muốn quan tâm cô, khoảng thời gian đó, làm bạn với cô chỉ có sự thối mả không dứt, còn có tiếng chuột gặm rĩa đồ ăn.

Cô đã từng sa sút, bởi vì không ai quan tâm, không ai chú ý tới cô, cô không muốn ngoan ngoãn nữa, bởi vì sẽ không ai xoa đầu cô, nói với cô rằng Tiểu Quý rất ngoan. Cô đánh nhau với bạn học, cãi lại thầy cô, trốn học, ngày nào cũng chơi chung với bọn thanh niên hư hỏng, bắt chước bộ dáng của bọn họ, nhuộm tóc, uống rượu, thậm chí hút thuốc, khi đó cô chỉ có 13 tuổi.

Cũng may còn có người không vứt bỏ cô, cũng may Mễ Tu nói với cô, làm bạn gái tớ đi. Tiêu Quý đến chết cũng sẽ không quên, khoảnh khắc đó, cảm xúc trong lòng cô chính là được cứu thoát khỏi cảnh tuyệt vọng. Cô giống như có linh hồn, có sự ấm áp, chàng trai cô vẫn thích đã cứu cô khỏi tan hoang.

Thời gian ở bên Mễ Tu, mỗi ngày đều là hạnh phúc, Tiêu Quý dần dần quên đi những hồi ức tối tăm kia, phủ đầy bụi lên bọn chúng, đặt kín đáo trong một góc xa nhất dưới đáy lòng, cô không muốn nhớ lại nữa, không muốn lại hỏi mình tại sao.

Hiện giờ cô trở lại trạng thái này, hồi ức sống dậy khiến cô sợ hãi. Có lẽ từ lúc nhìn thấy Lưu Cẩm Trúc, hồi ức kia đã được đánh thức, nhưng mà cô nói với chính mình, phải quên đi, nói với chính mình, đừng suy nghĩ nữa.

Nhưng vào lúc này, cô không thể nói với mình, đừng để ý một bài viết ngắn chừng trăm chữ kia, nó đã phá hủy thành lũy mà cô xây dựng nhiều năm. Đem cô phơi bày rõ ràng trước mặt người khác.

Chuông di động đột nhiên vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, Tiêu Quý lại giật mình, hoảng sợ nhìn về di động của mình.

Bọn Hầu Tử lại lo lắng, phản ứng vừa rồi của Tiêu Quý thật dọa người, trong đôi mắt to kia không giấu được vẻ bối rối và sợ hãi.

Tiêu Quý cầm di động, nhìn chằm chằm cái tên đang hiện trên màn hình, cô chần chừ vài giây rồi nhấn nút tắt máy. Giờ phút này cô muốn yên tĩnh, ngủ một giấc thật ngon, có lẽ khi thức dậy sẽ không có chuyện gì.

Nhìn thấy Tiêu Quý từ từ đi qua giường mình rồi nằm trên đó, đưa lưng về phía các cô, im lặng đi ngủ, Hầu Tử bất an nhìn về phía Tiểu Mã Ca.

Tiểu Mã Ca thở dài, gật đầu với cô, lúc này hãy để Tiêu Quý yên tĩnh một chút, bây giờ phải nhanh chóng xoá bài viết kia, thật may Mễ Tu học khoa máy tính, đăng nhập vào diễn đàn xoá một bài viết không có gì là khó. Nếu bài viết này được dính lên, bạn học cùng khoa sẽ nhìn thấy, rất dễ dàng liên tưởng đến Tiêu Quý, tới lúc đó cô phải sống thế nào ở đại học B.

Tiêu Quý nằm trên giường, đắp chăn tới con mắt, cả người chìm trong bóng tối.

Cô không thể kiềm nén bản thân, trong đầu nhớ lại cảnh tượng kia, cô thậm chí có thể ngửi được mùi ga cay nồng. Mùi rượu đầy phòng, bố đỏ mắt nhìn cô, đau thương lại tuyệt vọng, lúc khóc lúc cười, ông loạng choạng đi qua, run rẩy ôm cô, mơ hồ nói với cô, con đừng sợ, rất nhanh sẽ không sao, không bao giờ đau khổ nữa, bố dẫn con đi cùng... Đừng, đừng nhớ nữa, cô muốn ngủ, bố yêu thương cô, bố sẽ không bao giờ muốn cô chết, sẽ không...

Nước mắt ướt đầm áo gối, Tiêu Quý dốc sức đè nén, bọc chăn thật chặt, ép mình ngủ đi.

53. Chương 53: Sự Bắt Đầu Câu Tình Yêu

Ngày hôm sau, đôi mắt của Tiêu Quý khiến ba cô bạn hết hồn.

Súng phù thành như vậy? Không phải quả hạch đào mà còn to hơn cả quả hạch đào.

Chườm đá, rồi lại dùng miếng dán, ngay cả kem dưỡng mắt vô địch của Tiểu Mã Ca cũng đem ra. Lúng ta lúng túng thoa xong, Tiêu Quý cầm gương trang điểm lên nhìn, được rồi, còn súng hơi hồi nãy.

Tiểu Mã Ca lặng lẽ ném kem dưỡng mắt vào trong ngăn kéo, Hầu Tử buông túi chườm đá trong tay, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, Mị Mị vịn vẹo bàn tay, hổ thẹn cúi đầu.

Quả nhiên, kết quả của xử lý cùng lúc thường thường biến khéo thành vụng.

Cuối cùng, Tiêu Quý vẫn mang đôi mắt súng đồ đi xuống ký túc xá, ba cô nàng kia thì lặng lẽ đi theo sau.

Vừa ra khỏi toà nhà ký túc xá nữ sinh, Tiêu Quý liền thấy Mễ Tu đứng chờ ở đó. Yên lặng, rủ mắt xuống, dường như anh đã chờ rất lâu.

Tiêu Quý dừng bước, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng tuấn tú cao ngất kia, trong lòng cô chợt hỗn loạn. Chuyện tối qua xảy ra bất ngờ, cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, ngay tức khắc bối rối không thôi, hồi ức xa xưa xâm nhập tất cả giác quan của cô, từng cảnh tượng một lần trôi qua. Lúc đó, Tiêu Quý chỉ muốn yên tĩnh trong chiếc lát, chỉ muốn lập tức ngủ ngay, có lẽ khi thức dậy sẽ không có việc gì. Nhưng vào giờ phút này, nhìn thấy Mễ Tu, Tiêu Quý lại cảm thấy tủi thân.

Có người vỗ vai cô, Tiêu Quý quay đầu lại, trông thấy Tiểu Mã Ca cười dịu dàng với cô, trong mắt đều là sự khích lệ. Tiêu Quý cũng cười, nhìn ba cô bạn trước mặt, đôi mắt cô rưng rưng, lộ ra hai má lúm đồng tiền. Tối hôm qua các cô sợ Tiêu Quý xảy ra chuyện gì nên thay phiên trông chừng cô, tuy rằng cô ngủ mơ màng, nhưng cảm giác được bên cạnh có người đang trông cô, dịu dàng lại cẩn thận. Tiêu Quý gạt đầu với Hầu Tử, Tiểu Mã Ca và Mị Mị, rồi chậm chậm đi qua.

Mễ Tu mỉm cười, nhìn chăm chăm thân ảnh đang từ từ đến gần, anh vươn tay, ôm chặt cô vào lòng. Tối qua anh gọi điện cho Tiêu Quý, không ai nhận máy anh liền cảm thấy kỳ lạ, trước kia Tiêu Quý chưa từng bỏ qua điện thoại của anh, hơn nữa, giữa bọn họ có một quy luật bất thành văn, đó là sau khi Tiêu Quý trở về, Mễ Tu nhất định sẽ gọi điện xác định cô đã an toàn, mà Tiêu Quý chưa bao giờ không nhận máy. Thế nhưng tối qua, điện thoại vang lên thật lâu nhưng chẳng có ai tiếp máy, hơn nữa cũng không gọi lại. Lúc Mễ Tu đang muốn gọi lần nữa thì điện thoại vang lên, là Hầu Tử, bảo anh vào diễn đàn trường.

Mễ Tu nhẹ nhàng vỗ lưng Tiêu Quý, ánh mắt ấm áp, trong lòng là nỗi đau sâu nặng. Bài viết tối qua, rõ ràng là có người cố ý bôi nhọ Tiêu Quý, nữ sinh họ Tiêu gì đó, còn không bằng gọi thẳng tên họ đi. Nội dung bài viết hơn phân nửa là bịa đặt lại cố ý bỏ qua nhiều sự thật, mũi nhọn chỉ thẳng Tiêu Quý, xem ra, cô đã đắc tội người khác. Thế nhưng rốt cuộc là ai có thể biết nhiều chuyện năm đó chứ? Ngay cả anh gần đây mới biết được trước khi bố Tiêu Quý xảy ra tai nạn còn có chuyện mở khí ga, người ngoài làm sao biết được.

“Không có việc gì, ngoan, không có việc gì đâu.” Mễ Tu vuốt tóc cô, âm thanh mềm nhẹ, tràn đầy thương xót.

“Ừm, em không sao... chỉ là nhớ lại nhiều chuyện không vui...” Tiêu Quý hơi tách ra, lau khoé mắt, âm thanh có chút khàn khàn.

“Đừng dụi nữa, đã sưng lên rồi.” Mễ Tu lấy tay Tiêu Quý ra, rồi nhẹ nhàng nắm lấy, anh nhíu mày nói.

“Ừm...” Tiêu Quý tựa vào vai Mễ Tu, khẽ khàng thút thít. Đã sống một mình nhiều năm như vậy, Tiêu Quý dường như thành khả năng tự xoa dịu rất mạnh, mặc dù có lúc vẫn sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt, gặp chuyện xưa sẽ bối rối, nhưng cô đã học được làm sao xoa dịu bản thân, an ủi chính mình. Tối qua đột nhiên nhìn thấy bài viết như vậy, nhất thời cô suy nghĩ nhiều lắm, đau lòng khổ sở là không thể tránh được, nhưng

nhìn thấy sự quan tâm của những cô bạn thân đối với mình, còn có Mễ Tu đau lòng cho cô, Tiêu Quý cũng dần dần dè nèn nổi bi thương kia. Hiện tại tựa vào vai Mễ Tu, cô càng cảm thấy tủi thân hơn.

Mễ Tu vỗ nhẹ lưng cô, cảm nhận được sự run rẩy của cô, nổi đau trong lòng anh kéo dài. Tối qua biết được chuyện bài viết, anh mau chóng mở trang web, đăng nhập diễn đàn, xoá ngay bài viết kia, thời gian xoá bài chưa đến mười phút, không có mấy người đọc được. Rốt cuộc là ai gửi bài này, Mễ Tu vẫn chưa biết, nhưng nếu có người muốn tổn thương làm hại Tiêu Quý, kẻ đó tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Chuyện này đối với Tiêu Quý là một đả kích quá lớn, mỗi lần nhớ lại đều là đau thương, trước kia Mễ Tu không biết, giờ đã biết rồi, anh làm sao có thể để cô chịu đựng những tổn thương đó chứ.

“Em phải đi học, sắp muộn rồi.” Tiêu Quý ngẩng đầu, đôi mắt sưng phù nhìn Mễ Tu, yếu ớt nói.

“Ừ, anh đưa em đi.” Anh nắm tay cô, nhẹ giọng nói.

Lúc sắp đến khoa lịch sử, Mễ Tu đột nhiên nhớ tới một việc, anh siết chặt bàn tay Tiêu Quý, nghiêng người, nhìn cô hỏi: “Có cái gì muốn hỏi anh không?”

Tiêu Quý ngẩn ra, rồi cụp mắt, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không có.” Rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đôi mắt Mễ Tu sâu thẳm, anh nheo mắt, hơi cúi người, nắm vai Tiêu Quý: “Thật không có ư?”

Ánh mắt Tiêu Quý nhìn về nơi khác, âm thanh nhẹ như muỗi kêu: “Trong bài viết có nói, lúc trước anh muốn em làm bạn gái của anh là vì dì Mai bảo anh làm vậy... có phải không?”

“Phải.” Mễ Tu trả lời, không chút gợn sóng.

“Em biết rồi, em phải đi học.” Tiêu Quý giãy khỏi tay Mễ Tu, xoay người muốn đi.

Mễ Tu thở dài, anh sải bước chân, nắm lấy tay Tiêu Quý, lách người vào trong phòng học không có ai.

Đóng cửa lại, Mễ Tu đặt Tiêu Quý trên cánh cửa, anh nắm cằm cô, âm thanh trầm thấp: “Lúc trước mẹ anh thấy em như vậy, bà rất đau lòng, nên mới định thử một lần, bảo anh nói những lời kia với em, điểm này, anh không phủ nhận.”

Tiêu Quý hất tay Mễ Tu ra, nhìn về chỗ khác nói: “Em đã nói biết rồi, anh không cần nói lần thứ hai.”

“Ha ha.” Mễ Tu nhìn dáng vẻ tức giận lại không được tự nhiên của Tiêu Quý, anh đột nhiên cười ra tiếng.

Tiêu Quý mở to hai mắt trừng anh, anh cười cái khỉ khô! Không thấy cô đau lòng sao?

Thấy Tiêu Quý trừng mắt, Mễ Tu càng cười vui vẻ, anh tì cằm trên đầu cô, bờ vai không ngừng run rẩy.

“Anh...cười cái gì?” Tiêu Quý đẩy Mễ Tu ra, tức giận hỏi.

“Không có gì, bộ dạng tức giận của em rất...đáng yêu.” Kỳ thật Mễ Tu muốn nói là, bộ dạng mặt tự nhiên của em rất thú vị.

Tiêu Quý cứng họng, thật sự bị Mễ Tu chọc giận, cô vươn tay chỉ vào anh: “Anh...” Thật quá đáng!

Mễ Tu nắm tay cô, ôm thật chặt vào trong lòng, anh kề sát tai cô, phả vào hơi nóng.

“Từng chút một tích lũy nhiều năm như vậy, chúng ta đã không thể chia lìa, bởi vì sao ở bên nhau, còn quan trọng ư?”

Đúng vậy, từ năm 13 tuổi đến giờ, từ trung học cơ sở đến đại học, bao nhiêu ngày ngày đêm đêm, bao nhiêu vui vẻ và ngọt ngào. Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn môi, kể cả lần đầu tiên làm tình, bọn họ chứng kiến lẫn nhau, cùng nhau hoàn thành. Cho dù ngay từ đầu không phải vì tình yêu, vậy hiện tại sự cho đi và nhận lại trong tình yêu từ lâu đã bao phủ nguyên nhân ấu trĩ của thuở ban đầu. Tình yêu, không phải một câu, không phải một nguyên nhân, cũng không phải một kết quả, mà là tích lũy dần từng chút một và hiểu rõ lẫn nhau.

Người được hơi thở quen thuộc, Tiêu Quý ở trong lòng Mễ Tu lắc đầu thật mạnh, đúng vậy, vì sao ở bên nhau còn quan trọng ư. Khi ấy, anh chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, biết cái gì là thích, cái gì là yêu. Mà cô, tuy rằng luôn miệng nói lớn lên phải gả cho Mễ Tu, nhưng càng nhiều hơn chính là sự ỷ lại và tin tưởng vào anh. Là bắt đầu từ khi nào cô thích anh chứ, sau khi bắt đầu thì sao, cô không thể không có anh

ư, hiện tại ngẫm lại, đã không cần đáp án. Cô chỉ biết rằng, hiện tại, cô và Mễ Tu ở bên nhau, cô rất hạnh phúc rất vui vẻ.

“Ừm, không quan trọng, chỉ cần hai chúng ta tốt đẹp, cái gì cũng không quan trọng.” Tiêu Quý ôm chặt thắt lưng Mễ Tu, nghẹn ngào nói.

Mễ Tu nâng cằm cô lên, lau đi nước mắt chảy xuống, anh khẽ khàng hôn lên, dừng trên mi tâm cô, quý trọng lại thành kính.

54. Chương 54: Cùng Nhau Ăn CƠM

May nhờ thói quen tốt của Hầu Tử, mỗi đêm trước khi ngủ đều phải lướt qua diễn đàn, xem bài viết, xem weibo, đúng lúc đó lại phát hiện ra bài viết kia, lúc nó còn chưa được đính lên, cô đã báo cho Mễ Tu nhà Tiêu Quý. Thân là sinh viên ưu tú của khoa máy tính, Mễ Tu động tay một tí, dễ dàng xóa bỏ bài viết kia, nhân lúc số người đã đọc còn chưa nhiều.

Cuộc sống của Tiêu Quý vẫn theo quy luật trước kia, đi học làm thêm tìm Mễ Tu, nhìn như sóng yên gió lặng, dường như không bị chút ảnh hưởng từ bài viết kia. Nhưng mà bọn Hầu Tử cũng nhận ra, gần đây Tiêu Quý thường thường thần thờ, lúc đi học lại không tập trung, thậm chí có người nói chuyện với cô, cô sẽ hỏi một đấng trả lời một néo, sau đó người ta đến tìm cô, cô sẽ chớp đôi mắt to trong suốt, vô tội nhìn người ta, hỏi một câu, bạn có việc à...

Chẳng hạn như hiện tại. Một nam sinh cùng lớp đứng trước trước mặt Tiêu Quý, nhã nhặn lịch sự nhìn cô, cầm hai vé xem phim trong tay.

“Bạn có việc à?” Tiêu Quý ngừng tay thu dọn đồ đạc, nhìn người ta với vẻ rất vô tội mà hỏi.

“Ngày hôm qua không phải bọn mình đã bàn xong rồi à, hôm nay tan học cùng nhau đi xem phim.” Chàng trai cười ngại ngùng, đẩy nhẹ mắt kính, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“...Tôi có nói ư?” Tiêu Quý ngây ngốc hỏi. Cô chưa từng nói qua chuyện này? Sao có thể được! Cô chỉ cùng Mễ Tu nhà cô đi xem phim thôi!

“Ha ha, bạn học Tiêu Quý, bạn thật sự rất đáng yêu, ngày hôm qua mình hỏi bạn có thể cùng mình đi xem phim không, bạn hứa với mình rồi, bây giờ chúng ta đi thôi, để giành được chỗ tốt.” Chàng trai bị vẻ mặt ngơ ngác của Tiêu Quý chọc cười, anh ta cảm thấy cô càng đáng yêu xinh đẹp hơn.

“...” Tiêu Quý dường như nhớ ra, ngày hôm qua anh chàng này nói rất nhiều chuyện với cô, cô cũng thuận miệng đồng ý một câu, nhưng mà xem phim gì chứ...

Chàng trai nhìn Tiêu Quý với vẻ chờ mong, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng. Tiêu Quý im bật, bởi vì hôm qua cô thật đã hứa rồi, vì thế bây giờ ngược ngược từ chối người ta, cô quay đầu nhìn qua Tiểu Mã Ca và Hầu Tử đang đứng bên cạnh xem kịch vui, Tiêu Quý chấp tay trước ngực, chớp chớp đôi mắt to.

Tiểu Mã Ca và Hầu Tử tiếp nhận ánh mắt cực nóng của Tiêu Quý, hai cô hồ hững nhìn về phía anh chàng kia, ánh mắt hai chiều bắt đầu bắn phá toàn diện. Từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, năm giây sau, hai cô lắc đầu với Tiêu Quý. Qua sự đánh giá của các cô, anh chàng này thanh tú có thừa, nhưng không đủ khí chất, hoàn toàn không phù hợp với khẩu vị giang hồ cuồng dã ngang ngạnh của hai cô.

Tiêu Quý mở to mắt, lại chớp chớp đôi mắt óng ánh sóng nước, trong mắt tràn ngập ý tứ “Có phải chị em tốt hay không, có phải bạn cùng phòng thân nhất hay không, có phải anh em tốt hay không”!

Hầu Tử và Tiểu Mã Ca nhìn lên trần nhà một góc 45 độ, dùng cái ót nói với Tiêu Quý, không phải...

Tiêu Quý khinh bỉ hành vi thấy chết mà không cứu của hai cô, trong lòng nguội lạnh, chao ôi, quả nhiên con gái giang hồ không có cảm tình. Đang lúc ủ rũ, Tiêu Quý liền có sáng kiến, Mị Mị nhà cô hiện tại không có đàn ông!

Tiêu Quý nắm tay Mị Mị, ra vẻ đáng thương đau khổ nói: “Mị Mị, tớ là phụ nữ có chồng.” Ngụ ý, cậu phải thay tớ “vượt tường”.

“...” Mị Mị tự dưng bị làm bìa đỡ đạn, không có đàn ông không phải lỗi của cô mà.

Cuối cùng, bởi vì Mị Mị tốt bụng, cô bằng lòng cùng anh chàng kia đi xem phim, mà anh chàng đó tuy rằng rất tiếc Tiêu Quý không thể đi, nhưng sau khi trông thấy Mị Mị, tất cả tiếc nuối đều tan thành mây khói.

Hầu Tử nhìn bóng dáng anh dũng hy sinh của Mị Mị, cô vẫy vẫy khăn tay trong tưởng tượng, dựa trên vai Tiểu Mã Ca mà khóc hu hu: “Mị Mị đáng thương của tớ, coi khí phách tráng sĩ một đi không trở lại kìa, thật đau lòng!”

“...” Tiểu Mã Ca tỉnh bơ cho Hầu Tử một cái tát.

Bọn họ rời khỏi phòng học, đang bàn bạc bữa trưa nên ăn gì thì Hầu Tử đột nhiên dừng bước, giật nhẹ quần áo Tiêu Quý.

Tiêu Quý kinh ngạc, nhìn Hầu Tử với vẻ khó hiểu. Hầu Tử gạt đầu với cô, ý bảo cô nhìn về phía trước.

Tiêu Quý nhìn qua, hơi sửng sốt, cách chỗ các cô đứng không xa, Lưu Cẩm Trúc đang lẳng lặng đứng đằng kia. Đã vào tháng sáu, mặt trời buổi trưa loá mắt và chói chang, trong tầng ánh sáng, không thấy rõ vẻ mặt của Lưu Cẩm Trúc, nhưng trái tim Tiêu Quý vẫn siết chặt một chút.

Tiểu Mã Ca vỗ vai Tiêu Quý, không nói gì, rồi túm Hầu Tử rời đi. Dù sao cũng là mẹ con, mặc kệ hai người vì sao bất hoà, hoặc là có hiểu lầm gì đó, họ nên giáp mặt nói rõ ràng, người ngoài không thích hợp ở đây.

Sau khi Tiểu Mã Ca và Hầu Tử đi rồi, Lưu Cẩm Trúc mới từ từ đi tới, đứng trước mặt Tiêu Quý, nhìn cô, bà hé miệng nhưng lại không nói gì.

Tiêu Quý thấy lớp mồ hôi mỏng trên trán bà, hai má vì phơi nắng lâu dưới ánh mặt trời mà đỏ lên, cô nhìn sang chỗ khác, nắm chặt ngón tay, nhỏ giọng hỏi: “Có việc gì không?”

Lưu Cẩm Trúc quan sát vẻ mặt Tiêu Quý kỹ càng, thấy cô không có vẻ mất kiên nhẫn, trong lòng bà mừng thầm, không thêm lau mồ hôi trên trán, bà dè dặt hỏi: “Con còn chưa ăn phải không? Mẹ đưa con đi ăn được không? Bên kia mới mở một quán ăn Tứ Xuyên, từ nhỏ con đã thích ăn cay, chúng ta cùng đi thử ...”

“Không cần, tôi và bạn cùng phòng cùng nhau ăn cơm.” Không đợi Lưu Cẩm Trúc nói hết, Tiêu Quý đã mở miệng từ chối.

Lưu Cẩm Trúc cứng lại, trong đôi mắt khó nén vẻ khổ sở và mất mát, bà cúi đầu không nói lời nào.

“Không có việc, tôi đi trước.” Tiêu Quý không nhìn bà, yếu ớt nói, nhưng bước chân không đi chuyển.

“Tiêu Quý...” Lưu Cẩm Trúc ngược mắt, đôi mắt đã ngấn nước, âm thanh cũng hơi run rẩy: “Đã lâu rồi mẹ không cùng con ăn cơm, coi như đi cùng mẹ được không? Sẽ không làm mất nhiều thời gian của con đâu, một tiếng, chỉ một tiếng, được không?”

Tiêu Quý cũng nhìn bà, trong lòng rất rối rắm. Chuyện bài viết vừa phát sinh, mấy hôm nay trong đầu cô luôn nhớ lại những chuyện không tốt, thường thần thờ thất thần, đi học cũng không thể tập trung tinh thần, lúc này nhìn thấy Lưu Cẩm Trúc, trong lòng cô có cảm xúc, sẽ không kiềm lòng mà nhớ lại sự tuyệt tình của bà trước kia. Thế nhưng, giờ phút này bà lo lắng không yên, thậm chí là lấy lòng nhìn cô, thật dè dặt nói những lời này với cô, Tiêu Quý lập tức không biết làm sao từ chối bà. Mồ hôi còn trên trán bà, còn có thân hình gầy đi rất nhiều, tất cả đều khiến Tiêu Quý khó xử, không thể nhẫn tâm.

Tiêu Quý nắm chặt quả đấm, nói chậm chậm: “Được rồi, sau khi ăn xong tôi trở về trường, còn nữa, không cần đến quán ăn Tứ Xuyên gì đó, ở gần trường tùy tiện ăn chút gì là được.”

Lưu Cẩm Trúc sững sờ một chút, dường như không ngờ Tiêu Quý sẽ đồng ý với bà, trước khi đi bà vốn đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị từ chối, cũng đã suy nghĩ xong, nếu hôm nay Tiêu Quý từ chối thì ngày mai bà lại đến, còn không được thì ngày một đến nữa, không ngờ Tiêu Quý lại đồng ý. Bà vui vẻ nắm tay Tiêu Quý, kích động nói: “Được, được, con muốn ăn gì thì ăn cái đó, đều nghe theo con!”

Tiêu Quý đột nhiên cảm thấy mình rất tàn nhẫn, cho dù nói thế nào, cũng không nói tới trước kia đã từng xảy ra chuyện gì, Lưu Cẩm Trúc cũng là mẹ cô, sinh ra cô, nuôi dưỡng cô mười mấy năm, hiện giờ, cùng cô ăn một bữa cơm bà lại khấn trương như vậy, cô có phải rất tàn nhẫn với bà hay không...

Ngồi trên xe Lưu Cẩm Trúc, Tiêu Quý chỉ bà đến quán ăn cô thường xuyên đến cùng Mễ Tu. Vào buổi trưa, trong quán rất nhiều người, Lưu Cẩm Trúc không muốn để người khác quấy rầy bà trò chuyện với Tiêu Quý, nên cố ý tìm ông chủ mở một gian riêng, Tiêu Quý vốn muốn ngăn cản, dù sao chỉ có hai người, mở một gian riêng quả là lãng phí, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tha thiết của Lưu Cẩm Trúc, cô vẫn không thể nói ra lời ngăn cản.

Vào phòng, người phục vụ bưng trà rồi đưa thực đơn. Lưu Cẩm Trúc nhận thực đơn, tùy tay lật mở, bà khẽ cười, đưa cho Tiêu Quý nói: “Hay là gọi vài món con thích ăn nhé, nếu không ăn ngon lần sau mẹ sẽ nấu xong rồi đưa đến trường cho con.”

Tiêu Quý cúi đầu, thản nhiên nói câu không cần, cô lật thực đơn, trong lòng dâng lên chua xót, chẳng lẽ bà còn nhớ cô thích ăn gì sao, đã nhiều năm rồi.

Tùy tiện gọi vài món, chủ yếu là món ăn nhẹ, Tiêu Quý khép lại thực đơn, đưa cho người phục vụ.

“Muốn gọi cá hấp cay hay là thịt xé sợi hương cá không?” Lưu Cẩm Trúc hỏi, những món kia không có ớt, bà sợ Tiêu Quý ăn không quen.

“Không, tôi muốn ăn thanh đạm một chút.” Tiêu Quý nhẹ giọng nói, cô còn nhớ có một lần Lưu Cẩm Trúc ăn ớt thì bị đau dạ dày, hiện tại bà gầy như vậy, nếu đau dạ dày nữa thì sẽ trở thành da bọc xương.

“Được rồi, ăn nhẹ cũng tốt, vậy con muốn uống gì, không thì sữa chua nhé, mẹ nhớ con rất thích uống sữa chua.”

“Nước trái cây đi.” Cô cũng không phải con nít, uống sữa chua gì chứ.

“Được, vậy gọi hai ly nước trái cây, thêm một phần salad trái cây.” Sau khi nói với người phục vụ, Lưu Cẩm Trúc đưa lại thực đơn, ra hiệu cô gái kia ra ngoài.

Người phục vụ đóng cửa lại, trong phòng tức thì im lặng, Lưu Cẩm Trúc không biết nên nói những gì, bà có nhiều lời muốn nói, nhưng lại sợ nói sai, khiến Tiêu Quý không vui, cô có thể cùng bà đi ăn thì đã là đáng quý, bà không muốn phá hỏng.

Tiêu Quý uống trà, cũng chẳng nói gì, tất cả bất an của bà cô đều nhìn thấy, nói thật, cô hơi đau lòng.

“Tiểu Quý, con...gần đây học hành thế nào?” Lưu Cẩm Trúc chọn một đề tài tương đối an toàn, dè dặt hỏi.

“Ừm, cũng ổn.” Tiêu Quý bình tĩnh trả lời, ngoại trừ thỉnh thoảng thất thần, những mặt khác đều ổn.

“Vậy là tốt rồi, môn lịch sử đòi hỏi phải học thuộc lòng, chắc chắn rất buồn tẻ, con cũng đừng mãi quần lấy sách vở, lúc rảnh rỗi ra ngoài nhiều một chút, thả lỏng tinh thần.”

“Ừm, tôi và Mễ Tu cũng thường ra ngoài.”

Nhắc tới Mễ Tu, Lưu Cẩm Trúc thu lại vẻ khấn trương ban nãy, trong ánh mắt đều là vẻ ôn hoà, bà ân cần hỏi: “Con và Mễ Tu quen nhau lâu như vậy, tình cảm nhất định rất tốt.”

“Ừ.” Tiêu Quý thản nhiên đáp.

“Nhưng Tiểu Quý à, con là thân con gái, tuy rằng mẹ rất yên tâm về Mễ Tu, nó làm việc có chừng mực, nhưng... Dù sao hai đứa cũng còn là sinh viên, ở trong trường phải chú ý một chút. Con đừng chê mẹ dong dài, mẹ không phải muốn xen vào việc của con, chỉ là, chỉ là hy vọng con và Mễ Tu có thể bên nhau lâu dài, con đừng trách mẹ lắm lời.” Lưu Cẩm Trúc đột nhiên im lặng, lo lắng nhìn Tiêu Quý, sợ cô sinh lòng phản cảm đối với bà, cho rằng bà nói nhiều quá, dù sao bà cũng là một người mẹ không làm tròn bổn phận, hiện tại đột nhiên nói nhiều như vậy, rất dễ làm cho Tiêu Quý nghĩ nhiều.

Hiển nhiên người nghĩ nhiều là Lưu Cẩm Trúc, trong lòng Tiêu Quý lại hơi ám áp bởi những lời vừa rồi của bà. Tuy rằng cô không nói gì, nhưng trong lòng đã không còn vẻ mất tự nhiên của ban nãy.

Thấy Tiêu Quý không nói chuyện, nhưng vẻ mặt không tệ, Lưu Cẩm Trúc thoáng yên tâm, bà cười nhẹ, còn nói: “Mẽ Tu là thằng bé hiểu chuyện, cũng biết chăm sóc người khác, mẹ nghe nói nó học khoa máy tính, hơn nữa còn đạt thành tích nhất nhì trong khoa.”

“Ừ, đó là đương nhiên, Mẽ Tu nhà tôi là tốt nhất, bộ dạng đẹp trai, năng lực xuất sắc, là sinh viên ưu tú của khoa máy tính!” Nói đến Mẽ Tu, Tiêu Quý đã bắt đầu nói không ngớt, cô khẽ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Lưu Cẩm Trúc sững sốt, lập tức nói tiếp: “Đúng vậy, đúng vậy, bộ dạng rất đẹp trai, sau này con cái của hai đứa nhất định thông minh lại xinh đẹp!”

55. Chương 55: Giống Như Ma Quỷ

Bởi vì đột nhiên nhắc tới Mẽ Tu, Lưu Cẩm Trúc và Tiêu Quý coi như hoà thuận ăn bữa cơm này. Lưu Cẩm Trúc cũng âm thầm vui mừng, rốt cuộc đã tìm được một điểm lấy lòng Tiêu Quý, đó chính là nói đến Mẽ Tu nhà cô, không ngừng khen ngợi, không ngừng tán thưởng, chỉ cần đề tài có liên quan đến Mẽ Tu thì Tiêu Quý sẽ vui vẻ tiếp lời, nói đến chỗ nào vui vẻ còn có thể cười với Lưu Cẩm Trúc, lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu.

Bởi vì sợ muộn giờ học của Tiêu Quý, cũng sợ dục tốc bất đạt, sau khi ăn xong Lưu Cẩm Trúc đưa Tiêu Quý về trường. Muốn Tiêu Quý chấp nhận bà, tha thứ cho bà, không phải là chuyện một sớm một chiều, bà không thể nôn nóng, phải làm từ từ. Hôm nay Tiêu Quý chịu cùng bà đi ăn cơm, còn chịu nói nhiều với bà, Lưu Cẩm Trúc đã rất thoả mãn.

Tới cổng trường, Lưu Cẩm Trúc dừng xe lại, Tiêu Quý quay đầu nói: “Tôi đi xuống trước.” Không đợi Lưu Cẩm Trúc nói gì, Tiêu Quý đã mở cửa xuống xe.

Kỳ thật, trong lòng Tiêu Quý vẫn mâu thuẫn, cô biết chuyện năm đó không thể hoàn toàn trách Lưu Cẩm Trúc, dù sao cô cũng chứng kiến mấy năm bố sống mơ màng, gánh nặng một nhà ba người tất cả đều đặt trên người bà, mà bố còn cãi nhau với bà, đối lại người khác, thời gian qua lâu cũng sẽ không chịu nổi. Lần đó cãi nhau Lưu Cẩm Trúc bỏ đi, tuy rằng bà không phải ngọn nguồn dẫn tới sự việc, nhưng bà là người nổ dẫn đến tai nạn xe của cô và bố, đốt lên những chuyện kể tiếp sau đó. Bố muốn ôm cô cùng chết, là sự thật không thể xoá nhoà, cô đã từng hận bố, nhưng càng hận Lưu Cẩm Trúc hơn, tuy nhiên những chuyện này cũng không phải nguyên nhân căn bản khiến cho quan hệ của cô và bà chuyển xấu đến nước này. Việc mà Tiêu Quý không thể quên nhất, không thể tha thứ nhất, chính là sau khi bố qua đời bà đã bỏ lại cô, đi nhiều năm như vậy không có chút tin tức. Thân là một người mẹ, làm sao vào lúc đứa con yếu đuối nhất mà có thể bỏ lại nó?

Hôm nay lại cùng Lưu Cẩm Trúc ăn cơm, Tiêu Quý thừa nhận, cô đã mềm lòng, thấy bộ dáng gầy yếu của bà, vậy mà cô đã đau lòng. Không thể lạnh lùng từ chối bà, Tiêu Quý không đành lòng thấy bà nhìn cô với vẻ cầu xin như vậy. Bữa cơm này không dài, nhưng Tiêu Quý lại cảm thấy rất ấm áp, rất thoả mãn, thậm chí có chút lưu luyến thời gian ở bên Lưu Cẩm Trúc.

Thế nhưng chỉ cần nhớ đến cái chết của bố, cô không thể nở nụ cười với bà nữa.

Đóng cửa xe, xuyên qua cửa kính nhìn về Lưu Cẩm Trúc vẫn trầm mặc ngồi trong xe, Tiêu Quý do dự nhiều lần, cô nắm chặt quả đấm, không nói gì rồi xoay người rời đi.

“Khoan đã, Tiểu Quý!”

Đi chưa được mấy bước, Lưu Cẩm Trúc từ trong xe bước ra, gọi tên cô.

Tiêu Quý xoay người lại nhìn bà, trên mặt không có biểu cảm, nói thật, cô cũng không biết nên dùng vẻ mặt thế nào để đối diện với bà.

Lưu Cẩm Trúc chậm rãi đến gần, khẽ cười một chút, nói: “Mấy hôm trước mẹ cùng bạn đi dạo, thấy vài bộ quần áo rất hợp với con... Đều là mấy cái váy, không phải con thích mặc váy sao, muốn cầm về thử không?” Nói xong bà hơi lo lắng nhìn Tiêu Quý, sợ cô sẽ từ chối.

Tiêu Quý nhìn cái túi tinh xảo trong tay Lưu Cẩm Trúc, thấy gói đồ là biết quần áo đắt tiền. Đúng vậy hồi nhỏ cô rất thích mặc váy, bởi vì khi ấy cô nghĩ rằng mình là một nàng công chúa, nhưng sau này, ngoài đi Mai thỉnh thoảng sẽ mua váy cho cô thì cô gần như không mặc.

Tiêu Quý không tiếp nhận cái túi, chỉ là chờ đợi nhìn nhìn, vẻ mặt không thể nói rõ là vui hay giận. Lưu Cẩm Trúc lại bất an, bà nghĩ thầm, có phải bà lại làm sai gì không, có lẽ nào Tiêu Quý cho rằng bà quản quá nhiều hay không.

Lưu Cẩm Trúc và Tiêu Quý đều trầm mặc, không biết hành động của hai người đã nằm trong tầm mắt của người khác.

Mạnh Nhụy mới từ trường đi ra thì thấy xe Lưu Cẩm Trúc, cô ta khẽ nhíu mày, đến gần vài bước thì thấy được, cô ta mở to hai mắt, oán hận cắn môi. Bà ấy sao lại qua đây tìm Tiêu Quý! Mỗi lần thấy Tiêu Quý và Lưu Cẩm Trúc đứng cùng nhau, Mạnh Nhụy đặc biệt không thoải mái, giống như cảm giác hồi bé có đồ chơi yêu thích bị người ta giành lấy.

Nếu Lưu Cẩm Trúc đã lựa chọn ở cùng ba và cô ta thì bà nên toàn tâm toàn ý với bọn họ, trong lòng phải lấy bọn họ làm trọng, gia đình bọn họ mới là tất cả của bà, bà sao cứ mãi nghĩ đến Tiêu Quý chứ! Trước kia lúc cô ta còn chưa chuyển đến đại học B, Lưu Cẩm Trúc nhiều lần cũng chỉ là thỉnh thoảng lấy ảnh của Tiêu Quý ra mà âm thầm khóc lóc, nhưng hiện tại, bà chẳng những vì Tiêu Quý mà cãi nhau với cô ta mà còn đến trường thăm cô, thậm chí mua đồ cho cô, quả thật rất quá đáng!

Mạnh Nhụy tức tối suy nghĩ, trừng mắt nhìn hai người kia, đột nhiên có ý tưởng, cô ta giương môi khẽ cười, lùi về chỗ không có ai, cô ta lấy ra di động, bấm nút gọi Lưu Cẩm Trúc.

Tiêu Quý do dự mãi, nhưng vẫn nhận túi đồ của Lưu Cẩm Trúc, chỉ là mấy bộ quần áo, lại không đại diện cái gì. Cô lặng lẽ nói với mình, cụp mắt liếc qua quần áo trong túi, màu sắc rất đẹp...

Thấy Tiêu Quý nhận quần áo, Lưu Cẩm Trúc nhất thời vui vẻ ra mặt, khoe mắt hiện lên nếp nhăn mảnh khảnh. Tiêu Quý nhìn bà, đáy lòng dâng lên chua xót, thì ra bà cũng già rồi.

Tiêu Quý nhin không được mà lại suy nghĩ, có phải mình quá tàn nhẫn với bà không, cho dù nói thế nào, bà đã sinh ra cô, nuôi dưỡng cô mười mấy năm trời, đúng sai năm đó đều đã trôi qua, có phải không, có thể...tha thứ cho bà không nhỉ...

Nghĩ thế, ánh mắt Tiêu Quý nhìn Lưu Cẩm Trúc cũng ôn hoà hơn nhiều, cô nắm chặt cái túi trong tay, âm thanh nhẹ như muỗi kêu: “Nếu...”

Di động của Lưu Cẩm Trúc vang lên, ngắt lời Tiêu Quý.

Lưu Cẩm Trúc cũng bị tiếng chuông di động của mình làm hoảng hốt, bà vội lấy máy ra, nhấn nút tiếp máy, cũng không nhìn là ai gọi tới, trong lòng bà thầm nghĩ mau nói cho xong, rồi cùng nói chuyện với Tiêu Quý.

“Di Cẩm Trúc, cháu khó chịu... Hiện giờ cháu ở nhà, dì mau trở về đi...hu hu hu hu...”

Lưu Cẩm Trúc hoảng sợ, lấy di động ra nhìn, đúng là điện thoại của Mạnh Nhụy, bà mau nói: “Nhụy Nhụy đừng sợ, tôi lập tức quay lại!” Cúp máy, bà mới chợt phát giác, Tiêu Quý vẫn còn đứng trước mặt bà.

Lo lắng nhìn qua, sắc mặt Lưu Cẩm Trúc nhất thời tái nhợt, Tiêu Quý đã đặt cái túi xuống đất, trầm mặc nhìn bà, ánh mắt trở nên giống trước kia, không có chút cảm xúc.

Lưu Cẩm Trúc không khỏi lui về sau mấy bước, vì sao mối quan hệ vừa dịu xuống lại biến thành thế này? Vừa rồi nghe điện thoại của Mạnh Nhụy, bà hoàn toàn trả lời theo bản năng, có lẽ là một thói quen, bà thật sự không cố ý...

Tiêu Quý không muốn đứng đây nữa, cô chẳng nói gì, xoay người đi vào trường. Hồi nãy nghe thấy bà lo lắng nói với Mạnh Nhụy sẽ lập tức trở về, Tiêu Quý biết rằng, ở trong lòng Lưu Cẩm Trúc, cô rất cuộc không quan trọng bằng Mạnh Nhụy, mặc dù cô là con ruột của bà, nhưng lại không bằng Mạnh Nhụy. Thật

giống như trước kia, Lưu Cẩm Trúc vì Mạnh Nhụy phát bệnh mà vứt bỏ cô khi bố vừa qua đời, hiện giờ cũng giống thế.

Chán nản trở về ký túc xá, trong đầu Tiêu Quý rối rắm, giống như chuyện vừa rồi chính là một giấc mộng, cô cảm thấy mình đã thay đổi rất nhanh, vốn là muốn tha thứ, nhưng lập tức hận thấu xương, lên xuống bất định như vậy, bảo cô thích ứng sao đây, trong lòng rất khó chịu.

Mắt thấy đã sắp đến phòng 308, Tiêu Quý đột nhiên bị một tiếng đập cửa mãnh liệt làm tỉnh táo, cô ngẩng đầu nhìn qua, mở to mắt, Tiểu Mã Ca nhà cô đang hung hăng đá cửa phòng 307!

Không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Cậu ấy đập nhầm cửa, có lẽ...đập nhầm cửa...

Tiêu Quý vẫn còn kinh ngạc, quên mất chuyện Lưu Cẩm Trúc khi này, cô suy nghĩ có nên kéo lại Tiểu Mã Ca không, nhưng lại sợ lúc này Tiểu Mã Ca hung ác sẽ lỡ tay làm cô bị thương, đang lúc rối rắm, đột nhiên thấy bên trong phòng 307 lao ra một người, bởi vì sức lực quá lớn, Tiểu Mã Ca lùi về sau mấy bước, thiếu chút nữa là đụng vào tường. Tiêu Quý không do dự nữa, cô mau chóng tiến lên, đỡ lấy Tiểu Mã Ca.

Đang muốn mở miệng hỏi, bên trong lại lao ra một người khác. Nửa bên tay áo thun bị xé rách, tóc rối bù, đôi mắt đỏ đẫm, miệng hơi nhếch lên, bộ dạng như vừa bị cưỡng gian.

Rõ ràng chính là Hầu Tử.

Tiêu Quý ngậm miệng giật mình, không thể tin nhìn về cô, đây...đây là loại nào loạn gì hả!

Tiểu Mã Ca hất tay Tiêu Quý ra, tiến lên vài bước, kéo bạn nhỏ Hầu Tử giống như là ma quỷ qua, cô oán giận hét lớn: “Cậu ngốc hả! Bị đánh cũng không biết đánh trả hay sao?”

Hầu Tử lúng ta lúng túng ngẩng đầu, nhìn Tiểu Mã Ca gào thét, cô yếu ớt mở miệng: “Tớ biết ai đăng bài viết kia, tớ biết USC là ai...”

56. Chương 56: Kẻ Đầu Tê

Hôm nay là ngày tốt, ngày lành rất tốt.

Sau khi tan học, Tiêu Quý giống như thường ngày, chậm rãi thu dọn đồ đạc, rồi chào bạn Hầu Tử, khẽ mỉm cười nói phải đi tìm Mê Tu nhà cô. Không đợi bạn Hầu Tử nói gì, cô đã đeo ba lô trên lưng, rồi kiêu ngạo xoay người rời đi.

Hầu Tử, Tiểu Mã Ca và Mị Mị nhìn bóng dáng nhỏ bé của Tiêu Quý rời đi, họ khẽ gật đầu rồi lắc đầu, đưa mắt nhìn nhau rồi lại gật đầu...

Tháng sáu, vừa lúc nắng gắt, gió nhẹ phát phơ, ánh mặt trời xuyên qua bóng cây vẩy xuống tia sáng, trên chiếc bóng đều là loang lổ. Tiêu Quý từ lớp đi ra, đi qua hành lang ồn ào náo động, thanh thoi đi trên đường, ngón tay nắm dây đeo ba lô, cô cụp mắt nhìn con đường dưới chân. Cô đến đại học B đã gần một năm, nhưng chưa bao giờ đi qua khoa âm nhạc, sáng nay nếu không hỏi bạn học, cô chưa chắc tìm được hướng chính xác đâu. Tiêu Quý nhếch môi, ngược mắt lên, nhìn thấy toà nhà màu trắng trước mặt, không hổ là khoa nghệ thuật, đài ngộ còn hơn các cô.

Ngày hôm qua Hầu Tử vô tội tai bay vạ gió, chẳng hiểu tại sao bị kéo vào một cuộc chiến ghen tuông. Bản thân cô bị thương ngoài da, quần áo còn bị xé rách, vốn chịu rủi ro, nhưng lại chính tai nghe được một chuyện. Trong lúc cãi vã, một vai chính trong cuộc chiến kia nói toạc ra chân tướng của bài viết nọ. Hoá ra là Mạnh Nhụy dùng tiền thuê nữ sinh kia, muốn cô ta đăng bài lên diễn đàn, ký tên là USC.

Vừa nghe được cái gọi là chân tướng này, Tiêu Quý vẫn còn sửng sốt trong chốc lát. Cô không phải chưa từng nghi ngờ Mạnh Nhụy, nhưng mà, cô thật lòng nghĩ rằng Mạnh Nhụy sẽ không nhầm chán đến mức này, dù sao hai người bạn họ cũng không có thâm thù đại hận gì, đến nỗi cô ta bôi nhọ cô chứ? Thế nhưng, sự thật xảy ra trước mắt, Tiêu Quý không thể không tin.

Rốt cuộc cô đắc tội với Mạnh Nhụy ở chỗ nào mà cô ta phải làm như vậy! Tiêu Quý không nghĩ ra, càng bực bội hơn nữa, hôm nay sau khi tan học cô cố ý nói với bọn Hầu Tử rằng cô đi tìm Mễ Tu, nhưng thực ra là đến khoa âm nhạc tìm Mạnh Nhụy, giáp mặt hỏi rõ ràng. Tuy rằng chuyện bài viết không mang đến phiền phức gì trong cuộc sống của Tiêu Quý, nhưng cô muốn hỏi Mạnh Nhụy, vì sao cô ta làm chuyện hại người ích ta. Nếu lúc ấy không phải Hầu Tử kịp thời phát hiện bài viết, tìm Mễ Tu xoá bài, hậu quả thế nào cô không dám tưởng tượng. Vạch trần trắng trợn như vậy trước mặt người khác, muốn cô xử lý làm sao đây.

Thở dài thật mạnh, Tiêu Quý quyết định chú ý, nhìn về toà nhà trước mặt, nhắc chân đi qua.

Ai ngờ trên vai đột nhiên nặng trĩu. Tiêu Quý kinh ngạc, quay đầu, thấy ba người đằng sau mình.

Hầu Tử cười hi hi, Tiểu Mã Ca đầy khí chất ngự tỷ, Mị Mị cô gái ngoan hiền.

Tiêu Quý chớp mắt, nhìn ba người trước mặt, cô nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: “Các cậu...”

“Bọn tớ đi cùng cậu!” Gào một tiếng khí thế ngất trời.

“...” Tiêu Quý mở to mắt, nhìn ba cô nàng với vẻ khó tin.

Ba cô trình trọng gật đầu với Tiêu Quý, bày ra vẻ mặt gặp chuyện nên làm tuyệt đối không lùi bước.

Tiêu Quý vội giải thích: “Tớ chỉ muốn...”

“Đừng giả vờ, nhìn thấy bộ dạng coi thường cái chết của cậu, bọn tớ đã thấy rõ chân tướng rồi!”

“...” Cô có coi thường cái chết chỗ nào đâu.

Hầu Tử một tay ôm cổ Tiêu Quý, đem cô hướng vào bộ ngực, vỗ vỗ nói: “Chị em tốt, có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chia, có việc đương nhiên phải cùng nhau đối mặt!”

“Nhưng mà...”

“Tiêu Quý, Hầu Tử nói rất đúng, bọn tớ đi cùng cậu, tìm Mạnh Nhụy hỏi rõ ràng!” Mị Mị nắm tay Tiêu Quý, gật đầu thật mạnh.

“Đúng vậy, nhiều người thì sức mạnh thôi.” Tiểu Mã Ca khẽ cười, còn nói: “Yên tâm đi, bọn tớ sẽ không làm gì con nhỏ đó đâu.” Nói xong, cô bóp tay.

Tiêu Quý nhìn Hầu Tử đang ôm cô, lại nhìn Mị Mị nắm tay cô, cuối cùng nhìn về phía Tiểu Mã Ca, nói: “...Nghe nói trước kia bệnh tình của cô ta rất nghiêm trọng.”

“Đã chết chưa?” Tiểu Mã Ca hỏi.

“...” Hình như...không có...nhỉ...

Bởi vì người ít không đánh lại đông, Tiêu Quý thật sự không có quyền lên tiếng, nên đành tuý ba cô nàng kia, mặc cho các cô kéo cô lên lầu, trên đường thu hút mọi sự chú ý.

Rất nhanh, các cô đứng bên ngoài một lớp học, Tiêu Quý cảm thấy kỳ quái, các cô sao lại không đi.

“Chúng ta...” Tiêu Quý muốn hỏi, chúng ta không đi tìm Mạnh Nhụy ư.

“Cô ta ở tại đây, đã sớm hỏi thăm rồi!” Hầu Tử nói.

“...” Tiêu Quý im lặng. Hầu Tử nhà cô thật sự là lo trước cái lo của thiên hạ nha.

Ngó vào phòng học lướt qua một vòng, Tiêu Quý không thấy Mạnh Nhụy, lúc này đang giữa giờ, các sinh viên đều tự hoạt động, trong phòng học ồn ào náo động, bóng người hỗn loạn, căn bản không tìm thấy Mạnh Nhụy ở chỗ nào.

Hầu Tử vung tay lên, dững cậm nói câu, giao cho tớ! Cô đi trước hai bước, thuận tay túm lấy một bạn học đi ngang qua, lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn, hoà nhã hỏi: “Kêu người nào thích tìm đường chết nhất trong lớp bạn ra đây!”

Bạn học kia sững sốt, sau đó lạng lẽ gật đầu, rồi đi vào lớp hô lên: “Mạnh Nhụy có người tìm!”

“...” Thì ra danh tiếng tìm đường chết của Mạnh Nhụy đã dữ dội như vậy...

Rất nhanh Mạnh Nhụy đi ra, đứng trước bọn Tiêu Quý, cô ta nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười, rất lễ phép hỏi: “Tìm em có chuyện gì sao?”

Mấy người bọn họ liếc nhìn nhau, trong lòng lặng lẽ buồn nôn. Tiêu Quý đi lên trước, nhìn Mạnh Nhụy mà cười nhạt, đôi mắt sẫm lại, hỏi: “Bài viết là do cô gửi phải không, vì sao?” Xử lý thẳng, không muốn nói lời vô ích với cô ta.

Mạnh Nhụy sững sốt, dường như không nghĩ tới Tiêu Quý sẽ hỏi vậy, trông thấy dáng vẻ khởi binh hỏi tội của các cô, cô ta cười yếu ớt, vô tội đáng thương hỏi lại: “Bài viết gì, em không biết chị đang nói gì.”

Hầu Tử nhin không được mà tiến lên, nhào người lớn tiếng nói: “Giả vờ gì chứ, thú vị lắm hả? USC chính là cô!”

Mạnh Nhụy thu lại nụ cười yếu ớt trên mặt, cô ta nghiêm mặt, nhíu mày trừng Hầu Tử.

“Mạnh Nhụy, cho tới lúc này cô còn không thừa nhận sao? Muốn tôi tìm người đến chứng thực, giáp mặt đối chất với cô không hả!” Tiêu Quý thấy cô ta làm ra vẻ khờ khạo, không thêm khách khí với cô ta nữa.

Mạnh Nhụy cười nhạt, cũng lười giả tạo, vẻ mặt nhu nhược đáng thương vừa rồi nhất thời biến mất không còn chút dấu vết. Cô ta nhìn Tiêu Quý, lạnh lùng nói: “Là tôi đăng thì thế nào? Tôi không có quyền tự do ngôn luận sao? Trên diễn đàn ai cũng làm được, cô quản lý được sao?”

“Trên diễn đàn ai cũng làm được, cô đương nhiên cũng có quyền tự do ngôn luận, nhưng mà bài viết cô đã đăng lên, rõ ràng chính là bôi nhọ tôi, ác ý hãm hại tôi, tôi chưa bao giờ đắc tội với cô, cô làm như vậy, quả thật bất chấp lý lẽ!”

“Ác ý hãm hại cô, đừng có khoe khoang, Mạnh Nhụy tôi không có thời gian. Những gì trên bài viết kia đều là sự thật, ba cô kéo cô chết cùng, mẹ cô không cần cô, cô nói đi cái nào không phải sự thật chứ?” Mạnh Nhụy hung hăng nhìn Tiêu Quý, cố ý lớn tiếng, bạn học trong lớp bắt đầu nhìn về phía này.

Bị chọc trúng điểm yếu, Tiêu Quý không thể lên tiếng, cô cắn môi, trừng mắt nhìn Mạnh Nhụy.

“Mẹ kiếp!” Hầu Tử ghét nhất những lời Mạnh Nhụy vừa nói, cô tiến lên một bước, đứng đằng trước Tiêu Quý.

“Cái gì mẹ cậu ấy không cần cậu ấy hả! Cô bớt tự ình đứng đi, có từng nghe qua cái gì gọi là anh em như thể tay chân, máu mủ tình thâm hay không hả! Tôi nói cho cô biết, cô đối với mẹ Tiêu Quý mà nói, nhiều lắm chỉ là một đứa con gái nuôi, con gái nuôi! You know?”

“Hầu Tử, nói rất hay!” Tiểu Mã Ca vươn ngón cái với Hầu Tử, nhìn Mạnh Nhụy với vẻ khiêu khích.

“Ừ!” Mạnh Nhụy mau chóng nói hòa theo, gật đầu lia lịa.

Bởi vì tại cửa quá sôi nổi lại ồn ào, các bạn học không khỏi tò mò, ngoái cổ ra nhìn, hoặc trực tiếp đứng ở cửa, vây thành vòng tròn xung quanh bọn Tiêu Quý.

Mạnh Nhụy thấy bạn học cùng khoa đều qua đây xem náo nhiệt, không ai đứng bên cô ta lên tiếng ủng hộ cô ta, Mạnh Nhụy lập tức thẹn quá hoá giận, rốt cuộc không thêm làm bộ làm tịch nữa, cô ta chỉ vào mũi Tiêu Quý, hung tợn quát lên: “Tôi nói sai chỗ nào, mẹ cô không cần cô! Bà ấy tình nguyện làm trâu làm ngựa nhà tôi cũng không cần cô! Tiêu Quý, cô không lấy gương ra soi cho kỹ đi, xem bộ dạng mình thế nào, cô xứng với Mẹ Tu chỗ nào hả, nếu tôi là cô, tôi đã biến mất bên cạnh anh ấy lâu rồi!”

Nói đến nước này, Tiêu Quý hoàn toàn hiểu rõ, Mạnh Nhụy đăng bài viết không phải là vì Lưu Cẩm Trúc, mà là vì Mẹ Tu.

Thật là không hiểu chuyện!

Tiêu Quý đẩy Hầu Tử ra, nhìn thẳng Mạnh Nhụy, không né không tránh, bình tĩnh nói: “Mạnh Nhụy, cô luôn nói mẹ tôi không cần tôi, điểm này tôi không phủ nhận, nhưng mà cho dù cô nói gì, cũng không thể thay đổi được sự thật bà ấy là mẹ ruột của tôi, giống như cho dù tôi không chấp nhận bà ấy nhưng cũng không thể xoá đi sự thật này. Đúng vậy, trước kia bà ấy vì phải chăm sóc cô mới cùng ba cô ra nước ngoài,

nhưng đây cũng không phải là toàn bộ nguyên nhân, càng nhiều hơn là bởi vì bà ấy đã trải qua mấy năm quá mệt mỏi, mà bố tôi lại vừa qua đời, bà ấy đau lòng khổ sở, muốn rời khỏi nơi đó mà đi theo ba cô, đó là sự lựa chọn tốt nhất của bà ấy, bà ấy muốn theo đuổi hạnh phúc của mình. Về chuyện bố tôi kéo tôi cùng chết, tôi tuyệt đối không thừa nhận, bởi vì bố tôi yêu thương tôi như vậy, khi xảy ra tai nạn bởi vì che chở cho tôi mà ông ấy mất đi mạng sống. Tôi không phải là đứa con không ai cần, bố tôi rất yêu tôi, giống như những bậc cha mẹ yêu thương con cái mình.”

“Cô nói tôi không xứng với Mễ Tu, vậy thì ai xứng đây, cô sao? Thật là nực cười, xứng đôi hay không, không tới lượt cô thừa nhận, hơn nữa, tình cảm giữa hai người, căn bản không tồn tại vấn đề xứng hay không xứng, chỉ có thích hay không, quan tâm hay không. Mễ Tu rất thích tôi, cũng rất quan tâm đến tôi, chúng tôi đã ở bên nhau từ bé, khi đó còn không biết cái gì gọi là thích, lại càng không hiểu tình yêu, nhưng mà, năm tháng trôi qua, ở bên nhau lâu như vậy, tình cảm của chúng tôi dần dần sâu sắc, trong lúc bất giác đã khắc sâu không thể phá vỡ. Tôi hiểu anh ấy, anh ấy cũng hiểu tôi, đó đều là từ sự ăn ý và tình cảm tích lũy qua năm tháng mà hình thành nên, không người nào có thể tùy ý gây chia rẽ.”

“Mạnh Nhụy, cô nói cô thích Mễ Tu, nhưng cô cho rằng chỉ cần tôi rời khỏi anh ấy thì anh ấy sẽ thích cô và ở bên cô sao? Cô quá ngây thơ rồi, quả thực không thể tưởng tượng nổi, chuyện tình cảm không phải chỉ có một bên tuyên bố là thành công, hai người yêu nhau tình nguyện ở bên nhau mới là sự bắt đầu thuận lợi. Thực ra cô là một đứa con vì quá được nuông chiều nên hư hỏng, muốn gì, thích gì, nhất định phải đạt được, phải nắm trong tay, cho dù lâu ngày cô sẽ chán ghét rồi vứt bỏ lần nữa. Cô hoàn toàn không thích Mễ Tu, cô chỉ coi anh ấy là một món đồ chơi vừa ý, bởi vì anh ấy từ chối cô, bởi vì cô không chiếm được anh ấy, vì thế cô không từ thủ đoạn, càng ngày càng muốn đạt được. Tất cả những việc cô làm hoàn toàn không có chút ý nghĩa gì, tình cảm của tôi và Mễ Tu sẽ không có bất cứ trở ngại nào.”

57. Chương 57: Mị Mị Không Thù Mị

Đối với Tiêu Quý mà nói, lẳng lặng đứng ngoài phòng học nhìn Mễ Tu học tập là một việc cực kỳ thích thú mà lại sung sướng. Từ khi bắt đầu cấp sách đến trường, chỉ cần cô tan học sớm, hoặc là lúc không có lớp, cô đều sẽ làm vậy, làm không biết mệt, duy trì cho đến đại học.

Môi nhếch lên, Tiêu Quý chớp mắt, trong lòng lặng lẽ khen ngợi Mễ Tu nhà cô, thật sự rất đẹp trai.

Gần đây Mễ Tu bận rộn học hành, công việc cũng có rất nhiều chuyện, nghe anh nói, cuối học kỳ này trò chơi mới có phần tham gia của anh sẽ được chính thức bán ra, phần chế tác hậu kỳ và tuyên truyền anh đều phải tham dự, mỗi ngày vội vàng chạy qua trường rồi đến công ty, ngay cả thời gian ăn cơm cùng Tiêu Quý cũng giảm đi. Hôm nay cô tan học sớm, đặc biệt đến khoa máy tính chờ ở bên ngoài, chỉ vì cùng Mễ Tu nhà cô ăn một bữa cơm, haiz, con dâu nuôi từ bé như cô, thật là hiền lành lại có đức hạnh.

Liếc mắt nhìn vào phòng, Mễ Tu vẫn còn chuyên tâm học hành, Tiêu Quý cụp mắt, bắt đầu miên man suy nghĩ. Mấy hôm trước cô biết được người đăng bài viết là Mạnh Nhụy, cô đi tìm cô ta, bọn Hầu Tử đi cùng cô, ở đó cô đã nói rất nhiều. Tuy rằng cuối cùng vẫn không nghe được câu xin lỗi từ Mạnh Nhụy, nhưng Tiêu Quý cũng không định tiếp tục truy cứu. Quên đi, dù sao cô cũng không mất miếng thịt nào, hơn nữa hôm đó Mạnh Nhụy bị cô nói đến á khẩu, lại thêm sợ hãi Hầu Tử và Tiểu Mã Ca, lúc ấy cô ta còn rất đáng thương, bạn học của cô ta không ai ra mặt nói thay cô ta.

Haiz, lặng lẽ thở dài, Tiêu Quý không khỏi cảm thán, duyên phận của con người trợn lẫn thành như vậy, quả nhiên là không dễ dàng đâu, không dễ dàng chút nào.

Trên đầu đột nhiên đau nhói, Tiêu Quý ngẩng đầu, thấy Mễ Tu nhà cô không biết khi nào thì đã đứng trước mặt cô, anh cười ầm áp nhìn cô.

Tiêu Quý ôm đầu, chu miệng, nói nũng nịu: “Anh đánh em làm chi, coi chừng đánh em thành đàn độn đấy!”

“Có đàn độn cũng nuôi em.” Mễ Tu khảy mũi cô, dịu dàng nói.

Tiêu Quý thè lưỡi, thấy bạn học của Mễ Tu ở xung quanh đang nhìn về phía bọn họ cười trêu ghẹo, hai má cô đỏ lên, túm lấy áo Mễ Tu, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Mễ Tu gật đầu mỉm cười với bạn học, rồi nắm tay Tiêu Quý rời đi.

“Gần đây anh bận rộn như vậy, không có thời gian cùng em ăn cơm, hôm nay đặc biệt chờ anh, anh phải cùng em đi ăn McDonald.” Ra khỏi khoa máy tính, Tiêu Quý nắm cánh tay Tiêu Quý, làm nũng nói.

Mễ Tu nắm tay cô, dừng lại, xoay người nhìn cô, nói với vẻ có lỗi: “Hôm nay e rằng không được, lát nữa anh còn phải qua công ty.”

Trong nháy mắt hai má lúm đồng tiền chợt hiện, Tiêu Quý chu miệng: “Vậy được rồi, kiếm tiền nuôi em mới là vương đạo, anh đi đi.” Trong đôi mắt nhỏ có vẻ uất ức.

Thấy bộ dáng chu miệng đáng yêu của Tiêu Quý, Mễ Tu nhin không được khẽ hôn lên môi cô, xoa hai má cô, yêu chiều nói: “Tuy rằng nuôi em rất quan trọng, nhưng mà cùng em ăn bữa cơm cũng quan trọng như nhau.”

“Chẳng phải anh không có thời gian sao?” Tiêu Quý hỏi.

“Vẫn còn thời gian ăn ở căn tin.” Mễ Tu gõ mũi cô, nhẹ giọng nói.

“Thật sao!” Tiêu Quý nắm tay Mễ Tu, vui vẻ dùng sức đong đưa.

“Em muốn bây giờ ở đây thảo luận vấn đề thật giả, hay là lập tức đến căn tin ăn cơm đây?” Mễ Tu trêu ghẹo hỏi.

“Đương nhiên là ăn cơm!” Tiêu Quý hô to, kéo Mễ Tu chạy về phía căn tin.

Nhưng mà vẫn chậm, căn tin chật ních, ngay cả một chỗ trống cũng không có.

Tiêu Quý giật nhẹ góc áo của Mễ Tu, dịu dàng hỏi: “Làm sao bây giờ, hết chỗ rồi.”

“Anh tìm thử xem bọn Tam Thận ở đâu.” Mễ Tu nhờ ưu thế chiều à nhìn xung quanh.

Lúc này, một bàn móng vuốt vẩy vẩy về phía bọn họ.

Tiêu Quý nhìn anh, đúng là bọn Đường Tam Thận. Cô vừa định kéo Mễ Tu qua thì lại sững sốt, Tam Thận và Du Phong lại ngồi cùng Hầu Tử và Tiểu Mã Ca, trọng điểm là còn có Mị Mị! Phải biết rằng từ khi hai người kia chia tay, họ chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau.

Mễ Tu hiển nhiên cũng thấy bọn Tam Thận, anh nắm tay Tiêu Quý, nói: “Đi thôi.”

Tiêu Quý ngẩng đầu nhìn anh, gật gật, dù sao cũng khó xử, không ngại cô và Mễ Tu qua xem náo nhiệt chứ.

Mễ Tu đi mua cơm, Tiêu Quý đi qua trước, cười với mấy vị kia, rồi ngồi xuống kế bên Hầu Tử và Tiểu Mã Ca.

“Tiểu Kê cậu không cùng bạn trai khô ngô tuần tú nhà cậu đi ăn riêng ư? Sao lại cùng bọn tớ ăn ở căn tin thế?” Hầu Tử dán sát lỗ tai Tiêu Quý, hỏi như kẻ trộm.

“Cùng dân vui vẻ thôi!” Tiêu Quý trả lời.

Bởi vì trò đùa của Tiêu Quý và Hầu Tử, không khí nặng nề vừa rồi có chút dịu xuống, nhưng mà Mị Mị vẫn cúi đầu ăn, không nói lời nào, mà Du Phong thì chậm chậm ăn uống, thường thường nhìn Mị Mị một cái, vẻ mặt khó hiểu.

Rất nhanh, Mễ Tu mua cơm trở về, anh bưng một chút cơm và đồ ăn còn lại ít ỏi, rồi ngồi xuống bên cạnh Tiêu Quý. Hết cách rồi, đồ ăn thức uống ngon lành đều bị người khác mua hết rồi, hiện giờ, cũng chỉ có thể ăn đồ còn thừa lại, đáng thương biết bao!

Tiểu Mã Ca liếc nhìn đồ ăn Mễ Tu bưng về, kiêu ngạo lắc đầu, gấp lên một miếng gà kho, bỏ vào trong miệng, nhai nuốt nhắm nháp hương vị.

Hầu Tử cũng tắc lưỡi hướng về Tiêu Quý, vô cùng đồng tình nói: “Đứa nhỏ đáng thương a, không sao, ngũ cốc nguyên chất tốt cho sức khoẻ đó!” Nói xong, cô bỏ một miếng thịt kho tàu lớn vào trong miệng.

“...” Tiêu Quý khều rau cải trong đĩa, kêu ngạo hừ một tiếng, người ta “một túp lều tranh hai quả tim vàng”*, thì làm sao hả!

giả bộ phản kháng nhưng trong lòng đã muốn, thuận theo.

Đương nhiên, người khác này chính là nói Du Phong đang ngồi đối diện Mị Mị, vừa lúc thu lại tất cả cảnh sắc vào đáy mắt.

Mị Mị suy nghĩ, vẫn là không nên đi, hiện tại cô cũng không muốn nói đến chuyện yêu đương, nếu để người khác hiểu lầm sẽ không tốt lắm. Đang muốn nói chuyện với nam sinh kia, còn chưa hé miệng, Du Phong ở đối diện lại lên tiếng, hơn nữa ngữ khí lạnh như băng.

“Thật xin lỗi, hôm nay cô ấy không có thời gian, hơn nữa, Miểu Miểu cũng không thích đi ca hát với người lạ.”

Lời nói vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, tuy rằng bình thường Du Phong đã lạnh lùng, nhưng mà nói năng vẫn luôn lịch sự, những lời này không giống với cách ăn nói có lý trí của anh ta như mọi khi.

Anh chàng kia nhìn về phía Du Phong, lại nhìn Mị Mị cúi đầu, trong lòng do dự. Anh ta thật có nghe nói Miểu Miểu và Du Phong đã chia tay, nhưng dựa theo tình hình hiện tại, chẳng lẽ hai người chỉ là giận dỗi, hành động vừa rồi của anh ta chẳng phải là thọc gậy bánh xe trước mặt bạn trai người ta sao!! Nghĩ đến đây, anh chàng kia hoang mang, hai má đỏ lên, liên tục nói xin lỗi với Mị Mị, rồi hốt hoảng xoay người bỏ đi.

Tất cả trở về yên tĩnh, nhưng mà...

“Bốp!” Mị Mị quăng chiếc đũa trong tay ra ngoài, rớt ngay vào trong bát của Du Phong.

Du Phong ngẩng đầu ngạc nhiên, nhìn Mị Mị với vẻ khó tin.

“Du Phong, hiện tại anh cùng lắm chỉ là bạn cùng phòng của bạn trai của bạn thân tôi, không có quan hệ gì với tôi, anh dựa vào gì mà thay tôi quyết định, can thiệp chuyện của tôi, anh không có tư cách đó!”

Nói xong, cô không nhìn ai cả mà xoay người bỏ đi một cách tự nhiên, bóng lưng cực kỳ cao ngất.

Hầu Tử trốn trong lòng Tiểu Mã Ca tìm kiếm sự an ủi, cô hô lên Mị Mị hoá thành xấu xa rồi, cô phải làm sao bây giờ...

Tiêu Quý sợ tới mức quên nuốt xuống miếng thịt trong miệng, Mễ Tu bình tĩnh đưa qua cốc nước cho cô...

Bạn nhỏ Đường Tam Thận ngồi kế bên Mị Mị ôm lấy tâm can nhỏ bé, nói thẳng: “Phụ nữ quá đáng sợ...”

Du Phong...

58. Chương 58: Cái Ấy Ấy

Tiêu Quý lấy lý do bị Mị Mị hù dọa mà đi theo Mễ Tu đến công ty.

Vào trong công ty, cô nhiệt tình chào hỏi mọi người, mặc kệ có quen biết hay không, hai má lúm đồng tiền vẫn chiếu sáng chinh phục mọi người, bao gồm cả một dì trung niên quét dọn nhà vệ sinh.

Cuối cùng Tiêu Quý đi theo Mễ Tu vào một gian phòng.

“A Tu, anh còn có văn phòng riêng à!” Tiêu Quý cảm khái nói. Mễ Tu nhà cô chỉ làm thêm ở đây, vậy mà có văn phòng riêng, thật sự quá giỏi đi!

Đang khi vẫn còn cảm khái, cô chợt nghe Mễ Tu nói: “Đây là văn phòng của anh Cách Hi, anh chỉ mượn thôi, mấy hôm nay anh ấy đi công tác.” Nói xong, anh mở máy tính.

“Ồ.” Vậy cũng tốt mà, văn phòng ông chủ không phải ai cũng có thể sử dụng, xem Mễ Tu nhà cô được trọng dụng biết bao.

“Anh bận một lúc trước, nếu em buồn chán thì có thể đọc sách, hoặc là ra bên ngoài mở máy tính chơi.” Mễ Tu từ trước máy tính ngừng đầu lên, nói với Tiêu Quý.

“Ừm, anh bận việc của anh đi, không cần lo cho em, em sẽ coi như nhà mình!” Tiêu Quý vui đùa nói.

Mễ Tu cười cười, không nói gì, rồi cúi đầu chuyên tâm làm việc.

Tiêu Quý chớp chớp mắt, mím môi cười, cô nhẹ nhàng đi đến chiếc sofa lớn rồi ngồi xuống, đôi mắt to nhìn qua nhìn lại xung quanh. Ở góc tường có một giá sách màu trắng, trên đó chất đầy sách, xem ra, phần lớn đều là bộ môn ngành máy tính, phía dưới có mấy cuốn tạp chí giải trí lẻ tẻ. Bên kia có máy uống nước, chậu hoa, còn có bàn làm việc, không có bày biện vật dụng dư thừa. Sau khi đảo qua một vòng, tầm mắt Tiêu Quý dừng lại trên người nào đó đang chuyên tâm làm việc. Cô nằm sấp trên sofa, đôi mắt chứa đầy ý cười, nhìn chằm chằm Mễ Tu nhà cô.

Quả nhiên đàn ông làm việc nghiêm túc là đẹp trai nhất!

Còn nhớ hồi bé, Tiêu Quý thích nhòai người trên bàn nhìn Mễ Tu làm bài tập, cô dựng sách lên che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt to, nhìn anh không chớp mắt. Khi Mễ Tu phát giác, trừng mắt liếc cô một cái, sau đó cô sẽ mỉm cười ngọt ngào với Mễ Tu, Mễ Tu đành chịu, mặc cho cô nhìn đủ kiểu. Mấy năm nay, Mễ Tu cũng dưỡng thành thói quen, cho dù là lúc ăn cơm, khi đọc sách, hoặc là lúc làm việc, bên cạnh có người nhìn anh chằm chằm, anh cũng bình thản ung dung, không khó chịu chút nào. Ngược lại, nếu trong lúc làm việc nghiêm túc, không có đôi mắt to tròn kia, Mễ Tu lại cảm thấy hiệu suất không cao bằng.

Tiêu Quý khẽ cười, cố gắng hạ giọng, cô gồng lên cánh tay, nghiêng đầu dụi mắt. Thỉnh thoảng vào buổi tối không ngủ được, cô sẽ suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến bố qua đời, nghĩ đến Lưu Cẩm Trúc đang ở nơi xa xôi, nhưng nhiều hơn là nghĩ đến Mễ Tu nhà cô. Nhiều năm như vậy, tích lũy từng chút một, có rất nhiều kỷ niệm đáng để ghi khắc vĩnh viễn trong ký ức. Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn môi, còn có, lần đầu tiên...ây ấy. Khắc cốt ghi tâm, cho đến một khắc nhắm mắt lại, cũng rõ ràng như ngày hôm qua.

Lần đầu tiên nắm tay, Tiêu Quý không nhớ cụ thể là lúc nào, hình như là sáu tuổi, hay là bảy tuổi, rất mơ hồ. Trong ấn tượng của cô, hồi ức khắc sâu chính là năm mười bốn tuổi, hai người vừa mới kết giao, ngây ngô lại hồ đồ, đang vào tuổi dậy thì, một lần tình cờ hai tay chạm vào nhau, hai người lại đỏ mặt. Bàn tay nhỏ bé của cậu thiếu niên và cô thiếu nữ bần khoản lại chấp nhất nắm chặt, mất tự nhiên lại còn thẹn thùng, sợ người khác thấy nhưng lại muốn khoe khoang với mọi người, thật là ngốc nghếch ngây thơ.

Lần đầu tiên ôm nhau, hình như là năm mười lăm tuổi thì phải, khi đó đang lúc Tiêu Quý trở mã, bộ ngực sưng lên, chạm vào liền đau. Còn nhớ khi Mễ Tu ôm cô vào trong lòng, cô đột nhiên la lên một tiếng, làm Mễ Tu sợ tới mức thụt lùi mấy bước, anh đỏ mặt, lo lắng nhìn cô. Hồi lâu sau, anh mới ngại ngùng hỏi, có phải tớ làm cậu đau không. Khi đó Tiêu Quý còn nhỏ, ăn nói thẳng thừng, cô thốt lên, không phải, cậu đè lên ngực tớ... Mễ Tu chạy trốn ngay tức khắc...

Lần đầu tiên hôn môi...hồi ức đặc biệt thấm thương...bởi vì khi đó Tiêu Quý đang mang niềng răng. Còn nhớ Mễ Tu bị cô đâm trúng chảy máu, Tiêu Quý liền...đau lòng muốn cười....

Còn lần đầu tiên ấy ấy... Tiêu Quý chớp chớp mắt, ánh mắt nhìn Mễ Tu như cô thiếu nữ thẹn thùng, hai má bắt giác ửng đỏ, cô nhẹ nhàng nhắm mắt. Đó là kỳ nghỉ đông Mễ Tu được về nhà, lúc dạy phụ đạo cho cô, anh nghiêm túc như thế, chuyên tâm như thế, mà cô thì chống cánh tay, nhòai miệng cười nhìn anh, chẳng nghe vô tí nào. Lúc đó, Mễ Tu nhà cô vẫn là một chàng trai trẻ chưa từng “ăn thịt”, làm sao chịu đựng được ánh nhìn như thế của Tiêu Quý, anh đã sớm dâng trí, chỉ muốn giảng bài nhanh lên, rồi đi ra ngoài tắm nước lạnh. Thế nhưng, Tiêu Quý không sợ chết dám hôn anh một cái, còn “bập bập” môi. Mễ Tu nhìn cô, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, sau đó, anh ăn sạch cô luôn...

Nhớ đến đây, Tiêu Quý không nhịn được mà cười ra tiếng, còn nhớ sau đêm đó, ngày thứ hai, cô và Mễ Tu tình cờ gặp nhau trong phòng khách, vừa thấy nhau gương mặt của cả hai đều đỏ chót, dì Mai cảm thấy kỳ lạ hỏi, mùa đông lạnh thế này mà hai đứa nóng lắm sao?

Ha ha ha...

“Em như vậy, anh làm sao chuyên tâm làm việc chứ?” Mễ Tu khép máy tính lại, hai tay chồng lên nhau, nhìn Tiêu Quý đang che miệng cười, anh hỏi.

Tiêu Quý ngồi ngay ngắn lại, nhìn Mễ Tu nhà cô, hai tay che miệng lại, chớp mắt vô tội.

Mễ Tu bật cười, vẫy tay về phía cô: “Lại đây.”

“Anh không làm việc sao?” Tiêu Quý hỏi.

“Làm việc kết hợp với thư giãn.” Mễ Tu khê cười, còn nói: “Tối ôm anh một chút.”

Tiêu Quý nhanh chân chạy qua, ôm lấy cổ Mễ Tu.

Mễ Tu dựa trên lưng ghế, nhận lấy sức lực ập tới, anh bắt đắc dĩ cười cười. Nếu đằng sau không phải là vách tường thì anh đã từ trên ghế trượt ra ngoài rồi.

Anh giơ tay vỗ mông Tiêu Quý một cái, giả vờ trách cứ: “Có ai nhảy vào ôm như em không?”

“Có nha, không phải em sao!” Tiêu Quý cọ cọ trên đầu anh, nói nũng nịu.

“Ha ha.” Mễ Tu phát ra mấy tiếng cười khê khàng, anh ôm eo Tiêu Quý, đặt cô lên đùi mình, đôi mắt đen láy đối diện với cặp mắt to tròn của cô, dịu dàng uyển chuyển.

Tiêu Quý cười, tựa vào vai Mễ Tu, ngắm nghía ngón tay anh.

Nhất thời yên tĩnh, hai người không nói gì, dựa sát vào nhau, lặng lẽ đếm nhịp đập của đối phương.

Nhưng mà, không lâu sau đó...

“A Tu...anh đụng trúng em...”

“Là em đè anh trước...”

“...Vậy em đứng lên, được không?”

“Không được.”

“...”

“Mở chân ra đi...”

“...Được rồi.”

Sau đó bị ăn sạch luôn, Tiêu Quý không muốn ở trong đây thêm phút nào nữa, cô gọi điện cho bọn Hầu Tử, nhanh chóng rời khỏi hang sói này, cùng bọn Hầu Tử đi dạo phố thôi.

Hu hu hu, vẫn phòng gì đây... Bị thương không dậy nổi a bị thương không dậy nổi!

Cùng Hầu Tử và Tiểu Mã Ca đi dạo đến chiều, không mua bao nhiêu thứ, nhưng một khùng khiếp. Ở bên ngoài ăn cơm, gần sát giờ giới nghiêm bọn họ mới về đại học B.

Mở cửa phòng 308 ra, ba người ngây ngốc, một mảng tối đen giống như chuyện ma. Đi hai bước vào bên trong, ba người không khỏi hít một hơi lạnh, Mị Mị nhà các cô mở máy tính trong bóng tối, nhìn như ma quỷ, khi trông thấy các cô, Mị Mị mở to mắt, ánh sáng mỏng manh chiếu qua đây, rọi trên khuôn mặt cô, muốn bao nhiêu phần khích thì có bấy nhiêu phần khích.

Tiểu Mã Ca bật đèn, đè nén nỗi xung động muốn nhảy lên, hỏi: “Mị Mị, cậu đang tự quay phim ma sao?”

“Đúng vậy, cậu muốn hù chết ai hả?” Hầu Tử xoa xoa trái tim hoảng hốt, nói.

“Tớ sợ tới mức suýt nữa té xuống đất rồi, Mị Mị cậu...sao lại bày ra vẻ mặt có tật giật mình thế?” Tiêu Quý tay cầm quạt, tò mò hỏi.

“...” Mị Mị rõ ràng còn hết hồn chưa bình tĩnh lại.

Hầu Tử cười bỉ ổi: “Hay là...cậu đang làm chuyện gì không muốn người khác thấy?”

“...” Mị Mị đỏ mặt.

“Ồ? Mị Mị của chúng ta đã lớn rồi, ở sau lưng chúng ta xem đĩa phim A* ư?” Nghĩ đến bình thường Mị Mị ngượng ngùng lại mắc cỡ, lúc các cô cùng xem cảnh yêu đương trong phim A, cô lấy sách che mặt, đáng vẻ muốn nhìn lại không muốn nhìn, Tiểu Mã Ca trêu ghẹo nói.

phim người lớn.

“Nói gì đó! Mị Mị nhà tớ không phải loại người như vậy!” Hầu Tử lớn tiếng chỉ trích Tiểu Mã Ca, ngay sau đó nói: “Có xem cũng là xem tình yêu thuần khiết mà hủ nữ thích!”

“...” Mị Mị...

Hầu Tử và Tiểu Mã Ca hăm he cười gian đi về phía Mị Mị, lúc Mị Mị muốn tắt máy tính thì bọn họ đè tay cô lại.

Tiêu Quý cười lắc đầu, đến giường mình thay đồ ngủ, hôm nay thật sự mệt mỏi quá đi, lúc ăn cơm bị Mị Mị hù dọa, buổi trưa lại dăng mình tới cửa bị Mẹ Tu nhà cô ăn sạch rất lâu, buổi chiều lại cùng bọn Hầu Tử đi dạo, hiện tại quả thật tinh thần và thể xác đều mệt mỏi...

Thay đồ ngủ xong, Tiêu Quý chải tóc, rồi xoay người nhìn Hầu Tử và Tiểu Mã Ca, bọn họ đang ngồi xổm cạnh máy tính của Mị Mị, trợn mắt há mồm, giống như thấy quỷ vậy.

Tiêu Quý không khỏi tò mò, cô đi qua, cũng ngồi xổm một bên, khi thấy nội dung trên máy tính, miệng cô còn mở rộng hơn hai cô nàng kia...

59. Chương 59: Vô Tội Lãnh Đạn

Cả phòng 308 có lẽ im lặng chừng năm phút.

Tiêu Quý, Hầu Tử và Tiểu Mã Ca dùng tư thế kỳ dị ngồi xổm trước máy tính, mở to mắt, hận không thể ăn nó.

Mị Mị ngoan ngoãn, im lặng hí hoáy ngón tay, hướng hai ngón trở vào nhau.

Khi con chuột di chuyển đến phần cuối cùng, đôi mắt to của Hầu Tử vẫn không có dấu hiệu muốn chớp cái nào, cô nhìn chăm chăm vào máy tính, yếu ớt hỏi Mị Mị.

“Đây là cậu làm?” Lời nói ra miệng còn có phần không tin.

“Tớ...chỉ là tâm trạng không tốt lắm...” Mị Mị cúi đầu, vẻ mặt nhận tội.

Lúc trưa ăn cơm, bởi vì lời nói của Du Phong đối với nam sinh kia mà Mị Mị nhất thời nổi lửa, chẳng những lớn tiếng chỉ trích Du Phong, lại còn quăng đĩa bỏ đi. Lúc ấy cô rất oai phong, nhưng sau khi trở về ký túc xá, càng nghĩ càng tức giận, cô nằm sấp trên giường, che đầu khóc lóc. Anh ta dựa vào gì mà lo chuyện của cô, anh ta có lập trường gì, thân phận gì cả! Anh ta lại dựa vào gì mà thay cô quyết định mọi việc, chẳng phải cô và anh ta đã không còn bất cứ quan hệ nào từ lâu rồi sao? Nếu muốn lo cho cô thì tại sao lúc cô nói chia tay anh ta lại đồng ý ngay, thậm chí cả câu giữ lại cũng không có. Sau khi chia tay, anh ta cũng chưa từng chủ động đi tìm cô, chưa từng nói lời nào với cô, bây giờ thấy nam sinh khác muốn theo đuổi cô, anh ta không cam lòng, nói thay cô từ chối liền thay cô từ chối!

Ở trong ký túc xá khóc đến trời tối, cô càng cảm thấy bản thân mình uất ức, ngay cả khi chia tay cũng chưa từng như vậy. Mị Mị ngồi dậy, lau nước mắt, đột nhiên sinh lòng thù hận, cô mang máy tính ra, mở diễn đàn trường, phát huy bản lĩnh văn học của cô đến mức tận cùng.

Thế nhưng, đối tượng mà cô phát tiết không phải Du Phong, mà là...Mạnh Nhụy...

Ánh mắt của Hầu Tử, Tiểu Mã Ca và Tiêu Quý nhìn về phía Mị Mị lập tức từ kinh ngạc chuyển thành kính sợ, cả ba đều tự động, cùng ăn ý, cách xa cô.

Mị Mị nhà các cô đã không còn thùy mị, cô đang trên con đường hoá “đen”, càng đi càng xa...

Lại dùng tư thế quỳ nhìn bài viết trên máy tính còn chưa đăng lên, ba người lắc đầu lại lắc đầu, thật sự rất đặc sắc!

Thử nghĩ, cần khoảng chừng năm phút đồng hồ mới có thể đọc xong hơn nữa hiểu cả bài viết, là phần khích cỡ nào, tế nhị cỡ nào, thâm tàng bất lộ...cỡ nào.

Xem ra, người trong ký túc xá các cô không thể đắc tội, chính là Mị Mị, Mị Mị đó, Tiểu Mã Ca tránh ra chỗ khác đi!

“Tớ nói này Mị Mị, cậu thật làm như vậy hả?” Tiêu Quý chớp mắt, nhìn Mị Mị. Tuy rằng Mạnh Nhụy đáng ghét tới cùng, nhưng mà nếu đăng bài viết này, cô ta tuyệt đối sẽ chết rất thảm, cô ta cũng chỉ là một đứa nhỏ thôi.

“Tớ chỉ là nhất thời tâm trạng không tốt, có cảm xúc mà viết ra...” Mị Mị vịn ngón tay, nhút nhát nói.

“Cảm xúc rất tốt!” Tiểu Mã Ca tấm tắc khen ngợi, nhìn bài viết kia lần nữa. Văn phong, nội dung, cách diễn tả, thật sự là đặc sắc a đặc sắc. So với bài viết trước đó của Mạnh Nhụy, thật sự là một trời một vực.

“Mị Mị à, nếu bọn tớ về trễ một chút, cậu sẽ đăng nó lên phải không?” Hầu Tử nghiêng đầu hỏi, vô tội chớp mắt. Nếu biết thế, các cô nhất định về trễ vài phút, bài viết này được đăng lên, chắc chắn khiến cả võ lâm kinh hãi.

“Ặc...” Mị Mị xấu hổ không thôi, cô cúi đầu không dám nhìn các cô, cô thật sự nhất thời xúc động, muốn phát tiết một chút, suy cho cùng Du Phong là người cô thích, cô cũng không nỡ xuống tay, cho nên, cho nên liền...

Hầu Tử vươn móng vuốt, cầm con chuột, chậm rãi đưa xuống, vừa di chuyển vừa nói: “Rõ ràng là Du Phong chọc giận cậu, sao có thể đem bực dọc trút lên người Mạnh Nhụy vô tội chứ? Người ta đáng yêu như vậy, nhu nhược như vậy, thích tìm đường chết như vậy... Thế này không tốt, không tốt đâu...”

Theo âm cuối của Hầu Tử phát ra, trên máy tính xuất hiện mấy chữ in đậm “Đăng tải thành công”...

Cả phòng 308 im lặng lần nữa.

Lần này là Mị Mị mở to hai mắt nhìn.

Thật lâu sau, thật lâu sau, thật thật lâu sau...

“Tớ hơi khát nước, muốn đi nhà vệ sinh...” Hầu Tử buông con chuột, yếu ớt xoay người rời đi.

Tiểu Mã Ca và Tiêu Quý đưa mắt nhìn nhau, rồi lặng lẽ bay đi.

Mị Mị...

Bởi vì Mị Mị nhà cô đột nhiên hoá “đen”, càng vì Mị Mị vô tội lãnh đạm, đêm nay Tiêu Quý đặc biệt ngủ ngon, rất ngon lành, ngay cả lúc ngủ say khoẻ miệng cũng cong lên. Quả thật một đêm không mộng mị, thần thái sáng khoái, thật là tốt biết bao.

Thế cho nên, khi cùng Mễ Tu nhà cô ăn trưa, Tiêu Quý thường xuyên cười ra tiếng, đôi mắt to lóng lánh, hai má lúm đồng tiền sâu hơn bình thường.

Bởi vì vẻ mặt của cô quá hơn hờ, Mễ Tu không nhịn được mà hỏi: “Xảy ra chuyện gì vui sao?” Từ lúc gặp nhau đến giờ cô cười mãi, làm hại anh lo lắng cô không cẩn thận mà phun đồ ăn lên mặt anh.

“Không có nha! Chính là cùng anh ăn cơm mà vui thôi!” Tiêu Quý chu môi, chớp mắt, nghịch ngợm nói. Cô không nói cho Mễ Tu biết chuyện đăng bài viết là do Mạnh Nhụy làm ra, hiện tại cũng không nhất thiết nói với anh chuyện Mị Mị đánh trả. Dù sao bài viết cũng đăng rồi, hơn nữa Mị Mị không chỉ đích danh tên họ, chỉ nói là USC.

“Thấy em vui vẻ vậy, anh còn tưởng rằng em nhất được tiền đấy!” Mễ Tu nói xong thì vươn tay qua, lau nước canh ở khoé miệng Tiêu Quý, sau đó anh lấy khăn giấy chùi ngón tay.

Tiêu Quý bĩu môi, nửa làm nũng nửa vui đùa nói: “Hừ, anh ghét bỏ em!”

Mễ Tu buông khăn giấy, liếc nhìn cô, nói: “Anh ghét em chỗ nào?”

“Anh vừa mới lau miệng cho em, ngay lập tức lấy khăn giấy chùi tay kìa.”

“Ừ, lần sau anh trực tiếp dùng khăn giấy lau cho em là được.”

“...”

Mễ Tu cười cười, vươn tay kẹp cái miệng nhỏ nhắn của cô, thừa dịp không ai chú ý, anh cúi người qua, hôn lên trán cô một cái.

Kẹp miệng hôn trán, thật sự là...khác người!

Tiêu Quý chớp mắt, hất tay Mễ Tu ra, cô sờ trán mình, nghĩ thâm, màn vừa rồi thật là quá biến thái!

Mễ Tu uống nước, ôn hoà nói: “Ngày mai anh và anh Cách Hi đi thành phố Lâm công tác.”

Tiêu Quý sững sốt, nhìn anh hỏi: “Sao lại đột nhiên phải đi công tác, nghe nói anh ở đó làm thêm mà!”

“Từ khi đến đại học B anh đã vào công ty, kỳ thật cũng gần như nhân viên chính thức, chỉ là ngày thường phải bận học hành, không thể đúng giờ đi làm tan làm mà thôi. Huống hồ đợt tuyên truyền và chế tác hậu kỳ của trò chơi mới lần này đều là do anh và Du Phong, còn có Tam Thận làm tới cùng, cho nên lần này phải đi theo.” Mễ Tu nghĩ rằng, chỉ cần trò chơi này thuận lợi phát hành, anh có thể nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh, thế thì Tiêu Quý không cần đi làm thêm nữa. Với lại, anh sắp lên năm ba, tiến vào giai đoạn thực tập, anh tất nhiên sẽ ở lại công ty, thông qua trò chơi này, anh có thể củng cố địa vị ở công ty. Anh còn nghĩ, lúc thực tập, anh sẽ thuê một căn hộ khác, cùng ở với Tiêu Quý. Cô ngoan ngoãn đến trường, còn anh thì phụ trách nuôi sống hai người bọn họ. Hiện tại cố gắng chăm chỉ, tương lai có thể gây dựng cuộc sống tốt đẹp cho Tiêu Quý, đợi cô tốt nghiệp đại học, anh có thể kết hôn với cô, không còn bất cứ nỗi lo về sau này.

“À, vậy anh phải đi bao lâu?” Tiêu Quý lại bĩu môi, nhẹ giọng hỏi.

Mễ Tu sờ tóc Tiêu Quý, cười nói: “Chậm thì một tuần, nhanh thì ba bốn ngày.”

“Lâu vậy à!” Tiêu Quý hô lên, chẳng phải là mấy ngày sẽ không thể gặp Mễ Tu nhà cô sao!

“Ha ha, nhớ anh thì có thể gọi điện cho anh, hơn nữa buổi tối chúng ta có thể video chat mà.”

“Ừm, em biết rồi.” Tiêu Quý cầm ngón tay Mễ Tu, đếm từng ngón, nói nũng nịu: “Vậy anh phải ngoan ngoãn, nhớ nhận điện thoại của em, nếu bận quá không thể nhận máy thì nhất định phải gọi lại cho em, đừng không để ý tới em.”

“Tuân lệnh.” Mễ Tu cười dịu dàng, ánh mắt nhìn cô ngày càng mềm mại.

Đồng tử của Tiêu Quý xoay vòng, cô ngẩng đầu nhìn Mễ Tu, đột nhiên nói một hơi: “Từ giờ trở đi chỉ cho phép anh thương một mình em, phải nuông chiều em, không được gạt em! Hứa với em chuyện gì thì phải làm được! Mỗi một câu nói với em đều phải thật lòng! Không được bắt nạt em, mắng em, phải tin tưởng em! Người khác bắt nạt em, anh phải ra giúp em trước tiên! Em vui vẻ, anh phải cùng em vui vẻ! Em không vui anh phải dỗ cho em vui! Mãi mãi cảm thấy em là đẹp nhất, trong mộng cũng phải nhìn thấy em, ở trong lòng anh chỉ có em!”

“...” Anh chỉ đi ít hôm thôi mà.

60. Chương 60: Đến Tính Số

“Ngày đầu tiên sau khi Thư Hoàn đi, nhớ anh. Ngày thứ hai sau khi Thư Hoàn đi, nhớ anh, nhớ anh. Ngày thứ ba sau khi Thư Hoàn đi, nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh...”

Hầu Tử không ngừng lải nhải bên tai Tiêu Quý, biểu cảm phong phú lay động lòng người, đọc đi đọc lại tất cả lời thoại kinh điển của dì Quỳnh Dao.

“Anh một cái, em một cái, coi như hai ta kết hôn.”

“Một người vỡ nát là em làm sao có thể cứu rồi một người vỡ nát là anh...”

“...” Tiêu Quý im lặng nghe giảng bài, hoàn toàn phớt lờ, cô không phải chỉ thỉnh thoảng lảm bảm tên của Mễ Tu nhà cô à, không phải hay nhắc tới một chút à, cậu đến nổi thế sao? Mễ Tu nhà cô không ở bên người, cô rất nhớ mà!

Mễ Tu đã đi công tác ba ngày, tuy rằng mỗi ngày bọn họ đều nói qua điện thoại, buổi tối còn video chat, nhưng Tiêu Quý vẫn thường xuyên mất hồn mất vía, nhìn một chỗ nào đó ngờ ngác suy nghĩ, Mễ Tu nhà cô đang làm cái gì. Tiêu Quý thật không phải lo lắng về Mễ Tu, sợ anh hái hoa ngắt cỏ ven đường, chỉ là từ sau khi vào đại học B, hai người gần như gặp nhau mỗi ngày, gần như sớm chiều ở bên nhau, nỗi tiếc nuối của sự chia rẽ giữa hai nơi sẽ được đền bù khi trở về. Lần này Mễ Tu theo Đoàn Cách Hi đi công tác, tuy nói thời gian phải đi cũng không dài, nhưng Tiêu Quý lại có cảm giác sống một ngày bằng một năm, Hầu Tử nhà cô lại còn cố tình luôn thì thầm bên tai cô.

Haiz, ngày đầu tiên sau khi Mễ Tu đi, nhớ anh. Ngày thứ hai sau khi Mễ Tu đi, nhớ anh, nhớ anh. Ngày thứ ba sau khi Mễ Tu đi, nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh...

“Hậu Khả, vừa rồi tôi giảng đến đâu, lặp lại lần nữa!”

Lời thoại tốt đẹp của Quỳnh Dao bị thầy giáo ngắt ngang, Hầu Tử ngây ngốc đứng lên, hướng về thầy cười đáng khinh.

Tiêu Quý tiếp tục nhớ nhưng Mễ Tu nhà cô...

Tiếng chuông tan học vang lên, Hầu Tử kiệt sức nằm sấp trên bàn, nói lấp bắp. Đi học bị thầy kêu đứng lên, lại lấy lòng nịnh nọt, sau khi ngồi xuống tinh thần dâng lên vạn phần, toàn thân đều toả ra khí chất trạng nguyên “Tôi rất nghiêm túc, tôi rất chuyên tâm”, sống lưng thẳng lên, mắt mở to, thật vất vả kéo cho đến khi tan lớp, hiện tại quả thực thể xác và tinh thần mệt mỏi, sức cùng lực kiệt, cạn sức bỏ mạng...

Tiểu Mã Ca và Mị Mị đứng lúc đi qua đây, hai người ngồi bên cạnh Hầu Tử, bắt đầu “bỏ đá xuống giếng”.

“Tiểu Hầu Tử lên lớp lại làm ra chuyện thiên lý không thể dung tha đối với Tiểu Kê Kê, ngay cả ông thầy cũng không nhìn được.”

“Ừ, lên lớp nên lắng tai nghe giảng mới phải!”

“...” Hầu Tử chẳng thèm nói nữa, dì Quỳnh Dao hại chết người mà!

Tiêu Quý ngồi một bên, chống khuỷu tay, cười cười nhìn các cô. Mấy cô bạn thân của cô quả thật chẳng ai sánh bằng. Đôi khi cô cũng nghĩ rằng, có phải những chuyện đã chịu đựng trước khi chính là vì hạnh phúc và sự yên ổn của hiện tại hay không, có Mễ Tu nhà cô ở bên cô, đau lòng vì cô, yêu cô, chăm sóc cô, dì Mai đối với cô như con gái ruột, bây giờ còn có mấy cô bạn thân như chị em ruột, ở xung quanh cô, có thể cùng cô chia sẻ niềm vui, cùng nhau cười, cùng nhau khóc, thấy cô bị uất ức sẽ càng tức giận hơn cô, ra mặt thay cô, bênh vực cho cô.

Nghĩ như thế, Tiêu Quý hướng về các cô cười cảm kích, trong cuộc sống của con người có thể gặp được mấy người bạn bằng lòng bảo vệ mình, đối xử thật tình với mình, đúng là hiếm có.

Có lẽ ông trời đã nghe thấy sự bù ngùi của cô, vì thế kịp thời cho cô cơ hội giữ gìn tình bạn tốt đẹp này.

“Tiêu Quý, bên ngoài có người tìm!” Một bạn học đứng ở cửa, hướng về phía Tiêu Quý hô lên.

Tiêu Quý nghe vậy ngẩng đầu, lại sửng sốt, trong lòng dâng lên cảm giác không tốt.

Mạnh Nhụy sao lại đến đây?

Hầu Tử, Tiểu Mã Ca và Mị Mị cùng ngẩng đầu nhìn qua, các cô và Tiêu Quý liếc nhau, trong lòng dường như có chung ý nghĩ. Đến tính sổ đây mà, xem ra cô ta đã xem thấy bài viết.

Tiểu Mã Ca đứng lên trước, cười nhẹ, vén mái tóc đen trên vai, hơi nheo mắt. Lúc trước các cô và Tiêu Quý cùng đến khoa âm nhạc tìm Mạnh Nhụy còn có bốn người, hiện tại cô ta qua đây, lại là đơn thương độc mã, tính coi thường ai hả!

Quả thực là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn!

Tiêu Quý cũng đứng lên, kỳ thật sau khi đăng bài viết, cô có chút hối hận, tuy nói là do Mạnh Nhụy cố ý khiêu khích trước, ác ý hãm hại cô, nhưng cô trả lại bài viết như vậy, hình như có chút không đúng. Nhưng bài cũng đã đăng rồi, cái gọi là nước đổ khó hốt lại, cô cũng hết cách. Cô cũng nghĩ tới Mạnh Nhụy sẽ thấy bài viết kia, khẳng định rằng là do cô làm, cô ta sẽ tìm cô lý luận, nhưng hiện tại Mạnh Nhụy thật tìm tới đây, chỉ có một mình, Tiêu Quý vẫn có chút bất ngờ.

Nhìn bọn Tiểu Mã Ca, Tiêu Quý nhẹ giọng nói: “Tớ đi ra xem thử.”

“Bọn tớ đi cùng cậu.” Hầu Tử kéo Tiêu Quý, nói. Cô đã từng thấy Mạnh Nhụy cố tình gây sự, nói chuyện độc địa, con người không biết nói lý lẽ, cô sợ một mình Tiêu Quý sẽ bất lợi.

“Không sao, không cần đâu, ở đây cô ta có thể làm gì chứ.” Tiêu Quý cười cười, nói.

“Cái này khó nói lắm, chỗ này của cô ta ...” Tiểu Mã Ca chỉ vào huyết thái dương của mình: “Có vấn đề.”

“Đúng đó Tiểu Quý, đông người sức mạnh, hưởng hồ bài viết kia là do tớ viết.” Mị Mị nói.

“Là tớ đăng lên.” Hầu Tử nắm vai Tiêu Quý, nhe răng cười.

Tiêu Quý cũng cười, thấy Mạnh Nhụy ngoài cửa đã mất kiên nhẫn, trong lòng cầu nguyện, cầu Chúa phù hộ cô ta.

Bốn người cùng ra, đứng trước mặt Mạnh Nhụy, xếp thành hàng, mặt không cảm xúc mà nhìn cô ta.

Mạnh Nhụy trừng mắt, nhìn bốn người các cô, hận không thể ăn tươi nuốt sống các cô. Đêm qua cô ta lên diễn đàn, nhìn bài viết thứ nhất không chớp mắt, tuy rằng lượng xem không nhiều, nhưng đã có vài bài bình luận, mũi nhọn đều chĩa vào nhân vật chính trong bài viết, mà tên của nhân vật chính là USC. Nhìn đến đó, Mạnh Nhụy hết hồn, nén lòng đọc tiếp, càng đọc càng tức, đến cuối cùng thiếu chút nữa là ném văng máy tính. Bài viết kia rõ ràng viết về cô ta, ngấm ngầm hại người, nói cạnh nói khoé, nói cô ta là đứa nhỏ xấu tính bị ba chiều hư, không biết trời cao đất rộng, kiêu căng tùy hứng, đã man ngang ngược, vô tri lại thô lỗ, thậm chí còn nói toạc ra cô ta cướp mẹ của người khác, bây giờ còn trả đũa!

Thật quá đáng! Mạnh Nhụy từ nhỏ đến lớn có lúc nào bị người ta chỉ trích như thế chứ!

“Tiêu Quý, bài viết trên diễn đàn trường là do cô đăng lên phải không!” Mạnh Nhụy chỉ vào mũi Tiêu Quý, hung tợn chất vấn.

“Bài viết gì?” Tiêu Quý biết rồi vẫn hỏi.

“Bớt giả bộ đi! Ngày hôm qua tôi đã thấy rồi, bài viết như vậy, ngoài cô ra thì còn có ai chứ, thật là đê tiện!” Mạnh Nhụy không thêm để ý bạn học đi ngang qua, cô ta cao giọng gào thét.

Tiêu Quý thấy có nhiều bạn học bị thu hút qua đây, đều ghé mắt tò mò, cô nhú mày, hạ giọng: “Chúng ta đi ra ngoài nói.”

“Đi ra ngoài làm gì! Tôi muốn cho bạn học của cô biết Tiêu Quý cô là loại gì!” Mạnh Nhụy hô lên, liếc nhìn bạn học xung quanh một cái, tăng lớn âm lượng: “Cô giận chỉ vì mẹ cô không cần cô, mà ở lại bên cạnh chăm sóc tôi và ba tôi, cô lại vô sỉ đăng lên bài viết như vậy, hãm hại tôi, chửi bới tôi, khó trách đi Cẩm Trúc không cần cô, người như cô không xứng với ai cả, cô nên lẻ loi cả đời!”

Nghe đến những lời này, xung quanh ò lên một mảnh, các sinh viên đều vây quanh đây thảo luận, ánh mắt nhìn Tiêu Quý cũng có chút khác thường.

Tiêu Quý cắn môi, mở to hai mắt nhìn, giờ phút này nghe Mạnh Nhụy nói vậy, cô không đau lòng mà là phần nộ. Mấy ngày nay cô suy nghĩ rất nhiều, sự ra đi của Lưu Cẩm Trúc trước kia, mãi mãi là nút thắt trong lòng cô, mà bố rời khỏi thế gian này chính là sự tiếc nuối không thể bù lại, tuy nhiên những điều này cũng không thể trở thành cân nặng để người khác tấn công cô làm tổn thương cô, nhất là Mạnh Nhụy, cô ta càng không có tư cách đó.

Tiêu Quý tiến lên một bước, cho Mạnh Nhụy một cái bạt tai, hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, sạch gọn lưu loát.

Bọn Hầu Tử giật mình, hoàn toàn không ngờ tới Tiêu Quý luôn ngoan hiền sẽ làm ra hành động như vậy.

Bạn học xung quanh cũng nhìn về phía Tiêu Quý, trong mắt đều là vẻ hoảng hốt.

Mạnh Nhụy ôm má, ngây ngẩn cả người, dường như không thể tin vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Quý lấy lại bình tĩnh, nhìn chằm chằm Mạnh Nhụy, không chút sợ hãi nói: “Mạnh Nhụy, đúng vậy, bài viết là do tôi đăng lên, nhưng cô không có một chút uất ức nào cả, bởi vì cô khiêu khích trước, hơn nữa nội dung trong bài viết của cô phần lớn là vô căn cứ, ác ý tổn thương tôi, chửi bới tôi, mà bài viết tôi đăng lên đều là sự thật, không có nửa điểm sai. Vừa rồi tôi đánh cô, là bởi vì không thể ngăn cản cái miệng của cô, hãm hại tôi lần này đến lần khác, cái gì gọi là đứa con không ai cần chứ? Tôi có bố tôi yêu thương tôi, bà nội, còn có Mẹ Tu, dì Mai, còn có những người bạn thân của tôi, tôi làm sao không có ai cần! Cô nói thế, vậy cô thì sao? Ngoài ba cô bằng lòng chiều chuộng yêu thương cô ra, thì cô còn có ai đối xử thật lòng với cô hả, còn dám so với tôi, cô quả thật đáng buồn lại đáng thương.”

Mạnh Nhụy nhất thời hốc mắt đỏ ngầu, cơ thể hơi run rẩy. Tiêu Quý lại đánh cô ta, cô lại dám đánh cô ta, từ nhỏ đến lớn ba cô ta chưa từng động đến một ngón tay với cô ta. Mạnh Nhụy hoàn toàn không nghe những lời kia của Tiêu Quý, trong đầu cô ta chỉ có một ý nghĩ, đó chính là đánh trả.

Mạnh Nhụy hung hăng trừng Tiêu Quý, cô ta thở hổn hển, vươn ngón tay chỉ vào cô: “Cô lại dám đánh tôi, dám đánh tôi hả!!!” Nói xong, cô ta xông qua đây.

Tiểu Mã Ca nhanh tay lẹ mắt kéo Tiêu Quý ra, Mạnh Nhụy xông lên khoảng không, lão đảo một chút suýt nữa ngã xuống.

Bạn học xung quanh cười nhạo ra tiếng, mà tiếng cười lại càng chọc giận Mạnh Nhụy hơn.

Cô ta không còn quan tâm đến gì nữa, hoàn toàn hoá thành một con chó điên, gặp người nào cắn người đó. Thấy Tiêu Quý được Tiểu Mã Ca bảo hộ ở phía sau, tầm mắt vừa chuyển qua, ánh mắt hung ác liếc về phía Mị Mị rõ ràng đang sợ hãi, cô ta hét lên một tiếng vọt qua, kéo tóc Mị Mị.

Hầu Tử la lên: “Mẹ kiếp!” Cô đi nhanh qua, nắm lấy cánh tay Mị Mị kéo về đây, Mị Mị đau đớn kêu lên.

Tiểu Mã Ca và Tiêu Quý cũng vội chạy qua, kéo Mạnh Nhụy nhưng không dám dùng nhiều sức, sợ rằng cô ta bứt tóc Mị Mị.

Bạn học xung quanh không xem náo nhiệt nữa, mà mau chạy qua hợp lực túm lấy Mạnh Nhụy, thật vất vả mới giải cứu Mị Mị ra ngoài, nhìn kỹ lại, trên tay Mạnh Nhụy đã có vài sợi tóc đen.

Mị Mị đau đến khuôn mặt trắng bệch, cô không ngừng run rẩy.

Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca và Hầu Tử hoàn toàn bùng nổ, trong nháy mắt các cô hoàn thành ma quỷ, từ từ đi về phía Mạnh Nhụy.

Các bạn học của Tiêu Quý cũng không nhàn rồi, bọn họ vây quanh các cô, có lên tiếng ủng hộ, có ngăn cản, có giúp đỡ, còn có hạ độc thủ.

Trong hành lang là một mảnh hỗn loạn, tình cảnh đã không thể không chế.

61. Chương 61: Đóng Cửa Đánh Chó

Vốn là chuyện đóng cửa đánh chó, nhưng không biết ai báo cho thầy giáo, Tiểu Mã Ca còn chưa bắt đầu thì bọn họ đã bị xách vào văn phòng.

Sau khi thầy giáo biết rõ tình huống thì gọi giảng viên của Mạnh Nhụy tới, giảng viên biết Mạnh Nhụy có quan hệ đặc biệt nên thì thầm với thầy của Tiêu Quý một chút.

Sau đó ánh mắt thầy giáo nhìn về phía bọn Tiêu Quý liền thay đổi, lúc đầu là âm áp, hiện tại giống như ánh mắt giảng viên của Mạnh Nhụy, chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Theo tôi đến văn phòng hiệu trưởng, các em không để tôi yên tâm chút sao!” Thầy giáo nói, hung hăng trừng các cô mấy lần.

Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca và Mị Mị đưa mắt nhìn nhau, còn muốn kinh động đến hiệu trưởng? Không phải chỉ là đánh vài cái thôi sao, huống hồ thầy giáo tới đúng lúc vậy, các cô còn chưa kịp động tới Mạnh Nhụy mấy cái, ngoài cái tát của Tiêu Quý ra cũng chỉ là lời kéo mấy cái mà thôi, người bị thương nghiêm trọng nhất là Mị Mị của các cô!

Mạnh Nhụy đương nhiên biết vừa rồi giáo viên nói gì, lúc này ánh mắt cô ta nhìn về bọn Tiêu Quý cũng trở nên đặc ý, lát nữa cho các người mất mặt!

Tới văn phòng hiệu trưởng, thầy giáo kể rõ tình huống, hiệu trưởng lập tức đứng lên, quả thực phần nộ, ánh mắt nhìn về bọn Tiêu Quý y hệt như đang nhìn một ổ phân chuột, đúng vậy, là một ổ.

Mạnh Nhụy đứng lúc khóc hu hu, ôm hai gò má, rất uất ức. Hiệu trưởng đại nhân lập tức đi qua an ủi, giống như cha mẹ hiền từ, vừa dỗ vừa răn dạy bọn Tiêu Quý.

Tiêu Quý và các cô nhìn nhau, tình huống hiện tại là gì đây? Có thể đừng bắt công hay không!

Hiệu trưởng đại nhân bắt công nói với Mạnh Nhụy: “Được rồi được rồi, đừng khóc, ba em nói sức khỏe của em không tốt, nếu có chuyện gì tôi làm sao ăn nói với ông Mạnh.” Ông ta trừng mắt mấy người Tiêu Quý một cái, còn nói: “Yên tâm tôi sẽ cho em một lời công đạo.”

Hiệu trưởng ngồi trên sofa lớn đặc biệt mà an ủi Mạnh Nhụy, rồi căn dặn giảng viên của Mạnh Nhụy gọi điện cho ba cô ta, lại dặn thêm mấy câu, sau đó ông ta đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bọn Tiêu Quý, nói: “Mạnh Nhụy là sinh viên chuyển trường, vừa mới vào trường chúng ta, các em nên phát huy tinh thần của đại học B chúng ta, đoàn kết với nhau chứ? Sao còn đánh nhau với sinh viên mới! Nhiều người như thế bắt nạt một mình em ấy. Nếu xảy ra chuyện gì, các em có gánh trách nhiệm được không? Đều là sinh viên, sao lại chẳng có ai đúng mực!” Trong lòng hiệu trưởng không yên, ba Mạnh Nhụy là Mạnh Học Đông, vì để cô ta thuận lợi chuyển trường qua đây mà đặc biệt bỏ vốn quyền góp cho thư viện trường, mà mấy hôm trước hiệu trưởng còn gọi điện qua, muốn nhờ ông ta bỏ vốn lần nữa xây một căn tin cỡ nhỏ cho sinh viên, Mạnh Học Đông đã nói là sẽ suy nghĩ. Nhưng lúc này con gái ông ta lại bị đánh, căn tin này chẳng phải là bị hẫng sao, nghĩ vậy, ánh mắt hiệu trưởng nhìn bọn Tiêu Quý càng không tốt hơn.

“Các em dám đánh người thì phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình, gọi ba mẹ các em đến đây mau, dù sao cũng phải ăn nói rõ ràng với nhà người ta!” Hiệu trưởng suy nghĩ, lát nữa Mạnh Học Đông sang đây, ông ta sẽ ra mặt răn dạy ba mẹ của các bạn học này, cũng coi như cho Mạnh Học Đông một lời công đạo, nói không chừng Mạnh Học Đông sẽ không tính toán chuyện này.

Bọn Tiêu Quý im lặng cúi đầu, không nói lời nào, đều là sinh viên, sao lại chơi trò gọi ba mẹ đến, thật là thô bỉ.

Hiệu trưởng đại nhân nhìn Tiêu Quý nói: “Chuyện này bởi vì em dựng nên, gọi cha mẹ em đến trước.”

“Gia đình em không ở thành phố này.” Tiêu Quý cụp mắt, rầu rĩ nói.

“Không ở đây? Vậy ở đâu?” Hiệu trưởng hỏi.

Tiêu Quý nói ra tên của một thị trấn chưa từng nghe đến, cũng rất xa xôi.

Hiệu trưởng...chuyển qua Tiểu Mã Ca: “Em thì sao? Gọi cha mẹ em tới!”

“Em ở Mông Cổ!” Tiểu Mã Ca bình tĩnh nói.

“...” Hiệu trưởng.

“Các em không phải là người của thành phố này sao?” Hiệu trưởng đã có chiều hướng nổi giận.

“Em...là người ở đây...” Hầu Tử run rẩy giơ móng vuốt lên.

“...” Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca, Mị Mị...

Sau khi Hầu Tử tuân lệnh gọi điện thoại cho ba, phòng hiệu trưởng trở về yên tĩnh, chỉ có Mạnh Nhụy thường thường thăm nước nở vài tiếng, còn có thầy giáo an ủi cô ta.

Tiêu Quý bĩu môi, các cô còn chưa kịp đánh cô ta, cô ta rút cuộc khóc gì chứ. Ngược lại Mị Mị nhà cô bị kéo mấy sợi tóc, đau đến mặt trắng bệch, cũng không thấy ai qua an ủi một câu, quả nhiên tình trạng kinh tế quyết định quan hệ giai cấp.

Trong lúc chờ đợi, về mặt hiệu trưởng như thâm thù đại hận, rốt cuộc cánh cửa mở ra, từ bên ngoài một người đàn ông trung niên tiến vào, rõ ràng là...ba Mạnh Nhụy.

Mạnh Nhụy giống như trông thấy cứu tinh, cô ta bỏ nhào vào lòng Mạnh Học Đông, tìm kiếm an ủi.

Mạnh Học Đông đau lòng sờ sờ hai má hơi sưng đỏ của cô ta, nhẹ giọng hỏi: “Không có việc gì, con có đau chỗ nào không, khó chịu ở đâu?”

“...Con hơi buồn nôn, đầu căng ra, hơi choáng váng, mặt cũng đau, trên người cũng đau, hu hu hu hu.” Mạnh Nhụy yếu ớt tựa vào người Mạnh Học Đông, làm nũng nói.

Mạnh Học Đông đau lòng, nhẹ giọng an ủi.

Hiệu trưởng đại nhân bước lên phía trước, bắt tay với Mạnh Học Đông, nói rằng không chiếu cố tốt cho Mạnh Nhụy, để một vài bạn học không hiểu chuyện bắt nạt cô ta, hãy yên tâm ông ta nhất định sẽ phạt cảnh cáo, tuyệt đối không xảy ra lần nữa.

Mạnh Học Đông để Mạnh Nhụy ngồi xuống trước, nhìn về phía hiệu trưởng, nghiêm mặt nói: “Sức khỏe của con gái tôi không tốt lắm, tôi tin tưởng quý trường, mới để con bé chuyển sang đây, hiện giờ xảy ra chuyện thế này, tôi thật sự rất thất vọng.”

“Ông Mạnh nói đúng, lần này là cách quản lý của trường không thoả đáng, nhưng giữa bạn học với nhau khó tránh khỏi xảy ra một chút hục hặc, tôi đã răn dạy các sinh viên kia, các em ấy cũng biết sai rồi, lát nữa cha mẹ của các em ấy tới, nhất định sẽ cho Mạnh Nhụy một sự công bằng.” Hiệu trưởng nhanh chóng nói.

“Ừm.” Mạnh Học Đông ngữ khí thâm trầm, theo ánh mắt hiệu trưởng nhìn qua mấy nữ sinh đang xếp hàng đứng ở góc tường, đôi mắt ông ta sẫm lại.

Ông ta biết Tiêu Quý.

“Đều là mấy đứa nhỏ, cũng may Mạnh Nhụy không sao, đương nhiên, phê bình dạy dỗ nhất định phải làm.” Hiệu trưởng thấy ánh mắt của Mạnh Học Đông nhìn bọn Tiêu Quý rất đặc biệt, nghĩ rằng ông ta có ý gì khác, hiệu trưởng mau nói, không muốn làm sự việc trở nên phức tạp, dù sao cũng là sinh viên của trường, làm quá bất công cũng không tốt.

Mạnh Học Đông thu lại tầm mắt, hơi trầm tư, nói: “Hiệu trưởng nói đúng, đều còn nhỏ, làm việc không có chừng mực, hướng hồ người với người ở chung sao không có mâu thuẫn chứ, hơn nữa Mạnh Nhụy không sao, tôi thấy chuyện này cứ thế thôi, đã phê bình các em ấy, bọn họ cũng biết sai rồi, còn trẻ, từ từ dạy dỗ.” Bởi vì liên quan đến Lưu Cẩm Trúc, Mạnh Học Đông có chút áy náy với Tiêu Quý, dù sao trước kia là vì ông ta nên Lưu Cẩm Trúc mới bỏ lại Tiêu Quý, khi đó cô còn nhỏ như vậy.

“Đúng, đúng, hiếm thấy có người rộng lượng như ông Mạnh, chỉ là mấy đứa con nít không hiểu chuyện, tôi cam đoan tuyệt đối không có sau này.” Thấy Mạnh Học Đông nói vậy, hiệu trưởng mau chóng hòa theo.

“Ba!” Mạnh Nhụy nghe Mạnh Học Đông nói thế, cô ta bực dọc, đứng lên trừng to mắt, âm thanh cũng trở nên sắc bén: “Bọn họ đánh con mà! Nhiều người như vậy đánh một mình con, ba xem mặt con này, còn có cánh tay con nữa, sao lại cứ thế mà bỏ qua, không được, kiên quyết không được!”

“Nhụy Nhụy đừng nói nữa.” Mạnh Học Đông hạ giọng, nặng nề liếc qua Tiêu Quý một cái, nói: “Con không có việc gì, hơn nữa con cũng có chỗ sai.” Con gái ông ta, ông ta hiểu, bị ông ta chiều quá mà hư hỏng, nói chuyện làm việc không đúng mực, điều ngoa lại tùy hứng, chuyện hôm nay tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ mà xảy ra.

Mạnh Nhụy còn muốn nói gì nữa thì một người đàn ông mặc âu phục đen tiến vào, hơi béo, đeo mắt kính màu vàng, vẻ mặt nghiêm nghị, làm cho người ta có cảm giác bất nộ tự uy*.

ko cần tỏ ra giận dữ mà vẫn vô cùng uy nghiêm.

Mạnh Nhụy lập tức im bật, người đàn ông kia cỡ tuổi ba cô ta, nhưng khí thế tuyệt đối vượt trội, rất có cảm giác áp bức.

“Ba...” Hầu Tử run rẩy kêu lên.

Bọn Tiêu Quý nhìn qua, tất cả đều sửng sốt, người đàn ông này nhìn rất quen mắt.

Mạnh Học Đông thấy người tới, cũng kinh ngạc, ông ta bước lên phía trước bắt tay, mà hiệu trưởng đại nhân lập tức muốn quỳ lạy, vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn Tiêu Quý lập tức tỉnh ngộ, đây không phải...

62. Chương 62: Chao Ôi!

“...Ba.”

Theo tiếng gọi nhẹ nhàng, run rẩy, yếu ớt của Hầu Tử, tất cả mọi người hoàn hồn.

Sau đó, đứng cứng đờ không thể động đậy.

Tiêu Quý và Mị Mị liếc nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về người đàn ông trung niên vừa tiến vào, vẻ mặt ngớ ra lại buồn cười. Mà Tiểu Mã Ca luôn có khí chất ngự tỷ lúc này cũng mở to hai mắt nhìn, hiện ra chút kinh ngạc trên vẻ mặt ngàn năm tàn khốc.

Mạnh Học Đông phản ứng trước tiên, thu lại vẻ hoảng hốt trên mặt, ổn định tinh thần, tiến lên mấy bước, rồi vươn tay phải, cung kính nói: “Thị trưởng Hậu, chào ngài.”

Hiệu trưởng đại nhân cũng nuốt nước bọt, liền bước nhanh qua, gật đầu nhún nhường, cũng vươn tay phải, vẻ mặt hoảng sợ. So với thư viện trường và căn tin nhỏ, căn bản không thể đắc tội với thị trưởng đại nhân, nếu không dù muốn làm cũng chẳng làm được gì cả.

“Ông Mạnh, chào ông.” Thị trưởng đại nhân hơi gật đầu. Mạnh Học Đông coi như là nhà xí nghiệp không lớn không nhỏ ở thành phố B, thân là thị trưởng tại đây, ông đương nhiên biết, nhưng không ngờ con khỉ nhà ông lại đánh con gái người ta. Ông nặng nề liếc Hầu Tử đang lúi trong góc một cái, thị trưởng đại nhân nâng gọng kính lên, nhìn về phía hiệu trưởng đang sợ hãi, nói: “Hiệu trưởng, thật ngại quá, con gái từ nhỏ bướng bỉnh, đã cho ông thêm phiền toái, cũng tại tôi bình thường không biết cách dạy dỗ.”

“Thị trưởng Hậu đừng nói thế, ngài bận rộn công việc, vì xây dựng kinh tế và phát triển thành phố B, khó tránh khỏi sẽ lơ là người nhà, bạn học Hậu Khả bình thường khá linh động một chút, nhưng tuyệt đối không thể gọi là bướng bỉnh. Đoàn kết với bạn học, nhiệt tình làm việc, tuy rằng học hành cũng tạm được, nhưng cũng là sinh viên ưu tú hiếm có của đại học B chúng tôi.” Hiệu trưởng hoàn toàn quên mất sự đánh giá hồi nãy đối với Hầu Tử, lúc này bắt tay thị trưởng đại nhân, hùng hồn khen ngợi Hầu Tử.

Thế giới này là ảo sao? Hiệu trưởng ông có thể có chút nguyên tắc đạo đức không?

Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca và Mị Mị yên lặng nhìn về phía Hầu Tử luôn cố gắng hạ thấp sự tồn tại của mình, ánh mắt không khỏi tràn ngập kính sợ.

Hầu Tử nhà các cô...

Bởi vì thị trưởng đại nhân đột nhiên xuất hiện, sự việc chuyển biến ngược lại, không chỉ có hiệu trưởng thầy giáo đứng về phía bọn Tiêu Quý, ngay cả Mạnh Học Đông cũng nói là Mạnh Nhụy gây hấn trước, hoàn toàn không liên quan đến bọn Tiêu Quý, thậm chí còn bảo Mạnh Nhụy xin lỗi các cô.

Đương nhiên, cuối cùng Mạnh Nhụy cũng không xin lỗi, nhưng các cô đã rất thoả mãn, dù sao cũng cho cô ta một bạt tai, trông thấy vẻ mặt chịu đựng của cô ta, trong đáy lòng cũng vui vẻ rồi.

Sự việc coi như giải quyết tốt đẹp, thị trưởng đại nhân bận rộn, cũng không thể nán lại lâu, hiệu trưởng và Mạnh Học Đông cùng tiễn thị trưởng đại nhân đến cổng trường, đương nhiên bọn Hầu Tử cũng phải đi cùng.

Thị trưởng đại nhân chắc là từ cuộc họp mà đến thẳng đây, trên người còn mặc âu phục, ra trường học, tài xế đã chờ bên ngoài, thấy thị trưởng đi ra thì cung kính mở cửa xe. Trước khi lên xe, thị trưởng đại nhân tạm biệt với Mạnh Học Đông và hiệu trưởng, sau đó nghiêm túc gọi: “Theo ba về nhà.”

Người nào đó vẫn trốn phía sau Tiểu Mã Ca cúi đầu bước ra, cực kỳ không cam chịu mà dạ một tiếng, chậm chậm đi qua, rồi vẫy móng vuốt với bọn Tiêu Quý, khụt khịt mũi sau đó lên xe.

Bọn Tiêu Quý lại liếc nhau, thiên kim của thị trưởng không dễ làm a không dễ làm.

Buổi tối, trước giờ giới nghiêm, Hầu Tử trở về trường. Bị ông già bắt về, trên đường còn lên lớp răn dạy, quả thật là thể xác tinh thần mệt mỏi. Haiz, nghĩ xem cô đã hai mươi tuổi, thế nào cũng có chút tự trọng, nhưng ông già nhà cô vẫn coi cô giống như học sinh tiểu học, động một chút là bắt cô viết kiểm điểm, còn phải là năm nghìn từ, căn bản muốn mạng của cô mà! Có đôi khi cô nghi ngờ có phải ông già cô được biếu tặng mà nói nhiều không, chẳng có chút nào đau lòng cho cô. Bởi vì kinh nghiệm dồi dào, Hầu Tử thoải mái viết đủ số lượng từ, còn viện cớ sắp thi để mau chóng chạy về. Lần đầu tiên cô cảm thấy, trường học chính là thiên đường của Tiểu Hầu Tử cô!

Đi qua hành lang, đến trước cửa phòng 308, cô mở cửa ra, bên trong lại là một mảnh tối đen. Hầu Tử thoáng kinh ngạc, mấy cô nàng kia hôm nay sao ngủ sớm thế?

Đi vào, đóng cửa lại, Hầu Tử có cảm giác bất thường, cô dường như ngửi được...mùi sát khí trong truyền thuyết.

Quả nhiên cô còn chưa ngoảnh đầu lại, đã cảm giác phía sau phát lên ánh đèn mỏng manh, lơ mơ quỷ dị, giống như hiện trường thẩm vấn.

Ngây ngốc xoay đầu lại, Hầu Tử thấy ba cô nàng ngồi trước mặt cô, còn có một cái đèn bàn nhỏ không biết ở đâu ra mà đặt trên bàn, đầu dây vạch đen, bọn họ muốn vật lông cô sao!

“Hậu Khả.”

“Lại đây.”

“Ngồi xuống.”

Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca và Mị Mị ra vẻ nghiêm túc, chỉ chỉ cái ghế cạnh bàn, ý bảo Hầu Tử ngồi xuống.

Hầu Tử...lặng lẽ ngồi xuống, chớp đôi mắt to vô tội, bĩu môi, muốn khóc nói: “Người ta sợ lắm...”

“Sợ không giải quyết được vấn đề!” Tiêu Quý gật đầu, nghiêm trang nhìn Hầu Tử.

“Thẳng thắn được khoan hồng!” Tiểu Mã Ca gõ mặt bàn, ánh mắt sắc bén.

“Kháng cự thì sẽ nghiêm trị!” Mị Mị nghiêm túc hiềm thấy.

“...Tớ muốn khoan hồng.” Hầu Tử cúi đầu, yếu ớt nói.

“Vậy thì thành thật khai báo đi.” Tiểu Mã Ca dừng động tác gõ mặt bàn, nhẹ nhàng liếc qua Hầu Tử nói.

“...Tớ khai ngay.” Hầu Tử cúi đầu, trả lời mệt mỏi.

“Tên họ, chòm sao, chiều cao, ba đời, nhóm máu...” Tiểu Mã Ca đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Ba tớ là thị trưởng, tớ không phải cố ý gạt các cậu, tớ chỉ là không muốn khoa trương, cũng không muốn cho các cậu áp lực... Tớ sai rồi!” Hầu Tử tăng dũng khí, giống như tráng sĩ sắp chịu chết nói những lời này.

Bọn Tiêu Quý đưa mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt. Thái độ coi như thành thật, tạm thời cho cậu ấy một cơ hội đi.

Tiêu Quý xoay chiếc đèn bàn nhỏ, nhắm ngay mắt Hầu Tử, cô hạ giọng, đến gần Hầu Tử, nói ẩn ý: “Cậu có thể bảo thị trưởng đại nhân dìu dắt Mễ Tu nhà tớ được không?”

Hầu Tử ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt vẫn vô tội: “...Bây giờ tớ còn làm thêm ở 55 Tuan đó.” Sao có thể dìu dắt Mễ Tu khỏi ngô tuần tú nhà cậu?

Tiểu Mã Ca đứng lên, đi quanh Hầu Tử một vòng, cuối cùng ngồi trên bàn, phong thái lỗi lạc, điệu bộ trên vạ người: “Cậu cảm thấy trên người tớ có tiềm chất làm quan không?”

“...” Hầu Tử...

“Bảo thị trưởng đại nhân tìm cách bán một chức vụ cho tớ, thế nào!”

“...Tớ không thèm theo đường đi nước bước của ông ấy.”

“Không cho cậu dùng, là tớ dùng!”

“...” Hu hu hu hu...

63. Chương 63: Trượt Lốp Vui Vẻ

“Trượt lốp vui vẻ, chúc tôi vui vẻ, tôi có thể trượt lốp vui vẻ, không muốn trải qua mùa đông đáng ghét nặng nề, hãy bay đến hòn đảo nhiệt đới bơi lội, trượt lốp vui vẻ, mời bạn trượt lốp, vẫy chào tạm biệt mới có thể gặp lại nhau, rời khỏi trường thi, giống như ngồi nhàn rãi, nhìn thấu trái tim mình...”

Tiêu Quý và Mị Mị đi vào trong ghế lô của KTV, liền nghe thấy tiếng ca khốc la inh ỏi của Hầu Tử. Hai người che lỗ tai đi qua, dưới ánh đèn mờ tối, Hầu Tử đứng trên sofa, một chân giậm lên bàn, gờ microphone, kéo giọng gần như gào thét, còn chế lại lời bài hát, vừa hát vừa giậm chân, chìm đắm trong tiếng ca tuyệt vời của mình không thể tự thoát ra được. Mà Tiểu Mã Ca và Đường Tam Thận ngồi trên sofa, hiển nhiên đã lãnh đủ đau khổ, bọn họ thờ ơ, bình tĩnh ăn khoai tây chiên uống bia, thường thường hô lên một tiếng, hát rất hay...

Tiêu Quý và Mị Mị liếc nhìn nhau, đều chớp chớp đôi mắt to của mình, dùng ánh mắt hỏi, làm chuyện vô nghĩa gì thế này!

Sắp được nghỉ hè, gần đây có rất nhiều kỳ thi, Tiêu Quý và Mị Mị vốn ở phòng tự học, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của Tiểu Mã Ca, nói hôm nay Hầu Tử muốn chích máu mời mọi người đi hát karaoke. Tiêu Quý và Mị Mị sững sốt, Hầu Tử nhà các cô uống lộn thuốc hay là chưa uống thuốc thế, lại chủ động mời khách, rất hiếm thấy nha! Phải biết rằng, từ khi biết cô là thiên kim tiểu thư, mấy người bọn họ liên tục dụ dỗ, cưỡng ép cám dỗ cô mời khách, rõ ràng có khí chất cường hào mà một thiên kim thị trưởng nên có, nhưng chẳng lấy ra một xu tiền, ngay cả McDonald cũng không ăn. Vì thế các cô thảm lạng tẩy chay Hầu Tử mấy tiếng đồng hồ.

Trông thấy Hầu Tử gần như trong trạng thái điên cuồng, Tiêu Quý và Mị Mị lách qua cô, nghiêng người ngồi xuống cạnh Tiểu Mã Ca, đến gần lỗ tai cô, lớn tiếng hỏi: “Hầu Tử sao thế?”

Tiểu Mã Ca nhếch môi cười, đầy vẻ hả hê: “Buổi chiều thi tiếng Anh cấp bốn, khá là phấn khích, nghe nói chắc chắn trượt, có thể là bị kích thích một chút nên gào thét ra ấy mà.”

Tiêu Quý đã hiểu, thì ra là thế. Trượt lớp vui vẻ, chúc cậu vui vẻ, chặc chặc chặc.

Cách thức điên cuồng của Hầu Tử rất cuộc ngừng lại, cô ném microphone, đặt mông ngã ngồi trên ghế, mở hai tay, quát to một tiếng: “A! Trượt lớp chẳng vui tí nào!!!”

Tiểu Mã Ca đập qua một cước, Đường Tam Thận thuận tay ném hạt dưa qua, Tiêu Quý và Tiểu Mã Ca lạng lẽ lên án cô.

Chúng tôi chịu đựng âm thanh ghê rợn vì muốn cho cậu vui vẻ, hiện tại cậu nói không vui, vậy muốn chúng tôi vui thế nào hả!

“Hu hu hu, người ta đã trượt lớp, các cậu còn bắt nạt người ta, hu hu hu hu...” Hầu Tử ôm mặt khóc, ngồi co quắp trên sofa, cả người run rẩy.

“Tiểu Kê, hãy dùng tiếng hát tuyệt vời của cậu để cứu vớt lỗ tai bị trúng độc nặng của tớ đi.” Tiểu Mã Ca lấy microphone đưa cho Tiêu Quý, hoàn toàn không có ý phản ứng cô nàng nào đó.

Âm thanh khóc lóc của Hầu Tử dần dần yếu xuống, hu hu hu, quả nhiên có người thương cô.

Tiêu Quý cười cười, nói được, cô cầm microphone, đi đến chọn bài hát, cô chọn bài “Em đồng ý” của Vương Phi.

Âm nhạc vang lên, sâu lắng êm tai, Tiêu Quý chậm rãi hát lên, tiếng ca bay bổng, lại có vài phần cảm xúc của Vương Phi.

Nhớ nhưng là một cảm giác rất kỳ diệu

Như hình với bóng

Âm thầm lặng lẽ len lỏi vào trong sâu thẳm con tim

Nhưng chỉ vừa chớp mắt nó liền chìm ngập em trong bóng tối cô đơn

Em chẳng thể kháng cự, đặc biệt là trong đêm tối

Nhớ anh đến không thở được

Hận mình không thể lập tức chạy ngay đến bên anh

Để hét to cho anh biết rằng

Em sẽ nguyện ý vì anh...Em đồng ý vì anh...

Em đồng ý vì anh...mà quên đi chính mình...

...

(Lời dịch bài hát: Lam Trần)

Vừa hát, Tiêu Quý vừa nhớ Mễ Tu nhà cô, tính ra anh đã đi sáu ngày rồi, cũng không biết khi nào thì về, hơn nữa sau khi về anh phải lập tức thi cử, Tiêu Quý thật sự lo lắng Mễ Tu sẽ không chống nổi. Tuy rằng Mễ Tu nhà cô rất ưu tú, nhưng mà, thi cử công việc đi công tác, ba cái gộp chung, thật sự mệt chết đi được.

Em đồng ý vì anh...Em đồng ý vì anh...

Em đồng ý vì anh...bị lưu đây đến tận chân trời

Chỉ cần anh thật lòng dùng tình yêu chân thành hồi đáp em

Em sẽ nguyện tất cả vì anh

Tất cả đều nguyện vì anh

(Lời dịch bài hát: Lam Trần)

Âm cuối hạ xuống, hai tay Tiêu Quý cầm microphone, cô nhắm mắt lại, chìm đắm trong tình yêu đẹp đẽ, chỉ cần anh thật lòng dùng tình yêu chân thành hồi đáp em, em sẽ nguyện tất cả vì anh, tất cả đều nguyện vì anh, vì anh.

“Phách phách phách.” Tiếng vỗ tay rất nhỏ, vang lên nhịp nhàng.

Tiêu Quý sững sốt, tiếng vỗ tay kia lại từ cửa truyền đến, chậm chậm xoay đầu qua, Tiêu Quý mở to mắt nhìn.

Mễ Tu dựa vào cửa, mỉm cười nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng, đôi mắt đen láy của anh lấp lánh như sao trời.

Tiêu Quý ném microphone, vội vàng chạy qua, cô bỏ nhào lên người Mễ Tu, giống như con gấu túi.

Mấy người ngồi trên sofa xem náo nhiệt trong nháy mắt nhón nháo, hoan hô, hò hét, giơ chân, Hầu Tử tràn đầy sức sống ngay tức khắc, cô chạy tới nhặt microphone, lớn tiếng hô lên: “Hôn một cái, hôn một cái, hôn một cái!”

Một tràng hùa theo: “Hôn một cái!!!”

Tiêu Quý trượt xuống người Mễ Tu, trong đôi mắt to là ý cười óng ánh, cô hôn chụt lên môi Mễ Tu, không chút ngại ngùng chần chừ.

Mễ Tu cup mắt nhìn cô, đôi mắt thâm trầm như biển cả, ngoài nhớ nhung mãnh liệt ra, còn có tình nồng nóng cháy.

“Wow, Tiểu Kê nhà tớ quả nhiên là nữ trung hào kiệt, ha ha ha ha ha!” Hầu Tử đã quên mất nỗi buồn của mình.

Mễ Tu đè nén cuồng nhiệt dưới đáy lòng, anh kéo Tiêu Quý vào ghế lô, tìm chỗ ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Tiêu Quý liền hỏi ngay: “A Tu, anh về khi nào vậy, sao không gọi điện cho em để em đi đón anh!”

Mễ Tu nắm chặt tay Tiêu Quý, vuốt thẳng mái tóc hơi rối bời của cô, anh nhẹ giọng nói: “Anh vừa về tới, buổi chiều em phải thi, cho nên anh không báo cho em biết.”

“Anh vừa về à, sao anh biết em ở đây, còn nữa anh không ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ đi? Không mệt sao?” Tiêu Quý nhú mày, có chút đau lòng.

“Không mệt, anh đã ngủ rất lâu trên máy bay.” Hành trình vốn sắp xếp bảy ngày, bởi vì Doãn Cách Hi và anh đều có việc bận tâm, cho nên rút ngắn thành sáu ngày, hai người vội làm xong rồi mau trở về. Bởi vì hôm nay Tiêu Quý phải thi, anh vốn định cho cô ngủ một giấc ngon lành, ngày mai sẽ đi tìm cô, cho cô một sự bất ngờ. Nhưng sau khi trở về nhà trọ, Du Phong nói với anh rằng bọn Tiêu Quý đi hát ở KTV. Anh không ngừng giây nào mà chạy đi ngay, mới mở cửa ra đã nghe được tiếng hát du dương ngọt ngào của Tiêu Quý, đáy lòng anh mềm nhũn.

“Ồ, vậy lần này anh đi công tác thuận lợi không?” Tiêu Quý hỏi.

“Rất thuận lợi, dự tính sẽ phát hành vào dịp hè, anh là người lập trình của trò chơi trực tuyến này, e là nghỉ hè không thể về nhà.” Mễ Tu bóp nhẹ tay Tiêu Quý, thấy cô cup mắt xuống, có một tia thất vọng, anh cười dịu dàng, nói: “Vì thế em ở lại đây với anh, dù sao bọn Du Phong cũng phải về nhà.”

Tiêu Quý ngạc nhiên ngẩng đầu: “Thật sao?” Tốt quá, vừa rồi cô còn tưởng rằng phải xa Mễ Tu hai tháng trời, mới sáu ngày thôi cô còn không chịu nổi!

“Thật mà.” Mễ Tu làm sao nở xa cô lâu như vậy, chờ Du Phong và Đường Tam Thận về nhà rồi, trong nhà trọ chỉ có hai người bọn họ, ngấm lại rất đáng mong chờ.

Ngay lúc tình cảm nồng nàn, Tiêu Quý lại thốt ra một câu sát phong cảnh: “Em muốn đi tiểu...”

“...Đi đi.” Mễ Tu đỡ trán.

Tiêu Quý rửa tay xong, từ phòng vệ sinh đi ra thì thấy Mễ Tu nhà cô dựa trên vách tường, anh hơi cúi đầu, vẻ mặt không thấy rõ.

Tiêu Quý cảm thấy không tốt lắm, do dự một chút, cô chậm chậm đi qua: “A Tu, sao anh ra đây, không ở trong đó chờ em.”

Mễ Tu ngược mắt, ánh mắt thâm trầm, xa xăm lại có chút phức tạp: “Đánh nhau?”

Tiêu Quý... Cô biết có chuyện xảy ra.

Mễ Tu đứng thẳng, cụp mắt nhìn Tiêu Quý cúi đầu không nói gì, anh nhướn mày. Nếu không phải hồi nãy Hầu Tử uống nhiều lỡ lời, thì anh còn không biết bài viết kia là do Mạnh Nhụy đăng lên, lại càng không ngờ bởi vì chuyện này Tiêu Quý đi tìm Mạnh Nhụy lý luận, thậm chí ra tay làm kinh động đến hiệu trưởng.

“Nói chuyện.” Mễ Tu nâng cằm Tiêu Quý lên, âm thanh trầm thấp.

“Em xin lỗi, em không có cố ý đánh nhau đâu...” Tiêu Quý nhìn đôi mắt đen như mực kia, phản ứng đầu tiên chính là xin lỗi, cô không quên, Mễ Tu đã từng nghiêm cấm, không cho phép cô uống rượu, đánh nhau, nhuộm tóc. Mấy năm nay cô chưa hề phạm phải, nhưng hiện tại, trông thấy dáng vẻ tức giận của anh, cô thật sự hơi sợ.

Mễ Tu kinh ngạc, anh không ngờ câu đầu tiên Tiêu Quý nói lại là xin lỗi. Ngữ khí của anh rõ ràng nặng hơn trước kia một chút, nhưng điều anh giận chính là cô không nói việc kia với anh, lại giận bản thân mình không bảo vệ tốt cho cô.

Tiêu Quý uất ức xin lỗi một câu khiến cho Mễ Tu đầu hàng thua trận, tức giận vừa động lại đã tan thành mây khói, hiện tại thấy viền mắt cô đỏ hoe, trong lòng anh chỉ có đau lòng và tự trách.

“Anh không phải đang trách em.” Mễ Tu ôm hai má Tiêu Quý, trong đôi mắt đầy vẻ đau thương: “Anh trách mình không bảo vệ tốt cho em, biết rõ Mạnh Nhụy mang lòng ác ý đối với em, nhưng anh không tìm cách ngăn cản cô ta, anh vẫn cho rằng cô ta chỉ là một cô bé, nhiều lắm chỉ là tùy hứng một chút, điều ngoa một chút, lại không ngờ cô ta sẽ làm ra chuyện độc địa như vậy. Người nên xin lỗi phải là anh, trước kia anh đã nói rồi, em chỉ cần vì tương lai của chúng ta mà cố gắng một lần, những năm tháng còn lại hãy để anh cố gắng, thế nhưng anh vẫn để em chịu uất ức.”

Tiêu Quý nhịn không được mà khóc thút thít, cô còn tưởng rằng Mễ Tu trách cô đánh nhau, thì ra anh đau lòng cô bị uất ức. Hai tay Tiêu Quý quấn lấy thắt lưng Mễ Tu, cô tựa vào vai anh, nhẹ giọng nói: “Không có, em không có chịu uất ức, anh không biết đâu, em cho Mạnh Nhụy một cái bạt tai, rất hả giận, tất cả buồn bực đều không còn, hơn nữa Mị Mị cũng đăng bài viết đánh trả, em không chịu thiệt chút nào. Vả lại, chuyện Mạnh Nhụy đăng lên bài viết kia cũng không phải lỗi của anh, ai ngờ cô ta sẽ làm chuyện vô bổ thế chứ, nếu không phải trong lúc vô tình Hầu Tử nghe được chân tướng sự việc thì đến giờ em cũng không biết là cô ta làm.”

“Lúc ấy anh đã biết tâm tư của Mạnh Nhụy đối với anh, anh nên nhẫn tâm hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ của cô ta, nói không chừng sẽ chẳng xảy ra những chuyện sau này.”

“Không, A Tu, anh đã từ chối Mạnh Nhụy rồi, dù sao anh cũng không thể cứ nói những lời tệ hại với cô ta mãi, giống như anh là một người đàn ông lại đi bắt nạt một cô nữ sinh bé nhỏ. Là cô ta từ nhỏ đã quen chiều chuộng nên hư hỏng, muốn gì thì nhất định phải đạt được, không chiếm được cô ta sẽ không dừng tay, hơn nữa quan hệ giữa em và cô ta thế nào cũng không ở chung hoà thuận, chỉ là cách làm của cô ta có phần quá khích. May mà chuyện bài viết đã qua, Mạnh Nhụy cũng chẳng đến làm phiền em nữa, đối với chuyện quá khứ em không muốn suy nghĩ nhiều, có anh ở bên em, em đã rất thoải mái rồi.”

“Đồ ngốc.” Mễ Tu ôm chặt Tiêu Quý, nỗi đau trong lòng vẫn không vơi đi. Tiêu Quý của anh, chỉ cần một chút tốt đẹp là có thể khiến cô thoải mái, có thể thấy được cô quý trọng người khác đối tốt với cô thế nào biết bao, có thể thấy được cô nâng niu lòng tốt ít ỏi cỡ nào.

“Em đâu có ngốc.” Tiêu Quý chui ra từ trong lòng Mễ Tu, hôn lên cằm anh một cái, đắc ý nói: “Nếu không làm sao nắm chặt anh chứ!”

Mễ Tu bật cười, đúng vậy, nắm anh rất chặt, hoàn toàn không thể động đậy. Anh thì lên trán cô, vừa định hôn lại nghe thấy...

“Em xem bạn gái người ta kia, chủ động bao nhiêu, nhìn em đi! Ôm một cái cũng không cho!”

“Hừ! Nếu anh có nửa điểm khôi ngô của bạn trai người ta, ngày nào anh muốn cũng được!”

“...” Bọn họ lại quên mất, chỗ này là cửa nhà vệ sinh...

64. Chương 64: Sau Khi Đánh Mất

Hát đến mười giờ hơn, Mễ Tu đưa các cô gái về trường trước, rồi chở Đường Tam Thận uống say khướt về nhà trọ.

Anh chàng nào đó nặng như lợn chết trên vai, Mễ Tu mở cửa ra, còn chưa tới nửa đêm, anh quay người đá cửa. Mới vào trong nhà liền ngửi được mùi bia nồng nặc, còn nặng mùi hơn cả Đường Tam Thận. Mễ Tu nhú mày, bật công tắc, anh hơi sững sốt. Du Phong nằm ngửa trên sofa phòng khách, xung quanh đều là chai bia, trong tay anh ta còn cầm một cái, buồng thông ở một bên sofa, vẩy nước trên mặt đất, bàn tay kia thì đặt lên trán, không thấy rõ về mặt anh ta.

Mễ Tu nheo mắt, màu mắt dần dần sẫm lại, anh không nói chuyện với Du Phong mà dìu Đường Tam Thận bất tỉnh nhân sự vào phòng anh ta trước. Không ngờ tửu lượng của Tiểu Mã Ca tốt thật, tuy rằng bình thường Tam Thận không xưng là ngàn chén không say, nhưng tuyệt đối không say đến nằm bò ra, có thể thấy hôm nay thật sự gặp cao thủ, say đến mức quăng giáp đầu hàng. Chờ ngày mai anh ta tỉnh lại, đừng đụng trúng tường là được.

Từ phòng Tam Thận đi ra, Mễ Tu đi thẳng đến sofa ngồi xuống, thuận tay lấy một chai bia, khui ra nhấp một ngụm. Anh không thích uống bia, không thích mùi vị đắng chát này, cũng không thích cảm giác mông lung như mộng như tỉnh. Nhưng trông thấy Du Phong như thế, Mễ Tu lại uống một ngụm, có đôi khi còn sẽ làm tê liệt ý chí của con người, khiến anh ta làm ra một số việc bình thường sẽ không bao giờ làm. Giống như Du Phong, một người bình tĩnh sống bằng lý trí, làm bất cứ chuyện gì cũng tuân theo nguyên tắc của mình, nghe theo kế hoạch và mục tiêu trong lòng, biết mình muốn gì, cần gì, thích hợp với cái gì, sau đó sắp xếp cuộc sống mình đầu vào đây, trừ tính tương lai của mình. Thế nhưng hiện tại, anh ta lại không thể kiểm chế, bắt chước mượn rượu giải sầu.

Trong phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng Mễ Tu thỉnh thoảng uống bia rất nhẹ, còn có tiếng thở dài thật mạnh của Du Phong pha lẫn trong mùi bia.

“Cậu thấy cô ấy chứ? Cô ấy có khoẻ không?” Du Phong đột nhiên lên tiếng, âm thanh khàn khàn, nặng nề.

Cô ấy, mặc dù không nói rõ là ai nhưng Mễ Tu hiểu được. Anh uống một hớp bia, hai tay nắm chai bia, đong đưa kéo kẹt, có chút the thé quỷ dị.

“Thoạt nhìn rất vui vẻ.” Mễ Tu nói vậy, thoạt nhìn, bởi vì đau thương trong lòng rất nhiều lúc không bày ra trước mặt người khác.

Du Phong cười cười, lại cảm thấy chua chát, anh ta từ sofa ngồi dậy, hai tay đặt trên lưng sofa, cả người như không còn chút sức lực: “Vui vẻ là tốt rồi, có lẽ cô ấy nói đúng, ở bên tôi cô ấy không vui vẻ.”

Chia tay Mị Mị đã được một thời gian, số lần bọn họ gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay. Ngay từ đầu thái độ của cô đối với anh ta là tránh né và trầm mặc, hiện tại phát triển thành lạnh lùng và làm như không thấy. Từ lần ăn cơm ở căn tin, Du Phong thay cô từ chối lời mời của nam sinh kia, Mị Mị càng căm ghét với anh ta hơn, tầng không khí loãng mỏng manh đã bị đâm thủng, hai người tựa như trở thành quan hệ kẻ thù, ít nhất Mị Mị xem là thế. Thỉnh thoảng tình cờ gặp nhau ở trong trường, Du Phong chào hỏi với cô, cô không thèm quay người lại mà bỏ đi, bóng lưng tuyệt tình hoàn toàn không cho anh ta cơ hội nói chuyện và giải thích.

Có đôi khi Du Phong sẽ suy nghĩ, anh ta và Mị Mị sao lại trở thành như vậy, là vì anh ta đi Mỹ thăm Doãn Cách Tử sao? Hay là tư lợi của anh ta đã can thiệp vào chuyện của anh ta. Đúng vậy, tư lợi. Lần đó ở căn tin, nam sinh kia muốn hẹn cô, phản ứng đầu tiên của Du Phong là tức giận, tuy rằng anh ta đã không còn tư cách đó, nhưng anh ta vẫn nói lời từ chối người kia, anh ta không thể chịu nổi người khác có ý đồ với Mị Mị. Lúc ấy anh ta suy nghĩ, mặc dù anh ta nói gì, với tình cách của Mị Mị, nhiều lắm chỉ là không nói lời nào, cúi đầu im lặng, thế nhưng anh ta lại bất ngờ, phản ứng của Mị Mị thay đổi lớn vậy, còn nói ra lời tổn thương người khác. Phải, anh ta biết mình không có lập trường, cũng không có tư cách can thiệp chuyện của cô, nhưng cô nói thẳng thừng trước mặt người khác như vậy, chẳng những khiến anh ta mất mặt, càng

nhiều hơn chính là khổ sở và đau lòng. Anh ta không thể không chú trọng một vấn đề, Dương Chu Miếu Miếu đã không còn quan hệ gì với anh ta.

Nghĩ đến đây, Du Phong lại không chịu đựng được. Nực cười cỡ nào, chia tay lâu thế, bây giờ anh ta mới phát hiện mình không chịu đựng được!

“Tôi vẫn cho rằng tính tình cô ấy ngoan hiền, con người cũng rất khôn khéo hiểu chuyện, mọi việc đều suy nghĩ cho người khác, là rất... rất dễ dàng...” Du Phong không nói được nữa, bởi vì anh ta suýt nữa nói ra là rất dễ dàng đối phó. Nhưng trong lòng anh ta vẫn nghĩ vậy, Mị Mị khôn khéo hiểu chuyện, thậm chí có chút nhát gan yếu đuối, người khác đối tốt với cô, cô sẽ đối với họ rất tốt. Chưa bao giờ có nhiều tâm tư, lại càng không so đo từng tí như những người con gái khác, có nhiều yêu cầu đối với người đàn ông. Bạn cho cô một phần tốt, cô sẽ cười dịu dàng với bạn, cho dù chọc giận cô, cô cũng sẽ không quá cáu kỉnh, nhiều lắm là bĩu môi không nói lời nào, chỉ cần dỗ dành, cô sẽ mau chóng mỉm cười với bạn.

Ban đầu Du Phong chú ý tới Mị Mị, không phải vì diện mạo của cô, nói thật, đi cùng với Tiêu Quý, Tiểu Mã Ca và Hầu Tử, Mị Mị không phải xinh đẹp nhất. Nhưng tính cách của cô là loại Du Phong thích nhất, nói chính xác hơn, là loại Du Phong cần nhất. Sau khi ba qua đời, anh ta và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, nỗi xót xa trong đó ai cũng hiểu được. Cuộc sống thuở bé đã nói với anh ta rằng, anh ta phải dựa vào hai bàn tay mình mà đạt được những gì mình muốn. Vì thế anh ta luôn cảnh báo bản thân, thúc giục chính mình, lúc nào cũng nhắc nhở mình. Anh ta có kế hoạch, có mục tiêu, có lý tưởng, anh ta cần làm những việc hướng tới mục tiêu của mình, luôn đi về phía trước, tất cả những gì không nằm trong kế hoạch tương lai thì anh ta đều bỏ mặc. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước anh ta thích Doãn Cách Tử lại không nói ra. Anh ta biết rõ, Doãn Cách Tử không thích hợp với mình, anh ta càng rõ ràng hơn, Doãn Cách Tử tuyệt đối không cam lòng làm một người phụ nữ đứng sau lưng anh ta.

Lần đầu gặp Mị Mị, Du Phong nhìn không được mà liếc nhìn cô, loại con gái thích trốn phía sau người khác, nhút nhát dịu dàng, mới thích hợp với anh ta nhất. Vì thế anh ta bắt đầu để ý cô, chú ý mỗi lần cô nhìn mặt hay cười đùa, anh ta cố ý vô tình lộ ra chút ý đồ của mình. Khi nhìn thấy Mị Mị cười với anh ta, e thẹn nhút nhát, cúi đầu không dám nhìn anh ta, Du Phong biết rằng cô cũng có ý với anh ta.

Theo đuổi cô, chính thức quen cô, quá trình rất thuận lợi, cũng không hao phí nhiều thời gian và tâm tư, mà cô cũng quả thật như Du Phong suy nghĩ, một cô gái ngoan ngoãn hiền lành.

Anh ta cần một cô gái như vậy, có thể ở phía sau anh ta, lặng lẽ ủng hộ anh ta, giúp anh ta chăm sóc mẹ, xử lý việc nhà, không để anh ta lo lắng chuyện gia đình, yên tâm dốc sức xây dựng sự nghiệp của mình.

Sự vâng lời của cô khiến anh ta lơ là cô nhiều lần, ích kỷ cho rằng dù thế nào cô cũng chẳng sao, đều sẽ cười dịu dàng với anh ta. Vì thế mãi cho đến hiện tại, hôm nay anh ta mới nhận ra mình lơ là, lạnh nhạt... với tình cảm của cô.

Có phải loài người đều là thế không, chỉ khi đánh mất mới hiểu được sự trân quý.

Hiện tại ngoài tự trách ra, Du Phong vô cùng hối hận. Thế nhưng ngay cả tư cách bù đắp anh ta cũng không có. Mị Mị nói đúng, anh ta và cô, hiện tại không có bất cứ quan hệ gì.

“Tôi biết mình rất ích kỷ, thậm chí là...khốn nạn. Lúc có được không biết quý trọng, không biết bảo vệ, hiện tại đánh mất mới nhớ tới sự tốt đẹp của cô ấy, không muốn có người đàn ông khác tiếp cận cô ấy, lại càng không muốn cô ấy cười dịu dàng với người khác, nhưng mà tôi có tư cách gì chứ. Lúc quen nhau, đừng nói là hoa hồng, ngay cả một cuộc hẹn hò tôi cũng chưa từng cho cô ấy. Còn nhớ lễ tình nhân năm nay, bởi vì Doãn Cách Tử rời đi, tôi rầu rĩ không vui, mọi người đều ra ngoài chơi, cậu còn nhắc tôi, nhớ đưa Miếu Miếu ra ngoài, cho dù là đi dạo phố tôi cũng không làm, tôi ở trong phòng cả ngày, chẳng quan tâm đến cô ấy, còn muốn cô ấy nấu cơm cho tôi, cô ấy không oán giận tôi câu nào, thậm chí cũng chưa từng nhắc tới với bọn Tiêu Quý. Cô ấy nói với tôi, không sao, cô ấy có thể chờ tôi, chờ cô thật sự thích cô ấy, ngốc biết bao...”

Du Phong vươn tay che mắt, khoe môi nhếch lên nụ cười phức tạp lại chua chát. Đúng vậy, ngốc biết bao, ngốc đến mức chưa bao giờ oán giận với anh ta, đưa ra yêu cầu với anh ta, chỉ cần anh ta nói gì, cô cũng cười dịu dàng với anh ta. Một cô gái ngốc nghếch như vậy, anh ta lại đánh mất...

Mễ Tu không nói gì an ủi anh ta, chỉ là trầm lặng lắng nghe Du Phong kể lại đứt quãng, tự trách, áy náy và hối hận. Lúc này anh ta không cần người khác an ủi, chỉ muốn một người lắng nghe, nghe anh ta kể lại những lời chưa từng nói ra. Giữa đàn ông, đôi khi an ủi có vẻ dư thừa, làm sai chính là làm sai, nhìn thẳng vào sai lầm mới là quan trọng nhất.

Mễ Tu cứ thế lẳng lặng ở cùng Du Phong, còn uống vài hớp bia. Kỳ thật lời nói của Du Phong rất đúng trọng tâm, ý nghĩ của anh ta về Mị Mị, về cách giải quyết và thái độ trong đoạn tình cảm của bọn họ, thậm chí là về sự hối hận và ích kỷ của anh ta hiện tại, đều là những ý nghĩ chân thật nhất dưới đáy lòng. Thực ra, là một người đàn ông, Mễ Tu hiểu được Du Phong, tuy rằng sự hiểu biết của anh không bao gồm về sự lơ là và lạnh nhạt của Du Phong đối với Mị Mị. Anh ta muốn đi thăm Doãn Cách Tử, hoàn toàn có thể nói một tiếng với Mị Mị rồi đi, hoặc là tới nơi rồi nghĩ cách liên lạc với cô. Không nhớ số điện thoại, căn bản không phải lý do, Doãn Cách Hi có thể thông qua anh mà giải quyết chuyện công ty, Du Phong sao lại không thể thông qua anh để liên lạc với Mị Mị chứ, sự khác biệt là trái tim đặt ở đâu, và chưa từng để trong lòng.

Lúc có được không biết quý trọng, đợi khi đánh mất mới không kịp hối tiếc, có lẽ đây là thói hư tật xấu của con người, nhưng cũng không thể trở thành cái cớ cho bất cứ sai lầm nào.

Mễ Tu nheo mắt, nhìn về phía Du Phong dường như đã ngủ thiếp đi. Trước khi anh đi công tác, thầy có gọi anh đến văn phòng, nói với anh rằng lên năm ba sẽ có hai suất trao đổi sinh viên, hỏi anh có ý định đi không. Đương nhiên anh từ chối, thầy cười, nói cũng biết anh sẽ từ chối, dù sao Tiêu Quý ở đây, anh làm sao bằng lòng đi chứ. Nhưng thầy còn nói tiếp, không ngờ Du Phong cũng từ chối. Lúc ấy Mễ Tu lấy làm kinh hãi, với tính cách của Du Phong, hẳn là những việc có thể giúp đỡ tương lai của mình thì anh ta sẽ không từ chối, huống hồ, ra nước ngoài học tập, là cơ hội hiếm thấy cỡ nào.

Lúc này, Mễ Tu đã hiểu, nguyên nhân thực sự Du Phong không chịu xuất ngoại, lại giống như anh, là luyện tiếc.

Đáng tiếc, sự luyện tiếc này suy cho cùng đã quá muộn màng.

65. Chương 65: Nghỉ Hè Đến Rồi

Mùa hè tháng bảy nóng bức, tuy rằng phải đối mặt với đủ loại thi cử, tiết tấu cuộc sống rất căng thẳng dồn dập, mỗi phút đều mệt chết, cũng may thời kỳ cực khổ đã qua, rốt cuộc chào đón mùa hè happy. Mà kỳ nghỉ năm nay đến hơn hai tháng trời, đối với Tiêu Quý mà nói, tuyệt đối không như thường. Bởi vì, cô và Mễ Tu nhà cô sống chung! Một chuyện khắp chốn mừng vui, phần chấn lòng người biết bao.

Thi cử cũng tăng hiệu suất, mỗi ngày Tiêu Quý vui vẻ như một chú chim nhỏ bé, ngay cả đi đường cũng biến thành như bay, hai má lúm đồng tiền chưa từng rời khỏi khuôn mặt. Tuy rằng cô cũng muốn rụt rè một chút, kín đáo một chút, nhưng mà, đó là Mễ Tu nhà cô nha, sống chung đấy, chuyện mà ngày nhớ đêm mong cỡ nào.

Được rồi, hãy cho cô ngửa mặt lên trời rụt rè cười to ba tiếng đi!

Ha ha ha ha ha...

Nào ngờ, lúc này tiếng cười sung sướng của cô đã vô tình tổn thương tâm can bé bỏng của Hầu Tử nhà cô.

“Tớ nói này Tiểu Kê Kê, tớ biết cậu hưng phấn đến mức sắp tràn ra rồi, nhưng có thể đừng kích thích người đáng thương không được như ý chứ.” Hầu Tử xếp xong quần áo cần mang về nhà, kéo khoá lên, về mặt bí ai nhìn Tiêu Quý, thật muốn đánh người mà. Kỳ nghỉ tốt đẹp cỡ nào, hơn hai tháng lặn, cô vốn dự định xong xuôi, nếu không thể theo Tiểu Kê về nhà cùng đi Hoa Mai tiếp tục nghiên cứu thảo luận đời người, thì có thể theo Tiểu Mã Ca đi Mông Cổ, đi ngắm cảnh đời, uống sữa ngựa, hoặc là cùng Mị Mị về nhà, chăm sóc ba mẹ cô. Thế nhưng! Một cú điện thoại của ông già nhà cô giống như chậu nước lạnh âm hai mươi mấy độ đổ trên đầu cô, loại nước lạnh vẫn còn cục đá bên trong, không chỉ khiến cô rét lạnh, còn đập cô sắp chết.

Về nhà học đàn dương cầm? Có làm không đấy, để ột con khỉ hoang dã đánh đàn dương cầm, huống hồ cô đã hai mươi, hiện tại mới học có phải là muộn rồi không, thật sự không thể hiểu nổi trong đầu ông già nhà cô rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

“Haiz...” Hầu Tử lại thở dài, cô có thể tưởng tượng ra, hai tháng sắp tới, cô sẽ bị thương cỡ nào, muốn chết...biết bao.

Tiêu Quý chớp mắt, vốn muốn nói hai câu an ủi cô, nhưng nghĩ lại, coi như hết, thị trường đại nhân không thể trêu vào đâu không thể trêu vào.

Cùng nhau giúp Mị Mị xếp xong hành lý, sau đó cất kỹ giấy tờ tùy thân và thẻ ngân hàng, rồi hai người xách hành lý của cô xuống lầu. Ngày hôm qua Tiểu Mã Ca đã đi rồi, hôm nay Tiêu Quý và Hầu Tử tiễn Mị Mị tới nhà ga, sau đó Hầu Tử về nhà học đàn dương cầm, còn Tiêu Quý thì quay về nhà trọ của Mễ Tu, bắt đầu cuộc sống ở chung ngọt ngào ngào.

Đi xuống lầu, bọn họ đi thang đến cổng trường, Mễ Tu đã mượn xe công ty, đưa các cô đến nhà ga.

Tới cổng, Hầu Tử tinh mắt thấy xe Mễ Tu, cô xách hành lý đi qua, đứng ở cửa xe chào hỏi Mễ Tu.

Ai ngờ vừa mới giờ lên móng vuốt khỉ, Hầu Tử liền ngượng ngùng buông xuống, cô bĩu môi, hừ một tiếng trong lòng.

Du Phong ngồi ở ghế lái phụ coi như không thấy, anh ta mở cửa xe bước xuống, đi đến trước mặt Mị Mị, cầm va ly hành lý, không nói gì thêm rồi xoay người đi đặt hành lý vào trong cốp xe.

Tiêu Quý tròn mắt, anh ta muốn làm gì đây.

Mị Mị cũng ngơ ngác, vừa rồi Du Phong đột nhiên tới gần, trái tim cô lại đập mạnh mấy cái, hai má bắt giác đỏ lên, cô mau chóng cúi đầu, nhìn mũi chân của mình. Anh ta muốn làm gì, không phải đã chia tay từ lâu rồi sao.

Tiêu Quý túm lấy Mị Mị, ý bảo cô hãy đi trước, Mị Mị khẽ gật đầu, vẫn cúi đầu như cũ, giờ phút này cô có chút bối rối khó hiểu.

Lên xe, các cô ngồi dàn hàng ở ghế sau, mà Tiêu Quý thì nhìn chằm chằm Mễ Tu nhà cô, dùng ánh mắt hỏi, cái người bên cạnh anh sao lại đến đây?

Mễ Tu đương nhiên thấy được đôi mắt to tròn bất mãn của Tiêu Quý từ kính chiếu hậu, anh khẽ cười, dĩ nhiên anh biết cô muốn hỏi gì. Hôm nay lúc ra ngoài, Du Phong đột nhiên nói muốn đi cùng, lại còn xách theo hành lý, lúc ấy Mễ Tu hơi kinh ngạc, bởi vì trước đó Du Phong từng nói nghỉ hè không định về nhà, nhưng anh nhớ lại lời nói đêm đó của Du Phong, xem ra anh ta định theo đuổi Mị Mị một lần nữa, không có gì để nói, anh và Du Phong cùng nhau qua đây. Câu hỏi của Tiêu Quý lúc này, thực ra cũng là suy nghĩ trong lòng Mị Mị, vẫn nên để Du Phong trả lời thì tốt hơn.

Thấy Mễ Tu không có ý muốn trả lời mình, Tiêu Quý chu môi, vừa muốn nói thì nghe Du Phong cất tiếng.

“Hôm nay tôi cũng trở về, cùng một chuyến xe với Miểu Miểu, dọc đường cũng có thêm người chăm sóc.” Anh ta và Mị Mị ở cùng một thành phố, tuy rằng không cùng thị trấn, nhưng khoảng cách không xa mấy, đi về coi như tiện đường.

Tiêu Quý và Hầu Tử nhìn về phía Mị Mị, đây là tình huống gì thế!

Mị Mị cúi đầu, nắm chặt dây lưng của ba lô, vẫn không nói gì. Cô căn bản không biết nên nói gì, mấy ngày nay sống thờ ơ, cô cho rằng mình đã hoàn toàn quên anh ta, nhưng vừa rồi anh ta đến gần xách hành lý của cô, trong lúc vô tình ngón tay chạm vào nhau, lại khiến cô tới giờ vẫn chưa bình tĩnh lại. Cô muốn nói với mình điều đó chẳng đại diện cho cái gì, nhưng giờ phút này nhịp tim hỗn loạn, khiến cô không thể lừa mình dối người.

Tiêu Quý và Hầu Tử trông thấy vẻ mặt của Mị Mị, hai người cũng không nói thêm gì nữa, loại chuyện này vẫn là cô tự giải quyết thôi, vả lại trên đường có Du Phong, các cô cũng yên tâm một chút, về chuyện tình cảm, các cô cũng không thể kiểm soát.

Đọc đường đi bầu không khí yên lặng, tới nhà ga, Mị Mị và Du Phong lên xe lửa, hai người không trao đổi gì cả. Xem ra mặc dù Du Phong muốn theo đuổi Mị Mị lần nữa, chắc là công trình cực kỳ to lớn đây.

Đưa Hầu Tử về nhà, Tiêu Quý lấy lý do sợ hãi sự uy phong lẫm liệt của thị trưởng đại nhân mà từ chối lời mời nhiệt tình của Hầu Tử. Cô cùng Mễ Tu đi ngay, ném Hầu Tử tại cửa nhà thị trưởng đại nhân.

Trở về nhà trọ của Mễ Tu, Tiêu Quý cất quần áo mình mang đến vào trong phòng ngủ trước, xếp từng bộ gọn gàng ngay ngắn, đặt song song với quần áo của Mễ Tu. Tiêu Quý nhìn đồ ngủ của mình đặt cạnh đồ lót của anh, cô cup mắt cười một cái, một tia ngượng ngùng lướt qua ánh mắt. Tuy rằng cô và Mễ Tu nhà cô đã sớm làm chuyện thân mật nhất, nhưng mà chính thức sống chung một nhà chỉ thuộc về hai người bọn họ vẫn là lần đầu tiên, trước kia cô ngủ qua đêm trong nhà Mễ Tu, còn có di Mai và bố Mễ Tu, cho dù sau này ở lại đây cũng có Du Phong và Đường Tam Thận, mà hiện tại, thật sự chỉ có cô và Mễ Tu. Bây giờ ngấm lại, ngoại trừ hưng phấn lúc đầu, càng nhiều hơn là sự chờ đợi và bồn chồn đối với hai tháng tới, cô hơi lo sợ mình làm không tốt.

Thở mạnh một hơi, Tiêu Quý tự động viên mình, cô sẽ làm một người vợ tốt đảm đang chu đáo của Mễ Tu nhà cô!

Đóng cửa tủ quần áo, cất hành lý xong, Tiêu Quý ra khỏi phòng ngủ, nghe được tiếng nước chảy. Cô ló đầu nhìn qua, tiếng nước chảy là từ phòng bếp truyền đến, Tiêu Quý chậm chậm đi qua, dựa trên cánh cửa, ngắm Mễ Tu nhà cô rửa đồ ăn. Mọi người đều nói đàn ông biết kiếm tiền là đẹp trai nhất, kỳ thật đàn ông biết nấu ăn cũng là đẹp trai nhất đấy, đặc biệt là nấu cho người phụ nữ của mình, thật sự là đẹp trai đến mức người người oán trách.

“Đừng chỉ lo nhìn, qua đây giúp anh đi, anh đã nấu cơm rồi, đồ ăn lát nữa em xào, anh phụ trách giúp em rửa sạch.” Mễ Tu tiếp tục rửa đồ ăn, anh quay đầu nhìn Tiêu Quý một cái, cười dịu dàng.

Tiêu Quý híp mắt lại, lộ ra má lúm đồng tiền, cô ừ một tiếng, mau chạy qua lấy đồ ăn Mễ Tu đã rửa xong mà xắt từng cái một. Đang khi xắt, một đôi tay chọt quần lên vòng eo, Tiêu Quý cup mắt, thấy Mễ Tu đeo tạp dề trên eo cô.

“Đừng làm dơ quần áo.” Đeo tạp dề xong, Mễ Tu còn xoa nhẹ hai gò má hồng hào của Tiêu Quý, rồi xếp đồ ăn cô đã xắt xong vào đĩa, sau đó tiếp tục rửa đồ ăn.

Tiêu Quý nhìn Mễ Tu ung dung lại nhã nhặn, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp. Đã bao nhiêu lần, cô mơ thấy cảnh tượng này trong mộng, Mễ Tu rửa đồ ăn cô nấu cơm, lúc ăn cơm thì gấp món ăn mà đối phương thích cho nhau, nói đến những chuyện thú vị xảy ra ban ngày, vừa ăn vừa cười, thậm chí không cần thận phun đồ ăn ra, đối phương có lẽ sẽ cười, nhưng lúc cười cũng sẽ vươn tay lau miệng cho bạn. Ăn xong, có thể cùng nhau rửa chén, Mễ Tu dọn dẹp chén bát trên bàn, cô đi rửa, Mễ Tu đến phòng khách xem tivi, cô vừa rửa chén vừa nghe tiếng dự báo thời tiết truyền đến từ tivi, sau đó cô nói với Mễ Tu nhà cô, ngày mai chuyển lạnh, anh nhớ phải mặc thêm quần áo.

Tiêu Quý khịt khịt mũi, tiếp tục thái rau, nguyện vọng của cô đã trở thành sự thật, cô nên vui chứ, nhưng còn chưa xắt tới củ hành tây mà, sao mắt lại cay rồi.

Sau năm mươi ba tuổi, Tiêu Quý và bà nội sống cùng nhau, bởi vì bà nội lớn tuổi, rất nhiều lúc đều lực bất tòng tâm, vì thế Tiêu Quý đã bắt đầu học nấu ăn từ sớm, cho đến giờ cô biết làm rất nhiều món, tuy rằng không phải rất tuyệt vời, nhưng đều có đủ màu sắc hương vị. Hôm nay là ngày đầu tiên cô sống chung với Mễ Tu nhà cô, vì thế nấu rất nhiều món ăn, gần như là tất cả các món cô Mễ Tu thích ăn.

Bưng thức ăn lên bàn, xếp đĩa xong, hai người ngồi đối diện tại bàn ăn, nhìn thành quả lao động của mình, tấm tắc khen ngợi.

Thật sự rất đảm đang!

“Em muốn uống rượu không?” Mễ Tu hỏi, tuy rằng anh không thích uống rượu, nhưng hôm nay ý nghĩa đặc biệt, có thể uống chút rượu, hưởng hồ tửu lượng của Tiêu Quý vẫn không tồi.

“Có thể chứ? Được ạ!” Người nào đó tửu lượng không tồi lập tức hòa theo.

Mễ Tu sờ đầu cô, cười yêu chiều, đi đến tủ kính lấy một chai rượu đỏ, đây là đồ quý của Du Phong, coi như là chúc mừng anh ta có thể sớm theo đuổi Mị Mị thành công.

Rót rượu đỏ ra, Tiêu Quý vội vã cầm ly của mình, đưa tới mũi người người, lắc đầu say sưa, nhấp một ngụm nhỏ.

Mễ Tu bật cười, xem ra Tiểu Quý nhà anh là một con sâu rượu. Mễ Tu cầm ly qua, cụng vào ly Tiêu Quý, anh cười nhẹ nói: “Chúc chúng ta...sống chung vui vẻ.”

“Hi hi, vui vẻ vui vẻ!” Tiêu Quý cười tủm tỉm, một hơi uống cạn ly.

Vui sướng thoải thích.

Mễ Tu nhìn con sâu rượu Tiêu Quý, anh cười lắc đầu, nói: “Đừng chỉ uống rượu, ăn chút thức ăn đi, hôm nay nấu nhiều như vậy, kỳ thật hai người chúng ta căn bản không ăn hết.”

“Người ta hưng phấn thôi mà, hôm nay là ngày đặc biệt, đáng để chúc mừng!” Tiêu Quý chu môi, nói.

“Có gì khác nào?” Mễ Tu biết rồi còn hỏi.

“Hôm nay chính là ngày đầu tiên em và anh chung sống tốt đẹp, đáng để kỷ niệm biết bao!” Tiêu Quý uống rượu, đã quên chuyện này phải rụt rè.

Đôi mắt Mễ Tu sẫm lại, trong lòng ngứa ngáy, ý cười nơi khoé môi cũng trở nên bí hiểm.

Tiêu Quý dường như không phát hiện ra sự bất thường của Mễ Tu, cô lại uống cạn một ly, tẩm tắc miệng: “Em muốn uống hết chai rượu này, buổi tối đi ngủ anh đừng ghét bỏ người ta đầy mùi rượu nha, nếu không...”

Dưới sự thúc đẩy của cò, trong lòng Mễ Tu vốn ngứa ngáy khó nhịn, bởi vì hai chữ đi ngủ mà Tiêu Quý vô tình thốt ra, trong nháy mắt anh nhiệt huyết sôi trào, vọt qua ôm lấy Tiêu Quý, chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô đang lải nhải, rồi anh bồng cô đi về phía phòng ngủ.

Một đêm kiều diễm...

66. Chương 66: Gương Vỡ Khó Lành

So với sự ngọt ngào của Tiêu Quý và Mễ Tu, lúc này trong nhà Lưu Cẩm Trúc lại là mây mù lan toả.

Theo âm thanh vang vọng, đồ ăn mà Lưu Cẩm Trúc vất vả nấu ra đã rơi đầy trên mặt đất, thức ăn nóng hổi vung vãi, chất lỏng hỗn loạn, hạt cơm trắng tinh trên mặt đất đã vẩn đục tán loạn. Lưu Cẩm Trúc khó tin trừng to mắt, nhìn Mạnh Nhụy gần như điên cuồng thở hổn hển trước mặt bà, dùng chân giẫm nát chén bát.

Trong lòng bà kinh hoảng lạnh buốt.

Hôm nay trước khi tan tầm, Lưu Cẩm Trúc giúp đồng nghiệp giải quyết chút chuyện, cho nên về nhà muộn hơn bình thường. Bà vội vàng đi chợ mua đồ ăn, bởi vì đi trễ nên đã không còn măng tây, hôm qua Mạnh Nhụy nói muốn ăn măng tây xào thịt, nhưng cũng trễ rồi, Lưu Cẩm Trúc nghĩ rằng, quên đi, ngày mai nấu cũng thế thôi. Mua xong đồ ăn về tới nhà, Mạnh Nhụy ngồi xem tivi trong phòng khách, thấy bà cô ta thản nhiên liếc một cái, không nói gì chỉ ấn điều khiển từ xa lung tung. Lưu Cẩm Trúc biết gần đây tâm tình Mạnh Nhụy không tốt, bà cũng chẳng so đo với cô ta, tuy rằng bà không biết rốt cuộc vì sao tâm tình cô ta không tốt. Xách đồ ăn vào phòng bếp, bà dùng tốc độ nhanh nhất làm ba món mặn và một món canh, lượng đường trong máu Mạnh Nhụy thấp, phải ăn uống đúng giờ, nếu không dễ dàng choáng váng buồn nôn.

Thế nhưng khi Mạnh Nhụy trông thấy thức ăn trên bàn, cô ta cau mày hỏi bà một câu, không phải bảo đi làm măng tây xào thịt sao, Lưu Cẩm Trúc giải thích ngày mai mới nấu, hôm nay đi trễ không mua được măng tây. Mạnh Nhụy cảm thấy khó chịu, ánh mắt nhìn Lưu Cẩm Trúc lập tức trở nên hung tợn, cô ta thở

hồn hển, gạt thức ăn trên bàn xuống đất, vừa ném vừa hô lên: “Bảo dì làm gì thì làm cái đó đi, mấy thứ này cho người ăn sao!”

Cho đến khi ném tất cả chén đĩa ra mấy mét đều vỡ vụn, Mạnh Nhụy mới dừng lại, miệng thở hồn hển, toàn thân hơi run rẩy.

Lưu Cẩm Trúc giật mình sững sốt hồi lâu, vừa hồi phục tinh thần từ trong biến cố đột ngột ban nãy, bà cúi đầu nhìn sàn nhà dơ bẩn, còn có đồ ăn vung vãi khắp nơi, bà nhìn Mạnh Nhụy, lớn tiếng chất vấn: “Cháu phát điên gì đó!”

Bắt đầu từ tháng trước, cả người Mạnh Nhụy không có chỗ nào bình thường, luôn nổi nóng không có lý do, chỗ nào không vừa mắt cô ta liền kiểng có gây khó dễ với bà. Lưu Cẩm Trúc hỏi Mạnh Học Đông cô ta sao thế, ông ta trầm mặc một chút, chỉ nói có lẽ cơ thể khó chịu cho nên ảnh hưởng đến tâm trạng. Nhưng mà Lưu Cẩm Trúc cho rằng sự việc không đơn giản như vậy, từ nhỏ sức khoẻ Mạnh Nhụy đã không tốt, thường hay sinh bệnh, nhưng không như hiện tại, giống như bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ làm người khác bị thương. Hơn nữa ánh mắt Mạnh Nhụy nhìn bà cũng rất kỳ lạ, trong phiên chán còn mang theo oán hận, giống như bà làm chuyện gì tội ác tày trời vậy. Như ngày hôm nay, chỉ là không làm món cô ta muốn ăn, cô ta lại nổi nóng như thế.

“Bà mới điên, cả nhà bà đều điên hết! Bà là kẻ điên, con gái bà cũng là kẻ điên! Đồ thần kinh, tất cả đều là đồ thần kinh!” Cảm xúc của Mạnh Nhụy còn dữ dội hơn ban nãy, gần như phát cuồng la to về phía Lưu Cẩm Trúc.

“Cháu...cháu nổi điên với tôi được rồi, đừng có chuyện gì cũng kéo Tiểu Quý vào!” Nghe thấy Mạnh Nhụy mắng Tiểu Quý, Lưu Cẩm Trúc giận dữ, không thêm bận tâm đến lời dạn dò của Mạnh Học Đông, bà cũng hung hăng trừng mắt nhìn Mạnh Nhụy.

Mạnh Nhụy thấy phản ứng của Lưu Cẩm Trúc, tức giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt, tất cả mọi người đều hướng về đứa tạp chủng không ai cần kia! Cô đăng bài viết như vậy, chữ bới cô ta, tổn thương cô ta, thậm chí còn cho cô ta một cái tát, nhưng bà lại muốn cô ta xin lỗi đồ tạp chủng kia, dựa vào gì chứ, rõ ràng là Tiểu Quý làm sai! Cô ta không cam lòng, bà còn bảo cô ta đừng tìm Tiểu Quý làm phiền nữa, kêu cô ta đừng tùy hứng làm bậy, gây chuyện thị phi. Từ nhỏ đến lớn, cho dù cô ta nói gì hay làm gì, bà chưa bao giờ chỉ trích cô ta, hiện giờ bởi vì một đồ tạp chủng mà lại mắng cô ta. Mấy ngày nay hề gặp Lưu Cẩm Trúc thì cô ta sẽ nghĩ đến Tiểu Quý, nghĩ đến vì cô mà mình bị uất ức nhục nhã, dựa vào gì Mễ Tu chỉ thích cô, dựa vào gì nói rằng anh không liếc mắt đến cô ta, dựa vào gì Lưu Cẩm Trúc nói Tiểu Quý là con gái duy nhất của bà, dựa vào gì bà muốn cô ta xin lỗi Tiểu Quý! Cô ta không có, cô ta không có làm sai chuyện gì, cô ta tuyệt đối sẽ không luồn cúi với Tiểu Quý, lại càng không trơ mắt nhìn Tiểu Quý và Mễ Tu ở bên nhau!

“Tôi nói tới cô ta thì làm sao! Đừng tưởng rằng cô ta là loại người tốt! Cả ngày giả vờ vô tội, ra vẻ hiền lành, không phải đã đăng bài lên diễn đàn nói tôi điêu ngoa lại ích kỷ sao, còn nói tôi cướp mẹ người khác, không được còn trả đũa, tôi cướp ai hả! Bà ư? Hừ, năm đó bà tự nguyện theo tôi và bà xuất ngoại, không ai ép buộc bà!”

“...Cháu nói cái gì? Bài viết gì?” Lưu Cẩm Trúc kinh hoảng, hoàn toàn không biết Mạnh Nhụy đang nói cái gì.

“Hừ, bà còn không biết, con gái tốt đẹp của bà đăng bài viết lên diễn đàn trường, làm bẽ mặt tôi, chữ bới tôi, nói tôi cướp đi bà, còn nói tôi trả đũa! Tôi đi tìm cô ta lý luận, cô ta còn ra tay đánh tôi, từ nhỏ đến lớn chưa có ai đánh tôi, đồ tạp chủng kia lại dám đánh tôi, cô ta...”

“Bốp!”

Lưu Cẩm Trúc vung một cái tát trên mặt Mạnh Nhụy, sử dụng toàn lực, Mạnh Nhụy suýt nữa không đứng vững, cô ta vịn cái bàn, những mảnh vỡ rải rác trên bàn đâm vào lòng bàn tay của cô ta, máu chảy đầm đìa.

“Tôi đã nói với cháu từ lâu, đừng tính toán tổn thương Tiểu Quý nữa, hiện tại tôi nói thêm một câu với cháu, đừng gọi Tiểu Quý như vậy, nó không phải là tạp chủng, tôi rất thương nó, bố nó cũng rất thương nó.”

Mạnh Nhụy nhìn máu không ngừng chảy xuống trong lòng bàn tay, cô ta ngỡ ngác ngẩng đầu, nhìn về Lưu Cẩm Trúc, lồng ngực khó chịu, nhịp tim dồn dập. Cô ta cảm thấy hoa mắt choáng váng, hai chân như là đâm gai.

Lúc Mạnh Học Đông từ bên ngoài trở về thì Mạnh Nhụy đúng lúc tối sầm trước mặt, ngã xuống mặt đất.

Bác sĩ gia đình tiêm thuốc cho Mạnh Nhụy, còn đo lượng đường trong máu và huyết áp, xác nhận không có việc gì mới đứng dậy nói với Mạnh Học Đông đang sốt ruột: “Ông Mạnh yên tâm đi, cô Mạnh chỉ là nhất thời áu, bị chút kích thích, hơn nữa lượng đường trong máu hơi thấp, mới bị té xỉu. Vừa rồi tôi đã tiêm glucose vào rồi, lượng đường và huyết áp hiện tại đã ổn định, nhưng cần chú ý đến cảm xúc của cô ấy, đừng để cô ấy chịu kích thích thêm nữa. Sức khỏe của cô Mạnh vốn đã suy yếu, hồi nhỏ lại từng mắc bệnh ung thư máu, các vị nên chiều ý cô ấy một chút, tâm trạng tốt thì sức khỏe mới tốt hơn.”

Mạnh Học Đông bắt tay bác sĩ, cảm kích nói: “Cám ơn, đã trẻ thế này còn mời anh đến.”

“Không có việc gì, nên làm thôi.” Bác sĩ cười nhẹ, tạm biệt Mạnh Học Đông rồi rời khỏi.

Tiền bác sĩ xong, Mạnh Học Đông trở lại phòng Mạnh Nhụy, thấy Lưu Cẩm Trúc lo lắng đứng ngoài cửa.

Thấy Mạnh Học Đông, Lưu Cẩm Trúc tiến lên một bước, lo lắng hỏi: “Thế nào, không sao chứ?” Bởi vì sợ Mạnh Nhụy trông thấy bà sẽ càng kích động hơn, vừa rồi bà vẫn đứng trong phòng mình, cho đến khi nghe bác sĩ rời khỏi bà mới đi ra, muốn thăm Mạnh Nhụy nhưng lại sợ xảy ra điều bất trắc, nên đành ở chỗ này đợi Mạnh Học Đông, hỏi thế nào rồi.

Mạnh Học Đông mệt mỏi day day mi tâm, có chút mất kiên nhẫn nói: “Còn chưa tỉnh, anh đi coi nó, em ngủ trước đi.” Nói xong, ông ta lướt qua vai Lưu Cẩm Trúc vào phòng.

Lưu Cẩm Trúc ngỡ ngác xoay người, nhìn Mạnh Học Đông đóng cửa phòng, bà cảm thấy tê lương. Mạnh Học Đông chỉ nhìn thấy Mạnh Nhụy té xỉu, liền đổ tất cả lỗi lầm trên người bà, hoàn toàn không hỏi một câu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mấy năm nay, Mạnh Nhụy ngang ngược tùy hứng, cố tình gây sự, lúc nào bà cũng nhẫn nhịn, bởi vì Mạnh Học Đông rất tốt với bà. Tuy rằng bọn họ không đăng ký kết hôn, cũng chưa từng có một cuộc hôn lễ long trọng, nhưng bà đã coi Mạnh Học Đông là chồng mình, là chỗ dựa của bà. Vì ông ta, bà sẵn lòng nhường nhịn Mạnh Nhụy, sẵn lòng chăm sóc cô ta, thậm chí là hầu hạ cô ta. Thế nhưng, bà cũng biết mệt, cũng biết uất ức, cho dù Mạnh Học Đông đối với bà dịu dàng săn sóc cỡ nào, cũng sẽ bị từng chút thiên vị hình thành trong cuộc sống mà làm nhòa đi.

Mạnh Học Đông vào phòng, Mạnh Nhụy đã mở mắt, lẳng lặng nằm trên giường, chỉ có sắc mặt vẫn hơi tái nhợt.

Mạnh Học Đông bước nhanh qua, ngồi ở bên giường, cầm bàn tay không bị thương của Mạnh Nhụy, vuốt tóc cô ta, ôn hòa hỏi: “Thế nào, khỏe chút nào không? Con còn chỗ nào khó chịu không, tay còn đau không?”

Mạnh Nhụy lắc đầu, liếc nhìn bàn tay được băng bó, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Thấy Mạnh Nhụy khóc, trong lòng Mạnh Học Đông siết chặt, ông ta cẩn thận nắm bàn tay bị thương của cô ta, nâng niu trong lòng bàn tay, đau xót nói: “Không sao, sẽ hết đau ngay thôi.”

“Nhưng mà trái tim con đau.” Mạnh Nhụy khóc thút thít, nhìn Mạnh Học Đông.

“Nhụy Nhụy, di con không cố ý đâu.”

“Bà ấy sao không cố ý chứ? Bà ấy đánh con, bà ấy lại đánh con!” Mạnh Nhụy khóc lóc lên án, chỉ mới mấy ngày lại bị ăn hai cái tát, cô ta chưa từng uất ức như vậy.

“Được rồi, được rồi, đều là lỗi của di ấy, đừng nóng giận, bác sĩ nói con không thể xúc động.” Nhớ tới lời dặn của bác sĩ lúc gần đi, Mạnh Học Đông buộc lòng xuôi theo lời nói của cô ta, xoa nhẹ má cô ta.

“Tiêu Quý đăng loại bài viết như thế, chửi con, tổn thương con, thậm chí còn đánh con, ba lại muốn con xin lỗi cô ta, bây giờ mẹ cô ta cũng đánh con, vì sao con phải chịu uất ức của bọn họ... Con không muốn, con không muốn...” Mạnh Nhụy càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân, sau cùng đã khóc thành tiếng.

“Không chịu uất ức của bọn họ nữa, không bao giờ nhường nhịn bọn họ nữa, ba làm chỗ dựa cho con, con muốn thế nào cũng được, đừng nóng giận, chú ý sức khỏe.”

“Con không muốn Lưu Cẩm Trúc gặp Tiêu Quý nữa, con cũng không muốn cô ta và Mẹ Tu ở bên nhau, con muốn Tiêu Quý ở một mình, cô ta là thứ không ai cần, không ai cần...” Càng khóc càng đau lòng, Mạnh Học Đông cũng không biết bản thân mình đang nói gì, nhưng đó lại là lời nói chân thật nhất từ đáy lòng. Bởi vì cảm xúc có chút kích động, cơ thể hỗn loạn, băng gạc trên tay lộ ra vệt đỏ.

Mạnh Học Đông mau chóng đè cô ta lại, không để cô ta rối loạn, ông ta đau lòng vội nói: “Được, được, không ai cần cô ta, cô ta phải ở một mình, ba nhất định giúp con, giúp con...”

Lưu Cẩm Trúc ngồi một mình trên chiếc giường lớn, không bật đèn, mặc cho bóng tối cắn nuốt mình. Bà suy nghĩ về mấy năm nay, nghĩ rằng nếu lúc trước không đi theo Mạnh Học Đông xuất ngoại, hiện tại cuộc sống sẽ như thế nào. Có thể đơn giản, vui vẻ hơn hiện tại không, bên cạnh có đứa con gái xinh đẹp ngoan ngoãn, có thể nhìn thấy cô trưởng thành, lập gia đình, sinh con.

Mạnh Học Đông tiến vào, thấy trong phòng tối đen, ông ta bật công tắc đèn treo, thấy Lưu Cẩm Trúc đang cười ngây ngốc, giống như đang suy nghĩ chuyện gì vui. Trong lòng đau xót, Mạnh Học Đông nắm chặt quả đấm, hơi trầm tư. Ông ta ngẩng đầu, đôi mắt trở nên thâm trầm phức tạp, ông ta chậm chậm đi tới bên cạnh Lưu Cẩm Trúc.

Ngồi xổm trước mặt Lưu Cẩm Trúc, Mạnh Học Đông nắm tay bà, nhẹ giọng nói: “Anh xin lỗi, vừa rồi bởi vì Nhụy Nhụy còn chưa tỉnh lại, anh nhất thời sốt ruột, lời nói hơi nặng, em đừng để trong lòng.”

Lưu Cẩm Trúc cụp mắt không nói, rút ra bàn tay bị Mạnh Học Đông nắm lấy.

Mạnh Học Đông sững sốt, lại nắm tay bà, nắm thật chặt, giọng nói dịu dàng: “Anh biết tính tình Nhụy Nhụy không tốt, tính cách điệu ngoa, nhưng sức khỏe của nó không tốt, khó tránh anh nuông chiều một chút, bình thường để em chịu uất ức, nếu nó nói gì hoặc làm gì khiến em khó chấp nhận, anh xin thay nó xin lỗi em. Coi như em đã nhìn Nhụy Nhụy trưởng thành, nó thế nào em hiểu mà, không biết đối nhân xử thế, cũng chưa từng trải qua chuyện gì, vẫn ở trong sự bảo vệ của anh, nói chuyện làm việc khó tránh khỏi vì bản thân một chút, hãy xem anh, xem nó gọi em là dì mấy năm nay mà đừng so đo với nó, được không?”

Lưu Cẩm Trúc vẫn chẳng nói gì, nhưng không có ý định rút tay mình ra.

Mạnh Học Đông thấy bà thả lỏng, trong mắt lướt qua một tia phức tạp, nói với vẻ thăm dò: “Anh biết trong lòng em còn mang áy náy đối với Tiêu Quý, vẫn muốn tìm cơ hội đền bù cho nó, anh cũng cảm thấy có lỗi với nó, dù sao năm đó em bỏ đi cũng là vì anh và Nhụy Nhụy.”

Lưu Cẩm Trúc nhìn ông ta, cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc ông ta muốn nói gì, vì sao bà có dự cảm xấu.

Mạnh Học Đông lòng dạ ngổn ngang, nói: “Không bằng anh chi tiền cho Tiêu Quý ra nước ngoài học tập, cũng coi như là một loại đền bù với con bé, giáo dục ở nước ngoài tốt hơn trong nước nhiều, nếu sau này nó muốn ở lại đó, anh cũng có thể nghĩ cách giúp nó, anh...”

Lưu Cẩm Trúc rút tay mình ra, bà đứng lên, tuyệt vọng nhìn Mạnh Học Đông...

Trong khoảnh khắc, tất cả tín nhiệm và kiên trì đều vỡ vụn.

67. Chương 67: Thiếu Phụ Bé Nhỏ

Nắng sớm lần lượt xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào trong, Tiêu Quý dụi mắt, than nhẹ một tiếng. Cô giờ hai tay lên đuôi thất lưng, từ từ mở to mắt.

Tối qua thật sự mệt mỏi quá đi thôi...

Nấu nhiều đồ ăn ngon như vậy, cho đến khi nguội lạnh mới ăn tới miệng, cô mệt đến nỗi chẳng muốn động đậy ngón tay, vẫn là Mễ Tu nhà cô đút cô ăn. Tiêu Quý không hiểu được, rõ ràng người vận động là anh, hằng hái cố gắng cũng là anh, vì sao người mệt lử lại là cô!

Tiêu Quý bĩu môi, vén chăn trên người lên, cô ngồi dậy chớp chớp mắt, nhìn qua ra giường bên cạnh nhăn nhúm thành vòng. Cái người vận động cả đêm kia đi đâu rồi?

Không thể nào từ sáng tinh mơ đã ra ngoài vận động chứ? Được rồi, vận động này không phải là vận động kia.

Lấy qua bộ đồ ngủ ở đầu giường, Tiêu Quý tùy tiện búi tóc lên, xếp chăn gọn gàng, rồi cúi người phủ thẳng ra giường bị nhăn nhúm, sau đó cô mang dép ra khỏi phòng ngủ.

Đóng cửa lại, vừa mới xoay người Tiêu Quý liền tỉnh mắt phát hiện trên bàn tròn trong phòng khách đã đặt hai ly sữa, sandwich nướng rồi, còn có hai cái trứng chiên. Tiêu Quý cười yêu kiều, lộ ra hai má lúm đồng tiền, cô nhìn về phía phòng bếp. Quả nhiên, Mễ Tu nhà cô đang nấu cháo đấy, sáng sớm làm nhiều đồ ăn như vậy, thật sự là nuôi cô thành lợn mà.

Tiêu Quý nhón chân đi vào phòng bếp, vươn tay che mắt Mễ Tu, làm ồm giọng hỏi: “Đoán xem ta là ai?”

Mễ Tu nắm lấy tay cô, trực tiếp hôn lên đó, anh hơi dùng sức kéo cô vào trong lòng mình.

Anh phả hơi nóng bên tai cô: “Tính hay thế sao?”

“Hả?” Tiêu Quý không rõ nguyên do, cô nghiêng mặt nhìn Mễ Tu, chớp mũi sượng qua chớp mũi của anh.

Mễ Tu bật cười, cắn nhẹ chớp mũi cô, rồi tì lên trán cô, nói: “Anh nấu cháo.”

Tiêu Quý chớp mắt, à một tiếng, xoay đầu qua, rồi nhìn nồi cháo nắm hương thịt nguội đang bốc khói kêu ùng ục.

“Anh nấu được bao lâu rồi?” Tiêu Quý hỏi, thoát nhìn rất mềm rỏi.

“Gần một giờ.” Mễ Tu trả lời.

“Ồ.” Tiêu Quý thuận tay tắt bếp ga, rồi đến gần ngửi mùi.

“Thơm quá!” Cô nhịn không được cảm thán.

Mễ Tu khẽ cười, anh ôm eo cô, bỗng cô sang một bên, nói: “Em ra ngoài trước đi, anh múc cháo rồi bưng ra.”

“Vâng!” Tiêu Quý đáp, thừa dịp Mễ Tu không chú ý, cô nhón chân hôn lên trán anh thật mạnh, không đợi anh nói chuyện, cô giống như con mèo ăn vụng cá mà chạy ra ngoài.

Nhìn thấy Tiêu Quý ngồi vào bàn, ngoan ngoãn uống một hộp sữa, Mễ Tu sờ trán mình, anh lắc đầu bật cười, trong đôi mắt ẩn giấu đầy vẻ chiều chuộng.

Mễ Tu bưng hai chén cháo nắm hương thịt nguội ra, rồi ngồi bên cạnh Tiêu Quý, anh đặt thìa xuống, rút ra một tờ khăn giấy lau khoé miệng Tiêu Quý trước, sau đó nói: “Em nếm thử một chút, mùi vị thế nào.”

“Vâng.” Tiêu Quý cầm thìa múc một miếng cháo, thổi thổi rồi bỏ vào trong miệng, còn bắt chước con nít “bập bập” miệng, sau đó hướng về Mễ Tu giơ ngón cái lên, miệng còn lưu lại mùi vị nói: “Ngon!”

“Ngon thì ăn hết nhé.” Mễ Tu sờ đầu cô, còn nói: “Trong nồi còn nhiều lắm.”

“Anh coi em là lợn à!” Nhớ đến một nồi cháo lớn, Tiêu Quý chu miệng, làm nũng nói.

“Đương nhiên không phải.” Mễ Tu cười dịu dàng: “Nói chính xác hơn, phải là một con lợn rừng biết rên rĩ còn có thể lăn lộn.”

Con lợn rừng...biết rên rĩ còn có thể lăn lộn... Nhớ lại tình hình chiến đấu đêm qua, Tiêu Quý trừng mắt nhìn người nào đó cười như gió xuân phơi phới, cô lạnh lẽo hất móng vuốt của anh ra.

Cô nên ăn cháo thôi, uống nhiều chút, ăn nhiều chút, tối nay cô phải cho người nào đó đắm chìm dưới dầm uy mệnh mông cuồn cuộn của cô.

Ăn xong bữa sáng, Tiêu Quý dọn đồ trên bàn, từ phòng bếp đi ra, thấy Mễ Tu nhà cô đã chuẩn bị xong, sắp sửa đi làm. Cô cười chạy qua, lúc Mễ Tu còn chưa lấy ba lô thì cô đã cầm trước anh một bước, sau đó hai tay đưa lên, trên mặt là nụ cười ngọt ngào. Cô giống như thiếu phụ trẻ tiễn chồng ra ngoài đi làm, làm sao bây giờ, hạnh phúc quá thôi!

Mễ Tu cười nhận lấy, đeo trên vai, anh xoa tóc cô, lại thơm trán cô, rồi véo mũi cô nữa, đợi sau khi thưởng thức cả Tiêu Quý một lần, anh mới cúi người mút môi cô một cái, cười dịu dàng: “Anh đi đây, buổi chiều khi trở về anh sẽ mua bánh ngọt em thích ăn nhất, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

“Vâng!” Tiêu Quý chìa tay vẫy vẫy với anh, đôi mắt to cười đến híp lại thành một đường.

Mễ Tu xoa mặt cô rồi xoay người đi ra ngoài.

Cho đến khi đóng cửa lại, tiếng bước chân mất hẳn, Tiêu Quý mới thu hồi nụ cười trên mặt. Đôi mắt to xoay vòng, cô quay người nhìn về phía phòng khách, lát nữa cô phải quét dọn phòng khách, phòng ngủ, còn có phòng bếp, sau đó mua đồ ăn và hoa quả cho bữa tối, còn nữa, giặt quần áo ngày hôm qua, ặc, còn tắm ra giường đã bẩn kia.

Haiz, cô nói quá bận rộn, thật là một bà nội trợ nhỏ bé vui vẻ hạnh phúc lại đảm đang nha!

Buổi chiều sau khi tan tầm, Mễ Tu lái xe đi mua bánh ngọt Tiêu Quý thích ăn nhất trước. Nhận lấy hộp bánh ngọt đóng gói tinh xảo, Mễ Tu lại mua thêm một hộp bánh trứng, buổi tối sau khi vận động có thể làm đồ ăn khuya, bổ sung thể lực cho cô, sau đó, không ngừng cố gắng.

Ra khỏi tiệm bánh ngọt, Mễ Tu ngẩng đầu, trong lơ đãng anh lại đối mặt với một hình bóng quen thuộc tại ngân hàng. Ngơ ngác một lúc, Mễ Tu nheo mắt, tia sáng trong mắt thâm trầm phức tạp.

Sau khi Lưu Cẩm Trúc lấy tiền, bà kéo hành lý đứng ở cửa ngân hàng, về mặt ngõ ngang. Đêm hôm qua ra khỏi chỗ Mạnh Học Đông, bà liền tìm một khách sạn nhỏ ở lại, trần trọc cả đêm, gần như không chớp mắt, trong đầu lặp lại những lời Mạnh Học Đông đã nói đêm qua. Nếu nói trước kia bà còn để ý đến tình cảm của hai người, nhìn Mạnh Học Đông mà nhường nhịn Mạnh Nhụy, chiều ý cô ta, nhưng sau khi chính miệng Mạnh Học Đông nói ra câu kia, bà liền hoàn toàn tỉnh ngộ, đã không còn chút lưu luyến với gia đình đó.

Ông ta muốn là người cha tốt, bà không thể ngăn cản. Tuy rằng Lưu Cẩm Trúc không phải là người mẹ tốt, nhưng bà tuyệt đối không để bất cứ việc gì tổn thương đến đứa con của mình.

Lưu Cẩm Trúc thở dài, cười khổ. Tối hôm qua suốt đêm không ngủ, sáng nay chẳng có tinh thần, mới ra cửa khách sạn, ví tiền bị cướp mất, thẻ ngân hàng giấy chứng minh bên trong, còn có thẻ tín dụng và tiền mặt đều mất cả. Bà không dám ở lại khách sạn nữa, nhanh chóng xách hành lý đi ra. Bà nghĩ đến ngân hàng đành chỉ tài khoản, nhưng không có giấy chứng minh, ngân hàng không thể thụ lý, bảo bà đi báo cảnh sát, hoặc là làm lại giấy chứng minh.

Thật là hoạ vô đơn chí, hiện tại bà không có chỗ nào để đi. Hôm nay lại là cuối tuần, bà cũng không thể đến chỗ làm, trên người không có tiền, không có giấy tờ tùy thân.

Lưu Cẩm Trúc không khỏi đỏ vành mắt, có phải đều do bà gieo gió gặt bão không, năm đó vì Mạnh Học Đông và Mạnh Nhụy, bà bỏ lại con gái của mình, quên đi người chồng vừa mới qua đời, muốn theo đuổi cái gọi là hạnh phúc, nhưng hiện giờ...ngẫm lại thật sự là châm chọc.

“Di Cẩm Trúc.” Mễ Tu đến gần, nhẹ giọng hô lên.

Lưu Cẩm Trúc ngớ ra, bà ngẩng đầu, thấy Mễ Tu không biết khi nào đã đứng trước mặt mình, trong nháy mắt bà không biết làm sao.

“Di qua đây rút tiền à?” Mễ Tu lễ phép hỏi, đôi mắt lướt qua hành lý trên mặt đất.

“À...đúng vậy, đi rút một ít tiền, sắp đi ngay.” Lưu Cẩm Trúc cười chua chát, bàn tay xách hành lý đã trắng bệch.

Ánh mắt Mễ Tu trở nên phức tạp, anh hơi suy tư, rồi nói: “Di muốn đi đâu?” Gia đình Mạnh Nhụy ở tại thành phố B, hiện giờ bà kéo hành lý, e rằng đã xảy ra chuyện.

“Dì...” Lưu Cẩm Trúc nghẹn lời, đứng vậy, bà muốn đi đâu chứ, bà có thể đến nơi nào. Lúc trước bà đi theo Mạnh Học Đông ở tại thành phố Lâm, sau đó vì Mạnh Nhụy chuyển trường bà mới tới thành phố B, ở đây ngoại trừ vài đồng nghiệp quen thân thì bà không biết ai cả. Lúc này hoàn cảnh của bà như vậy, ngay cả giấy tờ tùy thân cũng không có, bà có thể đi đâu, chẳng lẽ đến sở cảnh sát ngủ qua đêm sao.

Lưu Cẩm Trúc nhìn về phía Mễ Tu, cười khổ nói: “Dì cũng chưa biết đi đâu.”

Mễ Tu thay đổi sắc mặt, có chút phức tạp nhìn Lưu Cẩm Trúc, anh hỏi: “Có tiện cho cháu biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiêu Quý mua rất nhiều đồ ăn, còn mua một miếng thịt bò lớn, tối này cô muốn hầm thịt bò cho Mễ Tu ăn, tuy rằng chưa làm bao giờ, nhưng vừa rồi đã xem qua baidu, cách làm cũng không khó lắm. Mọi người đều nói nắm giữ trái tim của người đàn ông, trước hết phải nắm giữ dạ dày của anh ta, coi tối nay cô làm sao để Mễ Tu khâm phục tài nghệ nấu nướng của cô, đắm chìm trong sự đắm đuối của cô.

Tiêu Quý đang tập trung tinh thần xắt thịt bò, nghe thấy cửa phòng mở ra, cô cụp mắt cười cười, thuận miệng hô lên: “A Tu anh về rồi, tối nay em sẽ nấu thịt bò hầm khoai tây đó!”

Mễ Tu đóng cửa lại, ánh mắt đảo qua Lưu Cẩm Trúc thận trọng ở phía trước, anh cười ôn hoà. Ở bên ngoài ngân hàng, sau khi biết hoàn cảnh hiện tại của Lưu Cẩm Trúc, phản ứng đầu tiên của anh chính là đưa bà về, trước hết đừng nói tới bà vì che chở Tiêu Quý mới rời khỏi nhà họ Mạnh, chỉ nói đến bà là mẹ của Tiêu Quý, anh đã không thể bỏ mặc. Tuy rằng Tiêu Quý ngoài miệng vẫn không tha thứ cho Lưu Cẩm Trúc, nhưng anh biết Tiêu Quý khát khao Lưu Cẩm Trúc có thể ở bên cô nhường nào, cô ao ước một gia đình hoàn chỉnh biết bao. Hiện giờ Lưu Cẩm Trúc rời khỏi Mạnh Học Đông, hơn nữa theo biểu hiện của bà, bà còn giữ lòng áy náy với Tiêu Quý, nếu có thể dựa vào cơ hội này để Tiêu Quý tha thứ cho bà, chấp nhận bà lần nữa, cũng coi như có thể chữa khỏi vết thương trong lòng của Tiêu Quý.

Đặt xuống hành lý trong tay, Mễ Tu gật đầu với Lưu Cẩm Trúc, bày tỏ sự khích lệ.

Lưu Cẩm Trúc nắm chặt nắm tay, bà lo lắng thấp thỏm đi vào phòng khách, bước đi chậm rãi thông thả đến ngoài phòng bếp.

Tiêu Quý cắt dưa leo một cách thành thực, hoàn toàn không biết có người đang nhìn cô.

Lưu Cẩm Trúc nhìn Tiêu Quý, vành mắt dần ướt át. Mạnh Nhụy nhỏ hơn Tiêu Quý một tuổi, ngay cả vợ cũng chưa từng tự mình giặt, nhưng Tiêu Quý của bà, chỉ nhìn tư thế cắt thái của cô, bà có thể nhận ra cô đã tự mình nấu nướng từ hồi nhỏ...

Tiêu Quý đặt dưa leo vào trong đĩa, hô lên: “A Tu, qua đây gỡ mắt hộ em, ngứa quá à!”

Đợi một lúc, không nghe thấy động tĩnh gì, Tiêu Quý ngoảnh đầu nhìn qua.

68. Chương 68: Tiểu Mễ Tu

Trong phòng ngủ, Tiêu Quý trầm mặc ngồi trên giường, nắm chặt hai tay, gục đầu xuống, không thấy rõ sắc mặt. Vừa rồi Mễ Tu nói với cô, Lưu Cẩm Trúc dọn khỏi nhà Mạnh Nhụy, hiện tại không có chỗ ở, ví tiền của bị cướp, ngay cả giấy chứng minh cũng không có, anh muốn Lưu Cẩm Trúc ở lại chỗ này trước.

Ở đây, chẳng phải có nghĩa là cô và Lưu Cẩm Trúc sớm chiều sống chung.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Quý là không được.

“Bà ấy không thể ở đây!” Tiêu Quý ngẩng đầu, nhìn về phía Mễ Tu, bình tĩnh nói.

Mễ Tu nghĩ đến cô sẽ nói vậy, anh không vội phản bác mà ngồi trên giường cạnh cô, ôm vai cô, nhẹ giọng nói: “Anh biết em có thành kiến với dì ấy, hiện tại cũng không thể chấp nhận dì ấy, nhưng dù sao dì cũng là mẹ em, sinh ra em, nuôi dưỡng em mười mấy năm trời, trước hết đừng nói đến chuyện đúng sai, hiện tại dì

ấy không có nhà để về, giấy chứng minh và tiền đã mất, ngay cả khách sạn cũng không thể ở lại, nếu chúng ta không giúp dì ấy, dì ấy chẳng phải là ngủ ngoài phố sao.”

Tiêu Quý há miệng, âm ừ một tiếng, sau đó cô nhìn qua Mễ Tu, có chút mất tự nhiên nói: “VẬY...vẬY cũng không thể để bà ấy ở đây, em không muốn lúc nào cũng thấy bà ấy.” Nói xong, cô cúi đầu cắn môi, rõ ràng là do dự.

Mễ Tu thấy cô thả lỏng, anh nắm tay cô, bóp nhẹ lòng bàn tay cô, nói dịu dàng: “Ừ, anh biết em nghĩ thế nào, nếu chúng ta không biết chuyện của dì ấy, tất nhiên có thể bỏ mặc, nhưng bây giờ biết rồi, sao lại không lo tới chút. Thế này đi, trước hết để cho dì ấy ở lại mấy ngày, anh sẽ tìm giúp chỗ ở khác, đợi khi tìm được nơi thích hợp, anh lập tức bảo dì ấy dọn đi, được không?”

Tiêu Quý không nói lời nào, trong lòng đấu tranh dữ dội. Vừa rồi cô đã thấy dáng vẻ của Lưu Cẩm Trúc, cực kỳ sa sút, đầu tóc rối bời, gương mặt không còn thanh thoi như trước, quần áo trên người nhăn nhúm, toàn thân mệt mỏi kiệt sức. Từ trước đến nay Lưu Cẩm Trúc là một người gọn gàng chỉnh tề, hiện tại dáng vẻ thế này, cô thật sự chưa từng thấy qua.

Không ngờ bà lại chia tay Mạnh Học Đông, lúc trước chẳng thèm ngó ngang mà đi theo ông ta, hiện tại cũng vậy...

“Tiểu Quý?” Mễ Tu thấy cô hồi lâu không nói gì, anh kéo nhẹ ngón tay cô.

“VẬY được rồi.” Tiêu Quý nhẹ giọng nói, ngẩng đầu nhìn Mễ Tu: “VẬY anh mau chóng tìm phòng ở cho bà ấy, tìm được rồi lập tức bảo bà ấy dọn ra ngoài.” Mặc dù trái tim cô không đành lòng, nhưng cũng không có nghĩa là cô chịu tha thứ cho Lưu Cẩm Trúc, dù sao bà đã sinh ra cô, nuôi dưỡng cô mười mấy năm, bản thân cô oán hận bà, nhưng không thể nhìn thấy bà ngủ ngoài đường phố.

“Được, Tiểu Quý rất ngoan.” Mễ Tu hôn bên mặt cô, nói dịu dàng.

“Chúng ta ra ngoài đi, để khách chờ ở ngoài quả thật không lịch sự đâu.” Mễ Tu nắm tay Tiêu Quý, kéo cô đứng dậy.

Tiêu Quý cúi đầu, chậm rì rì, mặc cho Mễ Tu nắm, không tình nguyện đi theo ra ngoài.

Tới phòng khách, liền nghĩ thấy mùi đồ ăn. Lưu Cẩm Trúc từ phòng bếp đi ra, thấy Mễ Tu và Tiêu Quý, bà cười dè dặt, bưng đậu hủ Ma Bà vừa làm xong đặt lên bàn. Bà lau tay trên tạp dề, nhìn hai người bọn họ, lo lắng hỏi: “Dì thấy đã muộn rồi, nên đến phòng bếp nấu cơm, hai đứa...đói bụng rồi phải không?” Nói xong, tầm mắt cẩn thận nhìn qua Tiêu Quý, sợ cô sẽ nói ra một câu bảo bà đi ngay. Bà không sợ ngủ ngoài đường phố, bà thật sự rất quý trọng cơ hội lần này. Như lời Mễ Tu nói với bà, nếu có thể để hai người bọn họ sớm chiều ở chung, không chừng Tiêu Quý có thể chấp nhận bà lần nữa.

“Làm phiền dì rồi, dì Cẩm Trúc, đúng lúc bọn cháu đang đói bụng.” Thấy Tiêu Quý chỉ cúi đầu, không nói gì, Mễ Tu cười với Lưu Cẩm Trúc, nắm tay Tiêu Quý đến bàn ăn rồi ngồi xuống.

Tiêu Quý vừa ngồi xuống, đập vào tầm mắt chính là màu sắc đỏ chói. Một bàn đầy ớt, đều là món ăn mà cô thích hồi nhỏ. Cô bất giác ngẩng đầu nhìn về phía bên kia, Lưu Cẩm Trúc có chút bất an, trong lòng cô cảm thấy trái tim mình siết chặt.

“Dì Cẩm Trúc, dì cũng lại đây ngồi đi, bận rộn lâu vậy rồi.” Mễ Tu nói với Lưu Cẩm Trúc.

Lưu Cẩm Trúc theo bản năng nhìn qua Tiêu Quý, thấy cô không có ý cự tuyệt mình, trong lòng bà không khỏi vui sướng. Bà cười nhẹ với Mễ Tu, cởi bỏ tạp dề đặt sang một bên, rồi bà đi qua ngồi vào phía bên kia của Tiêu Quý.

Tiêu Quý có thể cảm giác được rõ ràng, hơi thở xa lạ nhưng lại vô cùng quen thuộc ngồi cạnh mình, giống như những món ăn trên bàn này, trong xa lạ mang theo sự quen thuộc, trong hương vị lại mang theo một chút cô đơn.

“Ném thử món này nhé, em rất thích ăn.” Mễ Tu gấp một miếng đậu hủ bỏ vào trong bát Tiêu Quý, nhẹ giọng nói.

Tiêu Quý nhìn miếng đậu hủ Ma Bà màu đỏ kia, chẳng hề động đến chiếc đũa, không biết hương vị có giống như trong trí nhớ không, đã lâu như vậy, cô hình như đã quên rồi.

“Mau ăn đi, muộn rồi sẽ trướng bụng đấy.” Mễ Tu nói.

Lời của Mễ Tu đối với Tiêu Quý mà nói luôn luôn tương đương với mệnh lệnh, hiện tại nghe anh nói, Tiêu Quý cầm đũa, gấp miếng đậu hủ kia bỏ vào trong miệng.

Lưu Cẩm Trúc khấn trương nhìn Tiêu Quý.

Tiêu Quý nhẹ nhàng nhai kỹ, từ từ nuốt xuống, đậu hủ tiến vào trong dạ dày, cay cay, mềm mềm, nóng nóng.

Còn nhớ hồi nhỏ, chiều nào Tiêu Quý đi học về, chuyện đầu tiên chính là ôm Lưu Cẩm Trúc hỏi tối nay có món gì ngon, mà bà lúc nào cũng nhìn cô dụi dụi, nói con muốn ăn gì mẹ sẽ làm cái đó. Cho dù bà đi làm bận rộn, về nhà khá muộn, nhưng luôn nấu đủ loại món ăn cho cô, cho dù mấy năm kia cãi vã với bố, bà cũng như thế.

Hiện tại, ăn những món này lần này, Tiêu Quý lại không cảm giác được mùi vị.

“Bộp!”

Tiêu Quý đột nhiên quăng đôi đũa, đứng lên, âm thanh lạnh lùng: “Em không đói bụng, hai người ăn trước đi!” Không đợi Mễ Tu nói gì, cô đã xoay người vào phòng ngủ.

Lưu Cẩm Trúc không khỏi tổn thương, bà cúi đầu, nước mắt đảo quanh hốc mắt: “Không thì dì nên đi thôi, ở đây Tiểu Quý sẽ không vui...”

“Dì Cẩm Trúc, cháu đi coi cô ấy trước, không sao đâu, Tiểu Quý chỉ là nhất thời nghĩ không thoág, cô ấy không muốn để dì đi đâu.” Mễ Tu ôn hoà nói, rồi đứng dậy vào phòng ngủ.

Mễ Tu vào phòng ngủ, thấy Tiêu Quý giống như ban nãy, trầm mặc cúi đầu ngồi trên giường.

Anh cười bất đắc dĩ, đi qua ngồi xổm trước mặt cô, rồi cầm tay cô nắm trong tay mình: “Em sao vậy? Anh nhìn xem, cái miệng nhỏ cong đến mức có thể treo lọ dầu mè rồi này.”

Tiêu Quý phối hợp bĩu môi, nắm lấy ngón tay Mễ Tu khê khàng đong đưa.

Bàn tay Mễ Tu đan vào tay Tiêu Quý, sau đó anh xoa mặt cô, trong đôi mắt lộ vẻ dịu dàng, nói: “Nếu đã bằng lòng để dì ở đây, em cần gì còn làm vậy, khiến ình không vui.”

“Ai bằng lòng cho bà ấy ở lại, em cũng chưa nói.” Tiêu Quý than thở, vẻ mặt mất tự nhiên.

“Ồ? Vậy là em không đồng ý. Được rồi, anh đi bảo dì ấy dọn đi.” Mễ Tu cố ý nói vậy, trêu chọc vẻ mặt cứng lại của Tiêu Quý.

Quả nhiên nghe thấy Mễ Tu muốn đuổi Lưu Cẩm Trúc đi, Tiêu Quý sốt ruột ngay tức khắc, ngo ngoay muốn đứng lên, ai ngờ cô lão đảo đầu gối đụng vào...tiểu Mễ Tu nhà cô...

“...” Khuôn mặt tuần tú của Mễ Tu đỏ lên, là đau, là...bị đụng vào cái gọi là điểm G.

Tiêu Quý hấp tấp ngồi lại trên giường, không dám đứng dậy, cô khấn trương nhìn Mễ Tu nhà cô, thấy gương mặt anh đỏ bừng không bình thường, cô nôn nóng đến độ lớn tiếng hô lên: “Sao rồi? Sao rồi? Có phải em đụng anh đau rồi không!”

Mễ Tu cứng ngắc, không thể nhúc nhích, hiện tại toàn thân anh đều tràn ngập xấu hổ.

Thấy Mễ Tu đỏ mặt, biểu tình móp méo, Tiêu Quý động không được, không động cũng không được. Đột nhiên, không biết cô chạm vào dây thần kinh nào mà chìa tay đến gần.

“...” Mễ Tu chẳng những xấu hổ...

“Nếu không em xoa cho anh nhé?” Tiêu Quý nói xong, thật sự sờ vào.

Mễ Tu thật muốn tử hình cô ngay tại chỗ...

“Hai đứa mau ra ăn cơm đi, đồ ăn đã...” Lưu Cẩm Trúc thấy cửa không đóng, bà liền đi vào, ai ngờ...lúc bà vắng mặt, con gái bà đã trưởng thành rồi...

“...” Tiêu Quý và Mễ Tu dùng tư thế kỳ dị như vậy nhìn về phía Lưu Cẩm Trúc...

69. Chương 69: Bắt Đầu Nhỏ Lông

Cuối cùng Lưu Cẩm Trúc ở lại chỗ của Mễ Tu, bởi vì Tiêu Quý mềm lòng, cũng bởi vì bị Lưu Cẩm Trúc bắt gặp cô và Mễ Tu...cô xấu hổ không thể nói gì.

Tuy rằng Mễ Tu nói mau chóng tìm chỗ ở cho Lưu Cẩm Trúc, nhưng cho tới giờ vẫn không có chút động tĩnh, mà Tiêu Quý cũng chưa từng hỏi qua. Tính ra, Tiêu Quý và Lưu Cẩm Trúc đã sống chung dưới một mái nhà hơn nửa tháng, mặc dù không hoà thuận bao nhiêu, nhưng cũng không coi là đối chọi gay gắt, ít nhất Tiêu Quý không giống như ngày đầu tiên, lúc ăn cơm quảng đĩa bỏ đi. Ngược lại, bởi vì Lưu Cẩm Trúc đến đây, bà ôm đồm tất cả việc nhà, giặt quần áo nấu cơm không cần Tiêu Quý làm, hơn nữa món ăn bà nấu đều là thức ăn ngon miệng, lại rất hợp khẩu vị của Tiêu Quý, nửa tháng nay, cô lại tăng thêm vài cân, thế cho nên bà đi nhà cô luôn đúng giờ cũng bởi vì thừa dinh dưỡng mà đến sớm.

Sáng tinh mơ, Tiêu Quý bị bà dì làm tỉnh giấc, mơ mơ màng màng, như tỉnh như không mà đi vào toilet, thay “quần áo” của bà dì nhà cô vì quá thừa dinh dưỡng. Trong quá trình thay, bởi vì cô vẫn còn nhớ Chu Công, sức chú ý giảm sút, “quần áo” của bà dì lại đặt ngược... Cảm giác khác biệt khiến cho Tiêu Quý tỉnh táo, lúc đầu óc còn chưa kịp vận hành, phản ứng đầu tiên chính là kéo ra...

Được rồi, cảnh tượng này đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, chỉ có một chữ có thể biểu đạt cảm giác ngay lúc đó của Tiêu Quý, đó chính là...có chút đau...

Nhịn đau lại thay “quần áo” của bà dì lần nữa, Tiêu Quý từ toilet đi ra, quả thực tinh thần sáng khoái, đau đớn đúng là liều thuốc tốt nhất để xua đuổi giấc ngủ.

Thở một hơi, Tiêu Quý tuý tiện búi tóc, từ từ đi vào trong. Tầm mắt lướt qua giường, Mễ Tu nhà cô nằm tư thế gọi cảm, chỉ có tấm chăn che đậy bộ phận quan trọng. Tiêu Quý chớp mắt, lại chớp mắt, cô tiến lên phía trước hai bước, đứng bên giường, thưởng thức mỹ nam đang ngủ gần như lơ đãng.

Hai chân thon dài thẳng tắp, làn da trắng nõn, cái rốn khêu gợi, còn có hai viên kia... Ặc, Tiêu Quý lặng lẽ nhớ tới rất nhiều ban đêm của nửa tháng nay. Vẫn còn ngượng ngùng một hồi, Tiêu Quý cụp mắt cười nhẹ, hai tay ôm mặt, Mễ Tu nhà cô bất cứ phương diện nào, cũng, rất, xuất, sắc!

Tiêu Quý ngẩng đầu lên cười bên lên, tầm mắt vô tình dừng lại cánh tay đang duỗi ra của Mễ Tu...một chùm màu đen...dưới nách.

Tự nhiên nhớ tới nỗi đau của mình trong toilet.

Đôi mắt to trong suốt xoay quanh mấy vòng, Tiêu Quý cho rằng, vợ chồng cùng nỗ lực, có phúc cùng hưởng, có đau thì sẽ cùng cảm nhận!

Cô nhón mũi chân, chậm rãi lên giường, ngồi xổm bên người Mễ Tu, cúi người nhìn lông dưới nách anh. Cô cười trộm không biết xấu hổ, giống như Hầu Tử nhập vào người, vươn bàn tay nhỏ bé tà ác, bắt đầu, nhỏ lông!

Chụp lấy, nhỏ xuống, động tác lưu loát.

Mễ Tu chợt mở mắt, lọt vào trong tầm mắt anh chính là Tiêu Quý cười đến híp mắt.

Tiêu Quý không nhịn nữa, cô cười ha ha ra tiếng, trong tay nắm lấy sợi lông của Mễ Tu.

Mễ Tu rút cuộc ý thức được đã xảy ra chuyện gì, thật lòng cảm thấy Tiêu Quý của anh không chỉ có lá gan lớn, mà còn rất gian ác. Sao những chiêu này không cần vào buổi tối chứ! Nếu cô thích loại này, anh không phải nên chuẩn bị vài cây nến ư?

Tiếng cười của Tiêu Quý như chuông bạc, ngập tràn cả phòng, đôi mắt to tròn cong nhẹ, hai má lúm đồng tiền dường như muốn bay ra. Mễ Tu chợt cười theo, anh xoay người một cái, đặt người nào đó cười đến mức không hề phòng bị dưới thân, khoé môi anh giương lên, rốt cuộc cũng có vài phần gian ác.

“Em muốn đánh thức khí chất ác ma tiềm ẩn trong anh, hửm?”

Tiêu Quý chớp mắt vô tội, nói nũng nịu: “A Tu, anh có ác ma nữa cũng không thể chiến đấu đẫm máu nha!”

“...” Khí chất ác ma của Mễ Tu trong nháy mắt tan thành mây khói. Từ xưa đến nay, cho dù là khí chất loại nào, trước mặt bà di bách chiến bách thắng đều bị diệt ngay trong giây lát.

Mễ Tu bị tiêu diệt uể oải gục đầu trên người Tiêu Quý, nằm chết đè lên 34C trong truyền thuyết...

Tiêu Quý dịu dàng an ủi Mễ Tu nhà cô, cô xoa xoa 34C bị đè lên, đàn ông đều thích mềm mềm...

Tới phòng khách, thấy Lưu Cẩm Trúc đang ở phòng bếp, không biết nấu gì, nhưng hương vị rất thơm. Tiêu Quý không đi qua chào hỏi, mà đi thẳng đến toilet đánh răng rửa mặt. Vừa mở vòi nước, tay còn chưa vươn tới, trước mặt đột nhiên có thêm một cái chậu rửa mặt. Tiêu Quý kinh ngạc, cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn về phía Lưu Cẩm Trúc đứng bên cạnh.

“Kính nguyệt của con tới rồi, không nên dùng nước lạnh rửa mặt, đây là chậu nước ấm, yên tâm, không nóng đâu.” Lưu Cẩm Trúc nói dịu dàng.

Tiêu Quý đột nhiên cảm thấy, chậu nước ấm kia giống như tưới gội vào lòng.

Lưu Cẩm Trúc còn rót một cốc nước ấm để Tiêu Quý đánh răng, nặn xong kem đánh răng rồi đặt sang một bên, mỉm cười nói: “Mẹ có nấu cháo táo đỏ với củ khởi, con ra ăn một bát nhé, rất tốt cho cơ thể.” Nói xong bà xoay người ra ngoài.

Tiêu Quý im lặng một hồi lâu, sau đó cô cúi đầu cầm lấy bàn chải, bắt đầu đánh răng.

Chải hơn mười phút đồng hồ.

Tiêu Quý từ trong toilet đi ra, ngồi xuống cạnh bàn ăn, nhìn bát cháo đặt trước mặt, cô chậm rãi cầm thìa, múc một thìa bỏ vào trong miệng.

Ngọt ngào, mềm mềm, thơm ngon, tiến vào trong dạ dày, ấm áp lại thoải mái.

Cô quay đầu nhìn về phía Lưu Cẩm Trúc vẫn bận rộn trong bếp, mũi cô đột nhiên cay cay. Nửa tháng nay, Lưu Cẩm Trúc ôm đồm mọi việc to nhỏ trong nhà, ban ngày đi làm, sau khi tan tầm thì trực tiếp mua đồ ăn về nhà, đều là những món Tiêu Quý và Mễ Tu thích ăn, mỗi ngày đều nấu những món khác nhau, đơn giản nhất cũng là bốn món mặn và một món canh, ăn xong bà dọn dẹp bàn ăn, rửa chén, mặc dù Mễ Tu khuyên can nhiều lần nhưng đều vô ích, bà vẫn làm những việc này không biết mệt mỏi. Buổi sáng bà còn dậy sớm, giặt quần áo trước, sau đó làm bữa sáng, chờ sau khi Mễ Tu đi làm, bà còn tranh thủ qua loa thu dọn một chút việc nhà, sau khi tất cả ổn thoả bà mới đi làm. Có vài lần Tiêu Quý muốn nói với bà, cô ở nhà, những việc này cô làm được. Nhưng Tiêu Quý không nói ra miệng, cô lại ích kỷ cho rằng, bà thể này rất tốt, có lẽ bù lại nhiều năm thiếu vắng của bà, hoặc là bổ sung khoảng trống trong lòng cô.

Cô không thể nói rõ, nhưng thấy Lưu Cẩm Trúc làm vậy, cô cũng không muốn ngăn cản.

So với sự ấm áp lúc này trong lòng Tiêu Quý, Mạnh Nhụy lại không dễ chịu. Từ lúc Lưu Cẩm Trúc bỏ đi, trong nhà cô ta không có ngày nào là không mây mù lan toả, ba cô ta sau khi tan tầm về nhà thì nhốt mình trong phòng sách, bận rộn làm việc đến sáng, không về phòng ngủ mà chịu đựng nằm trên sofa trong phòng sách, đã hơn nửa tháng, mỗi ngày đều như thế. Sau khi Lưu Cẩm Trúc bỏ đi, ông ta gần như không tiến vào phòng ngủ, không biết có phải là sợ thấy cảnh sinh tình.

Mạnh Nhụy bừng bữa sáng, khẽ cắn môi dưới. Cô ta thừa nhận hôm đó mình quá đáng, từ khi ở trường bị Tiêu Quý đánh một bạt tai, cô ta vẫn nén tức giận, không biết nên trút ra thế nào, cũng không biết nên trút hết vào ai. Ban ngày đi học ở trường, cô ta không hoà hợp với bạn học, rất nhiều người đã không còn nói chuyện với cô ta, thầy giáo chỉ là nể mặt ba cô ta, nếu không cũng chẳng thêm để ý đến cô ta, cảm giác dâng lên, trong lòng càng nén giận. Về đến nhà, trông thấy Lưu Cẩm Trúc, cô ta sẽ nghĩ ngay đến Tiêu

Quý, nhớ đến cái tát kia, nhớ đến những lời của Mẹ Tu nói với cô ta. Đương nhiên cô ta chẳng có thiện cảm với Lưu Cẩm Trúc, cô ta cũng biết giận chó đánh mèo là không đúng, nhưng cô ta không thể kiểm soát bản thân. Cô ta đã nhẫn nại, nhưng lúc nào cũng ở bên bờ phát tiết, chỉ cần một biến động nhỏ, cô ta sẽ nổi nóng quá đà. Tối đó vốn không phải vì món ăn gì, cô ta chỉ là ình một cái có, trút ra giận dữ trong lòng, kỳ thật cô ta không muốn như thế, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, cô ta đã không còn khống chế được bản thân, lời nói ngày càng quá đáng, ngày càng không có chừng mực. Sau khi sự việc qua đi, cô ta cũng ảo não, cũng từng hối hận, thế nhưng cô ta thật sự không thể kiểm soát chính mình.

Đêm đó, cô ta nói với ba, muốn Tiêu Quý rời khỏi Mẹ Tu, kỳ thật cũng chỉ là lời nói tức giận, cô ta biết cho dù không có Tiêu Quý, Mẹ Tu cũng không thèm liếc nhìn cô ta một cái. Nhưng cô ta chỉ là quá giận, vì sao bọn họ đều yêu thương Tiêu Quý, ngay cả Lưu Cẩm Trúc cũng thế. Mấy năm nay sống chung với nhau, cô ta đã coi Lưu Cẩm Trúc là mẹ mình từ lâu, cô ta thật sự không chịu nổi bà đối với Tiêu Quý tốt hơn cô ta.

Mạnh Nhụy càng không ngờ tới, Lưu Cẩm Trúc cứ thế mà bỏ đi, dứt khoát đi như vậy, không cần cô ta và ba.

Đề nén khó chịu trong lòng, Mạnh Nhụy đẩy cửa phòng sách ra, thấy Mạnh Học Đông quả nhiên có người nằm trên sofa, hai chân cuộn lại, quần áo cũng chưa thay, bàn tay đỡ trán, vẻ mặt mệt mỏi.

Mạnh Nhụy đi qua nhẹ nhàng, đặt bữa sáng xuống, đau lòng nhìn ba mình. Chỉ mới nửa tháng, ba cô ta lại gầy như vậy, đáy mắt thâm quầng, hai má hơi lõm, đôi môi khô khốc, sắc mặt tái nhợt không có màu máu. Cô ta thật sự rất lo lắng, ba mình sẽ kiệt sức, nếu không có ba, cô ta phải làm sao bây giờ.

Mạnh Học Đông dường như nghe được tiếng động, có lẽ là không ngủ say, ông ta mở mắt, lấy xuống bàn tay trên trán, nheo mắt thấy rõ Mạnh Nhụy trước mặt mình. Nổi thất vọng trong đôi mắt được che đậy trong khoảnh khắc, ông ta cười mỗi một với Mạnh Nhụy, âm thanh hơi khàn khàn: “Nhụy Nhụy, sao con không ngủ thêm một lát.”

“Ba, sao ba lại ngủ trong phòng sách, ở đây không thoải mái chút nào.” Mạnh Nhụy kéo Mạnh Học Đông ngồi dậy, vành mắt hơi ửng đỏ.

Mạnh Học Đông sờ đầu Mạnh Nhụy nói: “Gần đây công việc của ba bề bộn, ba sẽ chú ý, Nhụy Nhụy đừng lo lắng.” Kỳ thật lúc Lưu Cẩm Trúc bỏ đi, ông ta đã từng đến chỗ làm của bà, biết được Lưu Cẩm Trúc tìm được chỗ ở, còn biết hiện tại bà ở cùng Tiêu Quý. Mạnh Học Đông không có mặt mũi đi gặp bà, chỉ là đến buổi tối, lúc đêm dài tĩnh lặng, ông ta đến dưới lầu chỗ bà ở, lẳng lặng đợi trong chốc lát, nhìn thấy ánh sáng biến mất, bóng tối buông xuống, ông ta mới rời đi. Sau khi về nhà, ông ta cũng không dám vào phòng ngủ, nhìn thấy tất cả bên trong thuộc về Lưu Cẩm Trúc, ông ta sẽ khó thở, trong lòng đau đớn ngay lập tức.

“Ba đã nói vậy, sao còn ngủ ở đây, ba à, ba phải chú ý sức khỏe của mình, bây giờ con chỉ có ba thôi.”

“Nha đầu ngốc, ba còn phải chăm sóc con mà, ba sẽ không để mình ngã bệnh đâu, con đừng lo lắng.”

“Dạ...” Mạnh Nhụy khe khàng trả lời, cô ta biết đêm nay ba vẫn sẽ như thế.

“Nhân lúc nghỉ hè, con cũng không có việc gì khác, hãy thu dọn đồ đạc, tháng sau ba đưa con đi Singapore.” Mạnh Học Đông day day mi tâm, bình tĩnh nói.

“Đi Singapore? Đi nghỉ phép ả?” Mạnh Nhụy có chút giật mình, hỏi.

“Không phải, ba đã xin với tổng công ty, sau này chúng ta sẽ ở tại đó.”

“Ở tại đó?” Mạnh Nhụy lặp lại lần nữa, sau đó hỏi ngay: “Vậy còn dì Cẩm Trúc thì sao? Dì ấy có đi theo chúng ta không?”

Ánh mắt Mạnh Học Đông lập tức âm đạm, ông ta không trả lời Mạnh Nhụy mà đứng lên đi ra ngoài cửa.

“Con hãy mau chóng thu dọn đồ đạc, ba đi làm đây.”

Mạnh Nhụy nhìn theo ba rời khỏi, trong lòng càng nặng trĩu, bọn họ sắp đi Singapore, vậy dì Cẩm Trúc...

70. Chương 70: Đau Lòng Lân Nữa

“Mẹ đã về!”

Lưu Cẩm Trúc dùng bả vai giữ cánh cửa, trong tay xách hai túi đồ đầy ắp, chẳng thể lau được mồ hôi trên trán, bà hướng về phòng khách hô lên. Hôm nay là cuối tuần, siêu thị đông đúc, tới chín giờ Lưu Cẩm Trúc liền đi qua, mua rất nhiều món Tiêu Quý và Mễ Tu thích ăn.

Tiêu Quý nghe tiếng, từ phòng ngủ đi ra, cô trông thấy Lưu Cẩm Trúc tóc tai rối bời, sắc mặt ửng đỏ, trên chóp mũi còn có lớp mồ hôi mỏng, cô đi nhanh mấy bước, cầm lấy túi trong tay bà.

“Sao không đi muộn một chút? Bây giờ thời tiết rất nóng nực!” Tiêu Quý đặt đồ đạc lên bàn, cô đưa khăn giấy cho bà, hơi nhú mày nói.

Lưu Cẩm Trúc lau trán, cười với Tiêu Quý, nói: “Tuy là đông đúc nhưng tới sớm sẽ mua được đồ, nếu buổi tối mới đi, sẽ không còn nhiều thứ đâu.”

“Trong nhà có thiếu gì đâu.” Tiêu Quý nói thâm. Từ khi Lưu Cẩm Trúc ở đây, thường xuyên cải thiện đời sống, không thiếu chút thịt, sau khi ăn xong còn có đồ ăn vặt và trái cây. Trong tủ lạnh đã sớm đầy ắp, mặc dù bọn họ một tuần không đi mua sắm vẫn sẽ không bị đói chết.

“Ai nói không thiếu, hôm qua không phải con nói ăn hết xí muội rồi sao, hôm nay đi siêu thị mẹ đặc biệt mua hai gói loại con thích nhất đấy.” Lưu Cẩm Trúc nói xong liền đi qua, lục lọi trong túi.

Tiêu Quý thấy bà ngay cả tóc cũng không kịp chải gọn gàng, chỉ lo tìm xí muội ình, trong lòng cô dâng lên chua xót. Những ngày qua, Lưu Cẩm Trúc ôm đồm tất cả việc nhà, từ dọn dẹp vệ sinh đến giặt quần áo nấu cơm, thậm chí là xuống lầu bỏ rác, tất cả đều không cho Tiêu Quý làm. Nói chuyện với Tiêu Quý cũng tăng thêm phần thận trọng, cho tới bây giờ bà đều nhìn sắc mặt cô mà nói chuyện làm việc, vô cùng cẩn thận, nhìn ra được, bà thật muốn bù đắp cho Tiêu Quý. Nhưng càng như vậy, trong lòng Tiêu Quý càng không vui. Lưu Cẩm Trúc là mẹ cô, nhưng đối đãi cô với thái độ như vậy, áy náy bù đắp, thậm chí là lấy lòng. Rõ ràng người nên gần gũi nhất trên thế giới này, lại xa cách và dè dặt như vậy.

“Ừa? Mẹ nhớ có mua xí muội mà, sao lại không tìm thấy, chẳng lẽ là quên lấy?” Lưu Cẩm Trúc lục lọi hai cái túi nhiều lần, cũng không tìm được xí muội Tiêu Quý thích ăn, bà đứng thẳng lưng bầm.

“Không có thì thôi, trong nhà nhiều đồ ăn vặt rồi.” Thấy dáng vẻ ảo não của Lưu Cẩm Trúc, Tiêu Quý nhìn không được nói. Những ngày sống chung, cô và Lưu Cẩm Trúc mặc dù không gần gũi, nhưng có thể nói chuyện với nhau như bạn bè, cho dù lần nào cũng là Lưu Cẩm Trúc chủ động trò chuyện với cô.

“Sao vậy được, mỗi lần chỉ cần con muốn ăn xí muội, ngày hôm sau sẽ đặc biệt thêm ăn, không được, mẹ phải đi một chuyến đến siêu thị!” Lưu Cẩm Trúc cầm túi xách, nói xong thì đi ra ngoài.

“Đừng đi, bên ngoài nóng lắm!” Tiêu Quý túm lấy cánh tay của Lưu Cẩm Trúc.

Lưu Cẩm Trúc xoay người lại, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn Tiêu Quý, đây là lần đầu tiên cô chủ động chạm vào bà.

Rõ ràng thấy được niềm vui trong mắt Lưu Cẩm Trúc, Tiêu Quý ngưng ngừng buông tay, con mắt lướt qua chỗ khác, không được tự nhiên mà nhìn xuống đất.

Lưu Cẩm Trúc không khỏi nở nụ cười, trong lòng là sự cảm kích trước đây chưa từng có. Cảm ơn ông trời để bà sống chung với con gái, cảm ơn ông trời còn để con gái tha thứ cho bà.

“Không sao, mẹ sẽ nhanh chóng trở về.” Lưu Cẩm Trúc sờ tóc Tiêu Quý, vành mắt đã ửng đỏ.

Tiêu Quý ngậy người, nhìn bóng dáng Lưu Cẩm Trúc dần tan biến, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, cô mới đỡ đầu gối, chớp mắt, rồi lại khụt khụt mũi, sau đó cô xoay người đi vào trong.

Mễ Tu nhà cô cũng thường xuyên vuốt tóc cô, nhưng cảm giác không giống nhau. Bàn tay Mễ Tu dịu dàng, mà bàn tay Lưu Cẩm Trúc là ấm áp.

Trong lòng vẫn còn cảm giác ban nãy, Tiêu Quý thuận tay cầm đồ đạc trên bàn, định bỏ vào tủ lạnh. Ai ngờ mới vừa đi vài bước, chuông cửa lại vang lên.

Tiêu Quý theo bản năng nhìn về phía đồng hồ treo tường, còn chưa đến mười một giờ, Mễ Tu nhà cô chưa đến lúc phải về nhà mà, chẳng lẽ hôm nay tan tầm sớm?

Mím môi một cái, Tiêu Quý đi qua mở cửa.

Người trong cửa và ngoài cửa lập tức sững sờ.

Trong lòng đều có thắc mắc như nhau, sao lại là cô ta?

Mạnh Nhụy đứng ngoài cửa, cùng có vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy Tiêu Quý, cô ta âm thầm nắm thành quyền. Cô ta không ngờ lại gặp Tiêu Quý ở đây, nói chính xác hơn, cô ta làm sao cũng không ngờ tới, Lưu Cẩm Trúc hiện tại ở cùng Tiêu Quý.

Mấy hôm trước ba nói với cô ta, tháng sau phải đi Singapore, có khả năng là chỗ định cư, sau này không trở lại nữa. Cô ta hỏi ba dì Cẩm Trúc có đi cùng chúng ta không, ba không trả lời cô ta, chỉ bảo cô ta mau chóng thu dọn hành lý. Cô ta hiểu được ý nghĩa trong đó, chỉ có cô ta và ba đi Singapore. Nhưng cô ta không muốn như vậy, cô ta muốn Lưu Cẩm Trúc đi cùng bọn họ, muốn ba người ở chung với nhau, giống như trước kia vậy, người một nhà sống chung vui vẻ.

Mấy ngày Lưu Cẩm Trúc bỏ đi, Mạnh Nhụy suy nghĩ rất nhiều, muốn Lưu Cẩm Trúc đối tốt với mình và ba, giống như tính cách của bà, không còn có ai đối tốt với cô ta như Lưu Cẩm Trúc. Tất cả đều do cô ta không tốt, cô ta bị chiều hư, không chịu nổi một chút uất ức, cô ta sai rồi, cô ta muốn sửa đổi. Ngày đó cô ta quá đáng, chỉ muốn để mình trút hết buồn khổ trong lòng, tổn thương dì Cẩm Trúc, thậm chí còn nói với ba muốn Tiêu Quý rời khỏi Mễ Tu, là lỗi của cô ta, đều là lỗi của cô ta.

Cô ta muốn cầu xin sự tha thứ của dì Cẩm Trúc, muốn dì Cẩm Trúc cùng đi Singapore với bọn họ, sau này cô ta nhất định ngoan ngoãn, làm một đứa con vâng lời, không bao giờ chọc giận bà nữa. Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Mạnh Nhụy đi qua chỗ làm của Lưu Cẩm Trúc, lén theo bà trở về nhà, nhưng không dám đi lên nói một câu xin lỗi với bà, muốn bà theo mình về nhà. Cô ta sợ Lưu Cẩm Trúc không chịu tha thứ, càng sợ bà từ chối cùng đi Singapore với bọn họ.

Một đêm không ngủ, suy nghĩ rất nhiều, hôm nay Mạnh Nhụy vẫn đến đây, không hề do dự mà đi thẳng lên lầu. Thế nhưng tất cả dường như cô ta đã tích góp đều hoá thành hư ảo trong nháy mắt khi nhìn thấy Tiêu Quý. Vì sao Lưu Cẩm Trúc ở cùng Tiêu Quý, điều này có nghĩa gì? Có phải Tiêu Quý đã tha thứ cho bà rồi không?

“Cô có việc gì không?” Mạnh Nhụy hỏi lâu không nói gì, Tiêu Quý mất kiên nhẫn hỏi.

Mạnh Nhụy khẽ cắn môi dưới, không cam lòng nói: “Tôi muốn tìm dì Cẩm Trúc!” Vừa mới hạ quyết tâm, một giây nhìn thấy Tiêu Quý lại tan biến tất cả. Mạnh Nhụy trước mắt lại trở thành Mạnh Nhụy kiêu căng bốc đồng kia.

Thấy ngữ khí Mạnh Nhụy không tốt, Tiêu Quý không muốn dây dưa lâu dài với cô ta, cô nói câu có lệ, không ở đây, sau đó xoay người muốn đóng cửa lại.

Ai ngờ Mạnh Nhụy lại dùng sức đẩy vào, thô bạo bước vào trong.

Tiêu Quý lùi về sau mấy bước, cô vịn cánh cửa mới đứng vững, quay đầu nhìn Mạnh Nhụy với vẻ khó tin. Cô ta là cướp sao?

Sau khi vào trong, Mạnh Nhụy quan sát xung quanh, không có tự giác nên có khi ở trong nhà người khác.

Tiêu Quý kéo cánh tay Mạnh Nhụy, cô cau mày lớn tiếng nói: “Mời cô ra ngoài, đây là nhà tôi!” Nơi này rốt cuộc là địa bàn của cô, còn phải sợ Mạnh Nhụy ư.

Mạnh Nhụy đập tay Tiêu Quý một cái, hất đầu về phía cô, vẻ mặt vênh váo hung hăng.

Tiêu Quý...cô ta tới đánh nhau sao!

“Tôi đến tìm dì Cẩm Trúc, kêu dì ấy ra đây!” Mạnh Nhụy la lớn.

“Tôi mặc kệ cô tìm ai, đây là nhà tôi, cô ra ngoài mau lên!” Tiêu Quý nói.

“Cái gì nhà cô! Đừng không biết xấu hổ, đây rõ ràng là nhà của dì Cẩm Trúc, tôi muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu!” Mạnh Nhụy chỉ biết đây là chỗ ở của Lưu Cẩm Trúc, hoàn toàn không biết thực ra đây là nhà trọ của Mễ Tu.

“Tôi thấy cô có bệnh rồi đó, đây là nhà trọ của A Tu, là nhà của tôi và anh ấy, cô lập tức ra ngoài đi, bằng không tôi không khách sáo với tôi!”

Nhà trọ của Mễ Tu? Mạnh Nhụy lấy làm kinh hãi, cô ta trờng to mắt, không dám tin mà nhìn Tiêu Quý: “Cô nói cái gì? Đây là nhà trọ của Mễ Tu! Các người...các người ở chung?” Tuy rằng cô ta biết mình và Mễ Tu không có khả năng, cũng biết Mễ Tu không bao giờ thích cô ta. Nhưng hiện tại để cô ta bắt gặp cô gái khác và Mễ Tu thân mật như vậy, thậm chí sống chung, cô gái này lại là Tiêu Quý, Mạnh Nhụy thật sự khó chấp nhận.

“Có quan hệ gì với cô chứ, lập tức ra ngoài đi!” Tiêu Quý nói xong liền đi lên kéo Mạnh Nhụy.

“Cô nói đi! Cô và Mễ Tu ở chung phải không?” Mạnh Nhụy đột nhiên cuồng loạn hô lên.

Tiêu Quý bị hoảng hồn, không ngờ Mạnh Nhụy có phản ứng mạnh như vậy.

“Cô nói đi! Cô và Mễ Tu còn có Lưu Cẩm Trúc, ba người ở chung với nhau sao?” Một nhà ba người mà cô ta mong đợi, hiện tại lại thực hiện trên người Tiêu Quý, sao lại có thể!

“Cô...đồ điên này! Đi ra ngoài cho tôi!” Về mặt Mạnh Nhụy quá dữ tợn, Tiêu Quý thật có vài phần sợ hãi.

Ngoài dự liệu, Mạnh Nhụy cầm tờ giấy trên bàn, lập tức quăng xuống đất, sau đó lại cầm cốc nước của Tiêu Quý, còn có đồ đạc mua từ siêu thị, toàn bộ đều ném xuống đất.

Tiêu Quý phục hồi tinh thần, lập tức đi qua ngăn lại, dáng vẻ hiện giờ của Mạnh Nhụy, thật sự rất đáng sợ.

Hai người đánh nhau, lôi kéo đối phương, đều túm lấy tay nhau không thả ra.

Vòng tay thạch anh trên cổ tay Mạnh Nhụy lập tức cứa vào lòng bàn tay của Tiêu Quý.

Đau đớn như kim châm, máu từ lòng bàn tay chảy ra, Tiêu Quý hít một hơi, trên tay dần dần mất sức.

Mạnh Nhụy càng điên cuồng hơn, nỗi khủng khiếp lôi kéo quần áo của Tiêu Quý.

Lúc này, Mễ Tu và Lưu Cẩm Trúc trở về, tình huống trước mắt khiến bọn họ khiếp sợ.

Không chút do dự, hai người chạy nhanh lên phía trước, đẩy Mạnh Nhụy ra.

Cô ta không phòng bị mà ngã trên mặt đất, cổ tay đập trên sàn nhà.

Mễ Tu và Lưu Cẩm Trúc mau chạy qua xem xét Tiêu Quý, còn có lòng bàn tay bị thương, không ai nhìn xem Mạnh Nhụy thế nào.

Mạnh Nhụy ngã trên mặt đất ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, đôi môi hơn run rẩy, cô ta gắng sức đứng lên, loạng choạng chạy ra ngoài.

Mễ Tu không còn lòng dạ nào bận tâm đến chuyện khác, anh mau chóng lấy hộp thuốc, cầm máu cho Tiêu Quý. Mà Lưu Cẩm Trúc ở bên cạnh thì nhìn chỗ Mạnh Nhụy rời khỏi, bà ngơ ngẩn bàng hoàng.

Bà và Mạnh Nhụy sống chung nhiều năm như vậy, bà rất hiểu Mạnh Nhụy, nhìn theo dáng vẻ vừa rồi, Mạnh Nhụy tuyệt đối không giả vờ. Bỗng nhiên bà nhớ đến Mạnh Nhụy của mấy năm trước, thật giống như vừa rồi, trắng bệch không còn chút màu máu. Lưu Cẩm Trúc nhíu chặt mày, thật sự lo lắng, bà nói với Mễ Tu một câu, dì ra ngoài xem thử.

Tiêu Quý băng bó bàn tay bị thương, trông thấy bóng dáng Lưu Cẩm Trúc dần tan biến, cô chợt cảm thấy vết thương trên tay thực ra không đau chút nào.

71. Chương 71: Lập Tức Đi Ngay

Khi Lưu Cẩm Trúc đuổi theo, Mạnh Nhụy quả nhiên ngã trên mặt đất.

Lưu Cẩm Trúc hoảng hồn, bà bước nhanh qua, ngồi xổm trên mặt đất, nâng đầu Mạnh Nhụy lên.

Sắc mặt Mạnh Nhụy còn phờ phạc hơn vừa rồi, ngay cả môi cũng không còn màu máu. Lưu Cẩm Trúc mau chóng vỗ hai má cô ta, thấy cô ta không phản ứng, bà lại dùng sức véo nhân trung của cô ta. Mí mắt Mạnh Nhụy động đậy, vẫn chưa mở mắt ra. Lưu Cẩm Trúc không dám trì trệ nữa, bà vội đỡ cô ta lên, đón một chiếc taxi đến bệnh viện gần nhất.

Tại phòng cấp cứu, y tá cầm lấy băng xét nghiệm khẩn cấp của Mạnh Nhụy giao cho bác sĩ. Bác sĩ nhận lấy, đỡ gọng kính, nhìn Lưu Cẩm Trúc ngồi trước mặt, bình tĩnh hỏi: “Bà là người thân của bệnh nhân sao?”

Lưu Cẩm Trúc ngần ra, do dự rồi trả lời: “Không phải.” Thấy bác sĩ lại cúi đầu nhìn băng xét nghiệm, vẻ mặt hơi đăm chiêu, bà vội nói: “Tôi là bạn của ba con bé, nó làm sao vậy, có nghiêm trọng không?” Nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của Mạnh Nhụy, Lưu Cẩm Trúc có dự cảm không tốt.

“Cô ấy thiếu máu rất nghiêm trọng, chỉ nhìn vào băng xét nghiệm mà nói, chắc chắn không phải thiếu máu vì dinh dưỡng, cô ấy từng có bệnh gì không?”

“Nó...hồi năm 12 tuổi từng mắc bệnh ung thư máu, nhưng đã ổn rồi, đã nhiều năm chưa từng tái phát...”

“Thảo nào huyết sắc tố thấp như vậy, bây giờ còn chưa thể xác định, bà hãy gọi người nhà cô ấy đến đây, chúng tôi sẽ kiểm tra kỹ càng hơn.”

“Được...”

Lưu Cẩm Trúc ra khỏi phòng cấp cứu, bà lấy di động ra, nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình điện thoại, hơi do dự. Từ khi bà rời khỏi nhà họ Mạnh, đã không còn liên lạc với Mạnh Học Đông, mà ông ta cũng chưa bao giờ tìm bà, lâu như vậy, hai người nên kết thúc. Hiện tại muốn bà gọi điện qua, nên nói gì đây, Mạnh Học Đông có thể cho rằng tình huống hiện tại của Mạnh Nhụy có liên quan đến bà không. Do dự nhiều lần, Lưu Cẩm Trúc vẫn không gọi điện cho Mạnh Học Đông, mà đưa số cho y tá, nhờ cô ta báo cho Mạnh Học Đông.

Cẩn thận nhìn y tá gọi điện, sau đó tắt điện thoại, thông qua ống nói dường như có thể nghe được âm thanh lo lắng của Mạnh Học Đông, Lưu Cẩm Trúc cảm thấy căng thẳng, đáy mắt khẽ lướt qua vẻ ảm đạm. Quả nhiên đối với Mạnh Học Đông, chỉ có Mạnh Nhụy là quan trọng nhất, những cái khác không quan trọng. Cho dù Mạnh Học Đông có phải là người cha tốt hay không, chí ít ông ta cố hết sức muốn làm một người cha tốt. Thế nhưng bản thân bà, chưa bao giờ làm một người mẹ tốt. Nghĩ đến Tiêu Quý, Lưu Cẩm Trúc chợt bừng tỉnh, lúc bà đuổi theo Mạnh Nhụy, tay Tiêu Quý còn chảy máu! Sao bà lại quên mất.

Chán nản lại phiền muộn, Lưu Cẩm Trúc chạy nhanh đến tiệm thuốc mua thuốc thoa chữa vết thương ngoài da, rồi cầm thuốc chạy về chỗ Mẹ Tu.

Về đến nhà, Lưu Cẩm Trúc mở cửa ra, thấy Tiêu Quý và Mẹ Tu ngồi trên sofa, đang xem tivi. Không giống như mọi khi, trong phòng khách ngoài tiếng tivi thì không có tiếng gì khác, bầu không khí hơi kỳ lạ.

Loại dự cảm không tốt khi ở bệnh viện càng mãnh liệt, Lưu Cẩm Trúc nhìn về phía Tiêu Quý, nhưng chỉ nhìn thấy một bên mặt cô, không thấy rõ ràng vẻ mặt của cô.

“Đi Cẩm Trúc về rồi.” Mẹ Tu đứng lên, ôn hoà nói, nói xong còn liếc qua Tiêu Quý, trong lòng anh cũng lo lắng. Sau khi Lưu Cẩm Trúc đuổi theo Mạnh Nhụy rời khỏi đây, Tiêu Quý không nói gì, tuy rằng trên mặt cũng không có vẻ đau thương gì, nhưng loại trầm mặc kiềm nén này, khiến cho người ta hoang mang không nói thành lời.

“Ừm.” Lưu Cẩm Trúc nhẹ giọng đáp, bà đi đến trước mặt Tiêu Quý, cầm thứ trong tay đưa qua: “Tiểu Quý, tay con không sao chứ? Mẹ mua thuốc cho...”

Tiêu Quý đột nhiên đứng lên, không thèm nhìn Lưu Cẩm Trúc, cô đi nhanh vào phòng ngủ của bà.

Mẹ Tu và Lưu Cẩm Trúc nhìn nhau, mau chóng đuổi theo.

Khi bọn họ tới cửa phòng ngủ của Lưu Cẩm Trúc, hai người đều hoảng hồn.

Tiêu Quý lục lọi tất cả quần áo của Lưu Cẩm Trúc quăng ra ngoài, cô như phát điên nhét chúng lộn xộn vào trong va ly. Trên giường, trên mặt đất, thậm chí là trên bàn, khắp nơi đều là quần áo của Lưu Cẩm Trúc.

Lưu Cẩm Trúc cảm thấy hai chân mềm nhũn, bà phải vịn cánh cửa mới có thể đứng vững. Đôi mắt nhìn chằm chằm Tiêu Quý không nháy chút nào, bàn tay buông thõng hơi run rẩy.

Sau khi giật mình, Mễ Tu vội bước nhanh qua, đoạt lấy va ly trong tay Tiêu Quý, anh đẩy nó sang một bên, nắm tay bị thương của Tiêu Quý, nói: “Tiểu Quý, em làm gì thế?” Bằng gạc vừa bó đã thấm máu, Mễ Tu nắm chặt cổ tay cô, không cho cô lộn xộn nữa.

Tiêu Quý thở hổn hển, hai tay vẫn không ngừng giãy dụa, cô ngẩng đầu nhìn Mễ Tu, âm thanh sắc bén: “Bảo bà ấy đi! Bảo bà ấy đi!”

Nước mắt Lưu Cẩm Trúc đã rơi như mưa, bà che miệng, không dám khóc thành tiếng.

Mễ Tu nhíu chặt mày, anh chưa từng thấy Tiêu Quý như vậy, ánh mắt căm ghét một người lại hiện ra trên mặt cô. Nhưng mà anh không thể để Lưu Cẩm Trúc đi, nếu hiện tại bà bị Tiêu Quý đuổi đi, vậy về sau hai người họ không còn hy vọng hoà thuận.

Thừa dịp Mễ Tu không chú ý, Tiêu Quý giãy khỏi sự khống chế của anh, cô xách va ly bên chân, bước đến trước mặt Lưu Cẩm Trúc đang tựa vào cánh cửa. Cô đặt va ly thật mạnh trên mặt đất, trừng to mắt, hung hăng nhìn bà, kiên quyết nói: “Lập tức rời khỏi chỗ này!” Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng Lưu Cẩm Trúc đuổi theo Mạnh Nhụy ra ngoài, trái tim Tiêu Quý giống như bị lưỡi kiếm sắc bén đâm thủng, đau đến ngạt thở. Chẳng lẽ bà không thấy cô bị thương sao, chẳng lẽ trong lòng bà cô nhỏ nhặt không đáng kể sao? Vì sao, vì sao mỗi lần người bị bỏ lại đều là cô, những ngày sống chung, bà đối với cô rất tốt, chăm sóc quan tâm cô, chẳng lẽ đều là giả sao? Vì sao, rốt cuộc là vì sao...

Lúc cô dự định muốn tha thứ thì lại bỏ mặc cô...

“Tiểu Quý...” Lưu Cẩm Trúc thấp giọng hô lên, vươn tay muốn chạm vào Tiêu Quý.

“Đừng nói chuyện với tôi!” Tiêu Quý ngắt lời bà, tránh né sự tiếp xúc của bà, trong đôi mắt to không còn vẻ trong suốt như nước của mọi khi.

Mễ Tu nhìn Tiêu Quý và Lưu Cẩm Trúc, một người trợn trừng mắt, một người đau thương tuyệt vọng. Thực ra anh có thể hiểu được hành động của Tiêu Quý, vừa rồi Lưu Cẩm Trúc đuổi theo Mạnh Nhụy ra ngoài, làm cô nhớ lại cảnh tượng bị Lưu Cẩm Trúc bỏ mặc hồi nhỏ, cô hận, cô oán, cô uất ức, những điều này anh đều biết. Thế nhưng anh không thể để Tiêu Quý đuổi Lưu Cẩm Trúc đi. Trong lòng Tiêu Quý, Lưu Cẩm Trúc vẫn là một sự tồn tại của mâu thuẫn, cô oán hận Lưu Cẩm Trúc năm đó vứt bỏ mình, nhưng lại khát vọng có thể gần gũi với bà, cô mong mỗi sự ấm áp của gia đình, sự yêu mến từ cha mẹ. Từ những ngày sống chung có thể nhìn ra, trong lòng Tiêu Quý đã chấp nhận Lưu Cẩm Trúc, chỉ là ngoài miệng không thừa nhận. Dù sao đó là người mẹ đã sinh ra cô nuôi dưỡng cô, cô có thể oán hận bao lâu chứ.

Mễ Tu vĩnh viễn không thể quên, hôm Lưu Cẩm Trúc vừa đến đây ở, buổi tối Tiêu Quý ngủ say trong lòng anh, cô đã nói mớ tiếng mẹ kia.

Vì thế, cho dù ra sao, Mễ Tu cũng không thể để Tiêu Quý đuổi Lưu Cẩm Trúc. Anh muốn cho cô một gia đình hoàn chỉnh, không muốn để cô lặng lẽ chảy nước mắt vào ban đêm nữa.

“Được rồi, Tiểu Quý, đừng càn quấy.” Mễ Tu ôm vai cô, muốn đưa cô ra ngoài.

Thế nhưng lúc này Tiêu Quý đã không nghe vô cái gì, bao gồm cả Mễ Tu mà cô yêu nhất, tín nhiệm nhất.

“Em không có càn quấy! Em chỉ muốn bà ấy đi thôi, lập tức đi ngay!” Tiêu Quý hất tay Mễ Tu ra, cô chỉ vào Lưu Cẩm Trúc, oán hận hô lên.

Mễ Tu không nói lời nào, trầm mặc của anh cũng là từ chối.

Trái tim Tiêu Quý tức thì lạnh giá, giờ phút này cô mong mỗi Mễ Tu có thể ủng hộ cô, anh nên hiểu cô nhất, biết rõ con người cô nhất, vì sao bây giờ anh vẫn đứng về phía Lưu Cẩm Trúc.

Tiêu Quý lắc đầu, lùi ra sau hai bước, cô nhìn Mễ Tu, nói lắp bắp: “Rốt cuộc anh có muốn để bà ấy đi không?”

Mễ Tu vẫn trầm mặc như cũ, anh nắm chặt quả đấm, trong lòng cũng đau đớn.

“Được...bà ấy không đi, em đi...” Tiêu Quý nhìn Mễ Tu một cái sau cùng, rồi cô xoay người bỏ đi.

72. Chương 72: Tương Lai Tốt Đẹp

Hầu Tử ăn xong hai hộp kem thì chùi miệng, cô lấy tay ôm mặt, mở to đôi mắt ngập nước nhìn Tiểu Kê ngồi bên cạnh cô thẫn thờ.

Lại nói sau khi Tiểu Kê đến nhà cô, ông già nhà cô không còn ép buộc cô học đàn dương cầm nữa, mỗi ngày cũng không xụ mặt, thỉnh thoảng còn xuống bếp nấu cơm. Hầu Tử biết Tiểu Kê nhà cô rất được lòng trưởng bối, nhưng đáng về thế này của ông già nhà cô thật là hiếm thấy, khiến cho địa vị của cô giảm xuống, dù sao cô cũng là con ruột mà!

Haiz, lặng lẽ thở dài, Hầu Tử nâng cằm suy nghĩ xa xa. Tuy rằng nói cô không cần học đàn dương cầm, cô rất happy, không bảo cô nấu cơm cô cũng rất sung sướng, nhưng mà Tiểu Kê nhà cô suốt ngày rầu rĩ không vui, luôn bày ra khuôn mặt chán nản, hai má lúm đồng tiền không biết vút đi đâu rồi, cô thật sự rất đau buồn.

Đi qua từng bước một, Hầu Tử ngồi xếp bằng bên cạnh Tiêu Quý, cô rướn cổ qua, nói với vẻ buồn nôn: “Tiểu Kê Kê thân yêu, cậu nói đi, cậu ấy, cái kia ấy, sao lại...tệ thế này, cậu và bạn trai khô ngô tuần tú nhà cậu đã chiến tranh lạnh gần một tháng...”

Đúng thế, từ hôm Mạnh Nhụy vô cớ đi qua nỗi điên, Lưu Cẩm Trúc đuổi theo, Tiêu Quý đuổi bà đi, sau một loạt sự việc xảy ra. Tiêu Quý và Mễ Tu cãi nhau, sau tám năm ở chung tốt đẹp, bọn họ đã cãi nhau, hơn nữa duy trì đến bây giờ.

Thuật ngữ phổ biến gọi là chiến tranh lạnh.

Tiêu Quý xoay đầu nhìn Hầu Tử một cái, lặng lẽ không nói gì rồi cúi đầu xuống, ôm hai chân mình, chôn vùi mặt mình giữa đầu gối, cũng không biết có nghe lời nói của Hầu Tử không. Hôm đó cô tức giận rời khỏi nhà trọ của Mễ Tu, nhưng mới chạy xuống lầu đã bị Mễ Tu kéo lại, ngay lúc đó trong đầu cô chỉ có sự vút bỏ của Lưu Cẩm Trúc, còn có sự không quan tâm của Mễ Tu, hoàn toàn không nghe vô bất cứ lời giải thích nào của anh.

Hôm đó, Mễ Tu nói với cô, em không thể cứ thế đuổi đi Cẩm Trúc đi, cho dù thế nào đi ấy cũng là mẹ em.

Tiêu Quý không thể chấp nhận lý do như vậy, đúng thế, Lưu Cẩm Trúc là mẹ cô, sinh ra cô, nuôi dưỡng cô mười mấy năm, thế nhưng bởi vì chút chuyện này, bà có thể tùy ý vút bỏ cô, tổn thương cô sao? Đúng, Lưu Cẩm Trúc là mẹ cô, nhưng trong lòng bà cô còn kém hơn một người ngoài, không đúng, Mạnh Nhụy không phải người ngoài, cô mới phải.

Năm cô mười ba tuổi, bà lựa chọn đến nước Mỹ xa xôi chăm sóc Mạnh Nhụy, vút bỏ cô, hiện tại bà cũng đuổi theo Mạnh Nhụy, không quan tâm đến cô, vì sao cô không thể đuổi bà đi chứ! Chỉ vì bà là mẹ cô, nhưng bà có làm đúng trách nhiệm của một người mẹ hay không!

Lúc bố cô chết bà không ở đó, lúc cô cần quan tâm nhất bà không có mặt, khi cô ngã bệnh cần người chăm sóc bà cũng vắng mặt, lúc cô bị chú thím khi dễ bà không xuất hiện, lúc cô phải đi làm thêm vì không có tiền đóng học phí bà cũng không có mặt.

Giờ phút này, Mễ Tu bảo vệ Lưu Cẩm Trúc khiến cho Tiêu Quý không thể chấp nhận, càng không thể chịu đựng. Người cô yêu nhất, sao có thể đi bảo vệ người đã làm tổn thương cô sâu sắc? Cô tin nhiệm Mễ Tu như thế, tin tưởng anh, anh đã nói ủng hộ cô, nguyện ý đứng về phía cô, vì sao anh không làm được, vì sao anh và Lưu Cẩm Trúc cùng tổn thương cô!

Nghĩ đến đây, Tiêu Quý nặng nề nhắm mắt lại. Hôm đó đương nhiên buồn bã chia tay, cô và Mễ Tu lần đầu tiên cãi vã, Mễ Tu không hiểu được cách cư xử của cô đối với Lưu Cẩm Trúc, mà cô cũng không thể chấp nhận sự bảo vệ của anh đối với bà. Nếu Lưu Cẩm Trúc không rời khỏi, vậy thì cô sẽ đi.

Cho tới hôm nay, cô đã ở chỗ Hầu Tử gần một tháng, mỗi ngày Mễ Tu đều gọi điện cho cô, mỗi ngày tan tầm đều sẽ đến thăm cô, nhưng mà anh vẫn chưa nói để Lưu Cẩm Trúc rời đi, mà Tiêu Quý đương nhiên cũng chưa từng hoà nhã với anh.

Ngày tháng cãi nhau thật tình không tốt, thực ra Tiêu Quý đã sớm có chút hối hận, sao cô lại vì Lưu Cẩm Trúc và Mạnh Nhụy mà chiến lạnh với A Tu nhà cô chứ. Thế nhưng hiện tại cô đã đâm lao thì phải theo lao, Mễ Tu cũng chẳng cố gắng đi dỗ dành cô, muốn cô về thế nào chứ...

Ngay lúc hai người đều âm thầm thở dài, chuông cửa vang lên.

Hầu Tử đứng dậy đi mở cửa, một lát sau cô lớn tiếng hô lên: “Tiểu Kê, lại đây!”

Tiêu Quý ngẩng đầu, nhìn về phía bên kia, thật chẳng nhìn thấy gì, cô hét cách đành phải đứng dậy, chậm chậm đi qua. Mễ Tu nhà cô không có bên cạnh, ngay cả đi đứng cô cũng chẳng có sức.

Đứng ngoài cửa chính là người giữ sức lực của cô. Tiêu Quý ngừng thở, nhìn Mễ Tu nhà cô không chớp mắt.

Mị Mị và Du Phong đứng cùng Mễ Tu tự động biến mất trong tầm mắt nóng bỏng của bọn họ.

Ngoài cửa chỉ còn lại Mễ Tu và Tiêu Quý, Tiêu Quý gục đầu xuống, chu cái miệng nhỏ nhắn, cô rất muốn làm nũng với anh, làm sao bây giờ!

Tiêu Quý trước mắt so với một hồi trước đã gầy đi rất nhiều, Lưu Cẩm Trúc dưỡng cho cô bao nhiêu thịt đều đã giảm xuống, áo thun trên người mua hồi tháng trước, nay lại hơi rộng thùng thình. Mễ Tu nhíu mày đau lòng, anh tiến lên một bước, nắm tay Tiêu Quý thật chặt trong lòng bàn tay mình.

Tóc mái sắp che khuất đôi mắt, Mễ Tu nhẹ nhàng vén lên, ánh mắt chuyên chú, anh nhìn cô, nói: “Em nên đi cắt tóc, thời tiết nóng như vậy, coi chừng nổi sảy.”

“Trán nhà ai nổi sảy chứ.” Tiêu Quý yếu ớt nói, ngón tay bất giác nắm ngón tay của Mễ Tu.

Mễ Tu khẽ cười, dáng vẻ mất tự nhiên đáng yêu của cô thật lâu không nhìn thấy. Gần đây anh bận rộn nhiều việc, bởi vì trò chơi mới phát hành, anh bận đến sứt đầu mẻ trán, mỗi ngày hận không thể có thêm mấy tiếng đồng hồ. Hiện tại Tiêu Quý ở chỗ Hầu Tử cũng khiến anh yên tâm một chút, ít nhất anh không cần lo lắng Tiêu Quý và Lưu Cẩm Trúc ở nhà sẽ xảy ra mâu thuẫn gì nữa.

Mễ Tu đã suy nghĩ kỹ càng, trước hết để Tiêu Quý ở đây, chờ anh bận xong hồi này, Tiêu Quý và Lưu Cẩm Trúc giảm bớt sự bài xích, anh lại điều hoà quan hệ giữa hai người lần nữa. Nếu Tiêu Quý thật sự vẫn không thể chấp nhận Lưu Cẩm Trúc, dù sao cũng sắp khai giảng, bọn Du Phong phải quay về trường, Lưu Cẩm Trúc thế nào cũng dọn ra ngoài. Khi đó sẽ có một lý do chính đáng để bà rời đi, sẽ không vì Tiêu Quý đuổi bà đi. Sau này hai người hoà thuận, sẽ không bởi cái cơ này mà xảy ra chuyện.

Vén lên tóc mái của Tiêu Quý, Mễ Tu hôn lên trán cô một cái, lời nói dịu dàng: “Không giận nữa?” Âm cuối kéo dài, uyển chuyển triền miên.

Tiêu Quý mất tự nhiên xoay mặt qua, hôn cũng đã cho anh hôn rồi, nói câu này còn có ý gì chứ!

Mễ Tu nắm lấy cằm cô, đôi mắt đen láy khoá lại đôi mắt to tròn mọng nước của cô, anh nói: “Không giận thì tốt rồi, anh cũng có thể yên tâm đi công tác.”

Tiêu Quý sững sốt, lại phải đi công tác! Cô thốt lời, hỏi: “Lại đi công tác! Anh đi đâu, đi bao lâu!”

“Mười một giờ bay, anh và Du Phong còn có anh Cách Hi cùng đi thành phố Y, bởi vì tạm thời quyết định, cho nên không nói trước với em.”

“Ồ...” Tiêu Quý rầu rĩ đáp lại một tiếng, không tình nguyện hỏi: “Anh đi bao lâu thế?” Cô vừa mới giảng hoà với anh, anh lại phải rời khỏi.

“Không lâu đâu, ngày mai là có thể trở về.”

Tiêu Quý vẫn không vui, cô cúi đầu bĩu môi.

Mễ Tu bật cười, trong đôi mắt tràn ngập vẻ nuông chiều, anh kề sát tai cô, nhẹ giọng nói: “Lần này anh trở về, chúng ta có thể thuê một nhà trọ khác, chỉ có hai người chúng ta sống chung.”

Lần này trò chơi phát hành, Mễ Tu nhận được một khoản thu nhập không nhỏ, có thể cho Tiêu Quý một cuộc sống ổn định.

Tiêu Quý mở to mắt, trái tim đập nhanh vài cái. Nhà của cô và Mễ Tu nhà cô, cái nhà chỉ thuộc về bọn họ...

Mễ Tu và Du Phong đi rồi, Tiêu Quý, Hầu Tử còn có Mị Mị cùng nhau đến phòng Hầu Tử, bắt đầu trò chuyện.

Bởi vì nụ hôn và cái ôm vừa rồi của Mễ Tu, quan trọng là cuộc sống tốt đẹp sau này, hai má lúm đồng tiền của Tiêu Quý đã trở về, cô giống tư thế ban nãy, ôm đầu gối ngồi trên giường, chỉ là trên mặt không thể ngừng cười.

Hầu Tử khinh bỉ đến gần, như kẻ trộm mà hỏi: “Bạn trai khô ngô tuần tú nhà cậu nói gì với cậu thế, làm cho cậu trong nháy mắt thoát khỏi tối tăm, nụ hoa nở rộ.”

“Không nói với cậu, không nói với cậu, sẽ không...nói với cậu, cậu, cậu!” Tiêu Quý nghiêm nhiên hát lên.

“...” Hầu Tử... Quên đi, cô không so đo với người bệnh thần kinh.

Bên này không được, chuyển sang bên kia.

“Mị Mị à, vì sao cậu cùng Du Phong trở về thế?” Đây mới là trọng điểm, hai người chia tay từ lâu, hiện giờ là gương vỡ lại lành sao!

Tiêu Quý không cười nữa, cô chớp mắt, nhìn chằm chằm Mị Mị, dùng ánh mắt hỏi, nói mau, nói mau, đã xảy ra chuyện gì!

Mị Mị vắn vẹo ngón tay, hai má ửng hồng, ánh mắt né tránh, vắn vẹo hồi lâu, cô mới nhút nhát nói: “Anh ấy, anh ấy nói...trong lòng không quên được tớ, muốn tớ tha thứ cho anh ấy, cho anh ấy một cơ hội nữa, anh ấy nhất định sẽ quý trọng tớ...” Nhớ đến lời nói ngày đó của Du Phong, còn có nụ hôn nóng bỏng kia, khuôn mặt Mị Mị sắp bùng cháy. Hôn môi sao lại có thể như vậy, với cả đầu lưỡi...

Hầu Tử và Tiêu Quý nhìn nhau, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, không thể dễ dàng tha thứ cho anh ta!

“Sau đó thì sao, cậu nói thế nào?” Hai người hỏi cùng lúc.

“Tớ...tớ nói...” Mị Mị muốn nói lại thôi.

Tiêu Quý và Hầu Tử mở to mắt, không phải là đồng ý với anh ta rồi chứ, đừng nha, thế nào cũng phải ngược chứ!

“Tớ nói, muốn em tha thứ cho anh thì không có khả năng, nhưng em vẫn có thể cho anh một cơ hội... Anh, anh hãy theo đuổi em lần nữa, nhưng em chưa chắc sẽ bằng lòng với anh...”

Tiêu Quý và Hầu Tử đưa mắt nhìn nhau, Mị Mị nhà họ quả nhiên không phải tầm thường, loại đáp án này...cao thủ đẩy cao thủ đẩy.

Trong lòng tặng Mị Mị 10086 lời khen, châm 10087 ngọn nến cho Du Phong.

Mông Hầu Tử rung mạnh, cô hét hồn, vội lấy điện thoại di động ra.

“Alo, dạ, con biết rồi, ba cũng phải chú ý an toàn!”

Tắt máy, về mặt Hầu Tử nghiêm túc, cô nhìn hai cô nàng trước mặt, nói: “Ba tớ hôm nay không trở về, nói là cầu XX bị sập, nhiều người tử vong bị thương, ông ấy phải nhanh chóng chạy qua đó. Cái cầu XX kia lâu năm như vậy, sao lại xảy ra chuyện chứ, thật là...”

“...Cầu XX...” Tiêu Quý nói líu riu, sắc mặt tái nhợt.

Hầu Tử và Mị Mị nhìn về phía cô, về mặt khó hiểu, làm sao vậy, vừa rồi còn cười như đóa hoa mà.

“Chính là cầu XX thông về phía sân bay?”

“Đúng vậy, thế nào?”

“...Hiện tại mấy giờ...”

“Mười giờ rưỡi, cậu...Tiểu Kê cậu sao vậy?”

Mười giờ rưỡi, Mễ Tu bay lúc mười một giờ, vậy anh...có phải còn trên cầu không...

73. Chương 73: Sụp Đổ Bất Khóc

Lúc Tiêu Quý, Hầu Tử, Mị Mị còn có Đường Tam Thận chạy tới bệnh viện, bọn họ bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Khắp nơi đều là người bị thương, trong hành lang đặt đầy giường bệnh, có người ngồi trên ghế tiêm thuốc, có người trực tiếp đứng để y tá băng bó vết thương, có người bị băng bó đầu tựa trên tường suýt nữa không đứng vững. Đèn đỏ trong phòng phẫu thuật không ngừng chớp tắt, lúc này màu đỏ kia giống như răng nanh của ma quỷ, nó đang nhe nanh múa vuốt khiến người ta rét run.

Bọn Tiêu Quý hít một hơi lạnh, họ đứng tại chỗ, không biết làm sao. Khi biết cầu XX sụp xuống, Tiêu Quý và Mị Mị bắt đầu gọi điện thoại trước, nhưng không gọi được cho Mễ Tu và Du Phong, đều là tạm thời không thể nối máy. Tiêu Quý luống cuống, vốn sau khi nghe được tin tức kia, cô sợ hãi Mễ Tu còn ở trên cầu, nhưng trong lòng vẫn có hy vọng, nói không chừng bây giờ Mễ Tu nhà cô còn chưa đi, hoặc là đã ở sân bay, nhưng không gọi điện thoại được, cô không tìm thấy người, trong lòng nhin không được mà suy nghĩ lung tung. May mà Hầu Tử còn chút lý trí, cô lập tức gọi điện cho Đường Tam Thận, bảo anh ta thử liên lạc Doãn Cách Hi, xem có thể liên hệ được không.

Kết quả cũng giống nhau, không gọi được.

Tiêu Quý hoàn toàn hoang mang, sáu hồn bảy phách đều không biết bay đi đâu, cô ngơ ngác ngây ngốc nhìn Hầu Tử gọi điện thoại cho thị trưởng đại nhân, sau đó cứng đờ bị Hầu Tử kéo đi bệnh viện. Theo lời thị trưởng đại nhân, người bị thương bởi cầu XX sụp đều đưa đến bệnh viện cách sân bay gần nhất.

Thế nhưng hiện tại bọn họ hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ, bệnh viện lớn như vậy, khắp nơi đều là người bị thương, bọn họ căn bản không tìm thấy Mễ Tu. Ánh mắt trống rỗng ngược lên nhìn đèn đỏ không ngừng chớp tắt, trái tim Tiêu Quý đã đau nhói đến mức không còn tri giác. Nếu Mễ Tu nhà cô ở bên trong, cô nên làm sao bây giờ? Nếu Mễ Tu nhà cô không ở trong đó...thế thì cô nên làm gì...

Trong hành lang xuất hiện một đám phóng viên, mở máy quay, nhắm ngay những người bị thương.

“Sáng hôm nay mười giờ mười bốn phút, cầu XX gần sân bay nhất xảy ra đổ sập, theo những người chứng kiến tại hiện trường, tình hình lúc đó rất đột ngột, trên cầu đều là xe cộ qua lại, ầm một tiếng, xe cộ bay như tên bắn...”

Tiêu Quý đã không còn nghe phóng viên nói gì nữa, lỗ tai cô vang lên vù vù, đầu óc trống rỗng, ngay cả đèn đỏ chớp tắt cũng mất màu sắc.

Hầu Tử đỏ mắt nhìn Tiêu Quý, khuôn mặt Mị Mị lại trắng bệch, hai chân đã sớm mềm nhũn.

Đường Tam Thận tuy rằng thấp thỏm hoang mang, nhưng hiện tại anh ra không thể rối loạn nữa. Nhìn xung quanh một vòng, anh ta đi nhanh mấy bước, kéo lại một y tá đang băng bó cho bệnh nhân, vội vàng hỏi: “Bạn của chúng tôi lúc ấy đã ở trên cầu, hiện tại liên lạc không được, xin hỏi ngoài chỗ này ra, còn có chỗ nào tìm người tại hiện trường không?”

“Chuyện này tôi không rõ lắm, cậu đến bên kia hỏi cô y tá cầm hồ sơ, cô ấy phụ trách việc thống kê.”

Đường Tam Thận quên nói lời cảm ơn mà vội chạy qua, trái tim đập thành thịch. Anh ta đứng trước mặt y tá kia, nuốt nước miếng, hỏi: “Xin hỏi, có ai tên là Mễ Tu hoặc là Du Phong không?” Nói xong anh ta nắm chặt quả đấm.

“Chờ chút, tôi tìm xem.” Y tá nói xong, bắt đầu lật xem hồ sơ đăng ký, ngay sau đó liền nói: “Không có hai người đó.”

Mấy người đi theo phía sau Đường Tam Thận tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng y tá lại nói: “Người đang cấp cứu bên trong còn chưa đăng ký thân phận, không biết có phải là người các vị muốn tìm không. Nam giới, khoảng chừng hai mươi tuổi, chắc là sinh viên đại học.”

Tiêu Quý xoay người, nhìn về đèn đỏ vẫn còn chớp tắt, cô mở to mắt, lẳng lặng đi đến góc tường, từ từ ngồi xuống. Cô không tìm thấy Mễ Tu nhà cô, hai giờ trước bọn họ còn nói chuyện với nhau, anh nói cho cô một gia đình, anh sẽ kiếm rất nhiều tiền, nuôi cô, chăm sóc cô, nhưng bây giờ cô lại không tìm thấy anh. Vì sao cô cãi nhau với anh, vì sao không để ý đến anh, cô biết sai rồi, đừng trừng phạt cô như thế... Sau này cô nhất định nghe lời, không bao giờ cãi kinh nữa, cô sẽ ngoan ngoãn, cô sẽ tha thứ cho Lưu Cẩm Trúc, cô không cãi vã với Mạnh Nhụy nữa, tất cả mọi việc cô đều nghe theo Mễ Tu, để anh trở về được không...sờ đầu cô, nói với cô một câu, đồ ngốc, không có việc gì đâu...

Cô chỉ có Mễ Tu nhà cô...chỉ có anh thôi...

Hầu Tử và Tam Thận đều khống chế bản thân, đè nén không cho nước mắt chảy xuống. Bộ dạng hiện tại của Tiêu Quý tựa như con rối gỗ không có linh hồn, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống không đứng dậy được... Mà Mị Mị, vẻ mặt chết lặng, cô tựa vào góc tường, cúi đầu trầm mặc.

Hiện giờ bọn họ chỉ có thể cầu khẩn ông trời, hy vọng Mễ Tu và Du Phong không có chuyện.

Đèn phòng phẫu thuật rốt cuộc tắt đi, cửa mở, vài y tá đẩy giường bệnh ra, mà người nằm bên trên, toàn thân được che đậy một lớp vải trắng.

Bác sĩ không ngừng nghỉ, tiếp tục cấp cứu bệnh nhân khác, đèn đỏ của phòng giải phẫu lại chớp tắt, nhưng người phủ tấm vải kia, không còn chút âm thanh.

Người kia nằm trên giường đã bị đẩy qua ven tường, không ai chú ý tới. Hầu Tử và Tam Thận ngơ ngác đi qua, trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Tiêu Quý nghe thấy tiếng động, cô ngược mắt nhìn một cái, rồi lại lặng lẽ cụp mắt xuống. Năm sáu tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy Mễ Tu, cô dường như ỷ lại vào anh, cô giơ lên cây kẹo que đã ăn một nửa, đưa tới bên miệng người ta, còn phá hỏng thành cát anh vắt vả đắp xong, ha ha. Bốn năm sau đó, cô và Mễ Tu cơ hồ như hình với bóng, cùng đi học, cùng tan trường, cùng nhau làm bài tập, khi đó cô đã nghĩ rằng, Mễ Tu thật đẹp trai, tương lai cô nhất định phải tìm một ông xã đẹp trai như vậy. Vì thế, khi những người lớn nói đùa, khi trưởng thành muốn cô làm vợ Mễ Tu, Tiêu Quý không chút do dự mà đồng ý. Làm bà xã của Mễ Tu đó, chẳng phải là có thể mỗi ngày, luôn luôn nhìn thấy anh, hơn nữa không cần chia sẻ với bất cứ ai, thật tốt! Sau đó nữa, cô rời đi, theo bố mẹ chuyển nhà, khi ấy cô trịnh trọng chạy đến nhà Mễ Tu, nửa tuyên thệ nửa uy hiếp nói với anh, nhớ phải chờ tớ, sau khi lớn lên đến nhà tớ cầu hôn, cô còn mặt dạn mày dày hôn anh một cái. Nhớ lại dáng vẻ lúc đó của Mễ Tu, Tiêu Quý dù trong mộng cũng sẽ cười tỉnh.

Sau này ở bên nhau, tuy rằng lúc bắt đầu bọn họ hoàn toàn không giống người yêu, nhưng Mễ Tu vẫn đối tốt với cô, vô cùng tốt. Cùng nhau gắn bó làm bạn, cùng nhau trải qua ngày tháng hồn nhiên ngây ngô, cho đến năm lớp 11, bọn họ lần đầu tiên hôn môi. Rồi đến sau này, lần đầu tiên làm tình, phẳng phất như ngày hôm qua, rõ ràng ngay trước mắt.

Mễ Tu nhà cô từng nói, em chỉ cần vì anh cố gắng một lần, những năm tháng còn lại hãy để anh cố gắng. Đúng vậy, anh đã từng nói thế, anh còn chưa cho cô một gia đình, anh sẽ không nở rời khỏi. Mễ Tu nhà cô yêu cô như vậy, chiều cô như thế, anh làm sao nhẫn tâm nhìn cô đau lòng buồn khổ chứ.

Sẽ không đâu, nhất định sẽ không...

“Tiêu Quý, đi xem thử, có phải hay không...” Hầu Tử không nói được nữa, cô che miệng, nước mắt rốt cuộc chảy xuống.

Tam Thận và Mị Mị đều không thể đè nén cảm xúc của mình, hai người vịn bức tường, bờ vai không ngừng co rúm.

“Tớ không đi, đó không phải là A Tu nhà tớ.” Tiêu Quý không ngẩng đầu, cô nhẹ nhàng nói, âm thanh không chút sức lực.

Hầu Tử ôm Mị Mị, ghen ngào khóc lóc.

Đường Tam Thận lau nước mắt, hít mũi, rồi xoay người, anh ta đi qua góc tường vắng lặng kia.

Bước này nặng nề hơn bước kia, cho đến khi đôi mắt trông thấy tấm vải màu trắng kia, hai chân anh ta rớt cuộc bất động.

Anh ta vươn tay, từ từ đưa qua, trong lòng cầu nguyện.

Điện thoại lại đột ngột vang lên, trong thời khắc yên tĩnh này, mê đắm như vậy.

Đường Tam Thận sợ tới mức thu tay về, anh ta thở hổn hển, vội lấy di động, khi nhìn thấy dãy số trên màn hình, toàn thân anh ta hơi run lên.

Ngón tay nhấn nút trò chuyện cũng run rẩy.

“Alo...mẹ nó cậu ở đâu!”

Tiêu Quý liếc anh ta một cái, rồi cúi đầu tiếp, nhớ lại mấy năm nay của bọn họ.

Rất nhanh, một hồi dồn dập vang lên trong hành lang, tiếng bước chân quen thuộc.

Mễ Tu và Du Phong nhanh chân chạy tới, vượt qua đám người chen chúc mà đi về phía bọn Tam Thận.

Đường Tam Thận đánh một quyền vào vai Mễ Tu, không đợi Mễ Tu nói gì, anh ta gục đầu trên người anh, chảy xuống nước mắt nam nhi.

Mễ Tu vỗ lưng Tam Thận, rồi đẩy anh ta sang phía Du Phong, sau đó anh ngoảnh đầu nhìn chằm chằm thân ảnh nhỏ nhắn ngồi xỏm ở góc tường, Mễ Tu đau lòng không thôi.

Tam Thận dựa vào Du Phong, tiếp tục chảy nước mắt nam nhi.

Du Phong đẩy anh ta ra, lập tức đến phía trước Mị Mị.

Tam Thận và Hầu Tử ôm đầu khóc lóc.

Mễ Tu ngồi xỏm trước mặt Tiêu Quý, anh cup mắt nhìn cô, trái tim dường như ngừng đập.

Tiêu Quý ngẩng đầu, động tác không thay đổi, cô vẫn mở to đôi mắt mà nhìn Mễ Tu.

Mễ Tu cảm thấy đau nhói, cổ họng giống như bị dao đâm. Thật lâu sau anh mới cất tiếng: “Em đứng lên được không?”

Tiêu Quý đỡ đỡ lắc đầu, vẫn không có biểu cảm gì.

Mễ Tu nắm chặt quả đấm, anh vươn tay ôm lấy cô, không nói câu nào với người khác, bước chân anh nhẹ nhàng vũng vàng rời khỏi bệnh viện.

Trên đường không nói gì, cho đến khi trở về nhà trọ của Mễ Tu, Tiêu Quý vẫn im lặng.

Lưu Cẩm Trúc thấy Tiêu Quý như thế bà không khỏi hoảng sợ. Lúc này Tiêu Quý không có linh hồn, không có cảm xúc, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt mở thật to, bên trong trống rỗng, tâm mắt như không có tiêu cự. Toàn thân cô cứng ngắc, mặc cho Mễ Tu ôm cô vào phòng, ngồi trên giường rồi anh ôm cô vào lòng.

Lưu Cẩm Trúc vẫn lo lắng, bà theo vào, bất an hỏi Mễ Tu: “Tiêu Quý sao thế?” Bộ dạng lại thế này, không có chút sức sống.

Mễ Tu vuốt mái tóc rối bời của Tiêu Quý, anh ngồi xỏm trước mặt cô, nắm chặt hai tay cô, đôi mắt đen láy dụ dằng, lại không giấu được nỗi đau trong đó.

“Tiêu Quý, anh ở đây, anh không sao, không có việc gì đâu, đồ ngốc.”

Đôi mắt Tiêu Quý dường như dần dần có tiêu cự, cô nhìn người trước mặt, tầm mắt từ từ rõ ràng.

Sau đó, cô oà một tiếng khóc lớn.

Giống như một đứa con nít, nước mắt nước mũi chảy ra, cô vừa khóc vừa thút thít, nói đứt quãng: “Em...em sau này...không bao giờ...cãi nhau với anh...nữa... Em nhất định nghe...nghe lời, ngoan ngoan... Em sẽ rất ngoan... Anh...anh đừng bỏ...bỏ lại em...đừng bỏ lại em...”

Từ khi biết cầu sập cho đến hiện giờ Mễ Tu tốt lành xuất hiện trước mặt cô, Tiêu Quý đều dốc sức nhẫn nại, nói với chính mình Mễ Tu không có việc gì. Nhưng hiện tại, Mễ Tu nắm hai tay cô, cô cảm nhận được độ ấm của anh, cuối cùng không thể kiềm nén bản thân, cô chỉ muốn khóc, khóc lớn tiếng, khóc ra tất cả sợ hãi trong lòng.

Mễ Tu nhà cô vẫn ở đây, khoẻ mạnh, tốt lành...

74. Chương 74: Đại Kết Cục (thượng)

Màn đêm buông xuống, vạn vật tĩnh lặng. Trong sự bao phủ của tối tăm, cả hai dựa sát vào nhau, trái tim gần kề trái tim, lòng bàn tay dính lòng bàn tay, độ ấm như nhau, hô hấp bù đắp cho nhau, không có một khe hở, cảm nhận sự tồn tại của nhau. Ánh trăng nhợt nhạt chiếu vào, sương mù mờ mịt, hô hấp êm dịu, tia sáng rõ ràng, năm tháng yên bình chính là như thế.

Gió nhẹ phất phơ màn cửa kèm theo ánh trăng nhợt nhạt, Mễ Tu vuốt tóc Tiêu Quý, mặc cô ôm chặt thắt lưng của anh. Còn phảng phất từng cơn khóc thút thít, từ khi thấy Mễ Tu, Tiêu Quý vẫn khóc cho đến giờ. Lúc đầu Mễ Tu nhẹ giọng an ủi, sau đó anh dịu dàng mềm giọng, đến cuối cùng anh chỉ ôm chặt cô, mặc cô khóc ướt đầu vai của mình. Mễ Tu biết, lần này thật sự khiến cô khiếp sợ.

Mễ Tu đặt xuống một nụ hôn trên đầu Tiêu Quý, anh ôm cả thắt lưng cô, để cô nằm sấp trên người mình. Tần suất trái tim giống nhau, không nhanh không chậm, chỉ có thể yên tâm khi ở trong lòng nhau.

“Em ngủ một chút trước đi, được không?” Mễ Tu nhẹ giọng nói, trong ban đêm tĩnh lặng đặc biệt rõ ràng.

“Không muốn.” Tiêu Quý cọ cọ hai má trước ngực Mễ Tu, âm thanh thấp đến mức gần như lẩm bẩm: “Em sợ ngủ rồi sẽ không tìm thấy anh.”

Mễ Tu nắm tay cô chặt hơn, trái tim lại đau nhói. Cho tới bây giờ, chỉ cần anh nhắm mắt lại, trước mắt chính là dáng vẻ của Tiêu Quý khi ở trong bệnh viện, không chút biểu cảm, đôi mắt mở to, không có tiêu cự, không có linh hồn, tựa như con rối gỗ rách nát. Tiêu Quý đã từng trải qua nỗi đau mất đi người thân, cô càng miễn cảm hơn người bình thường, đối mặt với cái chết, cô bất lực thừa nhận. Mễ Tu thậm chí có thể cảm giác được sự tuyệt vọng và nỗi sợ hãi của cô lúc ấy.

“Nha đầu ngốc, anh không phải ở đây sao? Ôm chặt em này.” Ở trong bóng tối, âm thanh Mễ Tu dịu dàng êm tai như vậy.

“Vậy anh phải vĩnh viễn, luôn luôn, ôm em thế này, được không?” Tiêu Quý cọ cọ hai má trước ngực anh, bởi vì khóc quá lâu mà giọng nói đã khàn.

“Được, vĩnh viễn, suốt đời.” Lời hứa dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng đầy sức nặng.

“Suốt đời...” Tiêu Quý yếu ớt lặp lại, ánh mắt sưng lên sắp không mở ra được. Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít một hơi, ngửi mùi hương của Mễ Tu.

Sự việc hôm nay tuy rằng là ngoài ý muốn, nhưng quả thật rất khéo. Bọn họ nhất thời thay đổi thời gian đi thành phố Y, Mễ Tu đến công ty, cùng Du Phong và Doãn Cách Hi bàn bạc sửa đổi phương án của thành phố Y. Di động của Doãn Cách Hi bỏ quên ở nhà, di động của Du Phong hết tiền, mà anh, bởi vì gần đây bận quá mà quên sạc pin. Tất cả sự trùng hợp gộp chung, nếu anh không gọi điện cho Đường Tam Thận, nhờ anh ta đến công ty, thì anh cũng không biết Tiêu Quý đang đau khổ chờ mình.

“A Tu...” Lúc như tỉnh như ngủ, Tiêu Quý khẽ hô lên, mặc dù đầu óc hỗn loạn, nhưng cô không muốn ngủ chút nào.

“Anh trò chuyện với em đi.”

“Em ngủ trước đi, ngoan, hôm nay em mệt quá rồi.”

“Không muốn, em muốn nghe anh nói chuyện.” Tiêu Quý cố chấp nói, cô nhích người lên trên, dựa vào hõm vai của Mễ Tu.

“Được, em muốn nghe anh nói gì?” Mễ Tu đành chịu.

“Nói gì cũng được, em chỉ muốn nghe anh nói...” Đầu Tiêu Quý gục trên vai Mễ Tu, rõ ràng sắp buồn ngủ.

Mễ Tu cười dịu dàng, anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, giống như dỗ con nít ngủ.

“Năm sáu tuổi, anh gặp được một cô bé, mập mạp, tròn tròn, thắt hai bím tóc, tóc mái thẳng tắp, mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, cô bé ấy cầm một cây kẹo que trong tay đã ăn được một nửa. Lúc đó anh đã nghĩ rằng, búp bê Barbie nhà ai thế, sao lại đáng yêu như vậy. Đang lúc anh nghĩ ngợi, búp bê kia đi tập tễnh qua đây, đặt mông ngồi trên thành cát anh vừa đắp xong, cô bé ấy ngậy ngốc ngơ ngác giơ lên kẹo que trong tay, hỏi anh, cậu ăn không. Ha ha, sau đó búp bê kia ở sát vách nhà anh, mỗi ngày, ngày nào cũng xuất hiện trước mặt anh, đi theo sau mông anh, hô lên Mễ Tu, Mễ Tu... Cùng nhau vào tiểu học, tuy rằng không cùng một lớp, nhưng bạn học lớp anh đều rất thích cô bé ấy, bọn họ thường xuyên hỏi anh, Mễ Tu búp bê Barbie nhà cậu thật sự rất đáng yêu nha, có thể chia cho tôi một bé không... Sau đó, cô bé theo bố mẹ chuyển nhà, trước khi đi, cô bé còn đẩy khí thế ấn chuông cửa nhà anh, tuyên bố với anh, cậu là người của tớ, hãy nhớ khi lớn lên phải đến nhà tớ cầu hôn, nói xong, cô bé ấy còn hôn anh một cái, lúc đó anh mới có mười tuổi.”

Mễ Tu bật cười khẽ khàng, nói tiếp: “Cho dù không ở cùng nhau, cô ấy vẫn thường xuyên đến tìm anh, cùng anh làm bài tập, cùng nhau ăn kem. Mỗi lần khi sửa bài sai cho cô ấy, cô ấy đều dùng hai má lúm đồng tiền lấy lòng anh, còn mở to đôi mắt tròn vo, khiến anh không nỡ lòng nói một câu quở trách cô ấy. Rồi sau đó... bọn anh trình diễn một màn thanh mai trúc mã kinh điển, cô ấy trở thành người yêu nhỏ bé của anh, còn anh trở thành A Tu nhà cô ấy, luôn luôn, cho tới hiện tại...”

Hô hấp Tiêu Quý kéo dài, đầu gục trên vai Mễ Tu, hai tay vẫn ôm chặt anh như cũ. Mễ Tu từ từ, nhẹ nhàng kéo đầu cô ra, rồi đặt cô nằm bên cạnh mình, sau đó anh vén lên tóc mái, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Trải qua lần ngoài ý muốn này, tình cảm của Tiêu Quý và Mễ Tu dường như rất tốt, hai người càng như keo dán, mà Tiêu Quý ngày càng dính lấy anh, gần như đến nỗi đi đâu cũng đi theo. Sắp khai giảng, Mễ Tu cũng tìm được chỗ ở mới, anh dự định khi nhập học để Tiêu Quý xin ở ngoài trường. Lúc này, Tiêu Quý lại nhận được điện thoại của chú, báo rằng trái tim của bà nội có vấn đề, bệnh viện nói phải lập tức làm phẫu thuật tim. Bà nội tuổi đã cao, chú thật sự sợ có điều bất trắc, đến lúc ấy Tiêu Quý oán giận ông ta, nghĩ một chút, ông ta vẫn quyết định gọi cho Tiêu Quý, hy vọng cô có thể trở về một chuyến.

Nghe được tin tức như vậy, Tiêu Quý nhất thời hoang mang, không biết nên làm gì bây giờ. Giải phẫu tim, có phải rất nguy hiểm không, bà nội đã lớn tuổi thế này, có thể chịu đựng được không?

May mà Mễ Tu ở bên cạnh cô, dịu dàng an ủi, anh nói không sao đâu, ca giải phẫu kia tính an toàn rất cao, không có việc gì cả. Anh lập tức đặt vé máy bay, dự định cùng cô trở về.

Bởi vì sắp khai giảng, Lưu Cẩm Trúc đã dọn tới ký túc xá của đơn vị, hôm nay bà trở về thu dọn vài bộ quần áo còn chưa mang đi.

Đang xếp quần áo, Lưu Cẩm Trúc có chút không yên lòng, bà nghe Mễ Tu nói, bà nội Tiêu Quý phải làm phẫu thuật, bà rất lo lắng, nhưng không dám nói muốn cùng về với Tiêu Quý, bà sợ cô vì thế mà lại nảy sinh mâu thuẫn với bà. Trải qua lần ngoài ý muốn trước, thái độ của Tiêu Quý đối với bà lại chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, tuy rằng cô vẫn không chủ động nói chuyện với bà, nhưng chỉ cần bà mở lời trước thì cô sẽ trả lời, hơn nữa cũng không có lời nói và việc làm gì quyết liệt. Đối với điểm ấy, Lưu Cẩm Trúc rất vui mừng. Bà không khẩn cầu Tiêu Quý có thể lập tức tha thứ cho bà, chỉ cần như bây giờ, để bà nhớ cô thì có thể qua thăm cô, những mặt khác từ từ sẽ tới.

Xếp xong quần áo, Lưu Cẩm Trúc cụp mắt thở dài một tiếng. Mấy hôm trước Mạnh Học Đông đến chỗ làm tìm bà, đây cũng là lần đầu tiên bà gặp ông ta sau khi rời khỏi nhà họ Mạnh. Mạnh Học Đông lại gầy như thế, đã không vẻ phóng khoáng và nho nhã của lúc thường, râu ria xồm xoàm, đáy mắt thâm quầng, vẻ mặt mệt mỏi, vô cùng hốc hác. Chỉ là hơn một tháng không gặp, ông ta và người đàn ông trong trí nhớ của bà như là hai người khác nhau.

Ông ta đến để tạm biệt Lưu Cẩm Trúc, ông ta muốn đưa Mạnh Nhụy đi Singapore định cư, sau này có lẽ không bao giờ trở về nữa. Nghe tin tức ấy, Lưu Cẩm Trúc không bày tỏ sự kinh ngạc bao nhiêu, bà rất bình thản nói câu, thuận buồm xuôi gió. Hiện tại, bà và ông ta thực ra không cần nói quá nhiều, những lời muốn nói đều đã nói hết trong thời gian sống chung, câu nên nói và không nên nói.

Đối với câu trả lời của bà, Mạnh Học Đông cười chua xót, thật lâu sau mới nói, em hãy bảo trọng, sau đó ông ta xoay người rời đi, bóng lưng cô đơn như thế. Lưu Cẩm Trúc nhìn ông ta bỏ đi, bà không nói thêm gì nữa, cũng không còn nhiều lưu luyến. Bà cho rằng lần này ông ta qua đây chính là nói chuyện về Mạnh Nhụy, nhưng lại chẳng nhắc tới chữ nào. Lưu Cẩm Trúc từng nghe bạn bè nói, bệnh cũ của Mạnh Nhụy không tái phát, nhưng tình trạng sức khỏe vẫn không lạc quan, hơn nữa cô ta từ chối trị liệu, cảm xúc không ổn định. Lần này Mạnh Học Đông đưa cô ta đi Singapore, ngoài thay đổi công việc ra, cũng là muốn thay đổi hoàn cảnh khác cho cô ta. Nghe nói, bây giờ ngày nào Mạnh Nhụy cũng đến bác sĩ tâm lý, cô ta mắc chứng hưng cảm*.

là một tâm trạng hưng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động và/hoặc đầy năng lượng, thuộc nhóm rối loạn khí sắc.

Ngẫm lại một loạt biểu hiện của Mạnh Nhụy trước kia, Lưu Cẩm Trúc đột nhiên hoài niệm. Đứa nhỏ kia bản tính vốn không xấu, chỉ là bị Mạnh Học Đông làm hư, dưỡng thành tính cách tự phụ, chỉ cần muốn thì nhất định phải đạt được. Mọi việc đều lấy mình làm trung tâm, có chút không thuận theo thì sẽ không chịu nổi, không thể kiềm chế cảm xúc. Có lẽ bệnh của cô ta không phải ngày một ngày hai, về phần cụ thể chờ đến khi nào, cũng không thể biết được.

Nghĩ đến Mạnh Nhụy, Lưu Cẩm Trúc lại thổn thức, dù sao bà đã nhìn cô ta trưởng thành, dù thế nào, bà cũng hy vọng Mạnh Nhụy mau chóng khoẻ lại.

Lúc này, Tiêu Quý gõ cửa đi vào.

Lưu Cẩm Trúc hơi bất ngờ, bà lập tức đứng lên, lo lắng nhìn cô. Đối mặt với Tiêu Quý, từ trước đến nay Lưu Cẩm Trúc đều bất an, bà sợ Tiêu Quý sẽ nói ra câu, mời bà lập tức đi ngay.

Trông thấy vẻ mặt dè dặt và bộ dáng bất an của Lưu Cẩm Trúc, trong lòng Tiêu Quý cũng khó chịu. Cho dù Lưu Cẩm Trúc đã từng làm sai chuyện gì, bà là mẹ cô, thật sự không nên e ngại cô như vậy.

Tiêu Quý thềm nắm quả đấm, cô đi mấy bước vào bên trong, thấy Lưu Cẩm Trúc đã dọn xong quần áo, cô nhẹ giọng hỏi: “Đã thu dọn xong rồi à?”

“Ừ, mẹ dọn xong rồi, mẹ lập tức đi ngay, lập tức...” Lưu Cẩm Trúc tưởng rằng Tiêu Quý đuổi mình đi, bà mau chóng xách túi lên.

“Hôm qua Đường Tam Thận nói bà nấu ăn ngon lắm, hôm nay bà ở lại đi, nấu cho họ một bữa ngon miệng, mấy ngày nay cũng mệt lắm rồi.” Âm thanh ngày càng thấp, Tiêu Quý mắt tự nhiên nhìn sang hướng khác, cô bần khoản vịn vịn ngón tay.

Lưu Cẩm Trúc sững sờ, hình như không biết phản ứng. Ý của Tiêu Quý là...

Không đợi bà phản ứng lại, cô còn nói.

“Việc kia...nếu bà có thời gian thì theo chúng tôi cùng đi thăm bà nội, bà nội cũng rất nhớ bà.”

Từ sau lần ngoài ý muốn kia, Tiêu Quý hình như đã hiểu rất nhiều chuyện. Đời người quá ngắn, rất nhiều việc ngoài ý muốn, yêu một người không dễ dàng, hận một người thật sự quá mệt mỏi. Huống chi người cô hận chính là người sinh ra và nuôi nấng cô mười mấy năm, thà rằng lúc nào cũng rối rắm mâu thuẫn, chỉ bằng cho bà một cơ hội, cũng coi như cho cô một cơ hội. Mẹ Tu luôn muốn cô tha thứ cho Lưu Cẩm Trúc, là cô vẫn còn khuất mắc, thực ra trong lòng cũng muốn chấp nhận bà, nhưng cái chết của bố đối với cô mà

nói thật sự là đã kích quá lớn, chỉ cần nhớ lại, cô liền thấy rằng không thể tha thứ cho Lưu Cẩm Trúc. Kỳ thật bà cũng là người bị hại, mấy năm kia bố làm theo ý mình, có lẽ bà đã quá mệt mỏi, nếu đổi là người khác, nói không chừng đã bỏ đi từ lâu. Cái chết của bố không thể trách bà, bà nội nói rất đúng, là bố quá yếu đuối, không thể trở dậy từ khó khăn và thất bại, dưới sự tê liệt của cõn, ông đã làm ra hành động như thế.

Mấy năm nay Tiêu Quý cũng nên bỏ xuống, cô yêu bố giống như bố yêu cô. Nếu bố ở trên trời có linh thiêng, ông cũng muốn cô tha thứ cho Lưu Cẩm Trúc. Cô đã ném trái nõi đau mất đi người thân, cô không thể mất đi bất cứ ai nữa. Cô muốn cùng Mễ Tu sống chung tốt đẹp, cô muốn anh không cần lo lắng cho cô nữa, cô cũng muốn bản thân không còn nhiều gánh nặng tâm lý.

Có lẽ cô còn chưa thể lập tức chấp nhận Lưu Cẩm Trúc, nhưng cô muốn thử một lần.

Lưu Cẩm Trúc không khỏi đỏ mắt, giờ phút này bà chỉ có thể cảm ơn ông trời, sau khi bà làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, đã để con gái nói những lời này với bà.

75. Chương 75: Đại Kết Cục (hạ)

Ngày hôm sau, Tiêu Quý, Mễ Tu còn có Lưu Cẩm Trúc cùng nhau trở về quê.

Xuống máy bay, bọn họ đến thẳng bệnh viện. Chú của Tiêu Quý biết bọn họ đến nơi, ông ta đã sớm chờ bên ngoài bệnh viện. Xa xa trông thấy Tiêu Quý, vẻ mặt mệt mỏi rốt cuộc tươi lên. Nhưng khi bọn Tiêu Quý đến gần, ông ta lại không cười nổi. Ông ta tuyệt đối không ngờ lại gặp Lưu Cẩm Trúc vào lúc này, năm đó ông ta tận mắt nhìn thấy Tiêu Quý căm ghét Lưu Cẩm Trúc, ông ta vốn tưởng rằng hai người không bao giờ qua lại nữa, nào ngờ Lưu Cẩm Trúc vậy mà cùng đi theo đến đây.

Ông ta hé miệng, muốn hỏi Tiêu Quý sao Lưu Cẩm Trúc đến đây. Năm đó bà bỏ đi khi hài cốt của anh ông ta còn chưa lạnh, bà bỏ lại Tiêu Quý còn bé, nhiều năm không hề có tin tức, hoàn toàn không làm tròn nghĩa vụ và trách nhiệm của một người mẹ, hơn nữa cái chết của anh ông ta cũng có liên quan đến bà. Thế nhưng ngẫm nghĩ kỹ càng, ông ta thân là chú, năm đó cũng không chăm sóc tốt Tiêu Quý, bởi vì gánh nặng của gia đình, ông ta lựa chọn thờ ơ Tiêu Quý, hiện giờ ông ta không có tư cách trách móc Lưu Cẩm Trúc. Huống hồ Tiêu Quý đã tha thứ cho bà, ông ta còn lập trường gì để nói.

“Làm phiền hai đứa đến đây, chú vốn không định nói với hai cháu, nhưng lại sợ xảy ra việc ngoài ý muốn, sau đó cháu sẽ giận chú, dù sao bà nội cao tuổi, phẫu thuật cũng có chút mạo hiểm, vì thế chú mới gọi điện cho cháu, không làm lỡ việc học của hai đứa chứ?” Chú Tiêu Quý thở dài, bắt đầu dĩ nói. Mẹ ông ta thương Tiêu Quý nhất, nếu giải phẫu lần này có bất trắc gì, bà không thể nhìn mặt Tiêu Quý lần cuối, ông ta sẽ là đứa con bất hiếu.

“Không có, vài hôm nữa mới khai giảng, bà nội hiện tại không sao chứ ạ?” Tiêu Quý nhanh chóng hướng về phía phòng bệnh, lo lắng hỏi.

“Không sao, không sao, hiện tại tình trạng rất tốt, chỉ chờ giải phẫu thôi.”

Vừa đi vừa nói chuyện, bọn họ đã tới cửa phòng bệnh. Tiêu Quý đẩy cửa ra, thấy bà nội nằm trên giường, mu bàn tay cầm kim truyền nước biển, đang nói chuyện với thím.

Sau tết, cô chưa gặp lại bà nội, không ngờ lại gặp ở bệnh viện, nếu chú không gọi điện cho cô, bà nội có phải không định nói cho cô biết không. Nghĩ thế, mũi Tiêu Quý cay cay, vành mắt đỏ ngầu, cô đi vài bước vào trong, hô lên: “Bà nội...”

Bà nội sững sốt, nhìn về phía cửa, nheo mắt lại dường như không thấy rõ. Cho đến khi Tiêu Quý tới gần mấy bước, bà mới thấy rõ ràng, bà vội vươn ra bàn tay đầy nếp nhăn, khuôn mặt hiền từ tươi cười.

“Tiểu Quý về rồi? Đến đây, để bà nội nhìn xem.”

“Con chào bà nội.” Mễ Tu đi sau Tiêu Quý chào hỏi lễ phép.

Bà nội nghe tiếng nhìn qua, rồi sững sốt lần nữa. Ban nãy bà chỉ lo nhìn cháu gái bảo bối, không thấy được Lưu Cẩm Trúc đứng phía sau Mễ Tu, hiện tại nhìn thấy con dâu, bà giật mình. Bà nội cúi đầu thở dài một tiếng, bà run rẩy vươn tay về phía Tiêu Quý, đau lòng nói: “Thật là đứa bé ngoan...”

Tiêu Quý nắm tay bà đặt lên đùi cô, nhẹ nhàng êm dịu hô một tiếng: “Bà nội...”

Bà nội vuốt tóc Tiêu Quý, rồi nhìn qua Lưu Cẩm Trúc đứng một bên rõ ràng đang thấp thỏm bất an, bà nội gật đầu với bà, ánh mắt hơi phức tạp. Tiêu Quý có thể tha thứ cho Lưu Cẩm Trúc, bà đương nhiên vui mừng, nhưng nghĩ đến mấy năm nay Tiêu Quý chịu uất ức, còn có năm đó Lưu Cẩm Trúc vứt bỏ cô, bà nội liền đau lòng cho Tiêu Quý. Bà già rồi, đau lòng cho Tiêu Quý thế nào cũng chỉ có lòng chứ không có sức, tuy rằng hiện tại Mễ Tu thật sự đối tốt với cô, nhưng sau này ngộ nhỡ có mâu thuẫn gì, bà không thể để Tiêu Quý ngay cả nhà mẹ đẻ cũng chẳng có ai.

Haiz, trong lòng thở dài một tiếng, bà nội nói với Lưu Cẩm Trúc: “Cẩm Trúc, chị cũng lại đây.” Bà nhìn sang Mễ Tu ở bên cạnh, nói: “A Tu cũng lại đây, để bà nội nhìn xem.”

Mễ Tu lên tiếng trả lời, từ từ đi qua. Trong lòng Lưu Cẩm Trúc thật sự áy náy, mấy năm nay bà giao Tiêu Quý cho bà lão tuổi đã cao này, bản thân thì theo đuổi cái gọi là hạnh phúc, hiện giờ đứng trước mặt bà nội, bà thật sự xấu hổ vô cùng.

Do dự nhiều lần, Lưu Cẩm Trúc vẫn đi qua, đứng trước giường bệnh, đôi mắt ngấn lệ, hai tay nắm chặt.

“Tiểu Quý, hôm nay bà nội rất vui, gặp con, gặp Mễ Tu, còn gặp mẹ con, cho dù ngày mai bà nội ra đi, bà cũng cười mà đi đấy.”

“Bà nội, bà sẽ sống lâu trăm tuổi mà!” Tiêu Quý dong đưa cánh tay bà, làm nũng nói.

“Ha ha, bà nội không chờ đến trăm tuổi, bà nội chỉ hy vọng các con vui vẻ, hạnh phúc, khỏe mạnh. Hôm nay...hôm nay bà nội thấy con chịu buông xuống gánh nặng trong lòng, bà thật lòng vui cho con, hứa với bà nội, con nhất định phải sống hạnh phúc.”

“Con sẽ, nhất định sẽ như thế!”

“Tốt, tốt, vậy bà nội có thể yên tâm làm phẫu thuật, bà nội còn muốn bông chắt mà.” Nói xong, bà dường như liếc qua Mễ Tu một cái.

Mễ Tu đương nhiên hiểu được ý tứ của bà lão, anh tiến lên một bước, cũng nắm tay bà, trịnh trọng mà nghiêm túc nói: “Bà nội, bà hãy yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Quý, sẽ không để cô ấy chịu một chút uất ức.” Nói xong, anh nhìn Tiêu Quý, còn nói: “Chúng con nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

“Tốt, bà nội biết con là đứa nhỏ tốt, bà nội cũng tin tưởng con sẽ đối tốt với Tiểu Quý. Nhưng mà Tiểu Quý của chúng ta...số khổ mà...” Bà nội nhịn không được chảy nước mắt.

“Bà nội...” Mễ Tu và Tiêu Quý đồng thời kêu lên.

“Mẹ...” Lưu Cẩm Trúc rút cuộc không nhịn được, bà quỳ trước giường bà nội, trong phút chốc nước mắt đầy mắt.

“Mẹ, con biết sai rồi, năm đó đều là lỗi của con, là con quá ích kỷ, con đã làm mẹ đau lòng, con thực có lỗi với Viêm Sơn, càng có lỗi với Tiểu Quý, con thật sự biết sai rồi... Con muốn bù đắp, bồi thường, mẹ yên tâm, sau này con nhất định hiếu thuận với mẹ, chăm sóc tốt cho Tiểu Quý...”

Bà nội run rẩy nói không nên lời, chỉ nắm tay Lưu Cẩm Trúc, nói tốt, tốt, tốt.

“Trong cuộc đời bà, còn có thể nhìn thấy hai mẹ con hoà thuận như lúc ban đầu, dù bà có chết ngay cũng không có gì hối tiếc.” Bà nội chồng tay của ba người lên nhau, xúc động nói.

“Bà nội, con không cho phép bà nói thế, bà nhất định sẽ sống đến trăm tuổi, không, hơn một trăm tuổi! Vừa rồi bà còn nói muốn bông chắt, sao lại không giữ lời chứ, con tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn, bà còn phải bông con cho con đấy!”

Bà nội nín khóc mỉm cười, gõ nhẹ trán Tiêu Quý, oán trách nói: “Con đó, thật là không ngượng ngùng, đâu có cô gái nào nói những lời này! Ngay trước mặt A Tu, coi chừng nó không cần con đó!”

“Anh ấy không dám đâu!”

Bởi vì lời nói của Tiêu Quý, trong phút chốc mọi người đều tươi cười, bà nội kéo Lưu Cẩm Trúc đứng dậy, nắm tay bà, nói thẳng, xem Tiêu Quý của chúng ta, thật sự trưởng thành rồi.

Hôm sau, Tiêu Quý và Mễ Tu, Lưu Cẩm Trúc và chú dì ở cùng nhau, chờ bà nội đã vào phòng phẫu thuật.

Ba tiếng sau, bà nội được đẩy ra, bác sĩ nói với bọn họ, ca phẫu thuật rất thuận lợi.

Tiêu Quý khóc lên nhào vào trong lòng Mễ Tu, nghẹn ngào nói: “Em đã nói rồi, bà nội nhất định sẽ sống đến trăm tuổi, em còn chờ bà dạy em làm sao thay tã cho em bé đó!”

Mễ Tu bật cười, anh thơm trán cô, xem ra anh phải lập kế hoạch sớm mới được, anh cũng muốn bà nội dạy anh làm sao thay tã cho em bé.

Hai ngày sau, bác sĩ kiểm tra cho bà nội, mọi phương diện đều ổn định, nếu tinh dưỡng tốt, sẽ nhanh chóng xuất viện.

Trước khi trở về thành phố B, Lưu Cẩm Trúc tìm Mễ Tu và Tiêu Quý, nói với họ một việc. Bà muốn ở lại đây, không trở về thành phố B. Bỏ đi nhiều năm như vậy, hiện tại trở về, bà không muốn rời khỏi chút nào, bà nội tuổi cao, lại vừa làm phẫu thuật, sức khỏe không tốt, bên cạnh không thể không có ai, mà chú có trọng trách gia đình nặng nề, e rằng không chăm sóc tốt cho bà nội. Bà muốn ở lại, ở cùng bà nội, bà muốn cho Tiêu Quý một gia đình, để cô bất cứ lúc nào cũng có chốn trở về.

Nghe được quyết định này của Lưu Cẩm Trúc, Tiêu Quý hồi lâu không nói ra lời, cô đột nhiên muốn gọi một tiếng mẹ.

Nhìn Lưu Cẩm Trúc gần ngay trước mắt, cô vẫn không thể gọi ra. Chữ mẹ này, đối với cô vẫn còn chút xa lạ, cô muốn đợi đi một thời gian nữa, cô muốn từ từ chấp nhận Lưu Cẩm Trúc.

Một ngày trước khi quay về thành phố B, Mễ Tu và Tiêu Quý đến một chỗ.

Một công viên nhỏ Tiêu Quý từng đến hồi trung học. Tám năm trước, Mễ Tu ở đây gặp được một cô nàng lưu manh, ăn mặc quần áo lố lăng, tóc tai nhuộm như băng màu vẽ, chơi cùng một đám thanh niên hư hỏng, miệng mồm thô tục, cặp mắt to trống rỗng chết lặng.

Mà anh lại tuyên bố với cô nàng lưu manh kia. Lúc ấy anh nói thế này, cậu có thể làm bạn gái tớ không?

Dường như nghĩ cùng một chuyện, Tiêu Quý và Mễ Tu đồng thời nhìn đối phương, cười hiểu ý. Năm đó cậu thiếu niên và cô thiếu nữ mới mười ba tuổi, bởi vì một lý do hoang đường thậm chí thái quá, tự mình quyết định cả đời, mà còn không ngừng dây dưa, trọn đời trọn kiếp, cam tâm tình nguyện.

Đúng thời gian, gặp đúng người.

“Khi đó, anh thổ lộ với em là vì dì Mai xúi giục, không tính gì hết, em muốn anh bây giờ thổ lộ với em, phát ra từ tấm lòng chân thành, bày tỏ tình cảm động lòng người, thành tâm thành ý, tốt nhất là có thể chảy vài giọt nước mắt, nếu không...người ta sẽ không bằng lòng với anh...” Tiêu Quý giẫy khỏi tay Mễ Tu, chạy về sau mấy bước, duy trì khoảng cách hai ba bước với anh, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Mễ Tu cười dịu dàng, mặc Tiêu Quý chạy ra xa, anh đi qua từng bước một, đứng vững trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao xuống.

Đôi mắt đen láy xa xăm, sâu sắc, tựa như ánh dương rực rỡ tại chân trời.

“Tiêu Quý, em có bằng lòng làm vợ anh, làm mẹ của con anh, làm bà của cháu anh suốt đời không? Cùng anh già đi, lúc chúng ta đi bộ trên con đường tấp nập, anh và em tay nắm tay cùng nhau băng qua đường. Lúc chúng ta mờ mắt, anh và em có thể đếm nếp nhăn trên mặt đối phương, ngón tay run run chải răng giả cho nhau. Khi chúng ta điếc tai, lúc trí nhớ suy kém, chúng ta còn có thể cùng nhau nằm trên xích đu, nhớ lại cuộc sống gắn bó bên nhau.”

Em bằng lòng.

76. Chương 76: Mẫu Chuyện Nhỏ

Kết hôn

Tiêu Quý và Mễ Tu nhà cô là điển hình một tay cầm bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy kết hôn.

Theo người chứng kiến lúc đó gọi là A (Hầu Tử sau khi say khướt nói nhảm thêm mắm thêm muối...đã nói), sau khi Tiêu Quý nhận được bằng tốt nghiệp thì ngồi xe đi thẳng đến cục dân chính cùng Mễ Tu nhà cô.

Xếp hàng vui vẻ về về, chụp ảnh, đăng ký, tuyên thệ, sau đó phát kẹo mừng cho nhân viên và những cô dâu chú rể khác, từ đầu đến cuối hai má lúm đồng tiền của Tiêu Quý chưa hề biến mất khỏi gương mặt, thật là chuyện vui mừng!

Theo người chứng kiến gọi là B (một người mê trai nào đó...), cô gái này nhất định kiếp trước cứu vớt hệ ngân hà hoặc là đời này ném tiền cho dân chúng khổ sở, thế cho nên lừa gạt được một cục phẩm như vậy để kết hôn, khiến cô cười tươi đến mức không thấy mắt đâu! Không thấy đâu!

Thật được lợi mà...

***

Bé cưng ầm áp

Mười tháng sau khi đăng ký kết hôn, một ỏ em bé đầu tiên của Tiêu Quý và Mễ Tu nhà cô gào khóc đi tới thế giới này.

Bạn không nghe lầm đâu, đúng vậy, mười tháng, không trễ một tháng, mà còn không phải lên xe trước mua vé bố sung sau. Đúng vậy, là một ỏ, không phải một đứa, gào khóc tới đây...

Là ba đó.

Ngôn ngữ của loài người đã không đủ để hình dung mệnh tốt của Tiêu Quý khiến người ta khuất phục, còn có mẹ chồng và mẹ cô lúc ấy quá vui mà xúc động khóc lóc.

Hai bé trai một bé gái, bởi vì là ba bào thai, cho nên cân nặng của đứa nhỏ nhẹ hơn em bé bình thường một chút. Hai bé trai, một bé hơn bốn cân, một bé tròn năm cân, mà bé gái nhỏ nhất, không thể tưởng tượng được ước chừng sáu cân tám...

Cân nặng tốt, sức khỏe tốt, răng lợi tốt, ăn uống rất tốt, vì thế, hai anh trai của cô bé thường xuyên đói bụng, mắt rưng rưng nhìn em gái bú sữa mẹ mà mãi không thấy đủ.

34C đều sắp bị bú mất đi, con bé muốn quậy thế nào đây, hu hu hu hu...

Mễ Tu...

***

Gia đình của chúng ta

Lúc Tiêu Quý biết được mình có mang ba bào thai, cô sống sờ tại chỗ rất lâu, mà Lưu Cẩm Trúc đi cùng cô đến kiểm tra thai nhi đã hoảng hồn đến quên khép miệng lại.

Ba bào thai, ba bào thai trong truyền thuyết.

Đội hai người phản ứng lại rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lưu Cẩm Trúc kích động nắm chặt tay Tiêu Quý, nói không ra lời.

Hai người phụ nữ ở trong bệnh viện hai mắt đăm lẹ cảm ơn trời xanh.

Cho đến khi bác sĩ đành phải đưa bọn họ ra ngoài.

Về đến nhà, Lưu Cẩm Trúc thu xếp ổn thoả cho Tiêu Quý xong mới cầm điện thoại, bắt đầu báo tin vui.

Mai Phương, bà nội Tiêu Quý, chú Tiêu Quý, còn có một đám bạn thân của cô.

Tiêu Quý lặng lẽ ngồi một bên nhìn, cô vuốt ve bụng mình, rồi gửi tin nhắn cho Mễ Tu nhà cô.

Chưa đến mười lăm phút, Mễ Tu đã trở về.

Anh từ từ đi đến trước mặt Tiêu Quý, ngồi xổm xuống rồi vuốt ve bụng cô.

“Ồ đây...có ba bé cưng của chúng ta.” Thật là khó tin.

“Ừm, ba bé cưng của chúng ta.” Tiêu Quý trả lời ngọt ngào.

Mễ Tu vuốt ve bụng cô, anh nhẹ nhàng nghiêng đầu kề sát, rồi nhắm mắt lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-nha-toi>